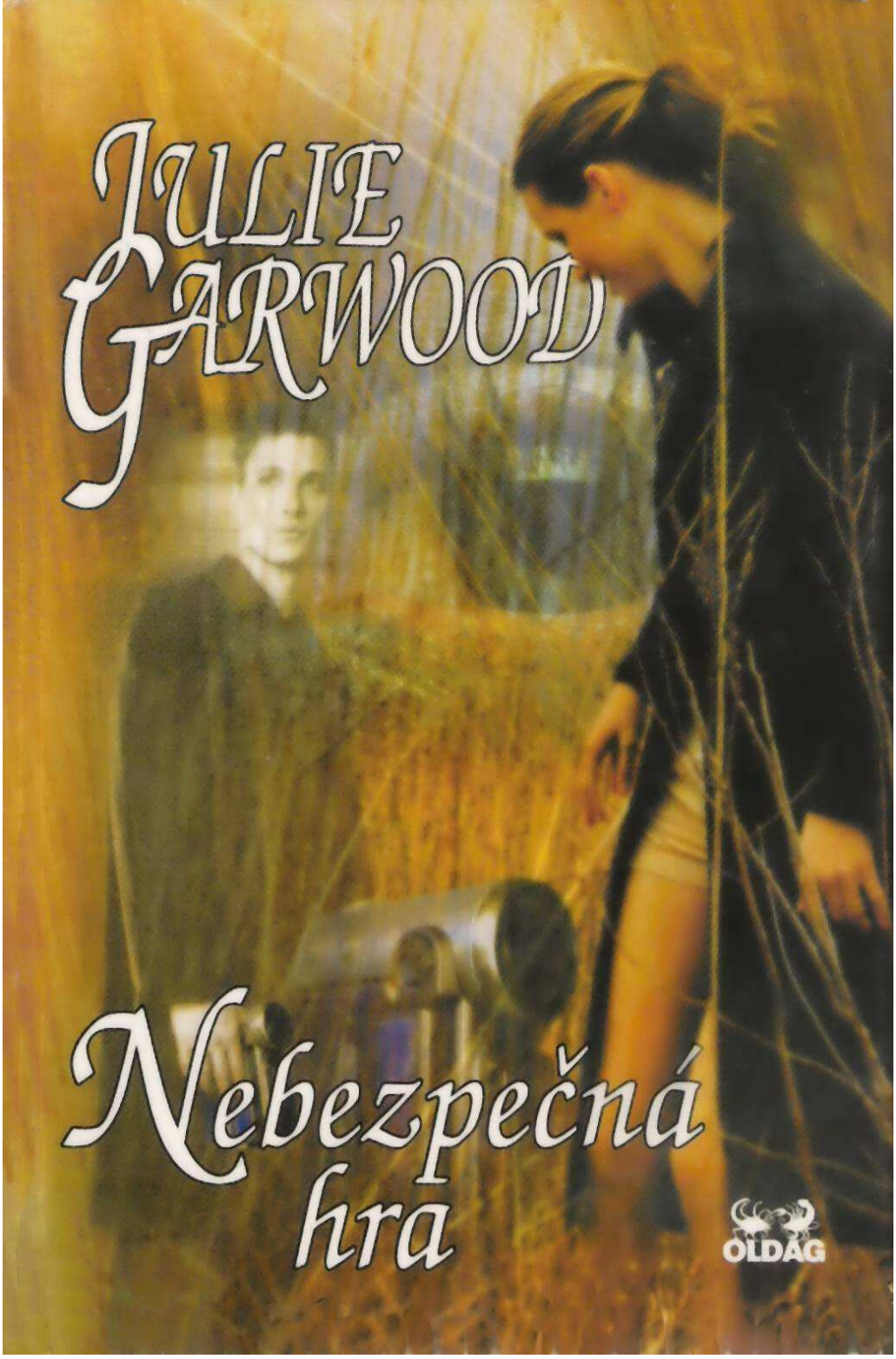

JULIE GARWOOD
Nebezpečná hra
OLDAG

JULIE GARWOOD

Nebezpečná hra

Julie Garwood

Heartbreaker

Tato kniha je dílem historické fikce.
Události, místa, jména, vlastnosti
ve vztahu k nehistorickým postavám
jsou výtvorem autorčiných představ,
které vytvořila beletristicky.
Jakákoliv jejich podobnost se skutečnými událostmi,
místy nebo osobami, ať již živými či mrtvými,
je čistě náhodná.

Copyright © Julie Garwood, 2000
All rights reserved
Translation © Magda Cindričová, 2002

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být reprodukována
jakoukoliv formou ani prostředky mechanickými
nebo elektronickými, ani fotokopírováním
nebo zaznamenáváním na jakýkoliv nosič informací.

ISBN 80-86508-15 - 3

Mému synu, Gerrymu

„Co máme za sebou a co před sebou,
je málo důležité ve srovnání s tím,
co máme v sobě.“

RALPH WALDO EMERSON

Kéž ti tvé bezmezné nadšení
přináší velkou radost v každém konání;
kéž tě tvůj nezlomný duch vede k úspěchu v boji
kéž ti tvé srdce vždy přinese lásku.

Gerry jsem na tebe velice pyšná.

Kapitola 1

Ve zpovědnici bylo horko jako v peci. Úzký vstup zakrýval od stropu až k hrbolaté dřevěné podlaze těžký černý závěs, omšelý a plný prachu, takže dovnitř nemohlo proniknout světlo ani vzduch.

Bylo to, jako by se člověk ocitl v rakvi, kterou někdo v roztržitosti nechal opřenou o stěnu, a otec Thomas Madden děkoval Bohu, že netrpí klaustrofobií. Přesto se mu brzy začalo dělat zle. Vzduch byl těžký a zatuchlý a znepříjemňoval mu dýchání, až si připadal, jako by byl zas na univerzitě a s míčem pod paží dobíhal poslední metr k brankové tyči. Tehdy mu bolest v plicích nevadila a nedělal si z ní nic ani teď. Patřila prostě k jeho profesi.

Starší duchovní mu říkali, aby své strádání bral jako oběť věnovanou ubohým duším v očistci. Tom na tom neviděl nic špatného, i když někdy přemítal, jak jeho vlastní trápení může zmenšit utrpení jiných.

Poposedl na sedátku z tvrdého dubového dřeva a zavrtěl se jako zpěváček na kůru při nedělní zkoušce. Cítil, jak mu po tvářích stékají kapky potu a na krku pronikají až pod sutanu. Dlouhé černé roucho měl propocené a upřímně pochyboval, že na jeho kůži zůstala sebemenší stopa mýdla s vůní jarní louky, kterým se ráno umýval ve sprše.

Venkovní teplota kolísala mezi 34 a 35°C ve stínu, jak ukazoval teploměr upevněný na bílé kamenné stěně verandy před farou. Vysoká vlhkost způsobovala, že dusné horko bylo skutečně nesnesitelné, takže nešťastníci, kteří byli nuceni opustit své klimatizované domy a vyjít ven, se sotva vlekli.

Větrat se v kostele nedalo. Byla tu samozřejmě okna, ale ta, která se původně dala otevřít, se už dávno musela pevně zajistit, aby se jimi nedostal dovnitř nějaký vandal. Další dvě se nacházela

vysoko na zlatém klenutém stropě. Na jejich barevném skle byli vyobrazeni archandělově Gabriel a Michael držící v rukou třpytící se meče. Gabriel se s blaženým výrazem na tváři díval k nebesům, zatímco Michael se mračil na hady, které přibodl k zemi u svých bosých nohou. Barevná okna byla považována za nesmírně cenné umělecké dílo kongregace podněcující k modlitbám, ale v boji s horkem nestála za nic. Jejich účelem bylo zdobit, ne větrat.

Tom byl vysoký, statný muž a kolem krku měřil čtyřiačtyřicet centimetrů, ale pokožku měl bohužel jemnou jako dítě. V horku mu naskakovaly potničky. Vyhrnul si sutanu ke stehnům, až se ukázaly žlutočerné boxerky, které mu k narozeninám věnovala jeho sestra Laurant, kopnutím srazil dolů páskové sandály z Wall-Martu potřísněné barvou a do úst strčil dva kousky žvýkačky.

Do zpovědnice ho přivedla dobrá vůle. Ve dnech, kdy čekal na výsledky testů, které rozhodnou, bude-li potřebovat další chemoterapii na klinice Kansaské univerzity, byl hostem monsignora McKindryho, pastora chrámu Milosrdné Panny Marie. Farnost byla umístěna v zastrčené části Kansas City, několik set kilometrů na jih od městečka Holy Oaks v Iowě, kde Tom žil. Městská rada za bývalého starosty tuto čtvrť oficiálně označila jako nebezpečné pásmo. Monsignore si obvykle vyhrazoval na zpovědi sobotní odpoledne, ale vzhledem k nesnesitelnému horku, pokročilému věku, nefungujícímu ventilátoru a nabitému programu – duchovní měl plno práce s přípravou schůzky se dvěma přáteli ze semináře – vzal tentokrát tuto povinnost na sebe Tom. Předpokládal, že bude sedět tváří v tvář kajícníkovi v místnosti s několika otevřenými okny, jimiž povane dovnitř čerstvý vzduch. McKindry se však podřídil přání svých věrných farníků, kteří umíněně dávali přednost tradičnímu průběhu zpovědi, což se Tom dověděl až poté, co nabídl svoji pomoc, a Lewis, kostelník, ho zavedl do trouby, v níž bylo třeba strávit příštích devadesát minut.

Aby mu monsignore jeho úkol alespoň trochu ulehčil, půjčil Tomovi naprosto nedostačující ventilátor na baterie, který mu někdo z jeho oveček daroval při sbírce na kostel. Nebyl větší než mužská ruka. Tom nastavil ventilátor tak, aby mu vzduch proudil

přímo do tváře, opřel se o stěnu a začetl se do *Holy Oaks Gazette*, které si s sebou přivezl z Kansas City.

Nejprve je obrátil na zadní stránku se společenskou rubrikou, protože se jejími příspěvky ohromně bavil. Přelétl očima obvyklé zprávy z klubů a řadu oznámení – dvoje narozeniny, tři zasnoubení a jedna svatba – a pak přešel ke svému oblíbenému sloupku nazvanému „Z města“. Úvodní zpráva měla vždy stejné téma: psala o bingu. Uváděla se zde jména lidí, již navštívili místní hernu binga, a také jména výherců pětadvacetidolarového jackpotu. Následovaly rozhovory s těmito šťastlivci, kde se probíralo, jak který z nich hodlá svou výhru využít. Pak zde také nikdy nechyběl komentář rabína Davida Spearse organizujícího tuto týdenní událost, v němž především básnil o tom, jak se všichni úžasně bavili. Tom měl podezření, že redaktorka společenské rubriky Lorna Hamburgová je do rabína Davieho, vdovce, tajně zamilovaná, a proto věnuje v novinách bingu takovou pozornost. Rabín opakoval každý týden jedno a totéž a Tom si ho kvůli tomu trochu dobíral, když spolu ve středu odpoledne hrávali golf. Protože Dave obvykle o pár jamek vedl, nevadilo mu to, jen Tomovi vyčítal, že se špičkováním snaží odvrátit pozornost od své mizerné hry.

Zbytek rubriky tvořily informace o tom, kdo ve městečku pořádal nějakou společenskou sešlost a co se na ní podávalo. Pokud se některý týden nedalo sehnat dost zpráv, vyplnila Lorna zbylý prostor oblíbenými kuchařskými recepty.

V Holy Oaks neexistovala žádná tajemství. Titulní strana byla plná zpráv o plánu přestavby zdejšího náměstí a blížící se oslavě stoletého výročí opatského chrámu Nanebevzetí Panny Marie. A objevila se tu i pochvalná zmínka o tom, jak Tomova sestra pomáhá církvi. Redaktorka o ní mluvila jako o neúnavné a ochotné dobrovolnici a podrobně popisovala všechny činnosti, kterých se ujala. Nejenže se chystá dát vyklidit hromady krámů z podkroví chrámu a uspořádat jejich výprodej, ale také hodlá převést potřebné informace ze starých zaprášených spisů do počítače, který jim nedávno někdo věnoval, a pokud jí zbude chvilka času, bude překládat z francouzštiny články otce Henriho VanKirka,

duchovního, který před nedávnem zemřel. Tom se tiše zasmál, když dočetl nadšenou chválu na svou sestru. Laurant si žádnou z těchto aktivit nevymyslela. Prostě se náhodou vyskytla v opatové blízkosti ve chvíli, kdy přemítal, jak tyto úkoly zařídit, a protože byla nemírně laskavá, ujala se jich sama.

Než Tom přečetl zbytek *Gazette,* zvlhlý kolárek se mu lepil ke krku. Odložil noviny na sedátko vedle sebe, otřel si čelo a uvažoval, jestli nemá zavřít o patnáct minut dřív.

Upustil od té myšlenky, sotva mu bleskla hlavou. Věděl, že kdyby odešel ze zpovědnice předčasně, pořádně by to od monsignora schytal a po celém dni tvrdé manuální práce, který měl za sebou, se mu takové kázání nechtělo poslouchat. První středu v každém třetím měsíci – Tom jí v duchu říkal popeleční středa – se nastěhoval k monsignoru McKindrymu, starému, vrásčitému Irovi s křivým nosem, který vždy dbal na to, aby ze svého hosta za sedm dní pobytu vyždímal co nejvíc fyzické práce. McKindry byl nevrlý a málomluvný, ale měl zlaté srdce a laskavou povahu, v níž ovšem neměla místo sentimentalita. Byl pevně přesvědčen, že zdi fary potřebují nový nátěr. Tvrdá práce, hlásal, vyléčí všechno, včetně rakoviny.

Tom občas dlouho přemítal, proč má monsignora tak rád nebo proč je mu tak blízký. Možná proto, že oba měli v sobě kapku irské krve. Nebo si ho získalo krédo starého pána, že jenom blázen naříká nad rozlitým mlékem. To mu pomohlo přestát větší strádání než prožil Job. Tomova trýzeň byla ve srovnání s McKindryho životem dětinsky směšná.

Dělal, co mohl, aby McKindrymu ulevil od jeho těžkého břemene. Monsignore se těšil, že zas uvidí své staré přátele. Jedním z nich byl opat James Rockhill, Tomův představený, druhého duchovního, Vincenta Mořena, Tom nikdy neviděl. Rockhill ani Mořeno nebudou bydlet na faře u McKindryho jako Tom, protože oba dali přednost luxusnějšímu ubytování u farního kostela Nejsvětější Trojice, kde horká voda teče déle než pět minut a je i centrální klimatizace. Chrám Nejsvětější Trojice stál v centru obytné čtvrti na druhé straně hranice oddělující Missouri od Kansasu. McKindry o něm v žertu mluvil jako o „chrámu

blahobytu“ a podle počtu vozů známých značek v neděli ráno na parkovišti před kostelem se zdálo, že jeho označení je velmi trefné. Jeho farníci většinou auta neměli. Do kostela chodili pěšky.

Tomovi zakručelo v žaludku. Bylo mu horko, oděv se mu lepil na tělo a měl žízeň. Zatoužil po sprše a po plechovce chlazeného dietního piva. Za celou dobu, co se tu pekl jako krocan v troubě, se ve zpovědnici nikdo neobjevil. Nepředpokládal, že v kostele vůbec někdo je, leda snad Lewis, který se rád ukrýval v šatně za chrámovou předsíní a potají upíjel levnou whisky z láhve schované v brašně s nářadím. Tom se podíval na hodinky, zjistil, že zbývá posledních pár minut, a rozhodl se, že toho má dost. Zhasl světlo nad zpovědnicí a vztáhl ruku k závěsu a vtom uslyšel zavrzání, které vydávalo kožené klekátko, jakmile ho zatížila něčí kolena. Zvuk následovalo diskrétní zakašlání z kabiny kajícníka vedle něj.

Tom se okamžitě napřímil, vytáhl z úst žvýkačku a zabalil ji do papírku. Pak sklonil hlavu v modlitbě a vytáhl vzhůru dřevěnou desku.

Pokřižoval se a tichým hlasem začal: „Ve jménu Otce i Syna…“

Několik vteřin bylo ticho. Kajícník buď srovnával myšlenky nebo sbíral odvahu, než se přizná ke svým proviněním. Tom si upravil u krku štolu a trpělivě čekal.

Mřížkou, která je oddělovala, zavanula vůně Calvin Klein’s Obsession. Byla to výrazná, těžká vůně, kterou Tom jasně rozeznal, protože jeho hospodyně v Římě mu lahvičku této kolínské věnovala k minulým narozeninám. Ve zpovědnici byl téměř nedýchatelný vzduch. Vůně mísící se s pachem potu a plísně způsobila, že si Tom připadal, jako by dýchal přes igelitový pytlík. Zvedl se mu žaludek a musel přemáhat nutkání zvracet.

„Jste tam, otče?“

„Jsem,“ zašeptal Tom. „Až budete připraven vyzpovídat se ze svých hříchů, můžete začít.“

„Je to… těžké. U zpovědi jsem byl naposled před rokem. Tehdy jsem nedostal rozhřešení. Zprostíte mě viny teď?“

Hlas měl zvláštní zpěvavý nádech a zněl posměšně, což vzbudilo Tomovu ostražitost. Je hříšník tak nervózní, protože od

jeho poslední zpovědi uplynula tak dlouhá doba, nebo se schválně chová tak neuctivě?

„Nedostal jste rozhřešení?“

„Ne, nedostal, otče. Rozzlobil jsem kněze. I vy se na mě budete zlobit. To, k čemu se vám musím přiznat, vás bude… šokovat. A pak se budete zlobit jako ten druhý.“

„Nic, co mi řeknete, mě nerozzlobí ani nebude šokovat,“ ujistil ho Tom.

„Všechno už jste slyšel? Je to tak, otče?“

Než mohl Tom odpovědět, kajícník zašeptal: „Odsuzuj hřích, ne hříšníka.“

Výsměšný tón byl ještě patrnější. Tom ztuhl. „Mohl byste prosím začít?“

„Ano,“ odpověděl návštěvník. „Modlete se za mě, otče, protože budu hřešit.“

Tom, zmatený tím, co slyšel, se naklonil k mřížce a požádal muže, aby svá slova opakoval.

„Modlete se za mě, otče, protože budu hřešit.“

„Chcete se přiznat ke hříchu, který se chystáte spáchat?“

„Ano.“

„Má to být nějaký vtip nebo…“

„Ne, ne, není to vtip,“ řekl muž. „Myslím to naprosto vážně. Už se začínáte zlobit?“

Za mřížkou zazněl výbuch smíchu, pronikavý jako výstřel v nočním tichu.

Když Tom odpovídal, dbal na to, aby jeho hlas zněl neutrálně. „Ne, nezlobím se, ale jsem zmatený. Jistě si uvědomujete, že nemůžete dostat rozhřešení za hříchy, jež se chystáte spáchat. Odpuštění je určeno těm, kteří si uvědomují své chyby a upřímně jich litují. A chtějí své hříchy odčinit.“

„Ale otče, vy ještě nevíte, o jaké hříchy se jedná. Jak mi můžete odepřít rozhřešení?“

„Tím, že hříchy pojmenujete, se nic nezmění.“

„Ale změní. Před rokem jsem tomu druhému knězi řekl, co se chystám udělat, ale on mi nevěřil, a pak už bylo pozdě. Nedopusťte se stejné chyby.“

„Jak víte, že vám kněz nevěřil?“

„Nepokusil se mi v tom zabránit.“

„Jak dlouho jste katolík?“

„Celý život.“

„Takže jistě víte, že duchovní nemůže řešit něčí hřích mimo zpovědnici. Slib mlčení je svatý. Jak vám mohl kněz zabránit spáchat hřích?“

„Mohl přijít na nějaký způsob. Tehdy… jsem si to zkoušel a byl jsem opatrný. Bylo by snadné mě zastavit, takže je to jeho chyba, ne moje. Teď to tak snadné nebude.“

Tom se usilovně snažil udělat si jasno v tom, co slyšel. Zkoušel? Co si zkoušel? A jakému hříchu mohl ten kněz zabránit?

„Myslel jsem, že bych to mohl ovládnout.“

„Co byste mohl ovládnout?“

„Posedlost.“

„To je hřích, který jste spáchal?“

„Jmenovala se Millicent. Hezké, staromódní jméno, nemyslíte? Přátelé jí říkali Millie, ale já ne. Víc se mi líbilo Millicent. Samozřejmě já jsem nebyl to, čemu by se dalo říkat přítel.“

Nehybný vzduch prořízl další výbuch smíchu. Tomovi se na čele leskly kapičky potu, ale najednou ho zamrazilo. Tohle nebyl vtipálek. Děsil se toho, co uslyší, ale musel se zeptat.

„Co se stalo Millicent?“

„Vzal jsem si její srdce.“

„Nerozumím…“

„Co myslíte, že jsem s ní udělal?“ zeptal se muž a z jeho hlasu zaznívala netrpělivost. „Zabil jsem ji. Byla to pořádná řezničina; krev stříkala všude, celého mě potřísnila. Tehdy jsem ještě neměl zkušenosti. Nezvládal jsem techniku. Když jsem přišel ke zpovědi, ještě nebyla mrtvá. Celou věc jsem teprve plánoval a ten kněz mě mohl zadržet, ale neudělal to. Řekl jsem mu, co udělám.“

„Povězte mi, jak vás mohl zadržet?“

„Modlitbou,“ odpověděl s naprostou samozřejmostí návštěvník. „Říkal jsem mu, aby se za mě modlil, ale on se nemodlil dost opravdově, chápete? A tak jsem ji zabil. Je to škoda. Byla tak hezká…, mnohem hezčí než ty ostatní.“

Milosrdný Bože, byly i ostatní? Kolik žen už zabil?

„Kolik zločinů jste…“

Muž ho přerušil. „Hříchů, otče,“ řekl. „Páchal jsem hříchy, ale možná bych byl schopný se ovládnout, kdyby mi kněz pomohl. Nedal mi to, co jsem potřeboval.“

„A co jste potřeboval?“

„Rozhřešení a přijetí. Obojí mi bylo odepřeno.“

Návštěvník náhle udeřil pěstí do mřížky. Vztek, který se v něm musel hromadit, vybuchl s plnou silou a on ze sebe chrlil do nejmenších podrobností, co provedl ubohé nevinné Millicent.

Toma zahltila hrůza a udělalo se mu ze všeho zle. Dobrotivý Bože, co má dělat? Chlubil se, že se nebude zlobit ani se nevyděsí, ale nemohl tušit, že uslyší o zrůdnostech, které cizinec s takovým potěšením popisoval.

Odsuzuj hřích, ne hříšníka.

„Měl jsem opravdovou chuť to udělat,“ zašeptal šílenec.

„Kolik dalších žen jste zabil?“

„Millicent byla první. Zamiloval jsem se i do jiných, a když mě zklamaly, musel jsem je potrestat, ale žádnou jsem nezabil. Až jsem potkal Millicent, všechno se změnilo. Dlouho jsem ji sledoval a všechno na ní bylo… dokonalé.“ Jeho hlas začal připomínat vrčení psa. „Ale zradila mě stejně jako ostatní. Myslela si, že si může zahrávat s jinými muži a já si toho nevšimnu. Nemohl jsem připustit, aby mě tak trápila. Nechtěl jsem,“ opravil se. „Musel jsem ji potrestat.“

Dlouze, přehnaně povzdechl a pak se tiše zasmál. „Zabil jsem tu děvku před dvanácti měsíci a zakopal jsem ji hluboko, opravdu hluboko. Nikdo ji nikdy nenajde. Už není cesty zpátky. Není. Netušil jsem, jak mě bude zabíjení vzrušovat. Chtěl jsem, aby mě Millicent prosila o milost, a ona to taky udělala. Přisámbůh, že prosila.“ Zasmál se. „Kvičela jako podsvinče a to se mi ohromně líbilo. Vzrušil jsem se u toho, mnohem víc, než jsem si představoval, že je možné, a tak jsem se musel postarat, aby křičela ještě víc. Když jsem s ní skončil, překypoval jsem radostí. Tak co, otče, nezeptáte se mě, jestli svých hříchů lituji?“ provokoval duchovního.

„Ne, nelitujete.“

Zpovědnici naplnilo tísnivé mlčení. A pak se znovu ozval ten hlas: tentokrát připomínal syčení hada.

„Ta posedlost se zas vrací.“

Tomovi naskočila husí kůže. „Existují lidé, kteří by mohli…“

„Myslíte, že by mě měli někam zavřít? Trestám jenom ty, kdo mi ublížili. Tak vidíte, nejsem vinen. Ale vy si myslíte, že jsem blázen, že je to tak? Jsme ve zpovědnici, otče. Musíte mi říct pravdu.“

„Ano, myslím, že jste nemocný.“

„Á, já si to nemyslím. Jsem jen umíněný.“

„Opravdu jsou lidé, kteří by vám mohli pomoct.“

„Jsem velmi inteligentní. Nebude snadné mě zadržet. Své klienty pečlivě studuji, než se dám do práce. Vím všechno o jejich rodinách i přátelích. Všechno. Ano, bude mnohem těžší mě zastavit, ale tentokrát jsem se rozhodl ztížit to i sám sobě. Chápete? Já nechci hřešit. Opravdu nechci.“ Jeho hlas zazněl opět zpěvavě.

„Poslouchejte mě,“ prosil ho Tom. „Pojďte se mnou ven ze zpovědnice, někam se posadíme a o všem si promluvíme. Chci vám pomoct, pokud mi dovolíte.“

„Ne, potřeboval jsem pomoc předtím, a tehdy mi byla odepřena, víte? Dejte mi rozhřešení.“

„Nedám.“

Ozval se dlouhý a vyčerpaný povzdech. „Tak dobře,“ řekl. „Protentokrát změním pravidla. Dovoluji vám, abyste o mně řekl, komu budete chtít. Vidíte, jak umím být vstřícný?“

„Nezáleží na tom, jestli mi to dovolíte, nebo ne, tento rozhovor zůstane jen mezi námi. Slib mlčení není možné porušit, aby zůstala zachována nedotknutelnost kajícníka.“

„Bez ohledu na to, z čeho se vyzpovídám?“

„Bez ohledu na to.“

„Ale já chci, abyste o tom mluvil.“

„Můžete chtít cokoliv, ale nebude to nic znamenat. Nemůžu nikomu říct, o čem jste se mnou mluvil. Nemůžu.“

Následoval okamžik ticha a pak se muž rozesmál. „Kněz, který má morální ohledy! Mimořádný případ. Hmm. To je ale dilema.

Ale nebojte se, otče. Mám před vámi tak deset kroků náskok. To si pište.“

„Co říkáte?“

„Mám novou klientku.“

„Vy už jste…“

Šílenec ho přerušil. „Už jsem uvědomil policii. Brzy dostanou můj dopis. To jsem samozřejmě udělal předtím, než jsem zjistil, že tak úzkostlivě dodržujete pravidla. Ale stejně, bylo to ode mě vstřícné gesto, nemyslíte? Poslal jsem jim zdvořilé sdělení, ve kterém jim vysvětluji své záměry. Jen jsem se zapomněl podepsat.“

„Uvedl jste jméno člověka, kterému chcete ublížit?“

„Ublížit? To je ale zvláštní výraz pro vraždu. Ano, uvedl jsem její jméno.“

„Takže to zase bude žena?“ Tomovi při otázce přeskočil hlas.

„Mými klienty jsou jen ženy.“

„Vysvětlil jste ve svém dopise, proč tu ženu chcete zabít?“

„Ne.“

„A máte k tomu nějaký důvod?“

„Ano.“

„Mohl byste ho svěřit mně?“

„Praxe, otče.“

„Tomu nerozumím.“

„Získáváním zkušeností v praxi člověk dosahuje dokonalosti,“ řekl návštěvník. „Tahle je ještě úchvatnější než Millicent. Nechávám se okouzlovat její vůní a rád se na ni dívám, jak spí. Je tak krásná. Zeptejte se mě na jméno, a až vám je řeknu, můžete mi odpustit.“

„Nedám vám rozhřešení.“

„Jak probíhá vaše chemoterapie? Necítíte se špatně? Máte dobré výsledky?“

Tom trhl hlavou. „Cože?“ Málem vykřikl.

Šílenec se rozesmál. „Říkal jsem přece, že si o svých klientech zjistím všechny podrobnosti, než se dám do práce. Dalo by se říct, že je špehuji,“ zašeptal.

„Jak jste se dověděl…“

„Ale Tome, s vámi je taková legrace. Nenapadlo vás, proč jsem se za vámi vypravil tak daleko, abych se vyzpovídal ze svých hříchů? Přemýšlejte o tom na cestě domů. Já už jsem svůj úkol splnil.“

„Kdo jste?“

„Operatér. A mám rád riziko. Je to s ním zajímavější. Brzy se objeví policie, aby si s vámi promluvila, a pak to můžete říct, komu chcete,“ vysmíval se muž. „Já vím, na koho se napřed obrátíte. Na svého skvělého kamaráda z FBI. Říkáte mu Nick, nemám pravdu? A on vám hned poběží na pomoc. Měl byste mu poradit, aby ji odtud odvezl a někam přede mnou schoval. Možná ji nebudu hledat a podívám se po nějaké jiné. Nebo se o to aspoň pokusím.“

„Jak víte…“

„Zeptejte se mě.“

„Na co se mám zeptat?“

„Na její jméno,“ zašeptal šílenec. „Zeptejte se mě, kdo je má další klientka.“

„Pokusím se vám pomoct,“ začal znovu Tom. „To, co děláte…“

„Zeptejte se mě. Tak už se zeptejte.“

Tom zavřel oči. „Ano. Kdo je to?“

„Je krásná,“ odpověděl návštěvník. „Má nádherná plná ňadra a dlouhé tmavé vlasy. Na jejím dokonalém těle není jediný kaz a tvář má jako andílek, v každém ohleduje výjimečná. Pohled na ni… mi bere dech…, ale já jí jednou hodlám vzít ten její.“

„Řekněte mi, jak se jmenuje,“ naléhal Tom a modlil se, aby měl dost času ubohou ženu ochránit.

„Laurant,“ zašeptal ďábel. „Jmenuje se Laurant.“

Toma se zmocnila panika. „Moje Laurant?“

„Ano. Teď už to víte, otče. Chystám se zabít vaši sestru.“

Kapitola 2

Agent Nicholas Benjamin Buchanan se chystal na dlouho odkládanou dovolenou. Za poslední tři roky si nevzal ani den volna a začalo se to projevovat na jeho chování - jak alespoň tvrdil jeho nadřízený, doktor Peter Morganstern, když mu nařizoval, aby si vzal měsíc volna. Řekl Nickovi, že začíná být lhostejný a cynický, a Nick se v duši obával, že by mohl mít pravdu.

Morganstern vždycky všechno říkal na rovinu. Nick ho obdivoval a vážil si ho skoro jako vlastního otce, a tak se s ním málokdy přel. Jeho šéf byl pevný jako skála. Nevydržel by v úřadu déle než dva týdny, kdyby připustil, aby jeho jednání ovládly emoce. Pokud měl vůbec nějakou chybu, byla to jeho nesnesitelná schopnost zachovávat téměř nelidský klid. Toho člověka prostě nemohlo nic vyvést z míry.

Dvanáct prvotřídních agentů pod jeho přímým vedením mu za zády říkalo Pete Prozac[1]; on samozřejmě o přezdívce věděl a nijak se kvůli ní neurážel. Říkalo se dokonce, že když ji slyšel poprvé, smál se, a to byl další důvod, proč tak dobře vycházel se svými agenty. Dokázal si zachovat smysl pro humor – což vzhledem k práci oddělení, které řídil, nebyla žádná maličkost. Projevem jeho rozčilení bylo, že se začal opakovat, i když všichni museli uznat, že při tom ani o decibel nezvýšil hlas ochraptělý dlouholetým kouřením. Možná že ostatní agenti měli pravdu. Možná Morgansternovi v krvi opravdu proudil prozac.

Jedno bylo jisté. Jeho nadřízení poznali zlatou žílu, když na ni narazili, a tak za čtrnáct let, co Morganstern pro FBI pracoval, byl šestkrát povýšen. Nikdy však neusnul na vavřínech. Když se stal šéfem pátracího oddělení po pohřešovaných osobách, plně se začal

[1] Prozac – antidepresivní lék (pozn. překl.)

věnovat budování nesmírně efektivní operační jednotky hledající ztracené osoby. Jakmile se mu to podařilo, zaměřil své úsilí na konkrétnější cíl. Chtěl vytvořit speciální útvar, jenž by se věnoval nejobtížnějším případům pohřešovaných a unesených dětí. Zpracoval svoji představu o tomto novém útvaru písemně a energicky se ho snažil prosadit. Při každé příležitosti mával řediteli pod nosem svým dvěstětřiatřicetistránkovým dílem.

Vytrvalost a odhodlání se mu vyplatilo, a tak se nakonec stal šéfem tohoto elitního útvaru. Pracovníky, které si mohl sám najímat, získával z nejrůznějších sfér. Každý z nich musel nejprve absolvovat kurz na akademii v Quantiku a teprve pak byl poslán k Morgansternovi na speciální výcvik a zkoušky. Tak tvrdý program zvládli jen málokteří, ale ti, kterým se to podařilo, byli dokonalí. Morganstern se prý dokonce zmínil řediteli, že pevně věří, že dostal to nejlepší, co mohl, a během jednoho roku dokázal všem nevěřícím Tomášům, že měl pravdu. Pak předal řízení pátracího oddělení po pohřešovaných osobách svému zástupci Franku O'Learymu a začal svůj čas a energii věnovat tomuto novému, vysoce specializovanému útvaru.

Jeho tým byl jedinečný. Každý muž měl neobyčejné, jedinečné schopnosti, které mohl uplatnit při pátrání po pohřešovaných dětech. Všech dvanáct mužů připomínalo lovce, kteří se ze všech sil ženou proti směru hodinových ručiček s jediným posvátným cílem: nalézt a zachránit člověka, než bude pozdě. Byli nejobdivovanějšími hrdiny každého dítěte a poslední obranou před bubáky, kteří se zjevovali ve tmě.

Stres provázející tuto práci by průměrné lidi přivedl k infarktu, ale na těchto mužích nebylo nic průměrného. Žádný z nich neodpovídal profilu typického agenta FBI, ovšem ani Morganstern nebyl typický vedoucí. Rychle dokázal, že je víc než schopný řídit tak různorodou skupinu. V ostatních odděleních jeho agentům říkali Apoštolově, jistě proto, že jich bylo dvanáct. Morgansternovi se ta přezdívka nelíbila, protože jeho, jako jejich velitele, stavěla do neodpovídající role. I jeho skromnost se zasloužila o to, že si ho všichni vážili. Jeho agenti také respektovali fakt, že Morganstern nebyl šéf, který by se za každých okolností řídil předpisy.

Motivoval agenty, aby dělali svou práci, dával jim do velké míry volnou ruku a vždy stál za nimi, bylo-li zapotřebí. V mnoha ohledech v něm viděli svůj největší vzor.

Nikdo z vyšetřovacího úřadu neměl pro tuto práci lepší kvalifikaci, protože Morganstern byl aprobovaný psychiatr, což bylo možná důvodem, proč si občas rád s každým ze svých agentů upřímně promluvil. Posadil si ho vždy k sobě a naléval mu do hlavy vědomosti získané za studia na Harvardu. Byla to akce, kterou museli všichni absolvovat a kterou všichni nenáviděli.

Právě teď měl chuť promluvit si o případu Stárkové. Letěl z Washingtonu do Cincinnati a požádal Nicka, aby se tam zastavil po zpáteční cestě ze semináře v San Francisku. Nick neměl chuť případ Stárkové znovu probírat – řešil ho už před měsícem a nechtěl na něj ani myslet, ale na tom nezáleželo. Věděl, že o něm bude muset mluvit, ať chce, nebo ne.

Napřed čekal v kanceláři místního oddělení na svého nadřízeného, pak se posadil u leštěného dubového konferenčního stolku proti němu a dvacet minut poslouchal, zatímco Morganstern probíral některé podrobnosti bizarního případu. Nick zůstal klidný, než mu Morganstern řekl, že za svůj hrdinský čin dostane pochvalu. Pak bylo po klidu, ale nakonec přece jen dokázal skrýt své skutečné pocity. Dokonce i šéf, který svýma bystrýma očima neustále hledal charakteristické známky vypětí nebo nadměrného stresu, se nechal oklamat tak, že si myslel, že se jeho podřízený se vším snadno vypořádal – nebo si to Nick alespoň myslel.

Když jednání končilo, Morganstern se na chvíli mlčky zadíval do ocelově modrých očí svého agenta a pak se zeptal: „Když jsi na ni vystřelil, co jsi cítil?“

„Je to nutné, pane? Stalo se to před měsícem. Opravdu to musíme znovu probírat?“

„Tohle není formální schůzka, Nicku. Jsme tu jenom já a ty. Nemusíš mě oslovovat pane, a co se toho týče, myslím si, že je to opravdu nutné. A teď mi prosím odpověz. Co jsi cítil?“

A Nick se znovu pokusil uhnout a ošíval se na tvrdé židli jako malý kluk, kterého doma nutí přiznat, co vyvedl. „Jak to kruci myslíš, co jsem cítil?“

Šéf ignoroval jeho výbuch zlosti a potřetí klidně opakoval:

„Dobře víš, na co se tě ptám. Přesně v tom okamžiku – co jsi cítil? Vzpomínáš si?“

Dával mu možnost uhnout. Nick věděl, že by mohl zalhat a říct mu, že si na nic nevzpomíná, že tehdy měl jiné starosti, než uvědomovat si, co cítí, ale on a Morganstern spolu vždy jednali upřímně a Nick si vzájemný vztah nechtěl pokazit. Uvědomil si, jak ožehavé mohou být neustálé vytáčky, vzdal to a rozhodl se mluvit na rovinu. „Jo, vzpomínám si. Cítil jsem se dobře,“ zašeptal. „Opravdu dobře. Kruci, Pete, prožíval jsem přímo euforii. Kdybych se neotočil a nevrátil se do toho domu, kdybych zaváhal třeba jen půl minuly a kdybych neměl vytaženou pistoli, dopadlo by to úplně jinak a ten kluk by byl mrtvý. Tentokrát jsem se k němu dostal v posledním okamžiku.“

„Ale podařilo se ti být u toho dítěte včas.“

„Měl jsem na to přijít dřív.“

Morganstern povzdechl. Nick ze všech jeho agentů nejkritičtěji hodnotil vlastní práci. „Byl jsi jediný, kdo na to přišel,“ připomněl mu. „Nebuď na sebe tak tvrdý.“

„Četl jsi noviny? Reportéři říkali, že byla pomatená, ale oni se jí nedívali do očí. Já ano a říkám ti, že vůbec nebyla blázen. Byla zosobněné zlo.“

„Ano, četl jsem noviny a máš pravdu, tvrdili, že byla pomatená. To se dalo čekat,“ dodal. „Chápu proč a myslím, že i tobě je to jasné. Je to jediná možnost, jak si může veřejnost vysvětlit tak odporný zločin. Chtějí věřit, že jenom duševně chorý člověk může jiné lidské bytosti provádět takové ohavnosti a že jenom blázen může nacházet potěšení ve vraždění nevinných. Hodně vrahů bývá šílených, ale ne všichni. Zlo opravdu existuje. Oba jsme je viděli. V jednom okamžiku se Stárková vědomě rozhodla překročit hranici.“

„Lidé mají strach z toho, čemu nerozumí.“

„Ano,“ přisvědčil Morganstern. „A vyskytuje se značný počet vzdělaných lidí, kteří nechtějí uvěřit, že zlo skutečně existuje. Pokud si je neumí zdůvodnit nebo vysvětlit ve svých omezených mozcích, tak pro ně prostě neexistuje. Myslím, že to je jeden z

důvodů, proč v se naší civilizaci vyskytuje tak úrodná půda pro zvrhlost. Někteří moji kolegové věří, že můžou všechno vysvětlit sáhodlouhou diagnózou a nasadit pár utišujících léků.“

„Slyšel jsem, že si jeden z tvých kolegů myslí, že Stárkovou ovládal její manžel a ona se ho tak bála, až jí přeskočilo. Jinými slovy, že bychom ji měli litovat.“

„Ano, i já jsem to slyšel. Nesmysl. Starková byla stejně zvrácená jako její manžel. Její otisky prstů byly na těch pornokazetách stejně jako jeho. Spolupracovala s ním dobrovolně, ale přece jen věřím, že se nakonec pomátla. Nikdy předtím neměli spadeno na děti.“

„Přisámbohu, Pete, ona se na mě usmívala. Toho malého držela v náručí a nad ním řeznický nůž. Kluk byl v bezvědomí, ale poznal jsem, že ještě dýchá. Čekala na mě. Věděla, že jsem na to přišel, a myslím, že chtěla, abych se díval, jak ho zabíjí.“ Nick se odmlčel a kývl hlavou. „Jo, byl to skvělý pocit, když jsem vystřelil. Jenom mě mrzí, že tam nebyl její manžel. Toho bych taky rád dostal. Objevily se už nějaké stopy? Pořád si myslím, že bys do pátrání po něm měl nasadit našeho kamaráda Noaha.“

„Uvažoval jsem o tom, ale chtějí Donalda Starka dostat živého, aby ho mohli vyslechnout, a je jim jasné, že kdyby měl Noah se Stárkem nějaký problém, bez váhání by ho zastřelil.“

„Švába můžeš taky jenom zabít, Pete. Domácí zvíře z něho neuděláš. Noah má na to správný názor.“ Nick zakroužil rameny, aby si uvolnil napjaté svaly, promasíroval si týl a pak poznamenal: „Možná bych potřeboval přejít na jinou práci.“

„Proč to říkáš?“

„Myslím, že jsem vyhořel. Není to tak?“

Morganstern zavrtěl hlavou. „Ne, jsi jenom trochu unavený, to je vše. Nic z našeho rozhovoru nebude v mé zprávě. Myslel jsem to vážně, když jsem říkal, že je to jenom mezi námi dvěma. Už dávno sis měl vzít volno, ale to je moje chyba, ne tvoje. Chtěl bych, aby sis vzal teď celý měsíc dovolené, ať jsi zas schopný soustředit se.“

Po Nickově sklíčené tváři přelétl náznak úsměvu. „Schopný soustředit se?“

„Potřebuješ trochu vychladnout,“ vysvětloval šéf. „Nebo se o to alespoň pokusit. Kdy ses vlastně naposledy vypravil do Nathan’s Bay navštívit svou velkou rodinu?“

„Už je to dost dlouho,“ připustil Nick. „Se všemi si mailuju. Mají zrovna tak málo času jako já.“

„Jeď domů,“ řekl Pete. „Prospěje ti to. Rodina tě ráda uvidí. Jak se daří soudci?“

„Táta se má fajn,“ odpověděl Nick.

„A co tvůj kamarád otec Madden?“

„S Tomem mluvím každý večer.“

„Mailem?“

„Ano.“

„Možná by ses měl za ním vypravit a o těch věcech si s ním promluvit osobně.“

„Myslíš, že bych potřeboval trochu duchovní útěchy?“ zeptal se Nick a ušklíbl se.

„Myslím, že by ti prospělo trochu se zasmát.“

„Jo, to máš asi pravdu,“ přisvědčil Nick. Pak znovu zvážněl a řekl: „Pete, co se týče mých instinktů, myslíš, že ztrácím soudnost?“

Morganstern se při jeho slovech zamračil. „Tvoje instinkty nikdy nebyly lepší. Stárková oklamala všechny kromě tebe. Všechny,“ opakoval ostřeji. „Své příbuzné, přátele a sousedy, svoji kongregaci. Tebe ne. Jsem si jistý, že by na to její okolí nakonec taky přišlo, ale do té doby by toho malého už dávno zabila a někde zahrabala a unesla by dalšího. Víš stejně dobře jako já, že jak jednou začnou, už se nezastaví.“

Pete přejel prsty po ohybu tlusté manilové obálky. „V novinách jsem četl, jak celé dny seděla u jeho ubohé matky a utěšovala ji. Byla v církevním smutečním výboru,“ dodal a potřásl hlavou. Zdálo se, jako by i jeho, který už všechno viděl a slyšel, drzost Stárkové šokovala.

„Policie mluvila s každým členem církevní obce, a nikdo z nich nemohl na nic přijít,“ řekl Nick. „Nepostupovali dost důkladně,“ dodal. „Ale je to malé městečko a šerif nevěděl, co má hledat.“

„Byl dost chytrý, aby věděl, že nesmí vyčkávat. Hned nás zavolal," prohlásil Morganstern. „On i ostatní obyvatelé byli přesvědčeni, že chlapce unesl někdo, kdo tam pobýval přechodně, že? A právě na takové se zaměřili."

„Ano," souhlasil Nick. „Je těžké uvěřit, že takovou věc mohl udělat někdo z místních. Bylo tam pár svědků, kteří viděli, jak se kolem školního hřiště potlouká nějaký pobuda, ale jejich popisy se neshodovaly. Tým z Cincinnati byl už na cestě," dodal. „A přišli by na její hru velice rychle."

„Co vlastně upozornilo tebe? Jak jsi na to přišel?"

„Pár drobných nesrovnalostí," odpověděl Nick. „Nedovedu vysvětlit, co se mi na ní nelíbilo, ani proč jsem se rozhodl sledovat ji až domů."

„Já ti to řeknu. Instinkt."

„Řekl bych, že máš pravdu. Věděl jsem, že ji hodlám opravdu důkladně prověřit. Něco nebylo v pořádku, ale nemohl bych říct konkrétně co. Měl jsem z ní divný pocit v žaludku a ten ještě zesílil, když jsem vešel do jejího domu…, víš, jak to myslím?"

„Zkus mi to vysvětlit. Jak to tam vypadalo?"

„Naprosto dokonale. Nikde nebylo ani smítko, ani nejmenší nepořádek. Obývací pokoj byl malý – jen pár křesel, pohovka, televizor – ale víš, co bylo zvláštní, Pete? Na stěnách nevisel jediný obrázek ani rodinná fotografie. Jo, vzpomínám si, že mi to připadalo skutečně divné. Na nábytku měla igelitové chrániče. Myslím, že si je někteří lidé dávají. Nevím. Každopádně, jak jsem řekl, všechno bylo bezvadné, ale bylo tam cítit divný pach."

„Jaký?"

„Ocet… a čpavek. Ten pach byl tak silný, až mě pálily oči. Pomyslel jsem si, že je prostě posedlá uklízením…, a pak jsem za ní šel do kuchyně. Taky byla dokonale čistá. Na stolech neležela jediná věc, na dřezu nebyl hadřík ani utěrka, prostě nic. Řekla mi, abych se posadil, a ona že uvaří šálek kávy, a pak jsem si všiml, co má na stole. Byly tam sypací slánka a pepřenka, ale mezi nimi stála umělohmotná nádobka s růžovými tabletami antacidu a vedle ní byla pikantní omáčka v láhvi asi jako od kečupu. Napadlo mě, že je to divné… a pak jsem uviděl toho psa. To zvíře rozhodlo. Byl to

černý kokršpaněl a seděl v koutě u zadních dveří. Nespustil z ní oči. Postavila na stůl talíř s čokoládovými sušenkami, a když se otočila zády, aby přinesla kávu, vzal jsem si jednu a položil jsem ji vedle sebe, abych zjistil, jestli si pro ni pes přijde, ale ten se na mě ani nepodíval. Jako by měl strach i zamrkat, jenom sledoval každý její pohyb. Kdyby šerif u ní viděl toho psa, poznal by, že něco není v pořádku, ale když ji vyslýchal, pes byl venku v boudě.“

„Šerif byl u ní v domě a nevšiml si ničeho neobvyklého.“

„Já jsem měl štěstí a ona byla arogantní a nervózní.“

„Co tě přimělo, aby ses vrátil, když už jsi z jejího domu odešel?“

„Šel jsem pro posilu a čekal jsem, abych zjistil, kam půjde, ale sotva jsem vyšel ven, bylo mi jasné, že se musím vrátit, a rychle. Měl jsem pocit, že poznala, že jsem ji odhalil. A věděl jsem, že ten chlapec je někde v domě.“

„Tvoje instinkty nemohly být lepší,“ řekl Morganstern. „Právě proto jsem tě chtěl získat.“

„Já vím. Může za to ten příšerný fotbal.“

Morganstern se usmál. „Viděl jsem to znovu před pár týdny na CNN.“

„Byl bych rád, kdyby s tím skončili. Už je to stará historka.“

Oba muži vstali. Nick byl vyšší než jeho šéf. Morganstern ve svých černých kožených mokasínech s třásněmi měřil 173 centimetry, zatímco Nick měl asi 183. Vedoucí byl štíhlý, měl plavé, rychle šedivějící vlasy a silné bifokální brýle, které mu neustále padaly na špičku úzkého nosu. Vždycky nosil klasický černý nebo tmavě modrý oblek, bílou naškrobenou košili s dlouhými rukávy a kravatu s nenápadným proužkem. Náhodnému pozorovateli musel Morganstern připadat jako upjatý univerzitní profesor, ale agenti, kterým velel, ho znali v každém ohledu jako ohromného chlapa, který zvládá nadlidskou práci a strašlivý stres s neochvějným klidem.

„Uvidíme se za měsíc, Nicku, a ani o den dřív. Souhlasíš?“

„Ano,“

Nickův nadřízený zamířil ke dveřím, ale najednou se zastavil. „Pořád se ti dělá zle, když nasedneš do letadla?“

„Existuje něco, co bys o mně nevěděl?“

„Myslím, že ne.“

„Jo? Tak kdy jsem měl naposled ženskou?“ Morganstern předstíral, že ho otázka šokovala. „To je už dávno, agente. Zjevně ti momentálně v tom směru osud nepřeje.“

Nick se zasmál. „Opravdu?“

„Jednoho dne potkáš tu pravou, bůh jí pomáhej.“

„Nehledám tu pravou.“

Morganstern se otcovsky usmál. „A zrovna proto ji najdeš.

Nebudeš ji hledat, a ona tě zasáhne na slabém místě zrovna tak, jako moje Katie zasáhla mě. Nikdy jsem neměl šanci na únik a tvrdím, že ani ty ji mít nebudeš. Ona někde je a čeká na tebe.“

„To tedy bude muset čekat zatraceně dlouho,“ odpověděl Nick. „Při našem způsobu práce nepřipadá manželství v úvahu.“

„Katie a já spolu žijeme víc než dvacet let.“

„Katie je světice.“

„Neodpověděl jsi mi na otázku, Nicku. Dělá?“

„Jestli se mi dělá zle v letadle? Jo, kruci, dělá.“

Morganstern se zasmál. „Tak ti přeju šťastnou cestu domů.“

„Víš, Pete, většina psychiatrů by se pokoušela dobrat se příčiny mé fobie, ale ty z toho máš psinu, že?“

Šéf se znovu zasmál. „Na shledanou za měsíc,“ řekl a vyšel z kanceláře.

Nick posbíral papíry, vyřídil pár potřebných telefonátů do kanceláře v Bostonu a Frankovi O’Learymu do Quantica a pak si ještě s jedním z místních agentů vzal taxi na letiště.

Protože se nemohl nijak vyhnout své nucené dovolené, už si alespoň zhruba něco naplánoval. Chtěl zajet domů k rodině a odpočívat, možná si vyjet na lodi se svým nejstarším bratrem Theem, pokud se mu podaří vytáhnout ho na pár dní z práce, a pak se rozjet přes půl Států do Holy Oaks v Iowě, navštívit tam svého nejlepšího přítele Tommyho a pořádně si zarybařit. Morganstern se nezmínil o nabídce, kterou mu O’Leary položil na stůl před dvěma týdny. Nick si plánoval, že během dovolené zváží klady a zápory nové práce. Spoléhal na to, že mu při rozhodnutí pomůže Tommy. Byl mu bližší než kterýkoli z jeho pěti bratrů a bezvýhradně mu

důvěřoval. Jeho přítel sehraje svoji obvyklou roli ďáblova advokáta, a než se Nick vrátí do práce, snad bude vědět, co má dělat.

Věděl, že si Tommy o něho dělá starosti. Posledního půlroku ho neustále v mailech vyzýval, aby k němu přijel na návštěvu. Tommy stejně jako Morganstern chápal napětí a noční můry pramenící z Nickovy práce a i on byl přesvědčen, že Nick musí na čas vypnout.

Tommy měl před sebou jiný boj, s nímž si musel poradit, a jednou za tři měsíce, kdy jezdil na testy do Kansaské fakultní kliniky, nespal Nick pro změnu kvůli němu, než dostal mail s dobrou zprávou. Zatím měl jeho přítel štěstí; šíření choroby se podařilo zastavit. Ale nemoc nezmizela, zůstávala a mohla kdykoli znovu udeřit. Tommy se naučil svou chorobu zvládat, Nick ne. Kdyby mohl svého přítele zbavit bolesti a utrpení, rád by obětoval třeba pravou ruku, ale to nebylo možné. Jak řekl Tommy, tohle je boj, který musí vybojovat on sám, a jediné, co může Nick udělat, je být s ním, až ho bude potřebovat.

Nick se najednou nemohl dočkat, až zase svého přítele uvidí. Možná se mu dokonce podaří ho přesvědčit, aby na jeden večer odložil kněžský kolárek a někam si spolu vyrazili, tak jako to dělávali, když spolu bydleli v časech studia na Pensylvánské státní univerzitě.

A konečně se setká s Tommyho jedinou sestrou Laurant. Je o osm let mladší než její bratr a vyrůstala v klášterní škole pro bohaté dívky v horách nedaleko Ženevy. Tom se několikrát pokoušel dostat ji do Ameriky, ale vzhledem k podmínkám svěřenství advokáti, kteří spravovali peníze, přesvědčili soudce, aby zůstala v Evropě, než dosáhne věku, kdy se bude moct rozhodovat sama za sebe. Tommy řekl Nickovi, že to nebylo tak zlé, jak se zdálo, a že tím, že se advokáti řídili doslovným zněním dokumentu, vlastně chránili její majetek.

Laurant byla teď už dospělá a před rokem se přestěhovala do Holy Oaks, aby měla bratra nablízku. Nick ji ještě nikdy neviděl, ale vzpomínal si na její fotografie, které měl Tommy přilepené na zrcadle. Na jedné vypadala jako uličnice, ušmudlaná holka v černé

pletené sukni a bílé halence ze školní uniformy, nepořádně zastrčené do sukně. Jedna podkolenka se jí shrnula ke kotníkům. Měla otlučená kolena a dlouhé vlnité hnědé vlasy, které jí na jedné straně padaly do očí. Když si tu fotografii Nick s Tomem prohlížel, oba se smáli. Laurant na ní nemohlo být víc než sedm nebo osm roků, ale co Nicka upoutalo, byla radost čišící z jejího úsměvu a jiskřičky v očích svědčící o tom, že neustálé nářky jeptišek na její chování jsou zřejmě opodstatněné. Skutečně vypadala, jako by s ní šili čerti, a vyzařovala z ní chuť do života, která jí jednoho dne určitě způsobí pořádné problémy.

Ano, dovolená je přesně to, co potřebuje, řekl si Nick. Ale klíč ke všem jeho plánům vedl domů do Bostonu a to znamenalo, že se tam bude muset napřed nějak dostat. Nikdo nesnášel létání víc než Nick. Dalo se říct, že z něho měl smrtelnou hrůzu. Sotva vešel na letiště v Cincinnati, zalil ho studený pot a věděl, že až nasedne do letadla, bude zelený jako sedma. Let číslo 777 mířil do Londýna s mezipřistáním v Bostonu, kde Nick, chválabohu, vystoupí a pojede do svého domu na Beacon Hill. Koupil ho před třemi lety od svého strýce, ale dosud nebyl schopný vybalit většinu kartónových krabic, které stěhováci složili doprostřed obývacího pokoje, ani zapojit nejmodernější hi-fi soupravu, kterou mu daroval jeho nejmladší bratr Zachary.

Cestou k odbavení cítil, jak se mu začíná svírat žaludek. Věděl, co bude následovat. Představil se pracovníkovi ochranky, ukázal své doklady a své zvláštní povolení. Pedantický muž středního věku jménem Johnson se nervózně kousal do tenkého horního rtu, než mu počítač ukázal Nickovo jméno a potvrdil kód. Pak provedl Nicka kolem detektoru kovů, jímž museli projít ostatní cestující, podal mu palubní kartu a mávl, že může jít na rampu.

Kapitán James T. Sorensky na něho čekal v kuchyňce letadla. Nick letěl s tímto kapitánem v posledních třech letech alespoň šestkrát, věděl, že je vynikající pilot a ve své práci úzkostlivě pečlivý. Dokonce si zjistil, jakou měl kapitán průpravu a dosavadní praxi, aby se ujistil, že se v jeho minulosti nevyskytlo nic podezřelého, co by naznačovalo, že by během letu mohlo dojít k nervovému zhroucení. Věděl dokonce, jakou zubní pastu používá,

ale žádný z těchto faktů ho nezbavil nervozity. Sorensky byl jedním z nejlepších absolventů letecké akademie a pro Deltu pracoval už osmnáct let. Jeho materiály byly bezvadné, ale ani na tom nezáleželo. Nickův žaludek pořád dělal přemety. Na létání nenáviděl doslova všechno. Věděl, že je to v podstatě otázka důvěry, a přestože pro něho Sorensky nebyl úplně cizí – v poslední době si už tykali – Nick se pořád nechtěl nechat přesvědčit, že udrží ve vzduchu téměř sto padesát devět tun oceli.

Sorensky by se svými bezvadně učesanými vlasy prokvetlými stříbrem, s bezchybně vyžehlenou modrou uniformou s puky na kalhotách jako břitva a se svou vysokou štíhlou postavou mohl stát modelem pro reklamu aerolinií. O Nickovi se v žádném případě nedalo říct, že by měl nadváhu, a přesto se vedle něho cítil jako pořízek. Z kapitána vyzařovala sebedůvěra. Nikdy také neustoupil od svých zásad, což Nick oceňoval. Přestože měl Nick vládní povolení i souhlas FAA brát si do letadla nabitou pistoli, věděl, že to Sorenského znervózňuje, a to bylo to poslední, co by si Nick přál. Na začátek si tedy zbraň vyprázdnil. Jakmile ho kapitán pozdravil, vysypal mu do dlaně její zásobník.

„Jsem rád, že tě zas vidím, Nicku.“

„Jak se dnes cítíš, Jime?“

Sorensky se usmál. „Pořád se bojíš, že během letu dostanu infarkt?“

Nick pokrčil rameny, aby zakryl rozpaky. „Napadlo mě to,“ řekl. „Docela dobře by se to mohlo stát.“

„Ano, mohlo, ale na palubě tohohle letadla nejsem jediný, kdo je dovede řídit.“

„Já vím.“

„Ale přesto se necítíš o nic líp, že?“

„Ne.“

„Když jsi nucen tolik lítat, člověk by si myslel, že sis na to mohl zvyknout.“

„Myslet si to můžeš, ale zatím se to nestalo.“

„Ví tvůj šéf, jak se ti pokaždé dělá v letadle zle?“

„Ovšemže ví,“ odpověděl Nick. „Je to sadista.“

Sorensky se zasmál. „Dnes s tebou poletím hladce a plynule," sliboval. „Ty s námi ale necestuješ až do Londýna, že ne?"

„Abych letěl přes oceán? To se nikdy nestane." Při pouhém pomyšlení na něco takového se mu zvedl žaludek. „Vracím se domů."

„Byl jsi už někdy v Evropě?"

„Ne, ještě ne. Vypravím se tam, až se do Evropy budu moct dostat autem."

Kapitán pohlédl na zásobník, který držel v dlani. „Děkuju, že jsi mi dal tohle. Vím, že nemám právo tě o to žádat."

„Ale byl bys nervózní, kdybys věděl, že máš na palubě nabitou zbraň, a já nechci, aby tohle letadlo řídil nervózní pilot."

Nick se pokusil projít kolem Sorenského, aby se mohl usadit na své místo, ale kapitán měl chuť si povídat.

„Mimochodem, asi před měsícem jsem četl v novinách opravdu pěkný článek o tom, jak jsi zachránil život jednoho chlapce. Bylo zajímavé přečíst si všechno o tvé práci, i to, že tvým nejlepším přítelem je kněz…, a jak jste se vy dva vydali každý zcela jiným směrem. Ty teď nosíš odznak federála a on kříž. A záchrana toho dítěte…, začal jsem být pyšný na to, že tě znám."

„Dělal jsem jenom svou práci."

„Článek se taky zmiňoval o útvaru, ve kterém pracuješ. Jak se vám tam říkalo?" Než mohl Nick odpovědět, kapitán si vzpomněl. „Aha, už vím, dvanáct apoštolů."

„Vůbec nechápu, jak se jim podařilo tu informaci zjistit. Myslel jsem, že mimo naše oddělení tu přezdívku nikdo nezná."

„Je docela trefná. Zachránili jste život tomu klukovi."

„Tenkrát jsme měli štěstí."

„Reportér tvrdil, že jsi odmítl interview s ním."

„Tohle není práce, kterou bych se chtěl chlubit, Jime. Udělal jsem, co jsem musel, to je vše."

Agentova skromnost na kapitána zapůsobila. Kývl hlavou a řekl: „Udělal jsi dobrou věc. Chlapec je zas doma u svých rodičů a to je hlavní."

„Jak jsem řekl, prostě jsme měli štěstí."

Sorensky vycítil, že se Nick při jeho chvále cítí nesvůj, a rychle změnil téma. „Na palubě je státní šerif Downing. Musel mi dát svou zbraň," dodal s úsměškem. „Neznáš ho náhodou?"

„To jméno mi nic neříká. Ale nepřepravuje trestance, že ne?"

„Přepravuje."

„Co dělá v běžném osobním letadle? Mají přece svoje dopravce."

„Podle Downinga je to mimořádná situace. Veze vězně zpátky do Bostonu k soudu a musí se tam dostat co nejdřív," vysvětloval. „Downing mi řekl, že toho mladíka chytili při prodeji drog a že je to jasný případ. Vězeň nemá sklon k násilnostem. Downing si myslí, že případ bude vyřešen, než soudce zvedne kladívko. Ti dva nastoupili předem stejně jako ty. Šerif je z Texasu, poznáš to podle řeči. Připadá mi jako solidní chlap. Měl by ses mu jít představit."

Nick přikývl. „Kde sedí?" zeptal se a rychle se rozhlédl po obrovském prostoru pro cestující.

„Odtud je neuvidíš. Sedí vzadu po levé straně. Downing toho mladíka veze v poutech. Říkám ti, Nicku, ten kluk nemůže být o moc starší než můj syn Andy a tomu je čtrnáct. Je to hrozné, že někdo tak mladý stráví zbytek života ve vězení."

„Zločinci jsou čím dál mladší a pitomější," podotkl Nick. „Jsem rád, že jsi mi to řekl. Půjdu se s nimi pozdravit. Je letadlo plné?"

„Ne," odpověděl Sorensky a zastrčil zásobník do kapsy kalhot. „Do Logana letí poloprázdné. Teprve tam nabereme zbytek cestujících."

Poté, co mu Nick slíbil, že bude-li něco potřebovat, dá mu vědět, se Sorensky vrátil do pilotní kabiny, kde čekal nějaký muž v modré uniformě se štítkem pozemního personálu aerolinek a se stohem sepnutých kroutících se papírů. Vešel za kapitánem do pilotní kabiny a zavřel za sebou dveře. Nick položil starý odřený kožený kufřík na své sedadlo, pak přešel do levé části letadla a vydal se uličkou k šerifovi. V polovině cesty si to však rozmyslel. Na palubu přicházeli další cestující, a tak se rozhodl, že počká, až vzlétnou a bude mít zas pevnější nohy, než se půjde představit Downingovi. Přece jen se však na něho i na vězně podíval a teprve

pak se vrátil. Downing měl jednu nohu nataženou do uličky a Nick uviděl na jeho botě elegantní zlatou spirálu. Vysoký a šlachovitý šerif připomínal ošlehanou tváří, hustým hnědým knírem i černou koženou vestou kovboje. Jeho opasek Nick neviděl, ale vsadil by měsíční plat, že Downing na něm má velkou stříbrnou sponu.

Kapitán Sorensky měl naprostou pravdu, co se týkalo mladého vězně. Na první pohled opravdu vypadal jako dítě. Ale byla v něm tvrdost, jakou Nick viděl už nesčetněkrát. Tenhle mladík už měl něco za sebou a s největší pravděpodobností dávno zapomněl na to, co je to svědomí. Ano, jsou čím dál mladší a hloupější, pomyslel si Nick. Provinilec neměl dost rozumu a dobrých genů. Tvář mu hyzdila akné a chladné oči připomínající mramor ležely tak blízko sebe, až se zdálo, že šilhá. Na jeho hlavě se někdo pěkně vyřádil, zřejmě úmyslně. Čněly z ní do všech stran ostny asi jako na soše Svobody, ale možná to tak mělo být. Co však záleží na pankáčském sestřihu? Tam, kam se dostal, na něho čekala spousta kamarádů, kterým to bylo úplně jedno.

Nick se vrátil do přední části letadla a usadil se na své místo.

Dnes letěl první třídou, a přestože sedadlo bylo širší, připadal si stísněně. Měl příliš dlouhé nohy, než aby si je mohl pohodlně natáhnout. Když zastrčil kufřík pod sedadlo před sebou, opřel se o opěradlo a přivřel oči. Bylo by dobře, kdyby si mohl udělat ještě větší pohodlí, ale to nepřicházelo v úvahu, protože věděl, že kdyby si svlékl sako, ostatní pasažéři by se vyděsili, jakmile by uviděli jeho pistoli zasunutou v ramenním pouzdru. Nevěděli by, že není nabitá, a Nick neměl chuť nikoho uklidňovat. Ksakru, vždyť jeho samotného se málem zmocnil záchvat paniky a bylo mu jasné, že se to nezmění, dokud nevzlétnou. Pak se bude cítit o něco líp, dokud nezačnou klesat k loganskému letišti. V té chvíli ho znovu zachvátí úzkost. V neurotickém rozpoložení ho napadlo, jak je paradoxní, že ho O'Leary chce mít v krizovém managementu.

Starej se radši o své povinnosti, řekl si však a panika nepanika, byl odhodlaný dát se do práce, jen co se dostanou do vzduchu. Už věděl, že na sousedním sedadle nebude nikdo sedět. Nick si vždycky bral sedadlo u uličky, i kdyby to znamenalo přemístit jiného cestujícího, aby viděl do tváře každému, kdo nastoupí do

letadla. Až vzlétnou, bude si moct rozložit své složky, luštit poznámky a zaznamenávat informace do notebooku.

Zatraceně, kéž by nebyl takový pošuk. Morganstern mu říkal, že ho naučí nějaké relaxační techniky, když ho čekal dvoutýdenní pobyt v divočině spolu s dalšími členy týmu při speciálním výcviku, ale Nick si nepamatoval nic z toho, co se během těch dvou týdnů přihodilo, a věděl, že ani ostatní si na nic nepamatují. Všichni souhlasili s Peteho podmínkami. Posadil se s nimi, vysvětlil, co chce dělat, ale ne jakým způsobem, a pak je vyzval, aby mu důvěřovali. Pro Nicka to bylo nejtěžší rozhodnutí, protože znamenalo vzdát se kontroly nad sebou. Nakonec souhlasil. Pete je upozornil, že si nebudou nic pamatovat, a měl pravdu. Nikdo si nic nezapamatoval.

Někdy se stalo, že jistá vůně nebo zvuk mu to období připomněla, a tehdy obvykle pocítil napětí, ale pak zrovna tak náhle, jako mu záchvěv vzpomínky přišel na mysl, zase zmizel. Věděl, že byl v nějakém lese ve Spojených státech – zůstaly mu jizvy, které to dokazovaly. Jednu, ve tvaru půlměsíce, měl na levém rameni, další malá jizva mu zůstala nad pravým okem. Opustil pustinu se šrámy a zhmožděninami na rukách i na nohách a jen bůh ví, kolik komářích kousnutí dokazovalo, že prošel divočinou. Mají i ostatní apoštolové podobné jizvy? Nevěděl a zdálo se, že se nikdy nebude moct odhodlat, aby se na to zeptal.

Jednou během soukromé schůzky se Pete zmínil o speciálním výcviku a Nick se ho zeptal, jestli tam tehdy došlo k nějakému deformování myšlení. „Proboha, to ne," řekl Pete. „Prostě jsem se pokoušel naučit vás, jak maximálně využít toho, čím vás obdařil Bůh."

Jinými slovy, Peteho mentální techniky je naučily, jak povzbudit přirozené instinkty, aby se co nejvíc zostřily, nebo, jak se říká v armádě, aby byly vším, čím mohou být.

Letadlo se pohnulo. Přejelo na konec ranveje a pak se zastavilo. Nick předpokládal, že čekají, až na ně přijde řada a budou se moct zařadit k ostatním letadlům chystajícím se ke startu. Cincinnati bylo centrem státu a na letišti vládl čilý ruch – ale uplynulo patnáct minut a oni se pořád nehýbali. Když se Nick

naklonil přes prázdné sedadlo a vyhlédl z okna, spatřil dvě letadla svištící jako blesk opačným směrem.

Přes uličku se na něho usmála mladá blondýnka a pokusila se s ním zavést konverzaci otázkou, jestli se cítí v letadle nervózní. Prsty zaťaté do opěrek tak, až mu zbělely klouby, dávaly jasnou odpověď. Místo odpovědi přikývl a pak se znovu obrátil k oknu, aby ji odradil od dalšího pokusu o rozhovor. Nevypadala špatně a upnutá sukně i blůzka zdůrazňovaly hezkou postavu, ale nechtěl pracovat a zároveň mluvit a rozhodně neměl náladu na flirtování. Zřejmě je víc unavený, než si myslel. Čím dál víc si připadal jako Theo. Jeho bratr v poslední době taky neměl náladu na nic jiného než na práci.

Nick uviděl hasicí vůz a dva policejní vozy ujíždějící k letadlu a zároveň se v palubním rozhlasu ozval hlas kapitána Sorenského. Byl jaksi nepřirozeně veselý.

„Dámy a pánové, dojde k malému zpoždění, než se dostaneme na řadu ke startu. Měli bychom vzlétnout už brzy, tak zůstaňte sedět, odpočívejte a dobře se bavte.“

Sotva dopověděl, objevil se Sorensky ve dveřích pilotní kabiny a s úsměvem plným sebejistoty vyšel ke kuchyňce. Na zlomek vteřiny zaváhal, upřel zrak na Nicka a teprve pak pokračoval uličkou dál. Následoval ho jakýsi mladý člen posádky s těstovitou tváří. Kráčel tak těsně za ním, až se zdálo, že ho drží za cíp saka.

Nick si pomalu odepjal pás.

„Kapitáne, neměl byste s tím letadlem odstartovat?“ zeptala se dlouhonohá blondýnka a usmála se.

Sorensky se na ni ani nepodíval a stroze řekl: „Chci jen něco zkontrolovat.“

Kapitán měl ruce zaťaté v pěst, ale když procházel kolem Nickova sedadla, roztáhl pravou ruku a upustil mu do klína jeho zásobník.

Nick se jediným rázným pohybem vymrštil ze sedadla, chytil mladého člena posádky za paži a přitiskl ho k opěradlu za sebou. Využil momentu překvapení. Muž neměl čas ani zamrkat, a už přišel o pistoli a ležel tváří k zemi s Nickovou nohou na krku.

Zásobník byl zpátky v Nickově zbrani a její lesklá hlaveň mířila na muže, ještě než se kapitán obrátil.

Všechno se seběhlo tak rychle, že ostatní cestující ani nestačili začít křičet. Sorensky zvedl ruce a zvolal: „Všechno je v pořádku, dámy a pánové.“ Obrátil se k Nickovi a řekl: „Člověče, ty jsi ale blesk.“

„Mám v tom trochu praxe,“ odpověděl Nick, zasunul pistoli do pouzdra a začal muži prohledávat kapsy.

„Řekl mi, že je bratranec toho vězně a že ho chce dostat ven z letadla.“

„Ani trochu si to nepromýšlel, nezdá se ti?“ Nick otevřel mužovu náprsní tašku a na řidičském průkazu z Kentucky si přečetl jméno: William Robert Hendrix. Šťouchl do muže a zeptal se: „Říkají ti Billy Bob?“

Billy Bob se místo odpovědi začal zmítat jako ryba na suchu a ze všech sil ječet, že chce advokáta. Nick si ho nevšímal a požádal kapitána, aby zjistil, jestli šerif Downing nemá navíc pár pout, která by mu mohl půjčit.

Jakmile pominul počáteční šok, začali cestující reagovat. V davu zašumělo a hluk začal postupně sílit a narůstat jako sněhová koule. Kapitán Sorensky vycítil, že se začíná šířit panika, a ujal se slova. Pevným a zároveň konejšivým hlasem zvolal: „Jen klid, jen klid. Všechno je už v pořádku. Posaďte se na svá místa a uklidněte se. Jakmile tento policejní důstojník vyřídí pár maličkostí, dáme se na cestu. Nikomu se nic nestalo.“ Kapitán pak požádal jednu z letušek, aby přivedla zezadu šerifa Downinga.

Šerif s vězněm za sebou rázně došel k Nickovi a podal mu pouta. Nick zacvakl želízka na útočníkových zápěstích zkroucených za zády a vytáhl ho na nohy. Pak si všiml, že šerif Downing kroutí hlavou a mračí se.

„Co se děje?“ zeptal se.

„Víte, co to znamená, né?“ zamumlal Downing protáhlým texaským dialektem.

„Co to znamená?“ zeptal se kapitán Sorensky. „Hromadu dalšího papírování.“

Poté co se Nick zastavil ve své bostonské kanceláři, aby tam odložil dokumentaci, dokončil nějakou rozdělanou práci a chvíli čelil narážkám, jestli náhodou únosu nezabránil jenom proto, aby nemusel tak brzo vzlétnout – zdálo se, že celé oddělení považuje jeho strach z létání za ohromně směšný – zamířil konečně domů. Cesty byly ucpané, ale tak to vypadalo vždycky. Měl chuť vyjet se svým Porsche ’84 na dálnici a rozjet se na plný plyn, jen aby viděl, jak se bude chovat seřízený motor, ale pak si to rozmyslel. Byl příliš unavený. Místo toho kličkoval s vozem po důvěrně známých uličkách. Zacházel s ním bravurně. Co záleželo na tom, že jeho sestry Jordán a Sidney autu přezdívaly Andula, čímž chtěly naznačit, že muž, který jezdí s tak atraktivním sportovním vozem, si jen kompenzuje to, co postrádá ve svém milostném životě.

Vjel do garáže v suterénu svého cihlového domu, stiskl spínač dálkového ovládání zavírajícího vrata a ucítil, jak se celé jeho tělo začíná uvolňovat. Konečně byl doma. Vyšel po schodech do přízemí, odložil pytel se špinavým prádlem do zadní chodbičky před dveře prádelny – jeho hospodyně Rosie si ho dobře vycvičila – svlékl sako a stáhl kravatu a teprve pak vstoupil do nově zařízené kuchyně. Kufřík a sluneční brýle položil na lesknoucí se hnědou žulovou desku stolu uprostřed místnosti, vytáhl pivo z ledničky, jejíž dveře při zavírání vždy vydaly divný mlaskavý zvuk, a zamířil do své pracovny. Musel přitom kličkovat mezi hromadami nevybalených krabic, které Rosie postavila doprostřed obývacího pokoje a přilepila k nim izolepou lístky s nepříjemnými poznámkami.

Knihovna byla jeho oblíbeným pokojem a jedinou místností, s jejímž zařízením si dal práci od té doby, co tu bydlel. Nacházela se v zadní části přízemí. Jakmile Nick otevřel dveře, ovanula ho vůně citrónové leštěnky na nábytek, kůže a zatuchlých starých knih; vůně, kterou měl rád. Pokoj byl velký, prostorný, ale kupodivu teplý a útulný i za nevlídných zimních nocí, kdy venku za okny zuřil blizard a v krbu hořel oheň. Stěny byly obloženy tmavým ořechovým dřevem, které se táhlo do výše přes tři a půl metru až k ozdobně vyřezávaným trámům z osmnáctého století podpírajícím strop. Dvě stěny lemovaly police prohýbající se pod váhou těžkých

knih. Na mosazné tyči se pohupoval žebřík, z něhož se dalo pohodlně dosáhnout na svazky v horních policích. Mahagonový stůl, dárek od strýce, stál před krbem, na jehož římse byly seřazeny fotografie – umístila je tam jeho matka a sestry, jakmile se nastěhoval. Na protější stěně byly dvojité francouzské dveře s benátským obloukem vedoucí do zahrady s fontánou a andílkem obehnané zdí. Když Nick roztáhl závěsy a otevřel dveře na dlážděnou terasu, která zde vznikla bůhvíjak dávno, zalilo knihovnu slunce a vůně. Na jaře tu voněl šeřík, pak zimolez, ale teď převládala těžká vůně otočníku peruánského.

Nick stál a několik minut pozoroval svůj pokojný ráj, než ho začalo zmáhat horko. Vzápětí uslyšel, jak se zapnula centrální klimatizace. Zavřel dveře, dlouze zívl a zhluboka se napil piva. Pak vytáhl pistoli, vysypal zásobník a obojí uložil do trezoru ve zdi. Posadil se do otočného koženého křesla, vyhrnul si rukávy a zapnul počítač. Napětí v ramenou povolilo, ale když uviděl, jaké množství mailů na něho čeká, nevrle zamručel. Na záznamníku měl osmadvacet hovorů. S povzdechem shodil boty, pohodlně se opřel v křesle a začal pročítat maily a zároveň poslouchat telefonáty.

Pětkrát mu volal bratr Zachary, nejmladší z rodiny, který zoufale toužil půjčit si jeho porsche na víkend 4. července a důrazně sliboval, že dá na auto dobrý pozor. Sedmý telefonát byl od matky, která ho stejně důrazně nabádala, aby porsche Zachary mu za žádných okolností nepůjčoval. Také telefonovala jeho chytrá sestra Jordán, aby mu sdělila, že jejich akcie dosáhly hodnoty sto padesáti dolarů za jednu, což znamenalo, že kdyby se Nickovi zachtělo, mohl by jít na odpočinek a žít si na vysoké noze. Když na to pomyslel, usmál se. Jeho otec se svou pracovní etikou by dostal infarkt, kdyby některé z jeho dětí nepracovalo. Starý soudce byl toho názoru, že účelem života je usilovat o lepší svět. Někdy si Nick myslel, že by za to byl ochoten umřít. Čtyřiadvacátý telefonát ho šokoval.

„Nicku, to jsem já, Tommy. Mám vážný problém, Buchare. Teď je sobota, půl šesté. Zavolej mi hned, jak dostaneš můj vzkaz. Jsem v Kansas City na faře u Milosrdné Panny Marie. Víš, kde to

je. Budu taky volat Morgansternovi. Možná tě někde zastihne. Je tu teď policie, ale nevědí, co mají dělat, a nikdo nemůže najít Laurant. Vidíš, jak pletu všechno dohromady. Prostě zavolej, je úplně jedno kdy.“

Kapitola 3

Někdo zabil Tátu a Bessie Jean Vandermanová hodlala přijít nato, kdo. Všichni říkali, že byl přestárlý a že ho není žádná škoda, ale Bessie Jean věděla své. Táta byl zdravý jako řípa, a najednou se svalil a bylo po něm. Byl to určitě jed a ona to dokáže.

Tak nebo tak, dosáhne spravedlnosti. Je její povinností vůči Tátovi, aby vypátrala zločince a dostala ho za mříže. Někde určitě existuje důkaz, možná i přímo na jejím dvorku, kam za slunečných dnů uvazovala Tátu na řetěz, aby si trochu užil čerstvého vzduchu. A pokud takový důkaz existuje, ona ho, přisámbůh, vypátrá. Pátrání spočívá na jejích bedrech, jen a jen na ní. Její sestra přerušila návštěvu v Des Moines a přinutila sestřenici, aby ji odvezla domů, když se to dověděla. Pokoušela se pomoct, ale moc toho nestačila udělat, protože má špatné oči a marnivost jí bránila nasadit si brýle s obroučkami z želvoviny. Bessie Jean teď litovala, že jí kdy řekla, že v nich má oči vyboulené jako moucha. Nikdo jiný jim určitě nebude pomáhat hledat stopy po ohavném činu, protože všem je to úplně jedno, včetně toho budižkničemy šerifa Lloyda MacGoverna. Tátu neměl moc rád už od té doby, co jí jednou utekl a kousl ho do tlustého zadku. Ale i tak by si člověk myslel, že by mohl mít tolik slušnosti a zastavit se u nich a projevit lítost nad Tátovou smrtí, když její sestra a ona bydlí jednu ulici od náměstí, kde má kancelář. Nezáleželo na tom, jestli mu byl Táta sympatický, nebo ne, měl by přece konat svou povinnost a vypátrat, kdo ho zavraždil.

Všichni v Holy Oaks nejsou tak bezcitní, připomněla jí sestra. Ostatní obyvatelé údolí mají ohled a soucit. Vědí, co Táta pro Bessii Jean znamenal. A z té domýšlivé žáby ze sousedství s nóbl francouzským jménem Laurant se vyklubala nejohleduplnější a nejsoucitnější osoba v celém městě. Vždyť co by si počala, kdyby

Laurant neslyšela, jak naříká, a nepřiběhla jí okamžitě na pomoc? Bessie Jean klečela na kolenou, skláněla se nad ubohým Tátou a Laurant jí pomohla zvednout se na nohy a usadila ji i její sestru do auta, pak běžela zpátky, odvázala Tátu z řetězu a vzala ho do náruče, opravdu jemně ho zvedla, a uložila do kufru auta. Táta byl už tuhý a studený jako led, ale Laurant se řítila na plný plyn do ordinace doktora Bashama a pak běžela s Tátou dovnitř s nadějí, že se doktorovi třeba podaří udělat zázrak.

Protože se však toho ponurého dne žádné zázraky nekonaly, doktor uložil Tátu do mrazicího boxu, kde počká na pitvu, na níž Bessie Jean trvala. Laurant pak odvezla ji i její sestru do ordinace doktora Sweenyho, aby jim změřil krevní tlak, protože Bessie Jean byla stále hrozně rozrušená a její sestře se točila hlava.

Ukázalo se, že Laurant není vůbec tak domýšlivá. Za celých svých dvaaosmdesát let Bessie Jean nikdy nezměnila názor, když už si nějaký vytvořila, ovšem tento případ byl výjimkou. Jen co se dostala z počátečního šoku a hysterie nad ztrátou Táty, uvědomila si, jak je Laurant dobrosrdečná. Byla tu sice cizí, to je pravda. Přišla do Holy Oaks z toho hříšného a zvrhlého Chicaga, ale to nevadí. Zhýralé město na ní nezanechalo stopu. Byla to hodná holka. Jeptišky, které ji vychovávaly v té drahé klášterní škole ve Švýcarsku, jí zřejmě vštípily správné zásady. I když Bessie Jean jinak důsledně lpěla na svém přesvědčení, nebo si to alespoň o sobě myslela, usoudila, že by přece jen mohla jednoho nebo dva cizince zařadit mezi své přátele.

Sestra jí navrhla, aby přestaly truchlit kvůli Tátovi a upekly pro Laurant jablečný koláč – tohle se pro milé sousedy obvykle dělávalo – ale Bessie Jean jí vyčetla, že má špatnou paměť, když zapomněla, že o Laurantin podnik na rohu se dnes starají sourozenci Winstonovi, protože ona sama se vypravila autem na celý den do Kansas City. Říkala, že chce překvapit svého bratra, toho hezkého kněze s nádhernými hustými vlasy, po jakých touží, všechny studentky z Holy Oaks. Budou muset s pečením počkat do pondělka, protože až v ten den se má Laurant vrátit domů.

Jakmile obě sestry dospěly k názoru, že Laurant už není cizí, přirozeně pocítily, že je na místě, aby jí zasahovaly do života, kde

je zapotřebí, a dělaly si o ni starosti, tak jako by si je dělaly, kdyby se vdaly a měly vlastní dcery. Bessie Jean doufala, že Laurant nezapomíná zamykat dveře auta. Je přece mladá a to podle jejího úsudku znamená, že je taky naivní, zatímco ony jsou starší a moudřejší a vědí všechno o špatnostech tohoto světa. Ani jedna z nich se sice nedostala z Holy Oaks dál než do Des Moines na návštěvu ke svým příbuzným, Idě a Jamesovi Perkinsovým, ale to neznamená, že nevědí všechno o těch hrozných věcech, které se dnes stávají. Nejsou hloupé. Čtou noviny a vědí, že na všech odpočívadlech se potulují sérioví vrahové číhající na krásné mladé ženy, které jsou natolik bláhové, že zastaví, ať už dobrovolně nebo proto, že mají problémy s autem. A krasavice jako Laurant jistě upoutá oko každého mužského. Inu, vždyť se stačí podívat na mládence ze střední školy, jak se potulují kolem obchodu, který ještě ani neotevřela, a doufají, že vyjde ven a prohodí s nimi pár slov. Ovšem, připomínala Bessie Jean sestře, Laurant je zrovna tak chytrá jako hezká.

Jen co se Bessie Jean rozhodla, že si o Laurant nebude dělat starosti, posadila se ke stolu v jídelně a otevřela kazetu s psacími potřebami, kterou jí darovala matka, když byla ještě dítě. Vytáhla list růžového parfémovaného papíru zdobeného vlastními iniciálami a sáhla po peru. Protože šerif Lloyd nemínil dělat nic, aby vyšetřil Tátovu vraždu, vezme Bessie Jean celou záležitost do svých rukou. Už napsala jeden dopis na FBI, v němž žádala, aby do Holy Oaks poslali detektiva k vyšetřování případu, ale pošta ho musela někde ztratit, protože uplynulo celých osm dní, a ještě se vůbec nikdo neozval. Tentokrát se postará, aby se podobné nedopatření nemohlo opakovat. Adresovala svou žádost samotnému řediteli, a i když to bylo nekřesťansky drahé, rozhodla se poslat dopis doporučené.

Sestra měla plno práce s uklízením domu. Vždyť brzo budou mít společnost. Každým dnem může na jejich dveře zaklepat někdo od FBI.

Kapitola 4

Čekání ji přivádělo k šílenství. Pokud šlo o bratrovo zdraví, Laurant zjistila, že nedokáže být trpělivá. Sedět u telefonu a čekat, až jí zavolá a sdělí výsledky krevních testů, vyžadovalo zřejmě silnější vůli, než měla. Tom jí telefonoval vždycky v pátek večer mezi sedmou a devátou, ale tentokrát nezavolal, a čím déle Laurant čekala, tím měla větší obavy.

Do soboty odpoledne už přesvědčila sebe samu, že zprávy nejsou dobré, a když Tommy nezatelefonoval ani do šesti večer, nasedla do auta a vyrazila. Věděla, že bratr se na ni bude zlobit, že za ním jede až do Kansas City, ale cestou k Des Moines přišla na výmluvu, kterou mu uvede. Vystudovala přece historii umění, připomene mu, a výstava Degasových děl dočasně zapůjčených muzeu Nelsona Atkinse v Kansas City je prostě příliš lákavá, než aby odolala. O výstavě byla zmínka v *Holy Oaks Gazette* a Laurant věděla, že je Tommy čte. Naštěstí výstavu viděla už v Chicagu, dokonce několikrát, když tam pracovala v galerii umění, ale na to si možná Tommy nevzpomene. Kromě toho, není přece řečeno, že člověk nemůže vidět Degasovy nádherné baleríny ještě jednou. Ne, jistěže ne.

Nemohla říct Tommymu pravdu, i když oba věděli, že je každého čtvrt roku, kdy její bratr jezdí na lékařské vyšetření, hrůzou bez sebe. Děsila se, že výsledky testů tentokrát nebudou uspokojivé a že rakovina se znovu probudí jako medvěd procitající po zimním spánku. Zatraceně, Tommy přece vždycky znal předběžné výsledky krevních testů do pátečního večera. Proč jí ještě nezavolal? Nejistota ji psychicky ničila. Byla tak vyděšená, až se jí dělalo zle. Než vyjela z Holy Oaks, zatelefonovala na faru, kde zastihla monsignora McKindryho. Vůbec jí nevadilo, že se při rozhovoru s ním chová jako vyplašená slepice. Monsignor měl

laskavý, klidný hlas, ale nesdělil jí dobré zprávy. Tommy, vysvětloval, je zpátky v nemocnici. A lékařům se nelíbí výsledky jeho testů. Laurant byla přesvědčená, že to může znamenat jenom jediné. Její bratr se bude muset podrobit další kruté dávce chemoterapie.

Tentokrát ovšem Laurant rozhodně nepřipustí, aby prožíval takové utrpení sám, bez rodiny. Rodina…, vždyť bratr byl jediným příbuzným, kterého měla. Po smrti rodičů byli ona i její bratr, tehdy ještě děti, nuceni žít na opačných stranách oceánu. Tolik jí toho tehdy chybělo. Ale tentokrát je situace jiná. Jsou dospělí. Mohou se sami rozhodovat a to znamená, že jeden druhému může pomáhat, když nastanou zlé časy.

Sotva vyjela za Haverton, rozsvítila se kontrolka dobíjení. Benzinová pumpa byla zavřená, a tak musela Laurant strávit noc ve strohém motelu. Než druhého dne ráno vyjela, zastavila se na recepci a koupila si mapu Kansas City. Recepční jí ukázal směr k Fairmontu a dodal, že je blízko muzea umění.

Přesto zabloudila. Minula výjezd z 1-435 a zajela příliš daleko na jih po dálnici, která objížděla rozšiřující se město. V ruce mokrou mapu, kterou se jí podařilo polít kolou, zastavila u čerpací stanice, aby se zeptala na další cestu.

Jakmile vyjela správným směrem, nebylo už těžké dostat se k hotelu. Projela ulici s označením State Line a vydala se zpátky na sever.

Tommy jí řekl, že Kansas City je hezké a čisté město, ale jeho hodnocení nevystihovalo skutečnost. Město bylo vysloveně krásné. Ulice lemovaly perfektně udržované trávníky a staré jednopatrové domy vyzdobené rozkvetlými květinami. Laurant se řídila instrukcemi obsluhy čerpadla a zahnula na Ward Parkway, ulici, která ji měla dovést přímo ke vchodu do Fairmontu. Středem ulice se táhl široký travnatý pás a cestou dvakrát minula skupinky mládeže, které na něm hrály evropský i americký fotbal. Zdálo se, že dětem vůbec nevadí nesnesitelné horko ani dusná vlhkost.

Ulice se mírně stáčela dolů, a sotva Laurant napadlo, jestli nezajela příliš daleko, spatřila před sebou skupinu budov ve španělském stylu. Usoudila, že to musí být místo, kterému recepční

v motelu říkal Country Club Plaza, a zalil ji pocit úlevy. Ještě pár ulic a po pravé straně se objeví Fairmont.

Nebylo ještě poledne, ale když hotelový recepční viděl, jak je unavená, dovolil, aby se ubytovala dříve. O hodinu později se Laurant zas cítila jako člověk. Seděla sice od rána za volantem, ale dlouhá, chladná sprcha jí vrátila sílu. Přestože věděla, že by Tommymu nevadilo, kdyby se na faře ukázala v džínách nebo šortkách, vzala si s sebou „sváteční“ šaty. Byla neděle a kolem poledne, když bude přicházet ke kostelu, se zřejmě z něho pohrnou davy.

Také nechtěla urazit monsignora McKindryho, který, jak jí řekl Tommy, je mimořádně konzervativní. Vtipkoval, že kdyby monsignore mohl, stále by sloužil mši latinsky.

Laurant si oblékla bleděrůžové plátěné šaty bez rukávů s vysokým zdobeným límečkem, dlouhé až po kotníky. Sukně měla po levé straně rozparek a Laurant doufala, že monsignorovi nebude připadat příliš odvážný. Dlouhé vlasy ještě nestačily na krku uschnout, ale nechtěla se už zdržovat s jejich fénováním, a tak si jen zapnula řemínky na sandálech, popadla kabelku a sluneční brýle a zamířila po schodech dolů.

Když vyšla ven, horko ji doslova udeřilo do tváře, až několik vteřin nemohla ani popadnout dech. Chudák vrátný, starší muž s prošedivělými vlasy, působil dojmem, že se ve své hrubé šedivé uniformě brzy rozpustí. Jakmile jí hotelový zřízenec přivezl vůz, postoupil vrátný vpřed a se širokým úsměvem jí otevřel dveře. Ale jeho úsměv pohasl, když se zeptala, jak se dostane k chrámu Milosrdné Panny Marie.

„Slečno, nedaleko hotelu jsou jiné kostely,“ sdělil jí. „Pár ulic odtud, na Main Street, je kostel Navštívení Panny Marie. Kdyby nebylo tak horko, mohla byste tam dojít i pěšky. Je to krásný starý kostel a je ve slušném prostředí.“

„Potřebuji se dostat k Milosrdné Panně,“ vysvětlovala Laurant.

Připadalo jí, že vrátný chce něco namítat, ale nakonec neřekl nic. Jakmile nastoupila do auta, naklonil se k ní a doporučil jí, aby si zamkla dveře a za žádných okolností nezastavovala jinde než na parkovišti u kostela.

Část města, do níž vjela o půl hodiny později, byla zchátralá a deprimující. Ulici lemovaly opuštěné budovy s rozbitými okny a zatlučenými dveřmi. Černá graffiti na zdech vykřikovala na kolemjdoucí slova plná zloby. Laurant projela kolem oploceného prázdného parkoviště, které některým místním obyvatelům sloužilo jako skládka odpadků, a i když měla zavřená okna a zapnutou klimatizaci, cítila zápach shnilého masa. Na rohu ulice si hrála čtyři malá děvčata, asi šesti nebo sedmiletá, oblečená ve svých nejlepších nedělních šatičkách. Skákala přes švihadlo a drmolila dětskou říkanku, chichotala se a chovala se jako jiné holčičky jejich věku, jako by vůbec nevnímala zkázu kolem sebe. V takovém prostředí se brzy setře jejich nevinnost a krása. Děvčata jí připomněla obraz, který ještě v době studií viděla v Paříži. Byl to obraz špinavého hnědého pole, kolem něhož se táhl plot z černého ostnatého drátu, ošklivý a děsivý, s výhružně čnějícími ostrými špicemi. Nad krajinou se hnala hněvivá šedivá oblaka. Obraz měl temnou a ponurou náladu, ale v jeho levém rohu se mezi drátem plotu proplétal plazivý výhonek. A nahoře nad plotem čnělo k nebesům jediné rudé poupě růže těsně před rozkvětem. Obraz se jmenoval *Naděje*, a když se Laurant dívala na hrající si děti, vzpomněla si, co asi chtěl malíř obrazem vyjádřit – že život půjde dál a že dokonce i v takové zkáze může rozkvétat naděje. Laurant si výjev s holčičkami uložila do paměti a doufala, že jednoho dne, až zas bude mít své barvy, je zachytí na plátno.

Jedno z děvčátek vyplázlo na Laurant jazyk a pak na ni zamávalo. Laurant jí oplatila stejným a usmála se, když slyšela, jak se dítě začalo chichotat.

O čtyři ulice dál, uprostřed rumiště, stál kostel Milosrdné Panny Marie. Sloupy v průčelí, natřené na bílo, připomínaly hlídku střežící jeho bezpečí. Zdálo se, že chrám jeho služba vyčerpává. Zoufale potřeboval opravu. Popraskaný nátěr se v horní části sloupů a po stranách chrámu odlupoval a krabatil, kvádry kolem základů se bortily. Laurant napadlo, jak je asi kostel starý, a představila si, jak by vypadal ve své plné kráse. Z ozdobných řezeb táhnoucích se pod střechou a reliéfů zdobících průčelí Laurant poznala, že kdysi musel být nádherný. Mohl by tak zas vypadat,

kdyby se mu věnovala trocha péče a peněz. Ale podaří se chrámu v takovém prostředí vrátit jeho bývalou nádheru, nebo, jak se stávalo strašným zvykem v poslední době, zůstane zanedbáván, až bude příliš pozdě, a pak se zboří?

Prostor kolem kostela lemoval plot z černých tepaných železných mříží vysoký skoro dva a půl metru. Za ním se prostíralo nedávno vyasfaltované parkoviště a ke kostelu přiléhal bílý kamenný dům. Laurant předpokládala, že je to fara: projela tedy otevřenou branou a zaparkovala své auto vedle černého sedanu.

Sotva vystoupila a zamkla dveře, všimla si policejního vozu. Stál na příjezdové cestě k faře, ale výhled na něj téměř zakrývaly husté větve starého platanu. Co tam dělá policie? Možná další vandalství, hádala Laurant, protože jí Tommy říkal, že se zde v posledním měsíci podobné problémy vyskytly. Myslel, že je to proto, že děti nemají školu a není pro ně práce nebo organizovaná činnost, která by je zaměstnala, ale monsignore McKindry byl přesvědčen, že vzrůstající násilí a znesvěcování chrámu má na svědomí organizovaný gang.

Laurant zamířila ke kostelu. Dveře byly otevřené a zevnitř se nesly tóny varhan a zpívající hlasy. Když Laurant došla asi do poloviny parkoviště, hudba utichla. Za chvíli se začali z kostela trousit lidé. Některé ženy se ovívaly chrámovým věstníkem a několik mužů si kapesníky otíralo pot z čela. S davem vyšel ven i monsignore McKindry, na toho však jako by horko vůbec nepůsobilo, přestože měl na sobě dlouhou rozevlátou sutanu. Laurant monsignora nikdy neviděla, ale poznala ho podle Tommyho popisu. Kněz měl jasně bílé vlasy a tvář zbrázděnou hlubokými vráskami. Byl vysoký a tak hubený, že jeho postava působila chorobným dojmem. Ale podle jejího bratra jedl monsignore jako drvoštěp a navzdory svému pokročilému věku se těšil skvělému zdraví.

Jeho církevní obec ho zjevně milovala. Pro každého muže nebo ženu, kteří se na něho obrátili, měl úsměv a laskavé slovo a všechny oslovoval křestním jménem – což bylo při takovém počtu ohromující. I děti ho obdivovaly. Hrnuly se k němu, tahaly ho za sutanu, aby upoutaly jeho pozornost.

Laurant ustoupila ke straně schodiště ve stínu budovy a čekala, až si monsignore odbude své povinnosti. Snad se pak převlékne a půjde s ní na faru a ona ho bude moct v soukromí vyzpovídat ohledně Tommyho. Její bratr se ji snažil chránit před nepříjemnými zprávami do té míry, že jí bylo jasné, že mu nemůže věřit, až jí bude vykládat o svém zdravotním stavu. Podle toho, co jí Tommy o monsignorovi řekl, věděla, že přestože je starý kněz laskavý a soucitný, jedná naprosto upřímně. Doufala, že ani jí nebude přikrášlovat pravdu.

Její bratr se bál, že si o něho bude dělat starosti. Hra, kterou oba hráli, byla směšná. Tommy, protože byl starší a protože z celé rodiny zbyli jen oni dva, choval se k ní až příliš ochranitelsky. Musela přiznat, že potřebovala jeho vedení, když byla malá, ale teď už malá nebyla, a Tom by s tím měl přestat. Laurant pohlédla k faře, právě když se otevřely vstupní dveře a na verandu vyšel policista s pořádným břichem. Následoval ho vyšší a mladší muž. Laurant viděla, jak si ti dva potřásli rukama a policista zamířil k autu. Neznámý muž na verandě ji upoutal tak, že si ho bezostyšně prohlížela. Měl na sobě bezvadně ušitou bílou košili, sportovní sako v barvě námořnické modři a khaki kalhoty a vypadal, jako by vystoupil z obálky časopisu GQ, přitom ale nebyl nějak oslnivě krásný, možná ani hezký ne, alespoň ne běžným způsobem. Snad právě to ji na něm přitahovalo. Před časem během letních prázdnin dělala modelku jednomu italskému módnímu návrháři, než na to Tommy přišel a zakázal jí to, ale během těch dvou a půl měsíců pracovala s celou řadou pohledných mužů. O muži na terase se nedalo říct, že je hezký. Byl příliš drsný a neuhlazený. A velmi, velmi sexy.

Vyzařovala z něho autorita jako z člověka, který je zvyklý prosazovat svou. Laurant pozorovala jeho ostře řezané čelisti, pevnou linii úst. Mohl by být nebezpečný, pomyslela si, i když by nedovedla vysvětlit, co v ní vzbudilo ten dojem.

Cizinec měl zajímavou tvář a pleť, která byla až nepatřičně opálená. Opravdu zajímavý muž.

V Laurantině hlavě se rozeznělo jako poplašný zvonek jedno z varování matky představené. *Varuj se vlků* v *rouše beránčím. Neustále číhají na příležitost, aby tě připravili o tvou nevinnost.*

Ten muž ale nevypadal, že by si musel něco brát násilím. Laurant se domnívala, že se ženy za ním jen hrnou a on si jen bere, co mu nabízejí. Byl prostě úplně jiný než ostatní. Tiše povzdechla a cítila se provinile, že ji takové myšlenky napadají jen pár kroků od chrámu Páně. Matka Mary Madelyne měla zřejmě pravdu, když ji varovala, že se dostane do pekla, pokud se nenaučí ovládat svou hříšnou představivost.

Cizí muž musel vycítit, že ho pozoruje, protože se náhle obrátil a zadíval se přímo na ni. Laurant, ve zmatku, že ji přistihl, když na něho tak neomaleně civěla, měla chuť se odvrátit, ale vtom z domovních dveří vyšel Tommy. Laurant okamžitě pocítila nesmírnou radost, že ho vidí na tomto místě, a ne na nemocničním lůžku, jak se obávala.

Měl na sobě dlouhou černou sutanu a bílý kolárek a připadal jí bledý – a ustaraný. Začala si razit davem cestu k němu.

Tommy a muž, s nímž se dal do řeči, představovali nápadnou dvojici. Oba byli vysocí a tmavovlasí, ale Tommyho charakterizovala irská pleť s ruměnými tvářemi a četnými pihami na nose a kolem něj. Pokud náhodou zůstal příliš dlouho na slunci, na rozdíl od Laurant nezhnědl, ale zrudl. Měl obdivuhodný dolíček – alespoň jí připadal roztomilý – na pravé tváři a jeho atraktivní chlapecký vzhled, kterým přitahoval řadu spolužaček ze střední i vysoké školy, mu vysloužil přezdívku Otec Bohužel.

Na muži stojícím vedle jejího bratra nebylo chlapeckého vůbec nic. Pozoroval ji, jak kráčí k verandě, přitom poslouchal Tommyho a občas souhlasně přikývl.

Nakonec jejího bratra přerušil a kývl hlavou směrem k ní. Tommy se obrátil, spatřil ji a zavolal na ni. Rozběhl se po schodech dolů, až mu černá sukně vlála kolem kotníků, a hnal se k ní s výrazem ohromné úlevy na tváři.

Laurant si všimla, že jeho přítel zůstal stát na verandě, ale už se na ně nedívá. Místo toho soustředěně pozoroval dav, který se hemžil kolem nich.

Překvapilo ji, jak se bratr choval, když ji uviděl. Myslela si, že se bude rozčilovat nebo bude přinejmenším rozmrzelý, ale on se ani trochu nezlobil. Spíš ji vítal, jako by se celé roky neviděli, třebaže spolu mluvili naposledy před několika dny, když ji vzal na prohlídku podkroví kostela.

Tommy ji sevřel v medvědím objetí. „Chválabohu, že jsi v pořádku. Byl jsem strachy bez sebe, Laurant. Proč jsi mi neřekla, že přijedeš? Jsem tak rád, že tě vidím."

Jeho hlas se zachvíval dojetím. Laurant, zcela zmatená jeho chováním, se odtáhla a řekla: „Ty jsi rád, že mě vidíš? Myslela jsem, že budeš zuřit, že jsem se za tebou vypravila. Tommy, proč jsi mi v pátek večer nezavolal? Slíbil jsi to."

Konečně ji pustil. „A ty sis dělala starosti, že?"

Zadívala se do jeho velkých hnědých očí a rozhodla se, že mu poví celou pravdu. „Ano, dělala. Měl jsi zatelefonovat výsledky krevních testů, ale ty jsi nezavolal, a tak jsem myslela…, že možná nejsou dobré."

„Laboratoř to zorala. Proto jsem netelefonoval. Museli udělat nové testy. Měl jsem zavolat, ale, zatraceně, Laurant, tys mi měla dát vědět, že přijedeš. Požádal jsem šerifa Lloyda, aby tě hledal v celých Holy Oaks. Pojď dovnitř. Musím mu zatelefonovat a říct, že jsi tady – živá a zdravá."

„Ty jsi chtěl po šerifu Lloydovi, aby mě hledal? A proč?"

Bratr ji chytil za paži a táhl za sebou. „Vysvětlím ti to, jenom co se posadíš uvnitř. Bude to bezpečnější."

„Bezpečnější? Tommy, co se děje? Ještě nikdy jsem nezažila, že bys takhle zmatkoval. A kdo je ten člověk na verandě?"

Ta otázka Tommyho překvapila. „Tys ho ještě nikdy neviděla, že ne?"

„Koho?" zeptala se Laurant a znervózněla ještě víc. „Nicka. To je Nick Buchanan."

Laurant se na místě zastavila a obrátila se k bratrovi. „Tobě je zas hůř, že? Proto přijel…, jako posledně, kdy ses cítil tak zle a neřekl jsi mi to, dokud…"

„Ne," přerušil ji bratr. „Není mi zle." Laurant se tvářila, jako by mu nevěřila. A tak se ji opět pokusil přesvědčit. „Slíbil jsem ti,

že ti řeknu, kdybych musel jít znovu na chemoterapii. Nevzpomínáš si?“

„Ano,“ zašeptala a strach ji začal opouštět.

„Mrzí mě, že jsem v pátek nezavolal,“ řekl jí bratr. „Bylo to ode mě bezohledné. Měl jsem ti dát vědět, že laboratoř udělala chybu.“

„Když nemusíš na chemoterapii, tak proč je tu Nick?“ zeptala se Laurant a pohlédla směrem k verandě.

„Poslal jsem pro něho, ale nemá to nic společného s mým zdravím.“ Spěchal dál, než ho mohla přerušit. „Tak pojď, Laurant. Je načase, abys ho poznala.“

Jeho sestra s úsměvem odpověděla: „Slavný Nick Buchanan. Ale neřekl jsi mi, že je tak…“ Včas se zarazila. Vždycky měla pocit, že bratrovi může říct úplně všechno, ale teď se jí nezdálo vhodné svěřovat mu, že jeho nejlepší přítel jí připadá nesmírně sexy. Je to dvojnásobné riziko, když člověk má staršího bratra, který je náhodou zároveň kněz. Určitě nedokáže pochopit ani ocenit, že jeho sestru napadají takové myšlenky.

Nick a Tommy si připadali spíš jako bratři než jen přátelé. Seznámili se při rvačce na hřišti základní školy sv. Matouše, když chodili do druhé třídy. Jeden druhému sice napřed rozbil nos do krve, ale od toho dne se stali nerozlučnou dvojicí. Zvláštní shodou okolností se stalo, že Tommy strávil většinu života na základní i střední škole u osmičlenné Buchananovy rodiny a pak spolu s Nickem odešel studovat na Pensylvánskou státní univerzitu.

„Jaký je?“ zeptal se Tommy a vlekl ji dál.

„Cože?“

„Jaký je Nick?“

„Vysoký,“ řekla Laurant, když si vzpomněla, o čem mluvili.

„Nikdy jsem ti neposlal žádné jeho fotky?“

„Ne, neposlal,“ řekla a zamračila se na bratra, jako by se zlobila, že to neudělal. Náhle znovu znervózněla; zhluboka se nadechla, uhladila si sukni a pokračovala v cestě ke schodům.

Bože, ten má ale modré oči. Zářivě modré a takové, kterým neunikne žádná maličkost, pomyslela si. Napřáhla k němu ruku, aby se představila, ale on netoužil po tak formálním gestu. Ruku jí

odsunul, přitáhl si ji k sobě a objal ji. Bylo to bratrské objetí, a i když se Laurant za okamžik odtáhla, držel ji dál a prohlížel si ji od hlavy k patě.

„Jsem moc ráda, že se konečně poznáváme. Tolik jsem o tobě za ta léta slyšela," řekla Laurant.

„Ani nemůžu uvěřit, že jsme se ještě nesetkali," odpověděl Nick. „Viděl jsem všechny fotky z tvého dětství. Tommy si je vylepil na stěnu našeho pokoje na koleji, ale to už je dávno a ty ses, Laurant, od té doby ohromně změnila."

Zasmála se. „To doufám. Sestry v internátní škole byly tak laskavé, že posílaly fotky mému bratrovi, ale on mi neposlal žádnou."

„Neměl jsem fotoaparát," řekl Tommy.

„Mohl sis nějaký půjčit. Ale byl jsi asi moc líný."

„Muži na takové věci nemyslí," namítl. „Alespoň já ne. Nicku, neměli bychom jít dovnitř, co myslíš?"

„Ano, samozřejmě," odpověděl Nick.

Tommy podržel dveře se sítem a neomaleně postrčil Laurant vpřed.

„Co se s tebou proboha děje?" podivila se jeho sestra. „Hned ti to vysvětlím," sliboval.

Chodba byla tmavá a zatuchlá. Bratr chvátal ku předu a vedl je do kuchyně umístěné v zadní části jednopatrové budovy. V místnosti byl před arkýřovým oknem jídelní kout, z něhož se otevíral rozhled na monsignorovu zeleninovou zahrádku, která na této straně domu zabírala většinu prostoru před plotem. Před trojicí oken stál starý obdélníkový dubový stůl s jednou nohou podloženou vyrovnávacím kolečkem, aby se nekýval, a čtyři židle s vysokými opěradly. Pokoj byl nedávno vymalován jasně žlutou, veselou barvou, ale rolety byly potrhané a na okrajích zahnědlé. Potřebovaly by vyměnit, ale Laurant věděla, že peněz není u Milosrdné Panny Marie nikdy nazbyt.

Stála uprostřed kuchyně a pozorovala bratra. Choval se jako uzlíček nervů a zatáhl všechny rolety dolů až k parapetům. Slunce proudilo do kuchyně jen štěrbinami a dírami v nich a ozařovalo místnost mdlým světlem.

„Co se s ním děje?“ zašeptala Laurant Nickovi.

„Hned ti to vysvětlí,“ sliboval jí stejnými slovy, jaká použil před chvílí Tommy.

Jinak řečeno, mám být trpělivá, pomyslela si Laurant.

Nick jí nabídl židli a sám se posadil na sousední. Zdálo se, že Tommy není schopný zůstat chvíli v klidu. Také se posadil, ale vzápětí vyskočil a z police vytáhl zápisník a pero. Choval se jako vyplašená myš.

Pak Laurantinu pozornost upoutal Nick, který vstal. Choval se stejně záhadně jako její bratr. Dívala se, jak si uvolňuje kravatu a rozepíná knoflíček u krku košile. Z toho člověka přímo vyzařuje smyslnost, pomyslela si. Jestlipak v Bostonu žije nějaká žena, která čeká, až se vrátí domů? Věděla, že není ženatý, ale třeba s někým chodí. S největší pravděpodobností ano.

Pak si Nick svlékl sako a Laurantina fantazie se rozběhla ještě zběsileji.

Nick si přehodil sako přes opěradlo volné židle vedle sebe a všiml si, jak Laurant strnula. Tiskla se ke své židli, jako by chtěla být od něho co nejdál. Také si všiml, že zírá na jeho pistoli. Ještě před několika vteřinami byla uvolněná a přátelská, málem s ním flirtovala. Teď se tvářila ostražitě a neklidně.

„Vyděsila tě ta pistole?“

Odpověděla mu vyhýbavě. „Myslela jsem, že jsi detektiv.“

„Jsem.“

„Tak proč nosíš zbraň?“

„To patří k jeho práci,“ odpověděl za svého přítele Tom. S hlavou skloněnou se probíral ve svých papírech a snažil se v nich udělat pořádek.

Laurant došla trpělivost. „Už jsem čekala dost dlouho, Tommy. Chci vědět, proč se chováš divně. Ještě nikdy jsem tě neviděla tak nervózního.“

„Musím ti něco říct,“ začal její bratr. „Je těžké si rozmyslet, jak začít.“ To poslední říkal spíš Nickovi, který po jeho slovech souhlasně přikývl.

„Myslím, že vím, o co jde,“ řekla Laurant. „Dostal jsi laboratorní výsledky, že? A máš strach mi o nich říct. Myslíš si, že budu vyvádět, a proto se ti do toho nechce? Nejsou dobré, že?“

Unaveně povzdechl. „Výsledky jsem dostal už včera večer. Chtěl jsem ti o nich říct později…, až ti vysvětlím, co se stalo včera.“

„Řekni mi to hned,“ vyzvala ho tiše Laurant.

„Doktora Cowana opravdu velice mrzelo, že to laboratoř poprvé tak zkazila, a tak je nutil, aby si s druhým rozborem pospíšili. Telefonoval mi dokonce ze svatební hostiny, aby mi řekl, že výsledky už dostal a že je všechno v pořádku. Už jsi klidná?“

„To znamená, že tě nečeká žádná chemoterapie?“ Laurantin hlas najednou připomínal hlas malé holčičky, a přitom si tolik přála chovat se v této situaci dospěle. Kdyby se bratrovi něco stalo, nevěděla by, co má dělat. Připadalo jí, že sotva ho nalezla, už se ji o něho pokouší připravit zákeřná choroba. „Pokud je všechno v pořádku, proč jsi tak nervózní? A ty jsi nervózní, Tommy, neříkej, že ne.“

„Možná bys ji měl nechat, ať si poslechne tu nahrávku,“ navrhl Nick.

„Nechci, aby ji teď slyšela. Byl by to příliš velký šok.“

„Tak jí dej přečíst protokol z policie.“

Tommy zavrtěl hlavou. „Myslím, že lepší by bylo, kdybych jí to napřed řekl sám.“ Zhluboka se nadechl a začal. „Laurant, právě když jsem chtěl zavřít zpovědnici, přišel do ní jeden člověk.“ Pak se na pár vteřin odmlčel, srovnal si myšlenky a pokračoval. „Zavolal jsem policii, udělal jsem si pár poznámek, a když jsem sepisoval, co říkal…“

Laurant nevěřícně vytřeštila oči a nemohla se ubránit, aby ho nepřerušila. „Ty sis zapisoval něčí zpověď? To přece nemůžeš. Je to proti všem pravidlům, ne?“

Bratr zvedl ruku, aby ji zarazil. „Vím, jaké zásady musím dodržovat. Jsem přece kněz.“

„Nemusíš na mě tak vyjíždět.“

„Promiň,“ zamumlal Tommy. „Podívej, jsem vystrašený a pekelně mě bolí hlava, to je všechno. Ten chlapík… celou dobu, co se mnou mluvil, si svoji řeč nahrával na kazetu.“

Laurant užasla. „On si nahrával vlastní zpověď? Proč by to někdo dělal?“

„Možná si ji chtěl nechat na památku,“ nadhodil Nick.

Tommy přikývl. „Každopádně musel hned poté vyjít ven a udělat si kopii. Víme, že to není originální záznam, protože v pozadí se ozývá šum,“ vysvětloval. „Přinesl kazetu na policejní stanici. Dovedeš si to představit, Laurant? Prostě tam přišel a položil ji na stůl.“

„Ale proč by se někdo s takovou věcí obtěžoval?“

„Chtěl mít jistotu, že o ní budu moct mluvit,“ vysvětlil jí bratr. „Je to součást zvrácené hry, kterou hraje.“

„Co je na té kazetě?“ Laurant čekala na odpověď, a když váhal, vyzvala ho: „Tommy, prosím tě, tak už to ze sebe vysyp. Nemůže to přece být tak hrozné, jak to podle tebe vypadá. Co řekl ten člověk, že tě to tak rozrušilo?“

Její bratr si přitáhl židli blíž k ní a znovu se posadil. Vzal ji za obě ruce a řekl: „Ten člověk mi řekl, že se chystá…, že chce…“

„Ano?“

„Chce tě zabít.“

Kapitola 5

Laurant mu nevěřila, alespoň zpočátku ne. Tommy zopakoval všechno, co mu ten muž ve zpovědnici řekl. Ani jednou ho nepřerušila, ale při každé další podrobnosti, kterou slyšela, cítila, jak její tělo tuhne. Na pár okamžiků se jí ulevilo, že jeho obětí má být ona, a ne její bratr. Tommy toho má dost, s čím se musí prát.

„Bereš to ohromně."

Bratr pronesl tuto poznámku téměř vyčítavě. On i Nick čekali, až Laurant vstřebá děsivé informace, a upřeněji pozorovali, jako by byla motýl pod skleněným poklopem.

„Nevím, co si o tom mám myslet," prohlásila Laurant. „Nechce se mi věřit, že je pravda…, co řekl."

„Musíme jeho hrozbu brát vážně," namítl Nick.

„Ta žena, o které mluvil…, Millie. Říkal, že ji zabil před rokem?" zeptala se.

„Vychloubal se tím."

Zamrazilo ji. „A nalezlo se někdy její tělo?"

„Řekl, že ji zahrabal hluboko, kde ji nikdo nenajde," odpověděl Tommy.

„Necháme ji podle jména hledat ve VICAPu," vložil se do hovoru Nick. „V té databázi jsou uloženy informace o nevyřešených případech vražd. Možná se vyskytne nějaké spojení. Třeba nám bude přát štěstí."

„Věřím tomu, co mi řekl. Myslím, že tu ubohou ženu opravdu zabil. Že si to nevymyslel."

„*Ale* neviděl jsi ho, že ne? Utekl? Jak se mohl tak rychle vytratit?"

„Neutekl."

„On Tommyho uspal," vysvětlil jí Nick. „Co udělal?" divila se Laurant.

„Praštil mě,“ řekl Tommy. „Počkal si na mě a napadl mě zezadu. Nevím, čím mě uhodil, ale měl jsem štěstí, že mi nerozbil hlavu. Skončil jsem na zemi,“ dodal. „A další, co si pamatuju, je, že se nade mnou skláněl monsignore. Myslel si, že jsem omdlel horkem.“

„Můj bože, vždyť tě mohl zabít!“

„Při fotbale jsem dostával horší rány.“

Laurant přiměla Tommyho, aby jí ukázal, kam ho útočník udeřil. Když se dotkla boule v týle, trhl sebou. „Ještě to bolí,“ řekl.

„Možná by se ti na to měl podívat doktor.“

„Brzo budu v pořádku, ale mrzí mě, že jsem mu neviděl do tváře.“

„Chtěla bych slyšet tu kazetu. Nepoznal jsi jeho hlas?“

„Ne.“

„Možná ho poznám já.“

„Téměř celou dobu šeptal.“

Tommy byl vyděšený. Laurant mu to poznala na očích a slyšela to z jeho hlasu, když pokračoval.

„Nic se ti nestane, Laurant. Postaráme se, abys byla v bezpečí,“ prohlásil energicky a kývl hlavou směrem k Nickovi.

Laurant dlouho mlčela, jen pozorovala kapající kohoutek dřezu na druhé straně místnosti. Hlava se jí točila.

„Nemůžeš to brát na lehkou váhu,“ varoval ji Tommy.

„Já to tak neberu.“

„Tak proč jsi klidná?“

Opřela se lokty o stůl, sklonila hlavu a konečky prstů přitiskla ke spánkům. Klidná? Věděla, že umí skrývat city – dělala to celá léta – ale překvapilo ji, že bratr nevidí, jak je roztřesená. Cítila se, jako by držela v ruce odjištěný granát. Její pokojný, mírumilovný svět se náhle roztříštil. Byla všechno možné, jen ne klidná.

„Tommy. Co bych podle tebe měla dělat?“

„Já ti řeknu, co bys dělat neměla. Nemůžeš v žádném případě nic riskovat, Laurant, alespoň dokud to neskončí, dokud ho nechytnou. Nemůžeš zůstat v Holy Oaks.“

„A kam bych měla jít? Moje nejlepší kamarádka se vdává a já jí jdu za družičku. Na té svatbě nesmím chybět. A taky víš, že za

dva týdny bych měla otevřít obchod, a přitom ještě není hotový. Pak se blíží schůze, na níž se bude veřejně projednávat, co se stane s náměstím. Lidé na mě spoléhají. Nemůžu se prostě sbalit a někam zmizet.“

„Bude to jen na čas, než ho dopadnou.“

Odsunula židli a vstala. Už nemohla sedět ani okamžik.

„Kam jdeš?“ zeptal se Tommy.

„Jdu uvařit čaj.“

„Čaj? Je šestatřicet ve stínu, a ty máš chuť na horký čaj?“ Laurant se na něho zamračila a on se utišil. „No dobře, dobře. Ukážu ti, kde je, a dám ti, co potřebuješ.“

Dívali se na ni, jak nalévá vodu do konvice a staví ji na sporák. Když vytáhla z krabičky sáček s čajem, opřela se bokem o pracovní stůl a obrátila se k bratrovi. „Musím si to promyslet.“

„Na tom není nic k promýšlení. Musíš odjet. Nemáš jinou možnost. Nechci, abys…“

Nick ho tiše přerušil. „Tommy, měl bys zavolat šerifu Lloydovi.“

„Jo, máš pravdu.“ Tommy na šerifa úplně zapomněl. „A než se vrátím, možná by ses mohl pokusit přivést ji k rozumu,“ dodal a zamračil se na Laurant. „Nemůže dělat takové problémy. Musí pochopit, že je to vážná věc.“

„Já nedělám problémy,“ bránila se Laurant. „Jenom mi dopřej chvilku času, ano?“

Tommy váhavě vstal a vyšel ven, aby si zatelefonoval. Nick mezitím vytáhl mobil a informoval policii, že Laurant je u nich. Pak zavolal svému šéfovi. Než s Morgansternem domluvil, Laurant připravila čaj a přinesla ho ke stolu. Pak se znovu posadila.

„Měla bys pochopit jednu věc,“ řekl Nick, když zastrčil mobil do náprsní kapsy. „Chtěli jsme zjistit, kde jsi, abychom se k tobě dostali co nejdřív.“

„V Holy Oaks všichni vědí, kde je jeho soused. Tam člověk žije jako v akváriu.“

„Šerif nevěděl, kde jsi.“

„Asi se neobtěžoval, aby se šel někoho zeptat. Je strašně líný,“ řekla Laurant. „Moje sousedky věděly, kam jsem jela, a taky to

věděli dva muži, kteří dohlížejí na můj podnik, když tam pracují dělníci.“

Laurant vzala ze stolu záznam, který pořídila policie, začala ho číst a pak papír zas odložila.

„Teď bych si ráda poslechla tu kazetu.“

Na rozdíl od jejího bratra si Nick přál, aby ji slyšela co nejdřív. Vyšel z kuchyně pro magnetofon, a když se vrátil, postavil ho doprostřed stolu.

„Připravena?“ zeptal se.

Laurant přestala míchat čaj. Odložila lžičku na podšálek, nadechla se a přikývla.

Nick stiskl tlačítko a opřel se o opěradlo židle. Laurant hleděla na otáčející se pásku a poslouchala rozhovor, který se odehrál ve zpovědnici. Hlas člověka vyhrožujícího jí smrtí způsobil, že jí celá děsivá situace začala připadat mnohem reálnější, a než záznam skončil, dělalo se jí zle od žaludku.

„Můj bože.“

„Poznala jsi ten hlas?“

Zavrtěla hlavou. „Byl tak tichý, že jsem ani nerozuměla všemu, co říkal. Myslím, že jsem ho nikdy neslyšela. Poslechnu si ho ještě jednou,“ slibovala, „ale teď ne. Myslím, že nemůžu…“

„Něco z toho, co říkal, byla záměrná… kalkulace. Alespoň si to myslím. Chtěl vystrašit Tommyho.“

„A taky se mu to podařilo. Nechci, aby si můj bratr dělal starosti, ale nevím, jak tomu zabránit. Není dobré, aby… žil v takovém stresu.“

„Musíš se na to dívat realisticky, Laurant. Nějaký člověk mu řekl, že zabije jeho sestru, až si s ní užije, a ty si myslíš, že by si neměl dělat starosti?“

Laurant si rozčileně prohrábla vlasy. „Ano, samozřejmě…, ale je to…“

„Co?“

„Není to dobré pro jeho zdraví.“

Nick postřehl slabý francouzský přízvuk, už když na něho promluvila poprvé, ale teď byl přízvuk ještě zřetelnější. Laurant se

sice snažila tvářit klidně a vyrovnaně, ale maska praskala jako tenká vrstva ledu.

„Proč si vybral mě?“ zeptala se a bylo vidět, že je upřímně zmatená. „Vedu takový nudný…, obyčejný život. Vůbec to nedává smysl.“

„Spousta zločinů nedává smysl. Podobný případ se vyskytl před šesti lety. Jeden psychopat tehdy zabil šest žen, než ho chytili. Víš, co řekl, když se ho zeptali, jak a kde si vybíral své oběti?“

Laurant zavrtěla hlavou.

„U pekaře. Postavil se vedle řady zákazníků a usmál se na každou ženu, která ho míjela. A pokud úsměv opětovala, byla to ta pravá. Obyčejné ženy, Laurant, vedoucí obyčejný život. U takových lidí se nemůžeš ptát po důvodech ani ztrácet čas úvahami o tom, co se jim odehrává v mozku. To nechej odborníkům.“

„Myslíš si, že ten člověk ze zpovědnice je sériový vrah?“

„Možná,“ připustil Nick. „A taky možná ne. Třeba zrovna začal. Typologové budou vědět víc, až si nahrávku poslechnou. V takových lidech se vyznají.“

„Ale co si myslíš ty?“

„Je tu zatraceně moc rozporů.“

„Například?“

Nick pokrčil rameny. „Za prvé řekl Tommymu, že první ženu zabil před rokem, ale já si myslím, že lhal.“

„Proč?“

„Protože taky říkal, že si vraždu pořádně vychutnal,“ připomněl jí Nick. „Tohle prohlášení odporuje předchozímu.“

„Nerozumím.“

„Pokud něco takového provedl – pokud tu ženu mučil a nakonec zabil – pak to udělal někdy nedávno, a ne před rokem. Nedokázal by čekat tak dlouho.“

„Nicku, a co dopis, o kterém říkal, že ho poslal policii?“

„*Pokud* ho napsal a *pokud* ho odeslal, dostanou ho zítra nebo pozítří. Jsou připraveni,“ dodal Nick. „Budou zkoumat otisky, i když pochybuju, že nějaké nechal.“

„Na kazetě asi žádné otisky nebyly, nebo ano?“

„Jeden tam vlastně byl, ale ten nepatřil našemu člověku. Mladík z obchodního domu, který mu kazetu prodával, měl v rejstříku záznam, takže jsme jeho otisky našli v databázi. Bylo jednoduché ho najít. Práci v obchodním domě mu pomohl sehnat jeho kurátor.“

„Pamatoval si, komu kazetu prodal?“

„Bohužel ne,“ odpověděl Nick. „Byla jsi někdy v takovém obchodě? Prochází tam neuvěřitelné množství lidí a ta pokladna brala jen hotovost, takže se tam neověřovaly žádné kreditní karty nebo šeky.“

„A co zpovědnice? Ani tam nezůstaly žádné otisky?“

„Jo, byly jich stovky.“

„Ale myslíš si, že žádné z nich nejsou jeho, že?“

„Ne, nejsou,“ řekl Nick. „Je chytrý, že?“

„Nikdy nejsou chytří tak, jak si o sobě myslí. Kromě toho…“

„Co?“

„My budeme chytřejší.“

Kapitola 6

Nick sršel sebejistotou a Laurant náhle blesklo hlavou, že se jistě musel učit, jak dávat najevo klid a rozvahu, aby svědkové a oběti nezpanikařili.

„Rozčilí tě vůbec někdy něco?“ zeptala se.

„Ale ano.“

„Ty jsi přesvědčen, že ten člověk na kazetě to myslí vážně, že?“

„Laurant, bez ohledu na to, kolikrát mi tu otázku položíš, odpověď bude vždycky stejná. Ano, jsem přesvědčen, že to myslí vážně,“ opakoval trpělivě Nick. „Dal si velkou práci s tím, aby se dověděl co nejvíc o tobě, o Tommym i o mně. Jak už jsem řekl, jeho záměrem bylo vyděsit tvého bratra a to se mu každopádně podařilo. Tommy si myslí, že je blázen, ale já mám dojem, že většinu toho, co řekl, si pečlivě připravil. Teď musíme zjistit, jak vypadá jeho skutečný plán.“

Laurant cítila, jak se její klid rozplývá, a sevřela ruce v pěst. „Já tomu pořád nemůžu uvěřit,“ zašeptala a hlas jí přeskočil. „Slyšel jsi, co té ženě udělal? Jak ji mučil? Víš…“

Nick ji vzal za ruku a stiskl. „Laurant, zhluboka se nadechni. Ano?“

Poslechla ho, ale nepomohlo to. To, co před chvílí vyslechla, na ni udeřilo plnou silou. Zamrazilo ji, až strnula; odtáhla ruku a začala si třít paže.

Naskočila jí husí kůže a viditelně se třásla. Nick stáhl z opěradla své sako a přehodil jí je přes ramena. „Je to lepší?“

„Ano, děkuji.“

Najednou dostal chuť ji obejmout a utěšovat, jako by utěšoval kteroukoli ze svých sester, kdyby byla vyděšená, ale nevěděl, co by na to Laurant řekla, a tak zůstal sedět a čekal, co bude následovat.

Laurant si přitáhla sako k ramenům a křečovitě sevřela jeho klopy.

„Jak dlouho jsi tu?“

„Asi hodinu.“

Oba mlčeli; několik minut bylo v kuchyni slyšet jen tikání hodin nad dřezem a Tommyho tlumený hlas doléhající z obývacího pokoje. Nick si všiml, že Laurant se svého čaje ani nedotkla. Když zvedla hlavu, uviděl v jejích očích slzy.

„Zdrtilo tě to?“ zeptal se.

Otřela si slzu a odpověděla: „Myslela jsem na tu ženu…, na Millii…, a na to, co jí udělal…“

Čaj vychladl a Laurant se rozhodla uvařit další. Napadlo ji, že uvaří šálek také pro Nicka. Pustila se do práce. Snažila se soustředit na to, co dělá, a zároveň ovládnout své emoce.

Nick ji pozoroval, a když před něho postavila šálek čaje, o který nežádal, poděkoval jí. Počkal, až se zas posadí, a řekl: „Chtěl jsem vědět, jak to budeš brát.“

„Doufal jsi, že jsem tvrdší, než vypadám?“

„Tak nějak.“

„Co vlastně děláš u FBI?“

„Pracuji v oddělení pátrání po pohřešovaných osobách.“

„A koho nalézáš?“

„Když mám štěstí?“

„Ano, když máš štěstí.“

Naklonil se, stiskl na magnetofonu tlačítko převíjení a pak na ni pohlédl. „Děti. Nalézám děti.“

Jeho oči měly ten nejintenzivnější odstín modři, a když se zadíval přímo na ni, cítila se, jako by se jí pokoušely nahlédnout až do duše. Napadlo ji, jestli analyzuje každý její pohyb a slovo jako tahy v šachové partii. Snaží se zjistit, jak je zranitelná?

„Je to speciální práce,“ poznamenal Nick a doufal, že Laurant nebude chtít pokračovat v debatě o jeho práci.

„Mrzí mě, že jsme se museli poznat zrovna takhle…, za těchto okolností.“

„No…“

„Podívej se, jak se třesu," řekla a natáhla niku. „Mám takový vztek, že bych nejraději křičela."

„Tak křič."

Jeho návrh ji zarazil. „Cože?"

„Křič," opakoval.

Laurant se musela usmát, tak jí jeho poznámka připadala směšná. „Monsignore by dostal infarkt a bratr taky."

„Poslyš, pokus se alespoň pár minut na to nemyslet."

„A jak si myslíš, že se mi to podaří?"

„Promluvíme si o něčem jiném, jenom na chvilku…, než se vrátí Tom."

„Já teď *nemůžu* myslet na něco jiného."

„Ale můžeš," ujistil ji Nick. „Zkus to, Laurant. Možná ti to pomůže uklidnit se."

Nakonec váhavě souhlasila. „O čem bychom měli mluvit?"

„O tobě," prohlásil.

Laurant zavrtěla hlavou, ale on na to nedbal a pokračoval. „Nemyslíš, že je zvláštní, že jsme se dosud nepotkali?"

„Ano, je to zvláštní," souhlasila. „Od dětství jsi byl nejlepším kamarádem mého bratra a on dokonce žil celé roky u tvé rodiny, a přece toho o tobě moc nevím. Tommy jezdíval domů na letní prázdniny a vždycky jsme zvali i tebe, ale ty jsi nikdy nepřijel. Pokaždé do toho něco přišlo."

„Jednou přijeli moji rodiče," podotkl Nick.

„Ano, přijeli. Tvoje matka s sebou přivezla rodinné fotografie, mezi nimi jednu tvou…, nebo spíš celé rodiny… i s Tommym…, jak stojíte o Vánocích před krbem. Nechceš se na ni podívat?"

„Ty ji máš u sebe?"

Netušila, co dává najevo tím, že tu fotku nosí s sebou. Nick se na ni díval, jak vytahuje z kabelky peněženku. Fotku měla zastrčenou v jedné kapse s plastovým krytem, které v takových velkých peněženkách bývají, a když mu ji podávala, všiml si, že se její ruka už netřese.

Zadíval se na fotografii osmi dětí Buchananových shromážděných kolem svých pyšných rodičů. Byl zde i Tommy, který se vmáčkl mezi Nickovy bratry Aleka a Mika. Bratr Dylan

měl kolem oka modřinu. Nick usoudil, že k ní přišel, když se svými bratry hrál fotbal.

„Tvoje matka mi pomohla zapamatovat si všechna jména," řekla Laurant. „Jsi tady ovšem trochu rozmazaný a tvář ti zčásti zakrývá Theův loket. Není divu, že jsem tě dnes nepoznala."

Vrátil jí peněženku, a zatímco si ji ukládala do kabelky, řekl: „Vím toho o tobě hodně. Tommy si lepil na stěnu tvé fotky – ty, které mu poslaly jeptišky, když jsi byla malá."

„Byla jsem úplně obyčejná holka."

„Jo, byla," dobíral si ji Nick. „Samá noha, samá ruka. Tommy mi taky četl některé tvoje dopisy. Hrozně mu vadilo, že tě nemůže mít nablízku. Cítil se provinile. On rodinu měl, a ty ne."

„Já jsem ji taky měla. Letní prázdniny jsem trávila u dědečka a také v internátní škole bylo hezky."

„Nepoznala jsi žádný jiný způsob života."

„Byla jsem šťastná," přesvědčovala ho Laurant.

„A necítila ses osamělá?"

Pokrčila rameny. „Trochu ano," připustila. „Po dědečkově smrti."

„Cítíš se se mnou dobře?" Otázka ji ohromila.

„Ano, proč?"

„Budeme teď spolu trávit spoustu času a je důležité, aby sis v mé přítomnosti připadala naprosto normálně."

„Kolik času budeme spolu trávit?"

„Každou minutu každého dne i noci, dokud to neskončí. Je to jediná možnost, Laurant." Nedal jí příležitost, aby ho přerušila, a ihned pokračoval. „Tvůj bratr přímo šílel, když zjistil, že děláš modelku."

Znovu se usmála. „Ano, opravdu trochu vyváděl. Hned telefonoval matce představené a hodně dlouho s ní o té záležitosti diskutoval. Dodnes nechápu, jak na mě můj bratr mohl žalovat."

„Matka představená…, říkalo se jí matka Madelyne, že?"

Jeho paměť na ni udělala dojem. „Ano," potvrdila. „Když jí to Tommy řekl, zatelefonovala lidem, které jsem měla během letních prázdnin navštívit. Byli velmi bohatí a toho italského návrháře jsem poznala jejich prostřednictvím."

„Stačil mu jediný pohled na tebe a okamžitě tě chtěl získat, je to tak?“

„Chtěl, abych předváděla jeho jarní kolekci,“ opravila ho. „A účastnila jsem se několika přehlídek.“

„Dokud tě matka představená nepřivlekla zpátky do kláštera.“

„Bylo to pokořující,“ přiznala Laurant. „Podmíněně mě vyloučili, což znamenalo taky půl roku mytí nádobí. Ruce jsem měla v příšerném stavu. Musíme spolu trávit opravdu každou minutu, Nicku?“

Neušla mu její nervozita. „Když si budeš čistit zuby, budu ti vymačkávat zubní pastu.“

Pak se znovu vrátil k rozhovoru o její minulosti. „O jedenáct měsíců později ses ocitla na obálce jednoho z módních časopisů, a když mi ho Tommy ukázal, nemohl jsem uvěřit, že je to ta malá hubená holka s odřenými koleny.“

Lichotil jí, ale nevěděla, jak na to zareagovat, a tak raději mlčela.

„Ani na okamžik se od sebe nevzdálíme,“ řekl Nick.

„Chceš říct, že mi budeš klepat na dveře hned ráno, ještě než vstanu a obléknu se?“

„Ne, tak to nemyslím. Budu se oblékat zároveň s tebou. Na které straně postele spíš?“

„Prosím?“

Opakoval otázku.

„Na pravé.“

„Takže já budu spát na levé.“

„Děláš si legraci?“

„O té posteli? Jo, dělám. Ale udělám všechno, co bude třeba, abys byla v bezpečí. Budu ti bezostyšně zasahovat do soukromí a ty mi to dovolíš.“

„Jak dlouho?“

„Jak dlouho bude třeba.“

„Co když se budu potřebovat jít osprchovat?“

„Budu ti podávat mýdlo.“

„Takže si opravdu děláš legraci.“

„Laurant, chci ti být nablízku tak, že bych ti mohl umývat záda. Jinak to nepůjde. Musíš pochopit, že budu první, koho uvidíš ráno, a poslední, na koho se budeš dívat večer, než zavřeš oči. Týká se to nás obou.“

„Ale jestli budeš trávit celý čas se mnou, jak ho chytíš?“

„Uvědom si, Laurant, že pracuji pro velkou organizaci. Už se do toho pustili. Nechej pátrání na nás. Na takové věci máme výcvik.“

Opřela si bradu do dlaní. Dlouho mlčela; pak se napřímila a pohlédla mu do očí.

„Nepřipustím, aby mě znovu vyděsil. Chci ti pomáhat. Slibuji, že neudělám žádnou hloupost,“ dodala chvatně. „Teď už se nebojím. Jenom mám zlost. Nebo spíš vztek, ale vystrašená už nejsem.“

„Měla bys být. Strach se postará o to, abys byla napjatá, soustředěná a ve střehu.“

„Ale strach člověka taky může paralyzovat, a to nechci připustit,“ namítla Laurant. „Ten člověk…, ta zrůda,“ opravila se, „říká mému bratrovi, jak se bavil, když mučil a zabíjel ubohou nevinnou ženu, a pak tvrdí, že má neodolatelnou chuť udělat to zas a že si jako svoji další oběť vybral mě. Je tak chytrý, že je mu jasné, že ho Tommy bude chtít vidět, a proto čeká, až vyjde ze zpovědnice a uhodí ho do hlavy. Vždyť ho mohl zabít.“

„Nechtěl ho zabít, jinak by to udělal,“ řekl tiše Nick. „Využívá Tommyho jako svého poslíčka.“ Postřehl výraz, který se jí mihl na tváři, a ihned ji začal uklidňovat. „Netrap se kvůli svému bratrovi. Postaráme se i o jeho bezpečí.“

„Ve dne v noci,“ upozorňovala Laurant.

„Samozřejmě,“ potvrdil Nick.

Přikývla. „Nepřipadá ti, že se ten člověk snaží, aby šlo všechno podle něho? Řekl Tommymu, aby ti zavolal a přiměl tě, abys mě někam odvezl; pak že mě *možná* nebude sledovat. A bratr chtěl, abys to udělal. Abys mě někam ukryl.“

„Samozřejmě že si přeje někam tě ukrýt. Miluje tě a nechce, aby se ti něco stalo.“

Přitiskla si konečky prstů k spánkům. „Já vím," řekla. „Asi bych zareagovala stejně."

„Ale?"

„Znám svého bratra a vím, že právě teď je bez sebe strachy kvůli něčemu jinému, co mu ten člověk řekl ve zpovědnici, a o čem jste se ani ty, ani on přede mnou nezmínili."

„Co by to mělo být?"

„Řekl Tommymu, že se pokusí najít někoho jiného, s kým by si užil zábavu." Zachvěl se jí hlas, ale ihned pokračovala. „Z nějakého důvodu se mě rozhodl varovat, abych mohla zmizet, ale ta druhá žena žádné varování nedostane, že?"

„Ne, zřejmě ne," přisvědčil Nick. „Ale musíš…"

Přerušila ho. „Útěk není řešení. Nedovolím, aby se mnou kdokoli takovým způsobem manipuloval. Nebudu se bát."

„Myslím, že o tom bychom si měli promluvit později, až si Pete poslechne nahrávku a rozebere ji s typologem."

Nick se pokusil vstát od stolu, ale Laurant ho chytila za ruku. Nechtěla čekat. „Jistě máš nějakou hypotézu. Chci ji slyšet. Potřebuji informace, Nicku. Nechci se cítit bezmocná, ale právě teď si tak bohužel připadám."

Jeho oči se zavrtaly do jejích a za pár okamžiků se rozhodl. Přikývl. „Tak dobře, řeknu ti všechno, co víme. Začnu tím, že můj nadřízený, doktor Peter Morganstern, si už poslechl kopii nahrávky. Je to psychiatr, vedoucí mého oddělení a ze všech nejlepší. Pokud někdo dokáže proniknout do myšlení toho šílence, pak je to on. Jenom je třeba si uvědomit, že Pete nemá čas sedět na místě a analyzovat každé jeho slovo."

„Chápu."

„Výborně. Napřed fakta. Nejdůležitější je, že to není náhoda. Vybral si tě cílevědomě."

„A víš proč?"

„Víme, že si tě vybral, protože… je tebou posedlý," řekl Nick, když se mu podařilo najít správné slovo.

„Co to znamená?" zeptala se netrpělivě.

„To znamená, že jsi ho silně upoutala. Dalo by se říct, že je tvůj… obdivovatel."

„Tomu vůbec nerozumím. Nejsem filmová hvězda ani nějaká slavná osobnost. Jsem úplně obyčejný člověk.“

„Podívej se do zrcadla, Laurant. Na tobě není nic obyčejného. Jsi krásná. I on si myslí, že jsi krásná.“ Nick rychle pokračoval, aby mu nemohla skočit do řeči. „A většinu obětí, kterou si tihle lidé vybírají, není možné nějak speciálně odlišit.“

Laurant se nadechla a řekla: „Pokračuj. Potřebuji vědět, s kým mám co dělat. Nijak jsi mě nevyděsil,“ dodala, aby ho přiměla mluvit otevřeně. „Chci vědět všechno, abych se mohla bránit, a přisámbůh budu bojovat.“

„Dobře, takže říkal nám asi toto: Sleduje tě už dlouho. Ví o tobě všechno. Všechno. Ví, jaký parfém používáš, co ráda jíš, jaký druh pracího prášku si kupuješ, jaké knihy čteš, jak vypadá tvůj sexuální život, co děláš v každém okamžiku celého dne. Chce, abychom věděli, že párkrát byl už i u tebe doma, možná častěji. Seděl na tvých židlích, jedl, co jsi uvařila, a hrabal se ti v zásuvkách. Takovým způsobem tě poznával,“ vysvětloval Nick. „Možná si vzal něco z tvého prádla, něco, co hned nebudeš postrádat. Zamysli se nad tím a třeba si vzpomeneš na starou noční košili nebo tričko, které jsi v poslední době nemohla najít. Mělo by to být něco, co nosíš přímo na těle.“

„Proč?“ zeptala se Laurant, otřesená popisem muže, kterému Nick říkal obdivovatel. Nechtěla věřit, že se nezvaný host potuloval jejím domem a probíral v jejích věcech, a při pomyšlení, že ji někdo sledoval ve dne v noci, jí naskočila husí kůže.

„Musí být z toho cítit tvůj pach,“ vysvětloval. „Vyvolává to v něm pocit, že je ti blíž. Ať je to cokoli, má to u sebe, když spí,“ dodal, protože si vzpomněl na mužova slova, že se zahalil do její vůně.

„Ještě něco?“ zeptala se Laurant a překvapilo ji, že její hlas zní naprosto normálně.

„Ano,“ řekl Nick. „Díval se na tebe ve spánku.“

„To není možné, o tom bych musela vědět.“

Nick zaťukal na magnetofon. „Všechno tam je.“

„Co kdybych otevřela oči…, kdybych se probudila a uviděla ho?“

„To právě chce, abys udělala," řekl Nick. „Ale ještě ne. Teď by ho rozčililo, kdybys ho nutila, aby ti ublížil."

„Proč?"

„Narušilo by to jeho plán."

„Pokračuj. Ještě pořád se nebojím," opakovala.

„Chci říct…, že si přeje, abychom tohle všechno věděli. Momentálně to podle naší hypotézy vypadá asi tak. Žije v Holy Oaks a je to někdo, s kým běžně přicházíš do styku, možná dokonce každý den. Vycházíš s ním přátelsky, ale, jak jsem řekl, to je pro něho jen jedna stránka věci. Pete říká, že je teď ve stadiu zbožňování. To znamená, že si myslí, že jsi skutečně dokonalá, a touží tě chránit. Je tím posedlý a zjevně bojuje sám se sebou. Každopádně chce, abychom to věděli. Možná se mu opravdu líbíš, Laurant, a proto ti zatím nechce ublížit, ale ví, že to udělá, protože bez ohledu na to, jak se budeš chovat, stejně ho zklameš. Je přesvědčen, že není možné, abys splnila jeho očekávání – tím si je zatraceně jistý – a není tedy možné, abys zvítězila."

„Říkal jsi, že je ve stadiu zbožňování, ale že se to změní. Kdy myslíš, že k tomu dojde?"

„Ptáš se, za jak dlouho? Nevím," přiznal Nick. „Ale nemyslím, že budeme muset dlouho čekat. Možná už na tobě našel… nějaký kaz, alespoň podle svých představ. Podívej, on se snaží na tobě najít něco špatného, aby si mohl připadat zrazený. Třeba se bude jednat o tvůj úsměv. Zčistajasna si začne myslet, že se mu vysmíváš, nebo se mu možná bude zdát, že se usmíváš na jiného muže. To v něm vyvolá vztek. Byl by rád, kdybychom si mysleli, že se tím trápí. Uvědom si, že slíbil Tommymu, že pokud někam utečeš, možná tě nebude sledovat. Ale zároveň se chlubil, jak je chytrý, a tvrdil, že rád riskuje."

„Možná ho ta jeho… posedlost… unaví tak, že toho nechá."

„Nenechá toho." Nickův hlas teď zněl o něco ostřeji. „Jeho představy ho plně ovládají. Nemůže přestat. Pro něho je to jako hra kočky s myší a ta myš jsi ty. Má rád lov. Čím víc rizika, tím víc ho to baví. Hra neskončí, dokud nebudeš prosit o milost."

Nick se k ní naklonil a zkoumavě si ji prohlížel. „Tak co, Laurant? Ještě se nebojíš?"

Kapitola 7

S tím knězem si užil ohromnou zábavu. Opravdu ohromnou. Vůbec nečekal, že bude taková psina, i když věděl ze svých zkušeností, že někdy první fáze – stadium plánování akce, jak tomu rád říkal – poskytne víc potěšení než akce samotná – jako když byl ještě malý a na dvorku si postavil bunkr. Radost mu působilo už samotné čekání na to, co bude dělat ve svém izolovaném úkrytu, kde ho nikdo nemůže špehovat. Strávil hodiny a hodiny přípravami jako malý pracovitý mraveneček, brousil kuchyňské nože a nůžky, jež ukradl z matčiny zásuvky, a pečlivě kopal hrobečky pro zvířata, která chytil a vsadil do klece. Ale samotné zabíjení ho vždycky nakonec zklamalo. Zvířata nikdy nekvílela tak, aby ho to uspokojilo. Ovšem v tomto případě starý dobrý Tommy nezklamal. Ne, ne, kněz ho nezklamal ani trochu.

Když ujížděl po dálnici, znovu a znovu si v duchu promítal rozhovor s ním, až se hlasitě rozesmál a po tvářích mu stékaly slzy. Nablízku nebyl nikdo, a tak se mohl chechtat a vyvádět, jak se mu zachtělo. Když na to pomyslel, může si v těchto dnech vlastně dělat, co bude chtít, kdykoli a kdekoli, pokud bude opatrný. Jen ať se zeptají malé Millicent. Ale to už udělat nemůžou. To ne.

Bolestný výkřik otce Toma, jakmile se dověděl, že příští obětí nemá být nikdo jiný než jeho vroucně milovaná sestra, mu ještě zněl v hlavě. „Moje Laurant?“ vykřikl kněz.

„Moje Laurant?“ pitvořil se teď. K nezaplacení. Skutečně fantastické.

Škoda že musel tak brzy odjet. Líbilo by se mu, kdyby mohl Tommyho ještě trochu potrápit, ale na to prostě nebyl čas, když trval na tom nesmyslu, že za žádných okolností neřekne nikomu, o čem mluvili ve zpovědnici, i kdyby mu to dovolil. Přisámbůh, vždyť mu přímo přikázal, aby to řekl. Ale s tím knězem to ani

nehnulo. Ne, ne. Ani trochu. On samozřejmě znal zásady, které duchovní stvrzují slavnostní přísahou – na každý případ se *vždycky* pečlivě připravil – ale Tommyho špatně odhadl, protože nemyslel, že bude na zásadách tak lpět. Kdo by si pomyslel, že kněz bude tak umíněný? Vždyť by žvaněním mohl zachránit život své sestry! Kdo by si to byl pomyslel? Kněz, který není morálně zkorumpovaný! Ach bože, a vyklubal se z toho takový problém. Kdyby byl průměrný člověk, jeho plány by byly nanic a musel by začít znovu. Ale on není obyčejný. Ne, ne, jistěže ne. Je geniální, a proto počítá s každou možností. Málem vyhrkl ještě ve zpovědnici, že si rozhovor nahrává, ale pak se rozhodl, že kazetu věnuje Tommymu jako překvapení. Předtím doufal, že si ji bude moct nechat, alespoň prozatím. Zařadí ji do své úctyhodné a speciální sbírky. Milliina kazeta už byla úplně ohraná. Někteří nespavci si v posteli pouštějí uklidňující zvuky oceánu nebo tichého deště; on poslouchal Milliin líbezný hlas.

Kněz ho svou stupidní umíněností přinutil změnit plán a jediná možnost, jak to zvládnout, bylo předat policii kopii nahrávky. Vždycky si věc promyslet předem, to byla zas jeho zásada. Jedna rychlá výprava do obchodního domu pro balíček tří prázdných kazet, a bylo po problému.

Nedovolí, aby mu někdo nebo něco narušilo jeho plán, a právě proto měl připravenu ještě jednu alternativu. Předvídavost a správná reakce. To je klíč k úspěchu.

Dlouze zívl. Má tolik práce s přípravami, a protože je nesmírně pečlivý ve všem, co dělá, potřebuje doslova každou minutu celé řady dní, aby se přichystal na speciální oslavu 4. července.

Zdá se, že bude… výbušná.

Teď byl na cestě do St. Louisů, díky svému věrnému příteli internetu. Je to ale úžasný vynález. Dokonalý společník. Nikdy nekňourá, nestěžuje si, nepláče ani nic nevyžaduje. A nemusí obětovat cenný čas, aby si ho vycvičil. Je jako placená děvka, dá mu, co potřebuje a kdykoli to potřebuje. A na nic se neptá.

Kdo by si byl představil, že bude tak snadné dovědět se, jak si vyrobit vlastní bombu jednoduchým postupem, jaký je schopno zvládnout průměrně inteligentní dítě, a ještě k tomu všechno vidět

na barevných obrázcích, které pomohou těm méně chápavým? Když člověk má peníze – a on je má – může si objednat rafinovanější zařízení – což udělal – a nádherné „exkluzivnější“ sady, které z drobného, tichého výbuchu udělají ohlušující třesk schopný srovnat se zemí celý blok. Jinak vám vrátí peníze. Netoužil shánět součásti potřebné k výrobě jaderné bomby, ale měl pocit, že kdyby dost dlouho hledal nějaký prostor v podzemí a pořádně se seznámil s nějakými fanatickými anarchisty, dostal by všechno kromě plutonia. Ani zbraně nebyly problém, pokud člověk věděl, kam kliknout. A to on samozřejmě věděl. Ano, věděl.

Přestože si prostřednictvím internetu objednal už spoustu zajímavých věciček, výbušninu si takovým způsobem nezajistil, protože věděl, že kreténi můžou jeho zájem monitorovat. Přesto se mu podařilo získat zdroj, jaký potřeboval. Jeden známý mu zprostředkoval kontakt s ilegálním dealerem působícím na Středozápadě; a právě proto nyní svištěl po 1-70 s nákupním seznamem v kapse.

Před sebou uviděl u cesty stánek s občerstvením a napadlo ho, že zastaví, aby si mohl z kufru auta vytáhnout kopii kazety. Zatoužil znovu slyšet hlas kněze, ale pak uviděl u cesty parkovat policejní vůz a okamžitě změnil názor.

Kreténi si pravděpodobně už přehrávají kazetu a dělají podrobné poznámky. Stejně jim to nebude k ničemu. Nejsou tak chytří jako on. Z jeho hlasu nic nezjistí, leda snad oblast, z které pochází, a k čemu jim to bude? Nikdy neodhalí jeho hru, dokud neskončí – samozřejmě jeho vítězstvím.

Věděl, jak mu ti kreténi říkají. Neznámý pachatel. Ten výraz se mu líbil a usoudil, že Neznámý pachatel je nejtrefnější přezdívka, jakou kdy měl. Asi na něho působí prostota takového označení. Tím, že kreténi – jak říkal agentům FBI – používají slovo *neznámý*, přiznávají, jak jsou neschopní a omezení, a na jejich hlouposti a tuposti je něco upřímného a bezelstného. Kreténi určitě vědí, že jsou kreténi. Paráda.

„Užijeme si ještě trochu zábavy?“ vykřikl a řítil se dál po dálnici. A pak se znovu rozesmál. „No jasně, užijeme,“ dodal a znovu vybuchl smíchy. „Určitě.“

Kapitola 8

Maria Rodriguesová a Frances McCannová, dvě vyšetřovatelky z policejního oddělení Kansas City, přijely na faru krátce po druhé hodině. Když začaly vyslýchat Laurant, zůstal Nick, tichý a ostražitý, sedět vedle ní. Nechal vyšetřovatelky dělat jejich práci a nepřerušoval je otázkami ani se nevnucoval se svými názory nebo doporučeními. Pak se zvedl a zamířil k telefonu, protože mu volal George Walker, typolog, který dostal případ na starost. V tom okamžiku se Laurant musela přemáhat, aby ho nechytila za rukáv a nezadržela. Přála si, aby zůstal nablízku, i kdyby jí mohl poskytnout jen morální podporu.

Do kuchyně se vrátil Tommy a prvních pár minut v jeho přítomnosti mělo obvyklý průběh. Jako většina žen, které viděly jejího bratra poprvé, i vyšetřovatelky jím zjevně byly okouzlené a nemohly z něho spustit oči.

„Vy jste vystudoval na kněze?“ zeptala se vyšetřovatelka McCannová. „Myslím, jestli jste byl vysvěcen, a tak.“

Tommy se na ni zazubil a vůbec si přitom neuvědomil, jaké rozechvění takový úsměv v ženách vzbuzuje. „Vystudoval.“

„Možná bychom se měli věnovat vyšetřování,“ navrhla partnerce Rodriguesová.

McCannová zalistovala v zápisníku a pohlédla na Laurant. „Řekl vám váš bratr, jak se k nám dostala ta kazeta?“ Nečekala na odpověď a pokračovala. „Ten gauner si někdy během včerejší noci prostě přišel jen tak na policejní stanici, pohodil tam malý balíček a hned zas odešel. Chci říct, že si to perfektně načasoval, protože tam tehdy byl ohromný zmatek. Právě skončily dva velké drogové zátahy a nějaký čas se u nás střídal jeden zhulený idiot za druhým. Strážný řekl, že si balíčku všiml, až se všechno uklidnilo. Každopádně si myslíme, že byl v modrém jako pochůzkář, nebo

možná předstíral, že je advokát, který si přichází pro klienta. Nikdo si nevzpomíná, že by do budovy vešel někdo s manilovou obálkou," dodala. „Kazeta byla v ní, a abych řekla pravdu, byla tam tak hektická situace, že pochybuju, že by si někdo obálky všiml, kdyby ten grázl nezatelefonoval."

„Volal 911 z veřejného automatu na City Center Square," vložila se do hovoru Rodriguesová. „Je to kousek odtud."

„Ten chlap má železné nervy, to se sakra musí uznat," podotkla McCannová. Pak zrudla a vyhrkla. „Omlouvám se, otče. Už moc dlouho pracuju s Rodriguesovou."

„Tak co nám můžete říct?" zeptala se Rodriguesová Laurant.

Laurant bezradně rozhodila ruce. Neměla tušení, jak by jim mohla pomoct – nemohla přijít na jediný důvod, proč se šílenec zaměřil zrovna na ni.

Vyšetřovatelky zatím neměly žádné stopy, přestože se dost snažily je získat. Pročesaly okolí, hledaly svědky, kteří si možná všimli cizího člověka nebo auta vyskytujícího se v blízkosti kostela v sobotu odpoledne. Nikdo však neviděl ani neslyšel nic mimořádného, což vyšetřovatelky nijak nepřekvapilo.

„Zdejší lidé nemají k policii důvěru," vysvětlovala Rodriguesová. „Ale doufáme, že pokud někdo viděl něco podezřelého, svěří se monsignorovi nebo možná otci Thomasovi. Farníci spíš věří svým duchovním."

Ani Rodriguesová, ani McCannová nepovažovaly za pravděpodobné, že by se brzy podařilo najít pachatele. Budou muset čekat a uvidí, jak se bude věc vyvíjet. Něco víc možná zjistí z dopisu, o němž neznámý říkal Tommymu, že ho poslal na policii. Ale taky možná ne.

„Kromě napadení otce Toma nebyl spáchán jiný trestný čin," řekla McCannová. „Alespoň prozatím."

„Chcete říct, že by vás to začalo zajímat, až bych byla zavražděná?" zeptala se Laurant trochu ostřejším tónem, než měla v úmyslu.

McCannová, otevřenější z obou policistek, odpověděla. „Chcete, abych vás utěšovala, nebo mám být upřímná?"

„Buďte upřímná."

„Fajn," řekla vyšetřovatelka a pokračovala. „Máme působnost omezenou na dané teritorium, asi tak jako šelmy v přírodě, a tak záleží na tom, kam se ten chlap vrtne. Jestli zůstane ve městě, půjdeme za tím."

„Byl přece spáchán trestný čin," připomněl jim Tommy.

„Ano," přisvědčila Rodriguesová. „Byl jste napaden, ale…"

Tommy ji přerušil. „To jsem nemyslel. Přiznal se přece, že zabil nějakou ženu."

„No dobře, říká, že ji zabil," namítla Rodriguesová. „Ale je možné, že lže."

McCannová vyslovila názor, že incident ve zpovědnici byl jenom drsný výstřelek vzteklého člověka, který možná má něco proti otci Tomovi a chtěl se mu pomstít. Právě proto, vysvětlovala, věnovaly tolik času dotazováním na všechny jeho případné nepřátele.

„Podívejte se, určitě nebudeme sedět a jen čekat," ujišťovala Rodriguesová Laurant. „Ale zatím toho není moc, čeho bychom se mohly chytit."

„A není to v naší jurisdikci."

„Jak jste na to přišla, vyšetřovatelko McCannová?" chtěl vědět Nick. Stál ve dveřích, opíral se o jejich rám a pozoroval policistky.

Žena odpověděla nabroušeným hlasem. „Neznámý pachatel ohlásil svůj čin tady v Kansas City, ale na pásce řekl, nebo to alespoň z jeho řeči vyplynulo, že žije v Holy Oaks, případně v jejich okolí, tedy v Iowě. Spojíme se s tamější policií a sdělíme jim, co víme, a necháme samozřejmě případ otevřený…, kdyby se vrátil."

„Jak vidíme, vložila se do toho FBI. Mám pravdu? Takže byste měli něco navrhnout," prohlásila Rodriguesová.

McCannová přikývla. „Nerady bychom zasahovaly FBI do vyšetřování."

„Odkdy?" zeptal se Nick.

Usmála se. „Poslyšte, snažíme se s vámi vycházet. Nechápu, proč bychom na tom nemohli pracovat společně. Vy nám dáte, co máte, a jakmile na něco přijdeme my, rádi vás budeme informovat."

Nedostali se nikam. Vyšetřovatelky předaly Laurant své vizitky a opustily faru. Laurant byla šokovaná, že se nic neděje, i když si uvědomovala, že její očekávání nebyla opodstatněná. Chtěla mít odpovědi a výsledky, chtěla, aby zlý sen pominul, což zřejmě bylo zatím nesplnitelné přání, a když vyšetřovatelky odešly, cítila se… bezmocná. Ale protože jí připadalo, že její bratr je rád, že se udělalo alespoň něco – že přece jen přijela policie – neřekla mu, jak se cítí. Vlastně ani neměla možnost s ním po celý zbytek odpoledne promluvit. Měl na starost jiné věci.

Tommy byl tak rozrušený tím, co se stalo, že úplně zapomněl, že je neděle odpoledne. Ale pak se náhodou podíval z okna a viděl, že na něho čekají děti. Ve zdejší farnosti se stalo tradicí, že se jim Tommy za teplých nedělních odpolední věnoval, pokud byl ve městě. Nemínil od toho zvyku upustit, protože pro děti z okolí tolik znamenal. Přesně ve čtvrt na tři, když se na parkovišti před kostelem shromáždil značný počet dětí ze sousedství a začal na otce Toma volat, aby vyšel ven, nechal být všechny ostatní povinnosti a úkoly. Oblékl si šortky a tričko, stáhl si boty a ponožky a vzal si ručník. Vyzval Laurant, aby nevycházela z domu, řekl, že to bude bezpečnější, ale že se může na tu legraci dívat z okna.

Jak bývalo zvykem, ve tři hodiny přijel hasičský vůz se dvěma dobrosrdečnými hasiči, kteří této akci také věnovali svůj volný čas. Zavřeli bránu parkoviště a otevřeli hydrant. Všichni, od batolat až po středoškoláky, dychtivě čekali, až hasiči nastaví veliké trysky mezi železná vrata a upevní je k zábradlí, aby hadice neposkakovala všemi směry. Pak hasiči pustili vodu. Děti měly na sobě většinou ustřižené džíny nebo šortky. Nikdo z nich nevlastnil plavky – takový luxus se nevešel do rozpočtu jejich rodičů – ale to nijak neomezovalo jejich nadšení. Jen co si na schody fary odložily ručníky a boty, začaly skákat a vyvádět pod proudem vody, až byly celé zmáčené; šplíchaly a křičely s takovým nadšením jako děti v nějakém rekreačním středisku. V okolí fary nebyly žádné ledvinovité bazény se skokanskými můstky a skluzavkami. Muselo jim stačit to, co měli. Asi hodinu vládl na parkovišti nepopsatelný chaos, zatímco hasiči a další dospělí, kteří přišli se svými

ratolestmi, seděli u monsignora na verandě a popíjeli chlazenou limonádu.

Pokud Tommy neměl plno práce s malými dětmi – musel dávat pozor, aby je proud vody neodmrštil někam do křoví – chodil s lékárničkou a rozdával neosporin, leukoplast a soucitná slova na odřená kolena a lokty. Jakmile hasiči zastavili vodu a chystali se k odchodu, rozdělil monsignore dětem nanuky. Bez ohledu na to, kolik peněz měl nebo jak štědrá byla ten týden kostelní sbírka, na takový pamlsek si vždycky něco odložil stranou.

Jakmile vřava utichla a promočené, unavené děti se rozešly domů, naléhal monsignore McKindry na Nicka a Laurant, aby spolu s Tommym přijali pozvání na oběd. Tom a Nick se pustili do práce. Nick udělal grilované kuře, zatímco Tommy připravil salát a čerstvé zelené fazolky z monsignorovy zahrady. Konverzace u stolu se točila kolem monsignorovy schůzky a McKindry vykládal svým hostům jednu historku za druhou, hlavně o tom, jaké problémy on a jeho přátelé způsobovali během studia v semináři. Podle jakési „nepsané dohody“ nikdo neprobíral během oběda to, čemu starý kněz říkal „znepokojující událost“, ale později, když monsignore McKindry a Laurant umývali nádobí, začal o tématu mluvit. Zeptal se Laurant, jak se na věc dívá. Řekla mu, že se samozřejmě vyděsila, ale zároveň dostala takovou zlost, že by nejraději něco rozbila. Monsignore vzal její řeč doslova a okamžitě jí vytrhl z ruky talíř, který utírala.

„Když váš bratr zjistil, že má rakovinu, věděl jsem, že se cítí bezmocný a zoufalý a má zlost, ale pak se rozhodl ujmout se péče o své zdraví. Přečetl si všechno, co se mu podařilo sehnat o typu svého onemocnění, což nebylo jednoduché, protože se jedná o skutečně vzácný případ. Prostudoval všechny lékařské časopisy a vyzpovídal spoustu specialistů v oboru, až našel člověka, který mu navrhl postup léčení.“

„Doktora Cowana.“

„Ano,“ odpověděl monsignore. „Tomovi se zdálo, že by mu doktor Cowan mohl pomoct. Neočekával samozřejmě žádné zázraky, ale měl k němu důvěru, a zdá se, že jeho lékař opravdu ví, co dělá. Váš bratr si v té bitvě také musel vybojovat svůj díl,“

dodal. „Právě proto, když doktor Cowan získal místo na Kansaské klinice, Tom začal jezdit za ním. Víte, proč vám to říkám, Laurant? Myslím, že byste se tomu měla postavit. Najděte si způsob, jakým si s tím poradíte, a pak se nebudete cítit bezmocná ani vystrašená."

Když společně uklidili kuchyň, namíchal jí monsignore jeden ze svých speciálních bylinkových nápojů, který by měl uklidnit její rozjitřené nervy. Pak popřál dobrou noc a odešel nahoru do své ložnice. Nápoj byl hořký, ale Laurant ho poslušně vypila, protože monsignore si s ním dal tolik práce.

Měla za sebou příšerný den. Bylo už pozdě, skoro deset večer, a stres ji zcela vyčerpal. Posadila se v obývacím pokoji na pohovku k bratrovi a pokusila se soustředit na rozhovor o jejich plánech. Ale bylo těžké se soustředit a Laurant se nemohla ubránit tomu, aby její myšlenky neunikaly jinam. Dokonce ani nedokázala nevnímat hluk v pozadí. Starý ventilátor postavený v okně vedle krbu bzučel jako hejno rozzlobených včel, ale pokoj ochlazoval jen nepatrně. Občas se přístroj prudce otřásl a pak se zas vrátil k monotónnímu bzukotu. Laurant připadalo, že každou chvíli vyskočí z okna. Ledové kapky srážející se vody odkapávaly do velkého hrnce, který Tommy postavil pod okno, aby chránil podlahu z tvrdého dřeva, a jejich neustálé zvonivé ťukání přivádělo Laurant k šílenství.

Nick byl plný energie. Přecházel po pokoji s hlavou skloněnou a poslouchal, co říká Tommy. Všimla si, že její bratr je klidnější; vyzul si tenisky a nohy zvedl nahoru. V jedné bílé ponožce měl díru, ale zdálo se, že si ani nevšiml, že mu z ní čouhá palec – nebo mu to nevadilo. Co chvíli zívl.

Laurant se cítila ochablá a malátná jako hadrová panenka. Postavila porcelánový šálek na stůl, klesla do měkkých polštářů pohovky, párkrát se zhluboka nadechla a zavřela oči. Možná zítra, až se pořádně vyspí, bude mít jasnější hlavu.

Byla tak pohroužená do svých myšlenek, že sebou trhla, když jí Tommy zaťukal na koleno, aby upoutal její pozornost.

„Snad jsi neusnula?"

„Skoro."

„Myslím, že byste tu ty i Nick měli zůstat na noc. Máme ještě dvě ložnice. Jsou prostě zařízené, ale snad budou stačit.“

„Máš tady jenom jednu ložnici navíc,“ řekl Nick. „Každou chvíli přijede Noah.“

„Kdo je Noah?“ chtěla vědět Laurant.

„Kamarád,“ odpověděl Nick. „Přijede z Washingtonu.“

„Nick myslí, že potřebuju chůvu.“

„Osobní ochranu,“ opravil ho Nick. „Noah je jako ochránce skvělý. Přilepí se na tebe jako žvýkačka na botu. Nechci slyšet žádné námitky. Já nemůžu být na dvou místech současně, a protože chceš, abych zůstal s Laurant, nasadím na tebe Noaha.“

„Myslíš si, že Tommymu hrozí nebezpečí?“ zeptala se Laurant.

„Nechci nic riskovat.“

„Noah taky pracuje u FBI?“

„Ne tak doslova.“

Nemínil zacházet do podrobností, ale Laurant byla příliš zvědavá, než aby se spokojila s jeho odpovědí. „Tak odkud ho znáš?“

„Dříve jsme spolu pracovali. Noah je… specialista… a Pete ho občas najímá. Musím říct, že je od něho velmi obětavé, že se případu ujal. Má v poslední době hromadu práce.“

„Při ochraně osob?“

„Dá se to tak říct.“

„Ty nechceš mluvit o tom, na co se specializuje, že?“ Nick se zazubil. „Ne, nechci.“ Tommy unaveně zívl. „Takže domluveno?“

„Co má být domluveno?“ zeptala se Laurant.

„Copak jsi nedávala pozor? Mluvili jsme o tom celou čtvrthodinu.“

„Ne, nedávala,“ přiznala, a protože byl Tommy její bratr, necítila potřebu se omlouvat. „Co jste domluvili?“

„Odjedeš s Nickem.“ Tommy pohlédl na přítele a dodal: „Tak jsem se rozhodl. Nick si v tom směru není jistý.“

„Ale? A kam bychom měli jet?“

„Do Nathan’s Bay,“ odpověděl. „Můžeš zůstat u jeho rodiny. Rádi tě uvidí a vím, že by stejně chtěli, abys přijela. Je to úžasné místo, Laurant, a úplně izolované. Do města vede jenom jedna

cesta,“ dodal. „Přes most. Říkám ti, bude se ti tam ohromně líbit. Dvůr je velký jako fotbalové hřiště a je hned u vody. Theo tě možná pozve na loď. S Nickovým bratrem ses už setkala, vzpomínáš si?“

„Ano, samozřejmě že si na něho vzpomínám. Když skončil na právech, strávil týden se mnou a s dědečkem.“

„A s Jordan si už nepíšeš?“ zeptal se Tommy na Nickovu sestru.

„Píšu, a moc ráda bych ji zas viděla, a taky pana soudce a paní Buchananovou, ale…“

Tommy nemínil připustit žádné případné protesty. „A konečně se seznámíš i se všemi ostatními,“ naléhal. „Jsem si jistý, že se sjedou domů, jen aby tě viděli.“

„To by bylo hezké, Tommy, ale teď na to není čas.“

„Právě teď je nejvhodnější doba. Budeš v bezpečí a to je hlavní, na čem by ti mělo záležet.“

„Proč si myslíš, že mě ten šílenec nebude sledovat? Nebereš ohled na Nickovu rodinu? Mohla bych je ohrozit.“

„O jejich bezpečí se postaráme,“ řekl Nick. Posadil se do křesla na druhé straně pohovky, naklonil se dopředu a ruce opřel o kolena. „Ale myslím si, že bychom tu přece jenom měli ještě den nebo dva zůstat.“

„Chceš počkat na dopis, který, jak ten člověk řekl Tommymu, poslal na policii?“

„Na to nemusíme čekat.“

„Chci, aby odtud moje sestra co nejrychleji zmizela,“ trval na svém Tommy. „Jo, já vím.“

„Tak proč se tu chceš ještě potloukat? Je to nebezpečné,“ namítl Tommy.

„Pochybuju, že náš člověk je ještě v Kansas City. Udělal všechno, co tady měl na práci. Pravděpodobně se vrátil domů. My zůstaneme, protože sem přijede Pete. Bude osobně dohlížet na vyšetřování a chce s tebou mluvit.“

„O čem?“ zeptala se Laurant. „Myslíte, že mu Tommy může říct něco, co ještě neví?“

Nick se usmál. „Hromadu věcí,“ řekl.

„A kdy přijede?“

„Zítra.“

„Byl jsem pořádně vystrašený, když jsem s ním mluvil,“ řekl Tommy. „Zoufale jsem tě chtěl najít, protože jsem si myslel, že budeš vědět, co dělat.“

„Pořád si to myslíš?“ zeptal se Nick.

„Samozřejmě.“

„Tak mě nechej dělat moji práci. Laurant a já tady počkáme, abychom si mohli promluvit s Petem, než ji odtud odvezu. Budu ji chránit, Tommy, a ty mi prostě budeš muset věřit.“

Tommy pomalu přikývl. „Pokusím se neztrácet hlavu. Bude to stačit?“

Zazvonil domovní zvonek a přerušil jejich rozhovor. Nick řekl Tommymu, aby zůstal, kde je, a šel otevřít dveře. Laurant si všimla, že cestou z pokoje si přetáhl přes pistoli sako.

„To je určitě ten Nickův kamarád, Noah.“

„Myslíš, že s ní i spí?“ zeptala se šeptem Laurant.

„S kým by měl spát?“

„Se svou pistolí.“

Tommy se rozesmál. „Ovšemže ne. Tobě se ta pistole nelíbí, že?“

„Žádná zbraň se mi nelíbí.“

„A Nick se ti líbí?“

Pokrčila rameny. „Líbil se mi, ještě než jsem ho poznala, protože byl tvůj dobrý kamarád a zdá se, že je opravdu hodný.“

„Myslíš?“ podivil se Tommy a znovu se zasmál. „Kdyby tě slyšel, potrhal by se smíchy. Když jde do tuhého, když nastane krize, není ani trochu hodný. Právě proto je skvělý.“

Než ho mohla vybídnout, aby jí to vysvětlil, vrátil se do pokoje Nick. Za ním vešel jeho přítel Noah.

Tommyho ochránce udělal na oba sourozence silný dojem. Laurant připadalo, že kdyby se zapletl do jakékoli rvačky, vyšel by z ní jako vítěz a dobře by se bavil tím, že by tloukl o sebe hlavami svých protivníků.

Měl na sobě vybledlé džíny a světlešedé tričko a jeho pískově žluté vlasy potřebovaly ostříhat. Zdálo se, že na něm není ani gram

zbytečného tuku, a rukávy trička mu napínaly svaly. Jizva pod obočím a sebevědomý úsměšek mu dodávaly vzezření drsného chlapa, a ještě než promluvil, bylo Laurant jasné, že rád flirtuje a žádnou ženu nenechá na pokoji. Vrhl na ni kritický pohled, už když přecházel pokoj, aby si s Tommym potřásl rukou, a všimla si, že pohledem setrval na jejích nohách déle, než bylo nutné.

„Velmi si vážím toho, že sis si při svém nabitém programu udělal čas sem přijet," řekl Tommy.

„Jo, abych řekl pravdu, neměl jsem jinou možnost. Nick mě o to požádal."

„Něco mi dluží," vysvětloval Nick.

„To je fakt," potvrdil Noah a pořád se díval na Laurant. „A nechce připustit, abych na to zapomněl."

Když ho Tommy představoval své sestře, uchopil ji za ruku a nepouštěl. „Jsi mnohem hezčí než tvůj bratr," podotkl. Pohlédl na Nicka a dodal: „Mám skvělý nápad."

„Na to zapomeň," řekl Nick.

Noah dělal, jako by ho neslyšel, a nadhodil: „Co kdybych hlídal já ji a ty jejího bratra?"

„Pusť ji z hlavy, Noahu."

„A proč?" zeptal se Noah a zadíval se Laurant do očí. „Jsi vdaná?"

„Ne," odpověděla a usmála se jeho neomalenému jednání. „Pak tu nevidím žádný problém. Chci mít na starost ji, Nicku."

„To máš smůlu," odsekl Nick.

Noah se usmál od ucha k uchu. Zřejmě slyšel to, co chtěl, protože spiklenecky zamrkal na Laurant, jako by byla jeho partnerkou ve hře, která měla Nicka podráždit. Nakonec pustil její ruku a obrátil se k Tommymu. „Tak jak ti mám říkat? ‚Tome' nebo ‚Tommy' nebo ‚pastore'?"

„Můžeš mu říkat ‚otče'," navrhl Nick.

„Ale já nejsem katolík."

„Nejlepší bude Tom nebo Tommy," řekl Tommy.

„Pete mi říkal, že máš kopii té nahrávky," řekl pak Noah. Už se neusmíval. „Myslím, že bych si ji měl poslechnout."

„Je v kuchyni," řekl mu Tommy.

„Výborně,“ odpověděl Noah. „Mám hlad jako vlk. Nemáte něco k jídlu?“

„Mohla bych ti něco připravit?“ nabídla se Laurant.

Když na ni Noah znovu pohlédl, na jeho tváři se zas usadil úsměv. „Ano, to by se mi moc líbilo.“

Nickovi se to ale vůbec nelíbilo. Potřásl hlavou a řekl: „Zkus si něco přichystat sám. Teď když jsi tady, můžu už s Laurant odejít. Je k smrti unavená.“

„Jak vypadá zítřejší program?“ zeptal se Noah.

„Musím zajet do nemocnice na pár vyšetření,“ řekl Tommy. „Je to jenom rutinní záležitost,“ dodal, aby uklidnil Laurant.

„Sakra, já nemocnice přímo nenávidím.“

„Měly by ti posílat děkovné dopisy,“ podotkl suše Tommy. „Podle toho, co říká Nick, jim posíláš spoustu pacientů.“

„Kdepak, s tím už jsem skončil. Posílám je rovnou do márnice. Ušetří to čas i peníze.“ Noah pohlédl na svého přítele. „Co jsi mu to o mně navykládal?“

„Že střílíš tak, abys zabil.“

Noah pokrčil rameny. „To je asi pravda, ale to ty děláš taky. Já mám lepší mušku, to je vše.“

„Ne, není,“ namítl Nick.

Laurant jejich konverzace fascinovala, ale nebyla si jistá, jestli Noah žertuje, nebo mluví pravdu. „Zabil jsi už hodně lidí?“

„Víš, Laurant, na to by ses mě neměla ptát. O zabíjení nemůžu mluvit. Kromě toho, chlubit se je hřích, nemám pravdu, otče?“

Nick se zasmál. „Vychloubání je z tvých hříchů ten nejmenší.“

„Já jsem docela hodný člověk. Považuju se za ochránce životního prostředí,“ bránil se Noah.

„Jak to?“ zeptal se Nick.

„Snažím se udělat svět lepším.“ Noah se obrátil zpátky k Tommymu a zeptal se: „Strávíme v nemocnici celý den?“

„Ne, na rentgenu mám být brzy ráno. Měli bychom se vrátit do osmi nebo do devíti.“

„Je čas na další MRI[2]?“ zeptal se Nick a v očích mu zasvítily šibalské jiskřičky. „Pokud ano, rád bych tam byl s tebou.“

„Co je na tom tak veselého?“ chtěl vědět Noah.

Nick jen potřásl hlavou, ale Tommy zrudl a odpověděl. „Mám skutečně MRI, ale Nick se mnou nemůže. Z radiologie ho vyhodili.“

Noah chtěl slyšet podrobnosti a Laurant si brzy uvědomila, že důvodem, proč se Nick ani Tommy nemají k vysvětlování, je ona. Ošívali se jako zlobiví školáci před ředitelem.

„Pokud mě omluvíte, ráda bych si zašla pro kabelku.“

Ještě nedošla do kuchyně, když za sebou uslyšela výbuch smíchu. Tommy něco vyprávěl, ale mluvil tak tiše, že pochytila jenom jedno nebo dvě slova. To, co se stalo Nickovi na rentgenu, zřejmě připadalo všem třem ohromně veselé. Laurant objevila svoji kabelku na podlaze vedle židle, přehodila si řemínek přes rameno a čekala, až smích utichne.

Vzápětí pro ni přišel Nick. „Hotovo?“

Přikývla a následovala ho k domovním dveřím. Tommy vyšel za nimi, aby se s ním mohla rozloučit polibkem na tvář, a Noah okamžitě vyžadoval totéž.

Se smíchem ho odstrčila. „Jsi hrozný.“

„Jo, jsem,“ souhlasil. „A ty jsi zatraceně hezká.“

Laurant ignorovala lichotku a řekla: „Dávej pozor na mého bratra.“

„Neboj se. Mám to v krvi. Pocházím z dlouhé řady pokolení ochránců zákona, takže je to pro mě přirozené. Jsou to prostě geny,“ dodal. „Hezky se vyspi, Laurant.“

Přikývla. Nick otevřel dveře, ale ona se zastavila na prahu. „Noahu? Jak se jmenuješ celým jménem?“

„Clayborne,“ odpověděl. „Noah Clayborne.“

---

[2] označení magnetické rezonance (pozn. překl.)

Kapitola 9

Laurantin vůz byl stará rachotina. Karburátor měl ucpaný; zapalovací svíčky by potřebovaly vyměnit a spojka prokluzovala. Nicka překvapilo, že se jim podařilo dojet přes město do hotelu.

Pokoj objednal ještě z fary. Ohlásil se jako John Hudson s manželkou. Zastavili se u pultu recepce, aby si vyzvedli klíč, a pak odešli nahoru. Ve výtahu se Nick zmínil, že sem dal přepravit Laurantiny šaty.

„To je od tebe ohromně pohotové."

„Já jsem prostě ohromně pohotový člověk."

Vystoupil z výtahu první, ujistil se, že v chodbě nikdo není, a pak kráčel vedle ní po dlouhém červeném koberci. Bylo tu ticho jako v hrobě. Apartmá měli až na samém konci chodby. Nick přiložil k zámku plastovou kartu a otevřel dveře dokořán.

„Řekl jsem ti, že máme apartmá pro novomanžele? To je jediné, co bylo k dispozici. Ale, Laurant, nemusí ti to připadat nijak trapné," dodal rychle, když viděl, jak se tváří. „Vypadáš, jako bys chtěla utéct."

Přinutila se k úsměvu. *Bylo* to trapné, ale rozhodla se, že se tím nebude zabývat. „Jsem tak unavená, že bych nedokázala někam utíkat."

„Chceš, abych tě přenesl přes práh?"

Neodpověděla. Nakonec ji musel trochu postrčit, aby se pohnula. Váhavě vešla do apartmá s jednou ložnicí. Uslyšela, jak za ní zaklaply dveře, a najednou ucítila záchvěv nervozity. Není na místě, aby projevovala rozpaky nebo ostych, připomínala si. Nick stál hned za ní. Cítila teplo jeho těla. Rychle se od něho vzdálila a rozhlédla se po obývacím pokoji. V zařízení převládala jemná, uklidňující šedohnědá barva. Proti sobě tu stály dvě čokoládově hnědé žinylkové pohovky, mezi nimi konferenční stolek s

mramorovou deskou a na ní velká křišťálová váza s kyticí čerstvých jarních květin. Na větším servírovacím stolku před trojitým oknem s výhledem na osvětlené náměstí ležel stříbrný podnos plný ovoce, sýra a krekerů a byl tu i kbelík s ledem a ponořenou lahví šampaňského.

Nick prováděl něco podivného se dveřmi. V ruce držel tenký drát a jeho smyčkou ovinul zámek dveří. Na konci drátu byla maličká čtvercová krabička veliká asi jako devítivoltová baterie. Pak omotal drát kolem kliky, krabičku obrátil a najednou na ní zablikalo červené světlo.

„Co je to?“

„Můj soukromý bezpečnostní systém,“ řekl Nick. „Navrhla mi ho Jordan. Kdyby se někdo pokoušel dostat dovnitř, když budu ve sprše nebo v posteli, poznám to.“

Vstal, zakroužil rameny a pak navrhl, aby šli spát. „Já půjdu do téhle koupelny a ty můžeš použít tu u ložnice.“

Laurant přikývla, vykročila ke dveřím oddělujícím obývací pokoj od ložnice a na prahu se zastavila. V ložnici stála obrovská postel a bílá prošívaná pokrývka byla už odhrnutá. Uprostřed postele ležela rudá růže s dlouhým stonkem a na obou polštářích čokoládové bonbony v lesklém zlatém papíru.

„Co se děje?“ zeptal se Nick, když Laurant stále otálela ve dveřích.

„Na posteli leží růže.“

Přešel na druhou stranu pokoje, aby se přesvědčil. „To je hezké,“ poznamenal. Stál od ní sotva na krok a opíral se o rám dveří.

„Tohle je opravdu apartmá pro novomanžele,“ řekla Laurant, ale nedokázala se přitom na něho podívat.

„Ano. Je.“ přisvědčil. „Zas se cítíš trapně?“

„Ne, vůbec ne,“ zalhala.

„Můžeš se uložit do postele a já budu spát tady na pohovce.“

Uslyšela hlasité zakručení. Nick si předtím ukousl kousek jablka. Šťáva mu stékala po bradě a on si ji ledabyle otřel hřbetem ruky a pak nabídl jablko Laurant. Naklonila se k němu a ukousla si mnohem menší kousek.

Napětí pominulo a z Nicka se opět stal nejlepší přítel jejího staršího bratra. Laurant zamířila do koupelny, a zatímco se probírala ve svých věcech a hledala noční košili, koutkem oka pozorovala, jak se Nick svalil na pohovku a vzal do ruky televizní ovladač. Dlouho stála pod sprchou a nechala dopadat na ramena proudy horké vody, až se rozplynulo všechno napětí uplynulého dne. Než si fénem vysušila dlouhé vlasy, byla úplně vyčerpaná. Oblékla si volnou noční košili, nanesla na tvář hydratační krém, vzala tubu pleťového mléka Chanel a vrátila se do ložnice.

Nick se choval jako doma. Opíral se o polštáře, které shrnul k čelu postele, dlouhé svalnaté nohy natáhl před sebe a přehodil jednu přes druhou. Převlékl se do starých vybledlých šortek a bílé košile. Vlasy měl po umytí ještě vlhké a byl bosý. Na klín si položil malý zápisník a kuličkové pero a v ruce držel televizní ovladač. Vypadal naprosto bezstarostně.

Ve skříni visely župany, které hostům věnoval hotel, ale Laurant si župan zapomněla vzít s sebou do koupelny. Protože však na ni Nick vrhl jen zběžný pohled a pak se zas obrátil k televizi, přestala si dělat starosti se studem a konvencemi. Neměla toho na sobě zas tak málo. Noční košile ji zahalovala od krku po kolena.

Nick nezvedl oči od televize. Zdánlivě se soustředil na obrazovku, ale myšlenky mu chaoticky vířily hlavou. Jakmile Laurant vyšla z koupelny, postřehl velmi dobře její neuvěřitelně dlouhé nohy, jemné obliny ňader pod látkou košile, nádhernou šíji, zčervenalé tváře a dokonalá ústa. Zdálo se mu, že by ho nemohla víc vzrušit, ani kdyby měla na sobě titěrnou krajkovou košilku z katalogu Victoria’s Secret.

Ano, postřehl všechno, a to maximálně během tří vteřin. Musel vynaložit veškeré sebeovládání, aby se odvrátil, a přisámbůh, kdyby se ho zeptala, na co se vlastně dívá v televizi, nedokázal by jí odpovědět.

Byl trochu šokovaný – a pořádně rozmrzelý – tím, jak ho dokázala vyvést z míry.

„Jsi jako můj bratr,“ poznamenala Laurant, natáhla si nohy, stáhla dolů noční košili a pak si dvěma objemnými polštáři

podepřela záda. Stejně jako on si přehodila kotník přes kotník a začala otevírat uzávěr pleťového mléka.

Na rozměrné posteli byla mezi nimi spousta místa, ale přece jen to byla postel. *Nemysli na to,* říkal si. *Je to Tommyho mladší sestra.*

„Co jsi říkala?“ zeptal se.

Roztírala si pleťové mléko na paže, když mu odpovídala. „Říkala jsem, že jsi jako můj bratr. Tommy má taky pořád v ruce ovladač.“

Nick se zazubil. „To proto, že zná tajemství.“

„Jaké tajemství?“

„Kdo ovládá ovladač, ovládá svět.“

Zasmála se a to ho povzbudilo. „Copak sis ještě nevšimla, jak si prezident vždycky hladí kapsu u vesty? Ujišťuje se, že tam má svůj ovladač.“

Obrátila oči v sloup. „A já jsem si myslela, že to dělá z nervozity.“

„Teď už znáš pravý důvod.“

Odložila tubu s mlékem na stolek u postele a vklouzla pod pokrývku. Asi minutu nepřítomně zírala na televizi, ale myšlenky jí těkaly.

„Noah je dobrý v tom, co dělá, že? Vím, že jsi mi to říkal, ale teprve když jsem ho poznala, připadalo mi, že už se nemusím o Tommyho bát. Noah ve mně vzbudil pocit, že se o mého bratra dokáže spolehlivě postarat. Já vím, že s těmi siláckými řečičkami… to byl jenom vtip, že?“ ujišťovala se Laurant.

Nick se zasmál. „Ano, byl.“

„Říkal jsi, že ho Pete občas najímá, ale že Noah nepracuje u FBI, že?“

„Trochu pracuje a trochu nepracuje. Asi jako je žena trochu těhotná.“

„Něco takového neexistuje.“

„Správně,“ odpověděl Nick. „Noah o sobě rád mluví jako o agentovi na volné noze.“

„Ale ve skutečnosti není?“

„Ne. Řídí ho Pete.“

Nebyla si jistá, co tím myslí. „A protože Pete pracuje pro FBI a Noah pracuje pro něho…“

„I on pracuje pro FBI. Jenom mu to neříkáme.“

Laurant se usmála a řekla. „Nepoznám, kdy mluvíš vážně. Cítím se úplně otupělá. Snad budu mít ráno zas čistou hlavu.“

Zítra, až přestanou myšlenky v její hlavě vířit jako tornádo, se rozhodne, jak si se vším poradí. Ale prozatím byla příliš vyčerpaná, než aby dokázala rozumně myslet.

Dívala se, jak Nick sleduje v televizi hokej, a přitom usnula.

Kapitola 10

Když se Laurant probudila, slyšela, jak Nick přechází po obývacím pokoji. Vzala svou tašku a spěchala do koupelny, aby se oblékla. Nemohla si příliš vybírat, co si vezme na sebe. Odjela z Holy Oaks v takovém spěchu, že prostě neměla čas zabývat se svým šatníkem. Když si balila zavazadlo, myslela, že v Kansas City stráví jen jednu noc, ale pro jistotu si vzala s sebou krátkou černou plátěnou sukni a bílé tričko, kdyby snad Tommyho přijali do nemocnice. Plátěná sukně bude jistě vypadat, jako by se v ní vyspala, ale protentokrát musí stačit. Sotva si obula jeden střevíc a sahala po druhém, zaklepal na dveře koupelny Nick.

„Je tu snídaně," zavolal. „Až budeš hotová, musíme se dát do práce."

Vyšla z koupelny se střevícem v ruce. „Do jaké práce?"

Nick ukázal na zápisník ležící na stole. „Myslel jsem si, že bychom měli napsat seznam. Je pro mě důležitý, ale upozorňuju tě, že si budeme muset důkladně projít dost věcí, možná nejednou."

„To mi nevadí. A co vlastně budeme procházet?"

Nick vytáhl židli u stolu a počkal, až se Laurant posadí. „Pár věcí. Napřed si musíme udělat seznam osob, které by proti tobě mohly něco mít. Tvých… nepřátel. Lidí, kteří by byli rádi, kdybys zmizela."

„Jsem si jistá, že existují lidé, kteří mě nemají rádi, ale nemyslím si, že by mi někdo z nich chtěl skutečně ublížit. Připadám ti naivní?" Laurant se sklonila, aby si obula střevíc. Když se zas napřímila, Nick jí zrovna pokládal na talíř croissant.

„Jo, připadáš," odpověděl. „Dáš si kávu?" zeptal se a sáhl po konvici.

„Nepiju kávu, ale každopádně ti děkuju."

„Ani já kávu nepiju. Zvláštní, nemyslíš? My dva jsme asi jediní na světě, kteří nepotřebují kofein.“

Posadil se obkročmo na židli proti ní a stáhl násadku z pera.

„Řekl jsi, že si napřed sepíšeme seznam nepřátel. Co potom?“ zeptala se Laurant.

„Chci vědět o všech tvých přátelích, kteří jsou možná až příliš pozorní. Ale věnujme se napřed tomu prvnímu. Jak dlouho žiješ v Holy Oaks?“

„Téměř rok.“

„Přestěhovala ses tam, abys byla nablízku bratrovi, a chystáš se otevřít si podnik, je to tak?“

„Ano. Koupila jsem starý zchátralý dům na náměstí, který se teď rekonstruuje.“

„O jaký podnik se jedná?“

„Všichni mu říkají dragstór na rohu, ale to jenom proto, že tam kdysi bývala lékárna. Já nemíním prodávat žádné léky, ani aspirin ne. Bude to malý podnik, kde se můžou scházet studenti, ale kam taky, alespoň doufám, můžou zajít na zmrzlinu rodiče s dětmi. Nahoře chci mít bufet s nealkoholickými nápoji, krásný mramorový pult a hrací skříň.“

„Styl padesátých nebo šedesátých let, co?“

„Tak nějak,“ přisvědčila. „Udělala jsem spoustu práce pro dívčí i chlapecké kluby, navrhovala jsem loga a symboly na jejich trička a vlajky a ráda bych je tam prodávala. Nad bufetem je podkroví s nádhernými okny a se spoustou světla. Tam mám v plánu pracovat. Budova není velká, ale má vpředu verandu, kam bych chtěla dát přes léto stoly a židle a provozovat venkovní občerstvení.“

„Prodáváním zmrzliny a triček moc nevyděláš, ale řekl bych, že při svém majetku si s tím nemusíš dělat starosti.“

Laurant na jeho poznámku nijak nezareagovala. Jen podotkla: „Udělala jsem taky spoustu práce pro místní podnikatele a na podzim povedu výtvarný kurz.“

„Vím, že jsi studovala v Paříži dějiny umění,“ řekl Nick. „Maluješ, že?“

„Ano,“ řekla. „Je to můj koníček.“

„Tommy mi říkal, že mu nechceš ukázat svá díla.“

„Až budou lepší, ukážu mu je," řekla Laurant. „*Pokud* budou lepší."

„Znáš někoho, kdo si nepřeje, aby sis ten podnik otevřela?"

„Steve Brenner by rád viděl, aby se mi to nepodařilo, ale nemyslím, že by mi chtěl ublížit, jenom proto, aby mě vyhnal z města. Dokonce mě jednou pozval na schůzku. Je otravný. Nerad slyší slovo ne."

„Mám tomu rozumět tak, že jsi jeho pozvání nepřijala?"

„Ne, nepřijala. Vůbec se mi nelíbí. Peníze jsou to jediné, co má pro něho význam. Je předsedou Společnosti pro rozvoj Holy Oaks. Představ si, takhle tomu říkají, i když jsou v ní jenom dva." Pak dodala: „Steve Brenner obchoduje s nemovitostmi."

„A druhý člen společnosti?" zeptal se Nick a zapsal do seznamu Brennerovo jméno.

„Šerif Lloyd MacGovern."

„A co ti dva chtějí udělat pro rozvoj Holy Oaks?"

„Chtějí skoupit všechny domy na náměstí a prodat je jedné projekční a stavební firmě," řekla Laurant. „Celý plán vymyslel Steve a snaží se dát všechno dohromady. I kdyby některý majitel prodal svůj dům přímo firmě, Steve a šerif dostanou provizi. Tak to zařídil Steve, alespoň jsem to slyšela."

„A k čemu chce firma nemovitosti využít?"

„Chtějí dát zbourat všechny krásné staré domy a postavit jakési obytné centrum. Velké, ošklivé byty pro studentské rodiny."

„Nemůžou je postavit někde jinde?"

„Ano, můžou, ale mají taky v plánu postavit na okraji města supermarket," vysvětlovala Laurant. „A kdyby se zbavili všech obchodů na náměstí…"

„Ovládli by trh."

„Ano."

„Co je to za firmu?"

„Společnost Griffen," odpověděla Laurant. „Neznám z ní nikoho. Mají sídlo v Atlante. Steve je jejich zástupce. Nabízejí majitelům spoustu peněz…, ohromné množství."

„Odmítá jim vyhovět ještě někdo kromě tebe?"

„Ve městě je dost lidí, kteří by byli rádi, kdyby se domy renovovaly, a ne bořily.“

„Ano, ale kolik z nich má na náměstí vlastní nemovitost?“

Laurant si povzdechla. „Minulý pátek byli na mé straně čtyři.“

„Ostatní to vzdali?“

„Ano.“

„Chci, abys mi nakreslila plánek a vepsala do něho jména všech majitelů. Ale to můžeš udělat později,“ dodal.

„Dobře,“ souhlasila Laurant. „Říkala jsem, že je to náměstí, ale ve skutečnosti má jen tři strany. Čtvrtou stranu tvoří malý park. S nádhernou starou kašnou s vodotryskem. Možná šedesát nebo sedmdesát let stará, ale pořád funguje… a taky zastřešené pódium. Přes léto se tam scházejí místní hudebníci a každou sobotu večer hrají. Je tam opravdu moc pěkně, Nicku.“

Laurant zavřela oči a vzpomínala na jména těch, kteří odmítají prodat své domy Griffenu. Začala majitelem železářství.

„Margaret Stampová vlastní malou pekárnu v prostředním bloku,“ vysvětlovala. „A Conradu Kelloggovi patří lékárna. Sídlí v bloku přímo proti mně. Je velmi důležité, že se drží, protože kdyby některý z nich svoji nemovitost prodal, Griffen by mohl celý blok strhnout, a pokud by tam postavili jen jeden obytný dům, je s celým náměstím konec.“

„Co se stane, když Tommyho přeloží a bude muset odjet z Holý Oaks? Prodáš podnik a odstěhuješ se za ním?“

„Ne, zůstala bych. Holy Oaks se mi líbí. Jsem tam spokojená. Město má bohatou historii a žijí v něm lidé, kterým vzájemně na sobě záleží.“

„Nedovedu si představit, že bych žil v malém městě. Zbláznil bych se.“

„Mně se to líbí,“ řekla Laurant. „Cítila jsem se tam… bezpečně…, než se to stalo. Myslela jsem si, že na malém městě člověk ví, kdo jsou jeho nepřátelé. Asi jsem se mýlila.“

„Vím, že ses do Holy Oaks přestěhovala poté, co Tommy onemocněl.“

„Málem umřel.“

„Ale dostal se z toho. Mohla sis vzít v galerii v Chicagu neplacené volno a vrátit se, až by se Tommymu udělalo líp, ale ty jsi dala v galerii výpověď. Proč?“

Laurant pohlédla do talíře a nervózně si pohrávala s příborem na stole. „Neodešla jsem za svým bratrem. Utíkala jsem z jedné velmi nepříjemné situace. Byla to… osobní záležitost.“

„Laurant, upozorňoval jsem tě, že budu muset proniknout do tvého soukromí, vzpomínáš si na to? Mrzí mě, že tě uvádí do rozpaků, když máš mluvit o svých osobních věcech, ale přesto to budeš muset udělat,“ dodal. „Neboj se. Nepovím to tvému bratrovi.“

„Toho se nebojím. Bylo to prostě… hloupé,“ řekla Laurant a pohlédla na Nicka.

„Co bylo hloupé?“

„Potkala jsem v Chicagu jednoho muže. Pracovala jsem pro něho. Chvilku jsme spolu chodili a já jsem si myslela, že jsem se do něho zamilovala. To bylo hloupé. Ukázalo se, že je…“

Hledala správný výraz, jímž by označila muže, který ji zradil. Nick se jí snažil pomoct. „Lump? Syčák? Sígr?“

„Sígr,“ prohlásila. „Ano, tak by se to dalo říct.“

Nick obrátil stránku v zápisníku a zeptal se na jeho jméno.

„Joel Patterson,“ odpověděla Laurant. „Byl vedoucím oddělení.“

„A dál? Co se vlastně stalo?“

„Našla jsem ho v posteli s jinou – dá se říct s kamarádkou.“

„A jéje.“

„To není k smíchu. Alespoň tehdy nebylo.“

„Ne, určitě nebylo,“ přisvědčil. „Promiň, to nebylo ode mě moc ohleduplné, že? Kdo byla ta žena?“

„Prostě jedna pracovnice z galerie. Jejich vztah netrval dlouho. Teď už chodí s někým jiným.“

„Řekni mi, jak se jmenuje.“

„Chceš si ji prověřit?“

„Samozřejmě.“

„Christine Wintersová.“

Zapsal si jméno do zápisníku a pak se podíval na Laurant. „Vraťme se ještě k tomu Pattersonovi.“

„Už o něm nechci mluvit.“

„Ještě to bolí?“

„Ne,“ odpověděla. „Jenom se cítím hloupě. Víš, že měl tu drzost vinit z toho mě?“

Nick zvedl oči od zápisků a stočil pohled k Laurant. „To myslíš vážně?“

Jeho užaslý výraz ji přiměl k úsměvu. „Je to pravda. Řekl mi, že je to moje chyba, že spí s Christine. ‚Muži mají své potřeby‘…,“ citovala Laurant.

„A tys je neuspokojila, ano?“

„To je zvláštní vyjádření. Ne, neuspokojila.“

„Proč ne?“

„Cože?“

„Myslela sis, že ho miluješ. Tak proč ses s ním nevyspala?“

„Dáváš za pravdu…“

„Ne, ovšemže ne. Ten chlap je gauner. Ptal jsem se jenom ze zvědavosti, nic víc. Říkala jsi, že jsi ho milovala…“

„Ne, říkala jsem, že jsem si myslela, že jsem se do něho zamilovala,“ opravila ho Laurant, odsunula croissant a natáhla ruku pro džem. „Dívala jsem se na to jenom z jedné strany,“ vysvětlovala. „Joel a já jsme měli stejné zájmy, a tak jsem myslela, že vyznáváme stejné hodnoty. Ale v tom jsem se mýlila.“

„Pořád jsi mi neodpověděla na otázku. Proč ses s ním nevyspala?“

Už se nemohla vyhýbat přímé odpovědi. „Čekala jsem… Chtěla jsem…“

„Co?“

„Na okouzlení. Nebo zajiskření. To by přitom přece mělo být…, nebo ne?“

„Jistě.“

„Snažila jsem se, ale nemohla jsem se přimět, abych cítila…“

„Laurant, taková věc prostě je, nebo není. Člověk si ji nemůže vytvořit vlastní vůlí.“

Odložila nůž na džem na talíř, spustila ruce do klína a svezla se do opěradla. „Neumím navázat trvalý vztah," řekla.

„To ti řekl Patterson?" Nick nečekal na odpověď. „On ti opravdu popletl hlavu, že? Co ještě ten mizera řekl, když tě obvinil, že jsi ho vehnala do náruče jiné ženy?"

Laurant poznala, že se rozzlobil, a skutečnost, že se to stalo kvůli ní, v ní vyvolala příjemný pocit. „Řekl mi, že mám srdce z kamene."

„Doufám, že tomu nesmyslu nevěříš."

„Samozřejmě že ne," řekla Laurant. „Ale…"

„Ale co?"

„Vždycky jsem byla dost rezervovaná. Možná jsem trochu chladná."

„Nejsi."

Popřel to tak rozhodně, jako by to věděl naprosto jistě. Chtěla ho požádat o vysvětlení, ale vtom jejich rozhovor přerušilo zazvonění telefonu a Nick vstal, aby zvedl sluchátko.

„To byl Noah," řekl, když se vrátil. „Právě přistálo Peteho letadlo. Pojďme."

Kapitola 11

Uplynula sotva čtvrthodina od Noahova telefonátu a Nick už vezl Laurant zpátky na faru.

„Prokluzuje ti spojka," podotkl, když začali vyjíždět do kopce na jihozápadní silnici. „Všiml jsem si toho už včera večer, ale doufal jsem, že to není tak zlé."

„Asi se na to budu muset podívat."

Byl zase horký, parný den. Klimatizace prostor v autě nijak neochlazovala, a tak Laurant stáhla okénko.

„Myslím, že motor už taky nemá žádnou kompresi," řekl Nick. „Má za sebou sto čtyřicet pět tisíc kilometrů, Laurant. Je načase ji prodat."

„Prodat *ji?*" opakovala a usmála se. „Je to auto, Nicku, ne žena."

„Muži mají ke svým vozům něžný vztah," vysvětloval Nick. „Správní muži je hýčkají."

„To je další tajemství mezi vámi kluky?"

„Ne mezi kluky," opravil ji. „Mezi pravými muži."

Laurant se zasmála. „Uvědomuje si doktor Morganstern, že pro něho pracuje pošuk?"

„Ty si myslíš, že *on* není stejný pošuk?"

„A je?" Laurant zvážněla a dodala: „Asi viděl a slyšel hrozné věci, že?"

„Ano, to je pravda."

„A ty taky."

„Jo, to patří k téhle práci."

„Tommy si o tebe dělá starosti."

Začali vyjíždět do dalšího kopce a Nick se zaposlouchal do namáhavého drhnutí, které zaznělo při přeřazování rychlosti. Při tom příšerném zvuku sebou trhl a umínil si, že musí vůz

zkontrolovat, než ho zas bude řídit Laurant. Měla štěstí, že s ním nezůstala trčet někde na dálnici.

Pohlédl na ni přes okraj slunečních brýlí. „Tommy by chtěl, abych se oženil a usadil," řekl. „Ale to se nestane. Při mé práci by manželství nebylo rozumné a mít vlastní děti…, to už vůbec nepřipadá v úvahu."

„Ty nemáš rád děti?"

„Mám," odpověděl Nick. „Ale je mi jasné, že bych jim ničil život. Kdyby bylo po mém, vůbec bych je nepustil z dohledu. Určitě bych je neurotizoval."

„Protože by ses bál, že se jim může něco stát…, protože jsi viděl…"

Přerušil ji. „Tak nějak. A co ty? Chtěla by ses vdát a mít dítě?"

„Ano, chtěla…, někdy. Ale nechci jen jedno dítě. Chtěla bych jich mít plný dům a je mi jedno, že to není v módě."

„Kolik dětí je plný dům?"

„Čtyři nebo pět nebo možná i šest. Má doktor Morganstern děti?"

„Ne, nemohli je s manželkou mít, ale mají spoustu neteří a synovců a u nich doma je pořád někdo z nich alespoň na návštěvě."

Laurant chvíli Nicka pozorovala. „Proč se pořád díváš do zpětného zrcátka?"

„Jsem opatrný řidič."

„Zkoumáš, jestli nás někdo nesleduje, že?"

„Taky," připustil.

„Kde máš pistoli?"

Nick levou rukou zvedl pouzdro zasunuté mezi sedadlo a dveře. „Bez ní nevycházím ven," řekl. „Budu si ji muset vzít k sobě, až dojedeme na faru. To jsou pravidla," vysvětloval.

Laurant vystrčila ruku z okna a vyhlédla na staré budovy podél cesty. Přemýšlela o doktoru Morgansternovi a uvažovala, jaký je, jestli ji pochopí, až mu řekne, co chce udělat. Rozhodla se, že obejde Tommyho a Nicka – oba byli příliš citově zainteresovaní, než aby situaci mohli rozumně posoudit – a doufala, že doktor ji pochopí a pomůže jí, ať už s bratrovým svolením, nebo bez něho.

„Ten seznam odložíme na později, Laurant,“ řekl Nick. „Zřejmě jsme s ním měli začít už včera večer, ale ty jsi byla pořádně unavená.“

„Co se týče včerejšího večera…, zajímalo by mě…“

„Ano?“ pobídl ji, když zaváhala. „Usnula jsem, když ses díval na nějaký tenis.“

„Ne na nějaký tenis. Na rozhodující zápas o Stanley Cup,“ vysvětloval Nick.

„Sledoval jsi ho celý?“

„Až k hořkému konci.“

„A co jsi dělal potom?“

Věděl, co se Laurant pokouší zjistit, ale nedalo mu, aby ji nevyprovokoval k otázce. „Spal,“ odpověděl. Uplynula dlouhá minuta.

„Kde?“

Usmál se. „S tebou.“

Řekl to sebejistým tónem. Nepochybně chtěl dosáhnout toho, aby se začervenala, ale Laurant se rozhodla, že je nejvyšší čas, aby se karta obrátila. Vždycky se chovala ostýchavě a rezervovaně, ale tentokrát se tak chovat nebude. „A vyspal ses dobře?“

Zasmál se. „Ovšem. Usnul jsem jako nemluvně. Ale teď si dělám starosti. Co řekne tvůj bratr, až mu povím, že jsem spal s jeho sestrou?“

„Když budeš mlčet, já mu to nepovím.“

„Platí.“

Dojeli ke kostelu a Nick zaparkoval kousek stranou, aby nerušili zápas v košíkové, který byl v plném proudu. Oba okamžitě spatřili Noaha a Tommyho. Stáli vedle sebe uprostřed skupiny výrostků. Tommy si oblékl khaki šortky a bílou polokošili. Noah měl na sobě odřené džíny, černé tričko a hnědé kožené pouzdro s pistolí. Tvářil se vysloveně hrozivě. Laurant brzy zjistila proč. Tommy tiskl ke rtům píšťalku a Noah se mračil, protože protestoval proti nějakému jeho rozhodnutí. Její paličatý bratr však svá rozhodnutí nikdy nebral zpátky a také si nenechal líbit žádné zpochybňování svého názoru. Tvář měl rudou jako vařený rak a byl zrovna tak agresivní jako Noah. Kolem Tommyho se shluklo

několik chlapců jako malá družina bojovníků připravených na povel zaútočit.

Laurant vystoupila z auta, než jí Nick stačil otevřít dveře. Zahlédla, jak si zasunul pod paži zbraň, a snažila se zůstat klidná.

„Myslela jsem, že Tommy dnes pojede do nemocnice na další testy," podotkla.

„Je po desáté," řekl Nick. „Zřejmě se už vrátili."

„Neměl bys s tím něco udělat?" zeptala se a kývla hlavou směrem k Noahovi, který právě šťouchl Tommyho do prsou. Její bratr zareagoval tak, že hvízdl Noahovi přímo do obličeje.

Nick vybuchl smíchy. „Podívej se, jak se ti hoši tváří."

„Nelíbí se jim, že Noah křičí na jejich kněze."

„Jenom se trochu baví."

„Myslím si, že chlapci to nechápou. Mají početní převahu."

„Myslíš?"

Pohlédla na něho. „Ty ne?"

„Umí se bránit," řekl Nick.

„Půjdu dovnitř," řekla Laurant, a když přecházela parkoviště, zamávala na bratra. Všimla si, že v otevřených dveřích na ni čeká monsignore, a spěchala k němu.

Noah ji zahlédl koutkem oka. Rázem přestal křičet a obrátil se k Tommymu zády, aby lépe viděl.

„Na co tak zíráš?" chtěl vědět Tommy, ještě udýchaný po hádce.

„Na Laurant," odpověděl Noah. „Má fantastickou figuru."

„Mluvíš o jeho sestře," připomněl mu Nick a zezadu ho šťouchl do ramene.

„Jo, já vím. Člověk by nevěřil, že jsou příbuzní. Ona je tak zatraceně hezká a milá, a on je takový cvok. A ještě k tomu je ten tvůj kamarád slepý jako krtek," dodal. „Nepozná, že je míč v autu, ani když stojí půl metru od čáry."

Začali se znovu přít a překřikovat.

O deset minut později se všichni tři nahrnuli do domu. Tommy si cípem košile otíral čelo, Nick a Noah se ale nepotili. Smáli se a hnali se rovnou do kuchyně pro něco k pití.

Laurant vešla do obývacího pokoje, aby jim ustoupila z cesty, a přehodila si do druhé ruky těžký koš se špinavým prádlem.

„Nechápu, jak jsi těm klukům mohl nabídnout pivo," zlobil se Tommy.

„Je horko," bránil se Noah. „Myslel jsem, že by jim mohlo přijít vhod."

„Jsou nezletilí," namítl Tommy. „A ještě není ani poledne."

Nick zamrkal na Laurant a prošel kolem ní s balíčkem šesti plechovek koly. Noah řekl Tommymu, aby zůstal uvnitř, než spolu s Nickem promluví s chlapci na verandě.

„Co to všechno mělo znamenat?" zeptala se Laurant bratra.

„Jeden z nich řekl monsignorovi, že v sobotu možná viděl auto s tím chlápkem za volantem."

„Oznámil to na policii?"

„Ne, na policii by se žádný z nich neobrátil," vysvětloval Tommy. „Ale všichni slyšeli, co se stalo, a Frankie – který tu partu vede – dal zcela jasně najevo, jak se na to dívají: ‚Nikdo nebude chodit do naší farnosti a srát se do žádnýho z našich knězů.'"

Laurant vytřeštila oči. Tommy přikývl. „Frankie je správný kluk," řekl. „Ale musí zachovávat dekorum. Je pro ně důležité, aby vypadali jako drsňáci. Každopádně se ti hoši začali vyptávat dalších kamarádů. Potulují se ve dne v noci po ulicích a někdo si nakonec vzpomněl na cizí dodávku, která parkovala na Třinácté ulici vedle prázdné parcely. Nick doufá, že od nich získá popis chlapíka, který ji řídil. Drž palce," dodal. Pak najednou změnil téma. „Co děláš s tím košem prádla?" zeptal se.

„Nemůžu vydržet jen tak čekat. Musím něco dělat, tak jsem se zeptala monsignora, jestli bych mu nemohla s něčím pomoct."

Tommy otevřel dveře do suterénu, rozsvítil a díval se, jak jeho sestra sestupuje po dřevěných schodech.

Doktor Morganstern dorazil o pět minut později. Laurant ho slyšela mluvit, když se vracela nahoru. Muži stáli v hloučku v chodbě hned za dveřmi. Agenti převyšovali svého šéfa skoro o hlavu a Tommy také, ale všichni mu uctivě vykali.

Laurant byla nervózní a nemohla se schůzky s doktorem dočkat. Když ji Nick vedl k němu, aby ji představil, doufala, že to na ní není příliš znát.

Morganstern jí potřásl rukou, vyzval ji, aby ho oslovovala jménem, a pak řekl: „Co kdybychom se posadili a řekli si, co budeme dělat?“

Laurant instinktivně pohlédla na Nicka. Ten krátce přikývl, a tak bez otálení vyšla za Tommym do obývacího pokoje. Morganstern zůstal vzadu a začal něco říkat svým agentům. Napřed hovořil s Nickem, ale mluvil tak tichým hlasem, že Laurant nic neslyšela. Pak se obrátil k Noahovi a tomu řekl něco, co u agenta vyvolalo výbuch smíchu.

„Z toho mě snad božím přičiněním trefí šlak.“

„Aby Pánbůh přišel o jednoho ze svých oddaných služebníků? Myslím, že ne,“ odpověděl Pete a odvedl oba muže do obývacího pokoje. „Kromě toho jsem přesvědčený, že Bůh má smysl pro humor.“

Pak Pete vstoupil do pokoje, položil na stůl kufřík a otevřel ho. Nick se svalil na pohovku vedle Laurant a Noah zůstal stát za svým nadřízeným; s pažemi zkříženými na hrudi vypadal jako strážný.

„Zajímalo by mě, pane, jestli jste zjistil něco závažného od typologa, kterého jste k případu zavolal,“ řekl Noah. „Jak se jmenuje, Nicku?“

Na jeho otázku odpověděl Morganstern. „Jmenuje se George Walker a přišel s několika nápady, které nám můžou pomoct. Bohužel se nejedná o nic moc konkrétního.“

„Copak typologové nezjišťují situaci přímo na místě činu?“ zeptal se Tommy. „Někde jsem četl, že právě tam získávají své informace.“

„To je pravda,“ souhlasil Pete. „Ale mají i jiné způsoby.“

„Jako třeba podle magnetofonové nahrávky?“

„Ano.“

„Tommy, přestaň prosím tě chodit sem a tam a posaď se,“ řekla Laurant.

Bratr na ni kývl, aby se přisunula blíž k Nickovi, a posadil se vedle ní. Nevěděl, jak by měl nejlépe formulovat otázku, která mu ležela na mysli, a tak se rozhodl zeptat se přímo.

„Proč jste vlastně přijel, Pete?“

„Jsme moc rádi, že jste tady,“ prohlásila okamžitě Laurant, aby si Morganstern nemyslel, že její bratr je tak nezdvořilý, jak to vyznělo. „Nemám pravdu, Tommy?“ dodala a šťouchla ho do boku.

„Samozřejmě,“ přisvědčil. „Pete ví, jak oceňuji jeho pomoc. Už jsem ji jednou potřeboval, že?“ obrátil se na psychiatra.

Pete přikývl. Tommy se otočil k Laurant, aby jí svoji poznámku vysvětlil. „Před několika lety jsem žádal Peteho o pomoc v případě jednoho problematického mladíka. Pete ho pomohl dostat do nápravného zařízení. Tehdy poprvé jsem se s ním spojil Nickovým prostřednictvím a od té doby mi Pete pomohl vyřešit tři další těžké případy. Nikdy jste mi nic neodmítl, že?“

„Snažil jsem se,“ odpověděl Pete. „Dnes jsem přijel, abych si s vámi promluvil, Tome. Chci, abyste mi zopakoval všechno, co se stalo ve zpovědnici.“

„Slyšel jste kazetu,“ připomněl mu Tom.

„Ano, slyšel a při pátrání mi moc pomohla. Neříká ovšem nic o tom, co si o tom neznámém pachateli myslíte vy. Byl bych rád, kdybychom si všechno ještě jednou zopakovali.“

„Všechno, co si pamatuju, jsem řekl Nickovi. Opakoval jsem to už aspoň desetkrát.“

„Jo, ale Pete ti bude klást jiné otázky,“ řekl Nick.

„Fajn. Když myslíte, že to k něčemu bude, dám se do toho.“

Pete se usmál. „Noahu, co kdyby ses šel s Laurant posadit vedle do pokoje? Co se týče tebe, Nicku, byl bych rád, kdybys zůstal.“

Laurant vyšla za Noahem ke dveřím, ale v okamžiku, kdy Pete otevíral svůj kufřík, se obrátila. „Pete? Mohla bych si s vámi promluvit, až skončíte?“

„Samozřejmě.“

Noah za nimi zatáhl posuvné dveře. Na schodech z prvního patra se objevil monsignore a sestupoval po schodech s košem

špinavého prádla. Laurant od něho beze slova koš převzala a opět zamířila do suterénu. Zaslechla bratrův smích a usoudila, že výslech ještě nezačal.

Pete se choval, jako by měl času víc než dost. Na začátek se Tommyho zeptal, jestli mu nechybí fotbal. Tommy seděl na okraji pohovky a bylo vidět, že je napjatý a nervózní. Pak Pete nenásilně zavedl řeč na zpověď, a než jejich hovor skončil, měl další dvě informace, které by snad mohly být užitečné. Neznámý používal kolínskou Calvin Klein's Obsession. Na to předtím Tommy zapomněl. A také se zapomněl zmínit o cvaknutí, které tehdy slyšel. Předpokládal, že muž luskl prsty, aby upoutal jeho pozornost. Peteho napadlo, že se cvaknutí mohlo ozvat, když zapínal magnetofon.

Nakonec Pete vstal a prohlásil, že to stačí. „Až se vrátíte do Holy Oaks, byl bych rád, kdybyste nějaký čas nikoho nezpovídal."

„Co je to nějaký čas?"

„Než na něho nastražíme past."

Tommy pohlédl na Nicka a pak zas na Peteho. „Ale nemyslíte si, že by znovu přišel do zpovědnice, že ne?"

„Já si myslím, že se o to určitě pokusí," řekl Pete.

Tommy potřásl hlavou. „Nechápu, proč by to dělal. Bylo by to příliš nebezpečné."

Nick, který až dosud kupodivu mlčel, řekl: „Vidí to jako výzvu. Myslí si, že je mnohem chytřejší než kdokoli z nás. A bude to chtít dokázat."

„Tome, ať se vám to líbí, nebo ne, navázal s vámi určitý vztah a jsem si jistý, že vás bude chtít neustále informovat, co hodlá dělat," řekl Pete. „Jednu věc vím jistě už teď," pokračoval. „Pachatel je schopen udělat všechno, aby si s vámi mohl znovu promluvit. Touží po vašem obdivu, ale taky po tom, abyste ho nenáviděl a bál se ho."

„V mnoha ohledech jsi pro jeho plán dokonalý partner," prohlásil Nick.

„Jak jsi na to přišel?"

„Potřebuje někoho, kdo ocení, jak je chytrý."

Tommy řekl: „Vím, že si myslíte, že jsem umíněný, ale přece jenom se mi zdá, že se v tom chlapíkovi pletete. Nedává to přece smysl, aby se znovu pokusil se mnou spojit. Poslouchal jsem vaše argumenty a vím, že jste odborníci…“

„Ale?“ pobídl ho Nick.

„Ale zapomínáte, proč ke mně poprvé přišel. Chtěl rozhřešení, a nedostal ho. Už si vzpomínáte?“

Pete na něho vrhl soucitný pohled. „Ne, přišel za vámi, protože jste Laurantin bratr,“ řekl. „A nikdy po žádném odpuštění netoužil,“ dodal tiše. „vysmíval se svátosti a taky vám, Tommy, především vám.“

Tommy se zatvářil ztrápeně. „Uvědomujete si, že moc nescházelo, a ve zpovědnici byl monsignore McKindry? Až v poslední chvíli jsem se nabídl, že ho zastoupím.“

„K McKindrymu by vůbec nešel,“ řekl Pete. „Věděl, že jste ve zpovědnici, než vstoupil do kostela.“

„Pravděpodobně tě sledoval, jak jdeš přes parkoviště a vcházíš do kostela,“ řekl Nick. „A kdyby se zpovědi ujal monsignore, počkal by na jinou příležitost.“

„Nick má pravdu,“ potvrdil Pete. „Ten člověk je systematický a velmi trpělivý. Vynaložil spoustu času a úsilí, aby vysledoval vás a vaši sestru.“

Tommymu začala vrtat v hlavě jedna z poznámek, které Pete pronesl před chvílí. „Jak jste to myslel, když jste říkal, že nám dává nesourodé informace?“

„Tak, že se nás záměrně pokouší přimět, abychom se soustředili na pět různých směrů,“ vysvětloval. „Z kazety vyplývá, že je voyeur, možná sériový vrah. Taky říká, že s tím teprve začal, ale naznačuje, že před delším časem. Tvrdí, že zabil jednu ženu, ale nadhazuje, že možná zabil i další. Pokud si vzpomínáte, smál se, když vám říkal, že ženám před Millicent jen ubližoval. Naším úkolem je zjistit, co z toho je pravda, a co ne.“

„Jinými slovy, všechno to mohly být lži, nebo všechno mohla být pravda.“

„Tommy, pokus se pochopit, že takovým typům jde vždycky o fantazii. Vždycky,“ opakoval energicky Nick. „Toho chlapa

fantazie přímo žene. Všechno se to mohlo odehrát jen v jeho hlavě, ale přece jen musíme předpokládat, že Millicent skutečně existovala a že ji mučil a brutálně zavraždil.“

„A teď chce zaměřit své fantazie na Laurant?“

Pete přikývl. „Situace je vážná. Potřebuje důvod, aby s vámi mohl mluvit.“

„Co se mi pokoušíte naznačit?“

Tommy si všiml, že Peteho oči posmutněly. „Jestli to, co nám řekl, je pravda, jsem přesvědčen, že právě teď si hledá další oběť.“

„Říkal, že se pokusí najít za Laurant nějakou náhradu…, prozatím,“ řekl Nick.

Tommy sklopil hlavu. „Můj bože,“ zašeptal. „A pak se bude chtít vyzpovídat ze svých hříchů, že?“

„Ne. Bude se jimi chtít pochlubit.“

Kapitola 12

Tiffany Tara Tylerová byla děvka a byla na to pyšná. Už dávno zjistila, že bude muset upustit od morálních zásad, jestli se chce v tomto drsném, bezcitném světě někam dostat. Kromě toho to, že nebyla žádná puritánka, jí už umožnilo urazit pěkný kus cesty z parkoviště přívěsů v Sugar Creeku. A nic, ani děravá pneumatika jejího zrezivělého Chevy Caprice 1982 jí nezabrání v ní pokračovat. Mířila vysoko a cítila se skvěle a to všechno proto, že si byla zatraceně jistá, že se v jejím životě schyluje k radikální změně. Ano, věděla, že v matčiných očích bude vypadat vždy jako Jezabel – matka soudila, že její dcera je odsouzena smažit se v plamenech pekelných, už když ji kdysi přistihla v koupelně s Kennym Martinem – ale Tiffany se rozhodla nedbat na to, co si o ní její hloupá, stará, unavená matka myslí. Věděla, v čem spočívá její nadání, a celou svou duší věřila, že když bude usilovně pracovat, dočká se úspěchu. Kdo ví? Možná až jí bude třicet, což nastane za dvanáct dlouhých let, stane se z ní milionářka, jako je madam Heidi Fleissová, kterou tolik obdivovala, protože znala tolik slavných filmových hvězd. Tiffany se sázela, že se i k Heidi chovali jako k filmové hvězdě a možná, že až skončili se sexem, ji zvali na večeři do některé z těch elegantních, drahých restaurací.

Tiffany si přesně vzpomínala na okamžik, kdy v jejím životě došlo k prozření – našla si to slovo ve slovníku, poté co si přečetla článek v časopisu *Mademoiselle*. Byla v kadeřnickém salonu Suzie's a nechávala si udělat trvalou, která ještě víc zkadeřila její vlnité, nepřirozeně plavé rozčepýřené dlouhé vlasy. Aby nemusela myslet na pálící kůži na hlavě, sáhla po časopisu a začala číst článek, který na ni doslova křičel „poznej své klady". Výzva nemohla být jasnější. Dělej to, co ti jde nejlíp. Změň, co se ti na

sobě nelíbí. A využij svých vlastností k tomu, abys dostala, co chceš. Ale především se do toho pořádně pusť.

Vzala si k srdci každé slovo a až dodnes nosila ukradený časopis s sebou všude, kam se hnula. Měla ho vždy zastrčený ve své odřené kabelce vedle nového značkového mobilu, za který utratila celé dvě stovky, aby mohla tři měsíce telefonovat zadarmo, bude-li chtít mluvit s někým ze Států.

Tiffany si ráda myslela, že je něco víc než obyčejná šlapka, a když si článek přečetla, najednou viděla, že je předurčena k úžasným věcem. Všechno to začne už za dva dny, kdy se ubytuje v Holidome. Motel byl sice trochu drahý, ale měl zas jiné výhody. Holidome stál na silnici proti lékařské ordinaci, takže to nebude mít daleko, až odtud půjde po operaci.

Protože si koupila telefon – viděla totiž fotku Heidi Fleissové s mobilem v ruce a usoudila, že je to důležitý předmět, který by měla mít každá dívka, která to chce někam dotáhnout – chyběly jí teď dvě stovky do těch dvou tisíc čtyř set, které potřebovala, aby dostala tu pitomou práci. Měla u sebe celých dva tisíce dvě stě. Neodvážila se schovat peníze v přívěsu, kde by je mohl vyslídit její nevlastní otec, který měl nos sice dvakrát zlomený, ale citlivý jako cvičený pes. Hned by vyrazil na další ze svých flámů, které vždycky končily v base. Pokud by je nenašel on, jistě by se to podařilo její matce. Vždycky se hrabala Tiffany v jejích věcech a hledala další důkazy, že její dcera je děvka. Pak by pocítila povinnost věnovat všechny peníze tomu kazateli hlásajícímu spasení, na kterého v jednom kuse koukala v televizi. Ne, Tiffany nebude riskovat, že přijde o těžce vydřené peníze, které jí slibovaly novou budoucnost. Měla je všechny u sebe; vecpané po jedenácti stovkách do každého košíčku své podprsenky značky Wonderbra 32AA, která s její plochou postavou neudělala žádný zázrak. Nová prsa to samozřejmě všechno změní. Tím si byla Tiffany jistá.

Pustit se do toho a změnit, co se dá – v tom je klíč k úspěchu. Jako většina osmnáctiletých děvčat měla i ona velké sny. Byla vždy velmi cílevědomá a velká ňadra neoddělitelně patřila k jejím plánům do budoucna. Nikomu, ani své nejlepší přítelkyni Louann ještě neřekla, že jejím největším snem je dostat se na prostřední

dvojstránku *Playboye*. *Penthouse* se cenil o něco méně, *Hustler* taky, ale spokojila by se i s některým z nich. Všichni muži v Sugar Creeku ty časopisy četli – no, vlastně nečetli. Brali si je s sebou do koupelny, aby se mohli udělat, zatímco civěli na nahé holky, a ona jen věděla, že jim vylezou oči z důlků, až uvidí, jak se na ně usmívá v plné kráse se svými novými kozami velikosti 36D.

Zatím neměla ponětí, jaké peníze se dají vydělat na stránkách časopisů, ale určitě to bude mnohem víc, než má teď, kdy se vrtí chlapům na klíně. Zákazník si ji nikdy nevybral napoprvé a ona věděla, že je to proto, že je tak plochá. Vera, jedna z dalších dívek, vždycky dostala na dýškách třikrát tolik, co ona, ale Vera byla udělaná a muži rádi strkali tváře mezi její obrovské kozy. Tiffany si musela přivydělávat tím, že jim dávala venku za lokálem. Pusou dělala opravdové zázraky – jen se zeptejte některého kluka v Sugar Creeku nebo třeba doktora, který se chystal udělat jí nová prsa. Byl úplně vedle, když poznal její zručnost, a dokonce jí snížil cenu implantátů. Tiffany hádala, že bude muset na doktora znovu zapůsobit, aby jí ještě srazil ty dvě stovky, které neměla. A jestli se bude chtít handrkovat, pohrozí mu, že si promluví s jeho mravnou ženuškou, která seděla o pár metrů dál u pultu a brala doktorovy telefony, zatímco Tiffany byla v ordinaci a jaksepatří vzrušovala doktorovy genitálie. Ať tak nebo tak, bude mít svoje nové 36D už za dva dny.

Prázdná pneumatika je jistě jenom dočasné zdržení, pomyslela si a se žvýkačkou v ústech se postavila na okraj silnice. Hned nato uviděla blížící se dodávku, takže jí bylo jasné, že nakonec nebude muset telefonovat z nového mobilu, aby zavolala odtahovou službu. Stáhla si růžovou úpletovou sukni, opřela si ruku o bok a elegantně se pohupovala na jehlových podpatcích jasně růžových lodiček, které jí možná zmrzačí nohy, ale vypadá v nich nádherně. Předstírala, že je slabá žena a nutně potřebuje pomoc. Doufala, že dodávku řídí muž, protože muže vždycky dokázala přimět, aby udělali, co chtěla, jakmile pochopili, jaký má talent. Přimhouřila oči proti slunci a hlasitě vydechla úlevou, když auto zastavilo za jejím vozem a vystoupil z něho muž, který se na ni usmíval.

Tiffany Tara Tylerová se napřímila, nasadila nejsvůdnější výraz a vznešeně se nesla k dodávce.

Jak tušila, její život se měl radikálně změnit. Navždycky.

Kapitola 13

Laurant si skoro připadala, jako by měla před sebou terapii u psychiatra. V Holy Oaks žádní takoví nebyli. Věděla, že několika lidem, které znala, by prospělo, kdyby si párkrát promluvili s doktorem „na hlavu“. Okamžitě si vzpomněla na Emmu May Brieovou. Ta by byla dokonalou klientkou pro analýzu. Milá, ale potrhlá žena nosila místo klobouku modrý čepec do sprchy zdobený bílými sedmikráskami a chodila v něm vždy a všude, ať pršelo nebo svítilo slunce. Sundávala ho jen na hodinu vždycky v úterý ráno, protože se nechávala česat v Madge’s Magic, místním salonu krásy, který sliboval, že každé zákaznici zvětší „objem“. Emma May nebyla výjimkou. Když vycházela ze dveří, její prořídlé šedivé vlasy měly skutečně dvojnásobný objem, ale jen do té chvíle, kdy si na ně zas nasadila čepec a připlácla si je k hlavě.

Ve městě však byli i další lidé, kteří by potřebovali dobrého psychiatra, ale i kdyby se slavný doktor Morganstern rozhodl zařídit si soukromou praxi a vyvěsit firemní štít na Hlavní ulici, nikdo by k němu nikdy nepřišel. To se tady prostě nedělalo. Problémy se tu nikdy neprobíraly s nikým cizím a každého, o kom si místní obyvatelé mysleli, že je divný, prostě obešli širokým obloukem.

Co tam Petemu tak dlouho trvá? Požádal ji, aby na něho počkala v jídelně, ale to říkal alespoň před deseti minutami, a ona je teď tak nervózní, že nemůže ani sedět. Sotva se však rozhodla, že sejde dolů a dokončí třídění prádla, otevřely se kývací dveře z kuchyně.

„Promiňte, že jsem vás nechal čekat, ale musel jsem si popovídat s monsignorem a nechtěl jsem ho přerušovat, když mi vyprávěl historku o jednom svém farníkovi.“

Zavřel dvojité dveře vedoucí do haly, aby měli zajištěno soukromí.

Přestože si Laurant rozhovor sama vyžádala, najednou se ho děsila, protože věděla, o co chce požádat, a zčásti se bála, že jí Pete vyhoví.

„Tak to by bylo," řekl Pete a posadil se.

Laurant měla pocit, že nevydrží klidně sedět, a poťukávala nohou o dřevěnou podlahu tak vehementně, až kolenem narážela do stolu. Jakmile si uvědomila, že to jasně vypovídá o jejím psychickém rozpoložení, přinutila se přestat. Nedokázala se však uvolnit, a tak seděla tuhá a strnulá, jako by spolkla pravítko, na nepohodlné židli, která vrzala na protest vždy, když se pohnula.

Staromódními naškrobenými záclonami s krajkou pronikaly do pokoje paprsky světla a vzduch voněl přezrálými jablky. Uprostřed stolu stála velká orientální mísa plná ovoce.

Na Petem nebyla znát žádná netrpělivost. Zahájil rozhovor otázkou, jak celou věc snáší.

„Docela dobře." Poznal by, že lže?

Po její odpovědi následovalo ticho. Pete trpělivě čekal, až si Laurant srovná myšlenky a řekne mu, co má na srdci. Ona se cítila jako husa, protože jí dělalo potíže ze sebe něco dostat. To, co jí ještě před půlhodinou připadalo jako naprosto dokonalý plán, se teď zdálo naivní.

„Lyžoval jste někdy?"

Pokud Peteho její otázka překvapila, nedal to na sobě znát. „Ne, nelyžoval. Ale vždycky jsem to chtěl zkusit. A co vy?"

„Já jsem lyžovala často. Škola, kde jsem studovala, se nacházela mezi horami."

„Vy jste byla v internátní škole ve Švýcarsku, že?"

„Ano," odpověděla Laurant. „A na hory jsem jezdila při každé příležitosti. Moc ráda lyžuju a docela mi to jde. Od té doby, co jsem přijela do Ameriky, jsem si několikrát vyjela na lyže do Colorada. Dodnes si vzpomínám, jaké to bylo úplně poprvé, když jsem jela lanovkou na vrchol černé sjezdovky…, víte, tam se svahy označují barvami podle stupně obtížnosti. Zelenaje pro začátečníky, modrá pro průměrné lyžaře a černaje vyhrazena

zkušeným, kteří chtějí zkoušet obtížné kousky. Jsou i jiná hodnocení, jako kosočtverce a dvojité kosočtverce," chrlila ze sebe. „Každopádně poprvé, když jsem stála nahoře na kopci, který vypadal jako úplný padák, jsem sbírala odvahu snad nejdéle v životě, než jsem se odrazila. Cítila jsem se, jako bych stála na doverských útesech. Tak mi ten svah připadal prudký. Byla jsem vyděšená…, ale odhodlaná to zkusit."

„A začít mluvit se mnou vám připadá stejně těžké?" zeptal se Pete.

Laurant přikývla. „Ano, připadá…, protože vím, že – stejně jako na horách – jakmile se odrazím, už se nebudu moct vrátit."

Nastalo nepříjemné ticho, ale pak Laurant začala znovu. „Asi bych měla začít tím, že k vám budu naprosto upřímná, že? Jinak bych vás zbytečně zdržovala. Řekla jsem vám, že to snáším dobře, ale není to pravda. Jsem celá zmatená a mám pocit, jako bych měla v žaludku kámen."

„To je pochopitelné."

„Asi ano," připustila. „Jediné, na co jsem schopná myslet, je… on. Na nic jiného se nedokážu soustředit," dodala. „Když jsem probírala prádlo pro monsignora, přemýšlela jsem o tom, o co vás požádám, a nešťastnou náhodou jsem vylila na povlečení celou láhev bělidla, než jsem si uvědomila, co dělám. Velké balení," zdůraznila.

Pete se usmál. „Myslete na výhody toho, co jste udělala. Prádlo bude krásně bílé."

„Když jsem je dávala do pračky, byly na něm zelené a modré proužky."

Pete se zasmál. „Proboha!"

„Budu mu muset koupit nové povlečení," řekla Laurant. „Ale jak vidíte, dělá mi problém…"

„Soustředit se?"

„Ano. Myšlenky mi těkají a cítím se… provinile."

Na dveře zaklepal monsignore a nahlédl do pokoje.

„Laurant, jdu do nemocnice na pár návštěv. Neměl bych být dlouho pryč a brzy přijde paní Krowská. Nevadilo by vám,

kdybyste brala telefony, než dorazí? Naléhavé žádosti vyřídí otec Tom.“

„Ano, samozřejmě, monsignore.“

Pete vstal. „Ještě okamžik, monsignore.“

Omluvil se, vyšel do haly a zavolal Noaha. Laurant uslyšela kroky na schodech a pak se znovu ozval Pete. „Požádej agenta Seatona, ať tam monsignora odveze a zůstane s ním.“

Starý duchovní se při představě, že bude mít doprovod, zarazil a namítl, že auto může řídit sám, ale Pete ho jemně přerušil a rozhodně trval na tom, aby jel s průvodcem. Monsignore si nakonec uvědomil, že je zbytečné protestovat, a váhavě souhlasil.

Pete se vrátil k Laurant. Nick vyšel za ním do obývacího pokoje, zavřel za sebou dveře a opřel se o ně. Zkřížil paže na prsou, zamrkal na Laurant a svými gesty zcela jednoznačně dával najevo, že nemíní odejít.

„Chtěl jsi mluvit s Petem?“ zeptala se.

„Nick požádal, aby tady mohl zůstat s námi,“ vysvětloval Pete. „Řekl jsem mu, že to záleží na vás.“

Laurant na okamžik zaváhala. „Tak dobře. Ale Nicku,“ žádala ho a pohlédla mu přímo do očí, „byla bych ráda, kdybys mě nepřerušoval a ani nic nenamítal, až uslyšíš, co řeknu. Slib mi to.“

„Ne.“

„Prosím?“

„Řekl jsem ne.“

Pak se iniciativy ujal Pete. „Říkala jste, že se cítíte provinile. Proč?“

Laurant se rozhodla Nicka ignorovat, a když odpovídala, dívala se na jemný vzor růží na orientální míse. „Nejraději bych někam utekla a schovala se, než ho chytíte, a teď se za takové uvažování stydím.“

„Nemusíte se za nic stydět, vaše touha utéct je zcela přirozená,“ řekl Pete. „Jsem přesvědčený, že bych se cítil stejně.“

Neskočila mu na to. „Ne, necítil. Moje reakce je zbabělá a sobecká.“

Najednou se jí zmocnil neklid. Vstala a vyhlédla ven právě v okamžiku, kdy monsignore nastupoval do černého sedanu vedle řidiče.

„Jste na sebe moc přísná," řekl Pete. „Strach není žádná vada, Laurant. Je to obranný mechanismus."

„On je teď někde venku… a hledá si další oběť, je to tak?" Pete ani Nick neodpověděli.

„Odstup od okna," vyzval ji Nick.

Okamžitě o krok ucouvla a pustila záclonu, kterou předtím pevně svírala v ruce.

„Bojíš se, že pozoruje faru?" Laurant udělala krok k Nickovi. „Říkal jsi mi, že se mu podařilo dosáhnout toho, co chtěl, a že odtud odjel."

„Ne," opravil ji Nick. „Říkal jsem, že je pravděpodobné, že odjel. Ale nemůžeme nic riskovat."

„Proto má monsignore doprovod? Ano, to je jisté."

„Pokud zde budete vy a Tom, zůstane s monsignorem agent, který ho bude hlídat," prohlásil Pete.

„Znamenáme pro něho nějaké nebezpečí?"

„Je to bezpečnostní opatření," vysvětloval Pete.

„Ten člověk… brzy zabije nějakou ženu, že?"

Pete pečlivě volil slova. „Dokud se nám nepodaří prokázat opak, musíme předpokládat, že Tomovi říkal pravdu. Odpověď proto zní ano, chystá se brzy zabít nějakou ženu."

„Umučí ji a zavraždí." Laurant se zdálo, že se na ni hroutí stěny pokoje, a musela se zhluboka nadechnout, aby byla schopná zachovat klid. „A nebude mu stačit jedna, že? Bude dál zabíjet a zabíjet."

„Pojďte a posaďte se, Laurant," řekl Pete.

Laurant poslušně usedla na židli proti němu. Sepnuté ruce položila na kolena. „Mám plán."

Pete přikývl. „Takže jste připravená se odrazit z vrcholu, ano?"

„Tak nějak," přisvědčila. „Pořád mám sice chuť utéct," řekla, „ale neudělám to." Koutkem oka postřehla, že se Nick napřímil. „Chci ho chytit."

„Určitě ho chytíme," ujistil ji Pete.

„Ale já vám můžu pomoct,“ řekla Laurant. „Musím vám pomoct. Z mnoha důvodů,“ dodala. „Především kvůli těm ženám, které nemají tušení, že ta zrůda si hledá další oběť. To je hlavní důvod, proč už nechci utíkat.“

Pete se ustaraně zamračil. Když začal kroutit hlavou, uvědomila si Laurant, že tuší, co chce udělat, a rychle pokračovala, aby ji nepřerušil.

„Umím být opravdu umíněná a neústupná, a jakmile se pro něco rozhodnu, udělám to. Celý život se to, co dělám, snažili ovlivňovat jiní. Když zemřela moje matka, o všem, co se týkalo svěřenství, za mě rozhodovali právníci. To bylo logické, protože jsem tehdy byla malá, ale později jsem začínala jejich totalitní jednání nenávidět. Vůbec je nezajímalo, co cítím. Chtěla jsem mít alespoň nějaký vliv na svůj život, ale nikdo mi to nedovolil. Rozhodovali, jaké školy budu navštěvovat, kde budu bydlet a kolik můžu utratit.“

Odmlčela se, aby nabrala dech, a pokračovala. „Trvalo mi dlouho, než jsem se vymanila z jejich vlivu, ale nakonec se mi to podařilo. Našla jsem si místo a připadá mi, že tam patřím…, skutečně patřím. A teď se ta zrůda pokouší mi všechno vzít. Nemůžu to tak nechat. A nenechám.“

„Co chcete, abych udělal?“

„Chci, abyste mě použil jako návnadu,“ vyhrkla. „Abyste nalíčili past a využili mě k tomu, abyste ho dopadli.“

„Zbláznila ses?“ vykřikl Nick.

Slyšela v Nickově hlase zlost, ale pokoušela se ji nevnímat. Upírala oči na Peteho. „Pomozte mi přesvědčit bratra, že bych se měla vrátit zpátky do Holy Oaks. To je první krok,“ řekla. „Nemáte tušení, jak se bojím, ale připadá mi…, že nemám jinou možnost.“

„To je nesmysl, kruci,“ namítl Nick.

Zvedla k němu zrak. „Jediná možnost, jak můžu znovu žít svůj normální život, je mít nad ním kontrolu.“

„To nepřipadá v úvahu,“ trval na svém Nick.

„Ne, to připadá v úvahu,“ řekla Laurant a překvapilo ji, jak klidně zní její hlas. „Pete, kdybych se vrátila domů, přestože

doporučil mému bratrovi, aby mě někam ukryl, považoval by to za provokaci?“

„Ano, považoval, tím jsem si jistý,“ potvrdil Pete. „Pro něho je to hra. Proč by se jinak zmiňoval o Nickovi? Ví, že Nick pracuje pro FBI, a chce dokázat, že je mnohem inteligentnější než kdokoli z nás.“

„Takže pokud se vrátím do Holy Oaks, bude si myslet, že mu nahrávám, je to tak?“

„V žádném případě se nemůžeš vrátit, dokud ten gauner nebude po smrti nebo za mřížemi,“ řekl Nick.

„Nechal bys mě prosím domluvit a teprve pak něco namítal?“

Probodávala ho výhrůžným pohledem. Zdálo se, že by ji nejraději zvedl ze židle, odvlekl do haly a natloukl jí do hlavy trochu rozumu. Byla to přesně taková reakce, jakou očekávala.

„Umíte odhalit, jak uvažuje, Pete. Můžete zjistit, na co je třeba zapůsobit, abyste ho přiměl jít ke mně, a kdyby se mi podařilo ho rozzlobit…, pak by ty druhé ženy nechal na pokoji. Alespoň doufám. Vy a Nick můžete nastražit past. Takové věci přece běžně děláte, nemám pravdu? A Holy Oaks je malé město. Prochází jím jen jedna silnice. Nemyslím, že by bylo příliš těžké uzavřít vjezd a výjezd z města, kdy bude třeba.“

„Laurant, uvědomujete si…,“ začal Pete.

„Ano, vím, co by se mohlo stát, a ujišťuji vás, že nebudu nic riskovat. Udělám, co mi řeknete. Slibuji. Jenom mi dovolte, abych vám ho pomohla dopadnout, než někoho zabije.“

„Takže vás mám použít jako volavku,“ řekl Pete.

„Ano,“ odpověděla tiše Laurant. „Ano,“ řekla ještě jednou, tentokrát rozhodně.

„Ty opravdu nemáš rozum. Uvědomuješ si to?“ vyštěkl Nick.

„Můj plán je rozumný,“ namítla Laurant.

„Jaký plán?“ zlobil se Nick. „Žádný plán nemáš.“

„Nicholasi, uklidni se.“

„Pete, mluvíme o tom, že by se mladší sestra mého nejlepšího přítele dostala do situace…“

„Možná bys měl zapomenout, že jsem Tommyho sestra," navrhla Laurant. „A začít uvažovat jako agent. Tohle je úžasná příležitost."

„Využít tě jako volavku." Nick opakoval Peteho prohlášení, ale na rozdíl od svého nadřízeného nedokázal zůstat klidný. Skoro řval.

„Mohl bys prosím trochu ztišit hlas? Nechci, aby nás Tommy slyšel, než se na něčem dohodneme."

Nick se na ni rozzlobeně zadíval a začal přecházet po pokoji. Laurant teď záleželo na tom, co řekne Pete, jestli se stane jejím spojencem. Věděla, že pokud Nick považuje její plán za špatný, reakce jejího bratra bude desetkrát horší.

Věděla, že musí Peteho přesvědčit. „Nebudu se celý život někde ukrývat. Oba víme, že byste sem nepřijel, kdyby nebylo Nicka a Tommyho. Při té spoustě práce, kterou máte, nemůže přece vždycky všeho nechat a utíkat tam, kde někdo někomu vyhrožuje. Nemám pravdu?"

„Bohužel, není nás dost, abychom takový nápor zvládli," připustil Pete.

„Váš čas je drahý, a tak jsem si myslela, že bychom mohli tenhle případ urychlit."

Přísahala by, že se v Morgansternových očích objevil přemýšlivý výraz.

„Co navrhujete?"

„Abychom ho vyvedli z míry tak, že začne bláznit."

Nick se zastavil a nevěřícně se na ni zadíval. „On už blázen je," prohlásil. „A ty taky, jestli si myslíš, že tě Tommy a já necháme, abys mu přišla pod ruku. Kruci, to ne, Laurant. V žádném případě."

Laurant se obrátila k Petemu. „Co by ho mohlo vyprovokovat k činu? Jak bychom ho mohli rozčilit, aby zapomněl na opatrnost?"

„Když jsem si poslechl kazetu, bylo mi jasné, že ten člověk má o sobě velmi vysoké mínění a je pro něho důležité, aby svět věděl, že je inteligentní. Nejvíc by ho rozzuřilo, kdyby slyšel nějakou kritiku. Kdybyste o něm ve městě otevřeně mluvila, kdybyste každému řekla, jaký je to primitiv, věřím, že by všechno nabralo

spád. Chtěl by se k vám dostat co nejrychleji, aby vás umlčel. Když se mu budete vysmívat, vyprovokujete ho.“

„Co bych ještě měla udělat?“

„Vyvolat v něm žárlivost,“ řekl Pete. „Kdyby si myslel, že jste se zamilovala do jiného muže a intimně s ním sblížila, považoval by to za zradu.“

Laurant přikývla. „Mohla bych v něm vzbudit žárlivost. To vím jistě. Vzpomínáte si, co řekl na kazetě? Jak ho Millicent zradila tím, že flirtovala s jiným mužem, a on ji musel potrestat? Mohla bych flirtovat s každým mužem ve městě.“

Pete zavrtěl hlavou. „Jsem přesvědčen, že by bylo lepší, kdyby se vyskytl jen jediný muž a náš neznámý by uvěřil, že ho milujete.“

Laurant čekala, že bude pokračovat. Pete začal bubnovat prsty o stolek a zvažoval, co připadá v úvahu.

„Zmínil se o Nickovi. Opovážil se navrhnout Tommymu, aby zavolal FBI, je tedy zřejmé, že tu hru chce hrát s námi.“ Pete se poškrábal po bradě. „Takže mu nahrajeme a uvidíme, kam nás zavede.“

„Co to znamená?“

„Ať si myslí, že to celé řídí on,“ vysvětloval Pete. „Zajímalo by mě, jak by se cítil, kdyby si myslel, že jeho zpověď povede k vašemu důvěrnému sblížení s Nickem. Jeho pečlivě promyšlená hra se obrátí proti němu a on se bude cítit hloupě. To je zajímavá myšlenka.“ Pete kývl hlavou a dodal. „Vy a Nick byste se měli chovat jako zamilovaný pár. To by našeho neznámého mohlo přimět k činu.“ Pete svoji hypotézu ještě upřesnil. „Za předpokladu, že nám říkal pravdu.“

„Nicku…,“ začala Laurant.

„Není možné, aby na to skočil,“ řekl Nick. „Postará se, abychom se seznámili, a my se do sebe během jednoho dne zamilujeme? Říkám ti, Pete, že to nezabere.“

„Nezajímá nás, jestli tomu věří, nebo ne,“ trpělivě vysvětloval Pete. „Cílem je zesměšnit jeho i jeho hru. Pokud se ty a Laurant budete chovat jako milenci, bude si myslet, že se mu vysmíváte. Ani trochu se mu to nebude líbit. To vám zaručuju.“

Nick zavrtěl hlavou. „Ne. Je to příliš nebezpečné.“

„Nejsi ani trochu rozumný,“ namítla Laurant.

„*Já* že nejsem rozumný? Nemáš ponětí, čeho jsou takové bestie schopné…, ani v nejmenším.“

„Ale ty víš, co můžou udělat,“ namítla Laurant. „A můžeš mi zajistit bezpečnost.“

Nick se opřel rukama o stůl, naklonil se kupředu a potřásl hlavou. „Tvoje rozhodnutí není rozumné, protože nevíš, koho proti sobě máš. Neexistuje žádný spolehlivý plán. Nemám pravdu, Pete? Vzpomínáš si na Haynesův případ? Co kdybys jí řekl o tehdejším, podle všech předpokladů spolehlivém plánu?“

Pete se zamyslel, aby si srovnal v hlavě, co všechno by měl Laurant prozradit, a pak začal.

„Než jsem začal pracovat pro FBI, mužům, jako byl Haynes, se říkalo psychopati a určitě to bylo správné. Dnes by Haynese označovali za sériového vraha – jako opak náhodného. Ten člověk se pečlivě připravoval, plánoval a byl velmi inteligentní. Vždy se zaměřil na cizí ženu a celé měsíce ji sledoval, až dobře poznal její zvyky. Nikdy ji však nekontaktoval ani nevaroval, jako to dělá náš neznámý,“ dodal. „A když byl připravený, vylákal ženu, na kterou se zaměřil, na osamělé místo, kde nikdo nemohl slyšet její křik. Jako spoustě úkladných vrahů, i Haynesovi se líbilo prodlužovat její utrpení co nejdéle – zvyšovalo to jeho potěšení – a až ji zabil, vždy ukryl její tělo. To je důležitý rozdíl mezi úkladným a náhodným vrahem,“ vysvětloval. „Většina náhodných vrahů nechává tělo na místě, stejně jako zbraň, kterou k vraždě použili. Haynes si ovšem vždycky nechal něco na památku…, jako většina ostatních, aby mohl oživit fantazii, ale také proto, aby měl připomínku, že všechny oklamal, zvláště policii. Kdyby se s námi nespojila jeho manželka, myslím, že by Clay Haynes pokračoval se zabíjením celé roky. Tak byl chytrý.

Nalíčili na něho past. Jeho žena našla manželovy trofeje ve starém kufru a chtěla nám pomoct. Bála se ho a měla pro to dobrý důvod, ale byla rozhodnutá dostat ho do basy. Clay přes týden cestoval. Byl obchodním zástupcem farmaceutické firmy, ale v pátek odpoledne se vždycky vracel domů. Mysleli si, že mají dost času, a tak nechali paní Haynesovou, aby si sbalila, než ji převezou

na bezpečné místo. Neustále byl u ní jeden agent a několik dalších hlídalo před domem.

Clay všechny překvapil tím, že přijel domů dříve. U výslechu nám řekl, že se do domu dostal sklepem a na první pohled poznal, že se jeho trofejí dotýkal někdo cizí. Vyšel do obývacího pokoje, zabil našeho agenta a pak si vylil vztek na své ženě. Když agent, který měl být v domě, nezvedal telefon, vtrhli dovnitř ostatní, ale už bylo pozdě. Clay provedl důkladnou práci."

„Rozřezal ji na kusy," řekl Nick. „A určitě neumírala rychle."

Laurant zavřela oči. Další detaily nechtěla slyšet.

„Pracoval jsi na tom případu?"

Odpověděl jí Pete. „Tehdy byl Nick u nás nováčkem. Končil s výcvikem pro můj útvar, ale zároveň pracoval v oddělení násilných trestných činů pod velmi schopným člověkem jménem Wolcott. A Wolcott přivedl Nicka na místo činu."

Laurant postřehla v Nickových očích prázdnotu a cítila, že se jí sevřela hruď.

„Viděl jsem, co ten psychopat udělal své ženě a našemu agentovi," řekl Nick. „A po celou dobu, co v domě zabíjel a porcoval, před domem na něho čekali další agenti. Nezajímá vás, co muselo jeho ženě procházet hlavou, když si uvědomila, jak blízko je pomoc? Pořád na to myslím," svěřil se. „Na Wolcotta to bylo moc. Hned druhý den rezignoval."

„Haynes unikl, ale za týden ho přece jen zatkli," vložil se do hovoru Pete.

„O týden a den později, než mohli pomoct jeho ženě," řekl Nick. „Věci se můžou zvrtnout a sebelíp míněné plány…"

„Chápu, že je tu riziko," řekla Laurant. „Muž, který mě sleduje, je sériový vrah, že?"

„Ano."

„Pokud je tak chytrý a systematický, nemohl by zabíjet celé roky?"

„Možná ano."

„Tak jak může někdo z vás věřit, že máme jinou možnost? Ta žena, kterou teď hledá…, je něčí dcera nebo matka nebo sestra. Musíme to udělat."

„Sakra,“ řekl Nick. „Přemýšlela jsi, jak se na to bude dívat Tommy? Co řekne, až mu povíš o svém zmateném plánu?“

„Vlastně jsem si myslela, že mu o tom povíš ty. Dovedl bys mu to mnohem líp vysvětlit.“

„Ne, to bych nedovedl.“

Pete se na Nicka pozorně zadíval. „Zajímavé,“ podotkl tiše.

Nick si jeho poznámku špatně vyložil. „Nemůžeš si přece myslet, že její nápad má smysl. Vždyť je to šílenství.“

„Ne, myslím, že tvoje reakce je zajímavá. Už jsem ti řekl, co si o tom myslím, Nicku. Jsi tomu příliš blízko.“

„Jo, dobře, mám dovolenou. Můžu si dělat, co chci.“

Pete obrátil oči v sloup a pokusil se svého agenta přimět uvažovat rozumně. „Laurant má v jedné věci pravdu. Měl bys začít uvažovat jako agent. Tohle je mimořádná příležitost.“

Laurant věděla, že už získala spojence. „Promluvíte s bratrem?“

„Napřed budete muset přesvědčit Nicka.“

„To je zbytečné,“ ujistil ji Nick.

Náhle zazvonil telefon a Laurant sebou trhla. Byla ráda, že zvonění přerušilo tísnivou situaci, a spěchala ke sluchátku.

„Třikrát, Laurant. Nechejte telefon zazvonit třikrát, než ho zvednete,“ upozorňoval ji Pete.

Nechápala, proč chce, aby otálela, ale přikývla na souhlas a kráčela do haly. Proti schodům byl malý výklenek a v něm stál malý starožitný stolek. Na hromadě telefonních seznamů trůnil černý telefon a vedle něho ležel zápisník a pero.

Nick vyšel do haly v okamžiku, kdy Laurant zvedla sluchátko. „Milosrdná Panna Marie,“ řekla a zvedla pero. „Co pro vás mohu udělat?“

Uslyšela zahihňání a pak se ozval dětský hlas. „Běží vám ledničk a?“

Znala ten vtip a rozhodla se v něm pokračovat. „Ano, běží.“

Následoval výbuch smíchu a pak se ozval jiný hlas. „Tak byste si ji měla chytit.“

Ve sluchátku zazněl další smích a Laurant zavěsila. Nick ji pozoroval se dveří.

„Děti si hrají,“ vysvětlila mu.

Telefon zazvonil znovu. Zatímco čekala na třetí zazvonění, řekla Nickovi: „Asi bych je neměla provokovat. Tentokrát budu přísnější.“

„Milosrdná Panna Marie. Co pro vás mohu udělat?“

„Laurant.“ Její jméno zaznělo spíš jako povzdech. „Ano?“

Hlas na druhém konci začal zpívat primitivně upravenou verzi staré písničky.

„Pojď ven, pojď ven, město už zhasíná, pojď ven, pojď ven, táta už nehlídá… Líbí se ti, jak zpívám, Laurant?“

„Kdo je tam?“ Když vyslovila otázku, prudce se otočila a pohlédla na Nicka.

„Operatér,“ řekl výsměšně hlas. „Obávám se, že si budu muset vzít tvoje krásné malé srdíčko. Bojíš se?“

„Ne, vůbec ne,“ zalhala Laurant.

Trhla sebou, když uslyšela jeho smích. Ustal stejně náhle, jak začal, a pak se ozvalo zašeptání: „Chceš slyšet další písničku?“

Neodpověděla. Nick rychle zamířil k ní; pak uslyšela hluk z horního patra a koutkem oka zjistila, že ji z jídelny pozoruje Pete. Hlas z telefonu ji však fascinoval tak, že se nemohla ani hnout. Svírala sluchátko tak pevně, že Nick musel vynaložit značnou sílu, aby jí je vytrhl z ruky a poslouchal spolu s ní.

Uvědomila si, že se někdo snaží hovor nahrát nebo lokalizovat, a proto jí Pete říkal, aby nechala telefon zazvonit třikrát. Měla by ho nechat mluvit co nejdéle, ale bože, jen zvuk jeho hlasuji děsil tak, že by nejraději se sluchátkem třískla do vidlice.

„Je ta písnička stejně hloupá jako ta první?“ zeptala se.

„Ne, ne, tahle tě jistě potěší. Je prostá… a originální. Dobře poslouchej.“

Uslyšela cvaknutí a pak srdcervoucí ženský křik. Byl to ten nejstrašlivější zvuk, jak kdy slyšela. Kdyby ji Nick nezachytil, byla by se při mučivých výkřicích zhroutila na zem. Zněly téměř nelidsky a zdálo se, že nikdy neskončí. Pak Laurant uslyšela další cvaknutí a křik ustal.

„Neřekneš mi, abych ji nechal být, Laurant? Nechal jsem ji, víš. Nechal jsem ji v hrobě, dokonce jsem nahoru položil kámen,

abych si pamatoval, kde je, kdybych ji chtěl ještě někdy vykopat. Někdy takové věci dělám, víš. Rád se podívám, co se z nich stalo. Tahle ovšem byla chabá náhražka za tebe, Laurant. Ještě si chceš hrát?“

Hrdlo se jí začalo svírat. Ucítila v něm hořkost žluči. „Na co hrát?“ zeptala se a ze všech sil se snažila, aby její hlas zněl znuděně.

„Na schovávanou. Ty se schováš a já tě budu hledat. Známá hra.“

„Na nic si s vámi nehraju.“

„Ale ano, hraješ.“

„Ne,“ odpověděla. „Pojedu domů.“

Zaječel, ale ona nepoznala, jestli to byl výkřik zlosti, nebo potěšení. Vytrhla sluchátko z Nickovy ruky a vykřikla do něho: „Pojďte a chyťte si mě!“

Kapitola 14

Některé věci jsou prostě příliš dobré, než aby se jim dalo odolat. Jako třeba sklenka ledové limonády za horkého a dusného dne. Nebo dáma v nouzi stojící na okraji silnice: ta si vysloveně žádá o pozornost. Ovšem tohle žádná dáma nebyla a on nakonec pocítil trochu lítosti, že na ní promarnil tolik vzácného času.

Ale přinejmenším dobře využil kazetu. Bože, dostali jeho vzkaz – jasný a hlasitý. Operatér drží slovo.

Uvažoval, jak dlouho jim bude trvat, než ho najdou. Zatraceně, udělal všechno, aby jim to usnadnil. Chudák Tiffany. Pak vybuchl smíchy; nemohl se udržet. Ta děvka se ani nedostala k tomu, aby použila svůj nový telefon, který mu strčila před obličej, když se jím chlubila. Použil ho však on, aby zavolal své milované, a zůstal ve spojení tak dlouho, až kreténi přijdou na to, komu patří.

Poskytl jí to, co považoval za náležitý pohřeb. Nechal ji v mělkém hrobě nedaleko cesty. Křoví, které rostlo na okraji příkopu, zakrývalo výhled na ni. Nakonec ji samozřejmě kreténi najdou a na první pohled pochopí, co to bylo za ženskou.

Odhalil jí srdce a pak ho vyřízl. Chvíli mu trvalo, než svůj spontánní nápad uskutečnil, ale naštěstí si uvědomil, jak by měl být opatrný, aby se do jeho auta nedostala ani kapka krve. Tyhle úžasné pytle s nepropustným zipem jsou ohromně užitečné, zrovna tak, jak tvrdí reklama. Bude muset poslat firmě děkovný dopis za jejich skvělý výrobek.

Děvka. Nic jiného nebyla. Vyslovená děvka. A právě proto si svoji trofej nenechal, vyhodil ji. Nechtěl si takovou couru připomínat.

Když viděl její zájem, chvíli se bavil představou, že by si ji nechal a vycvičil, ale bylo mu jasné, že je použitá, a brzy svůj nápad zavrhl. Náhrada musí být neposkvrněná a nevinná, čistá a

zbožňováníhodná. Ano, zbožňováníhodná, jinak by s ní nemohl navázat trvalý vztah. V žádném případě.

Už jednou se mu to podařilo a mohl by to dokázat znovu.

Náhle ho zachvátil nápor vzteku a šokoval ho. Pak si uvědomil si, že křečovitě svírá volant, a přinutil se ke klidu. Tolik času a úsilí přišlo nazmar. Bylo k ničemu! Vytvořil si perfektní družku, a když zemřela, truchlil.

Netěšil se na práci s hledáním a výcvikem a náhradou, ale už to nebude moct odkládat. Ne, bude muset brzy začít, což znamená hodiny a hodiny pečlivé práce. Bude muset dbát na každý detail, každou drobnost. A získávat informace. Tady je nesmírné množství práce. Bude se o ní muset dovědět úplně všechno. Všechno! Kdo jsou její přátelé, kdo ji bude postrádat a komu na ní vůbec nezáleží. Pak ji bude muset odvézt, izolovat, a až se jí konečně zmocní, začne opravdová práce. Dá ji pod zámek. Pak začne dlouhodobý, namáhavý výcvik, dny a týdny nekonečného tréninku. Bude krutý a neúprosný, až se z ní stane přesně to, co z ní chce mít. Bude to bolestné, hodně bolestné, ale ona to pochopí a odpustí mu, až ji zlomí a udělá si z ní dokonalou partnerku. Proč? Protože ho bude zbožňovat.

Zlost ho neopouštěla. Vztek jím přímo lomcoval, hlodal ho jako hladový červ. Nemůže se mu poddat, alespoň ne teď. Zhluboka se nadechl a přikázal si myslet na něco příjemného.

Malá Tiffy byla snadná kořist, jak ostatně dávala hned najevo. Žádná námaha. Ani ji nemusel přemlouvat, aby nastoupila do jeho vozu. Ne, rázovala přímo ke dveřím a nasoukala se dovnitř v té své upnuté krátké sukýnce vyhrnuté až k rozkroku. Chtěla, aby se přesvědčil, že nenosí kalhotky. Žádný ostych. Bůh ví, jakými chorobami byla prolezlá. Bude muset auto umýt aspoň třikrát, aby se zbavil jejího pachu.

Umínil si, že nesmí zapomenout říct těm chlápkům na internetu, že zabít kurvu není tak skvělé, jak se tam někdy tvrdí.

Sama si mohla za to, co se jí stalo. No ovšem. Zabít ji byla legrace, ale neposkytla mu takové vzrušení, po jakém v těchto dnech toužil. Věděl samozřejmě proč. Nebyla čistá.

„Pojď ven, pojď ven, táta už nehlídá…“ Ach, jak se mu nechtělo začínat znovu! Tolik času! A práce! „Jen klid, jenom klid,“ šeptal si. „Udělal jsi to jednou, můžeš to udělat zas.“

Nebyl to však plán, do kterého by se mohl okamžitě pustit. Pokud se něco za ta léta naučil, bylo to to, že napřed je třeba dokončit jednu práci a teprve pak se pustit do další.

Výjezd z 1-35 na Holy Oaks se už rýsoval před ním. Jako vzorný řidič vyhodil směrovku a zpomalil.

„Pojď ven, pojď ven…, velká je touha má…“

Měl pro Holy Oaks svoji přezdívku. Říkal jim „rozpracovaný úkol“.

Kapitola 15

Hra začala.

Do Holy Oaks vnikl tým agentů FBI, aby nastražil past. Jules Wesson, velitel skupiny, si zřídil velitelské stanoviště v prostorné, pohodlně vybavené chatě kousek jižně od města na okraji jezera Shadow. O Wessonovi, absolventu Princetonu se specializací na psychopatologii, se říkalo, že by se mohl stát Morgansternovým nástupcem, pokud si dodělá doktorát, samozřejmě až poté, co Morganstern odejde do důchodu – ale ostatní agenti si mysleli, že tyto řeči trousí především sám Wesson. Byl to tvrdohlavý a protivný šéf, důsledně dodržující předpisy a překvapivě arogantní vzhledem ke skutečnosti, že agenti, kterým šéfoval, měli v dané oblasti mnohem víc zkušenosti než on.

Joe Farley, terénní pracovník z Omahy v Nebrasce, a Matt Feinberg, specialista na elektronické sledování z Quantika, dorazili do města ještě před ostatními, aby zajistili Laurantin dům a prověřili nejbližší okolí. Oba dostali příkaz, aby dům považovali za místo činu.

Věděli, že nebude jednoduché nenápadně se vmísit mezi lidi. V městečku velikosti Holy Oaks se všichni znali a věděli, co kdo dělá, a agenti samozřejmě na sebe nechtěli upozorňovat jako červené boty v pohřebním průvodu. Bylo jim řečeno, že ve městě jsou momentálně nějací cizí řemeslníci, kteří pracují na rekonstrukci opatského chrámu, a tak se oba agenti také oblékli do pracovního oděvu. Farley k tomu přidal basebalovou čepici a černý látkový pytel, Feinberg nosil brašnu s nářadím.

Nikdo jim nevěnoval nejmenší pozornost. Kromě Bessie Jean Vandermanové.

Zatímco agent Feinberg pomalu obcházel Laurantin patrový dřevěný domek a zkoumal, kde by se dalo zřídit skryté stanoviště,

agent Farley vyšel se svou brašnou po schodech ke vstupu. Prošel verandou a u dveří se zastavil, aby si natáhl rukavice. Odborník schopný proniknout do domu, aniž by zanechal jedinou stopu, používal k otevření dveří velmi jednoduchý nástroj, svoji kartu American Express, kterou nosil vždy s sebou. Trvalo mu to sotva pět vteřin.

O pět minut později se objevil šerif Lloyd MacGovern a udeřil na Farleyho. Bessie Jean, Laurantina sousedka a po Tátově smrti i náhradní hlídací pes, ho zavolala, jakmile si všimla, že do Laurantina domu vstupuje robustní, podsaditý muž.

Farleymu víc vadilo to, že šerif narušuje místo činu, než to, že na něho mává pistolí.

Lloyd se poškrábal na holé hlavě a s namířenou pistolí v ruce – která byla zajištěná, jak si všiml Farley – zařval: „Ruce vzhůru, mladej. Já tady v Holy Oaks zastupuju zákon, a tak bys měl radši poslechnout.“

Feinberg vstoupil naprosto neslyšně předními dveřmi. Zůstal stát za šerifem a zaťukal mu na záda, aby upoutal jeho pozornost. Šerif mylně předpokládal, že se mu do lopatek zabořila hlaveň. Pustil svoji pistoli a zvedl ruce.

„Nekladu žádný odpor,“ koktal a z hlasu se mu vytratil vztek i nepřátelství. „Dělejte si, co chcete, ale nechte mě sakra bejt.“

Feinberg obrátil oči v sloup, popošel před šerifa a zamával prázdnýma rukama. Lloyd si uvědomil, že žádnou zbraň nemá, a začal šátrat po své pistoli na zemi.

„Dobře, dobře,“ začal s radostí, že zas může uplatňovat svoji autoritu. „Co tady děláte, hoši? Jste padlí na hlavu, jestli si myslíte, že se tu dá ukrást něco cennýho. Jenom se rozhlídněte a bude vám jasný, že Laurant toho moc nemá. Stoprocentně vím, že nemá ani video a její televizor je starej aspoň deset let. Nedostali byste za něj víc než čtyřicet babek a kvůli tomu určitě nestojí za to jít sedět. Řeknu vám, ta je chudá jako kostelní myš. Ani v bance toho moc nemá a k tomu musí splácet půjčku na svůj podnik.“

„Jak víte, jak je starý její televizor?“ udiveně se zeptal Farley.

„Řekl mi to Harry. Teda Harry Evans,“ vysvětloval šerif. „Vzdálenej bratranec. Před nedávnem se snažil Laurant prodat

fantastickej značkovej typ. Znáte ty, co mají obraz v obraze? Nechtěla ho a místo toho ho požádala, aby jí opravil starou bednu, kterou koupila někde ve výprodeji. Jestli mám říct, co si myslím, jenom zbytečně vyhodila peníze. Z toho teda vím, jak je starej její televizor.“

„A v bance máte taky nějakého příbuzného?“ zeptal se Feinberg. „Od kterého jste se dověděl o její půjčce?“

„Tak nějak,“ odpověděl Lloyd. „Mohl bych vám připomenout, hoši, že jsem jedinej, kdo tady má zbraň, a měli byste mi začít odpovídat na otázky. Chcete okrást Laurant?“

„Ne,“ odpověděl Feinberg.

„Tak co děláte v jejím domě? Jste nějací její příbuzný z Francie?“

Farley se narodil a vyrostl v Bronxu a nebyl schopný zbavit se svého nekultivovaného přízvuku. Mluvil jako lupič ve špatné gangsterce.

„Jo,“ podařilo se mu říct s vážnou tváří.

„Jsme z Francie.“

Šerif byl rád, že měl pravdu. Nafoukl se jako krocan. Odložil pistoli a kývl. „Myslel jsem si to. Mluvíte divně, tak jsem si hned řekl, že musíte bejt z ciziny.“

„Víte, šerife, my vlastně oba pocházíme z východu, a proto máme takový přízvuk. Kamarád jenom žertoval, když říkal, že jsme Francouzi. Jsme přátelé Laurantina bratra,“ vysvětloval Feinberg. „Děláme nějakou práci pro kostel a otec Tom nás požádal, abychom se u ní zastavili a spravili jí dřez.“

„Je ucpaný,“ vymyslel si Farley.

Šerif si všiml černého pytle u dveří. „Hodláte tady přespat, hoši?“

„Možná,“ odpověděl Farley. „Záleží na tom, jak dlouho na tom budeme pracovat.“

„Laurant ten dům nepatří. Má ho jenom pronajatej. A kde vlastně je?“

„Brzo se vrátí.“

„A vy si představujete, hoši, že tu zůstanete na noc, i když nejste její příbuzný?“

Feinbergovi docházela trpělivost. „Neříkejte nám hoši. Mně je například dvaatřicet.“

„Dvaatřicet, jo? Tak mi odpovězte na tohle. Jak to, že dospělej chlap nosí rovnátka? Něco takovýho jsem ještě neviděl.“

Rovnátka byla poslední fáze v léčení Feinbergovy rozbité čelisti zlomené před čtyřmi lety při razii, jež se poněkud nevyvedla, ale takovou informaci nemínil Feinberg sdělovat člověku, který se už projevil jako dokonalý trouba. Kromě toho nikdo by se neměl dovědět, že jsou agenti FBI.

„U nás na východě to chodí trochu jinak.“

„To mi došlo,“ přisvědčil šerif. „Ale přesto byste tu neměli zůstávat.“

„Proč? Děláte si starost o Laurantinu pověst?“ zeptal se Feinberg.

„To ne, všichni tady ví, že Laurant je slušná holka,“ odpověděl šerif a spustil tučný zadek na opěrku pohovky.

„Tak v čem je problém?“ zeptal se Farley. „Proč vám vadí, že tu chceme spát?“

„Á, mně to vůbec nevadí, ale bude to vadit někomu jinýmu, s kým bych vám, hoši, neradil se zaplíst. Varuju vás. Najděte si radši nocleh jinde, protože tomu člověku se nebude líbit, že u Laurant bydlí dva chlapi, třeba jenom na pár dní. Vůbec se mu to nebude líbit.“

„O kom mluvíte?“ zeptal se Feinberg.

„Jo, komu se to nebude líbit?“ přidal se Farley a zavřel dveře. Šerif odtud neodejde, dokud jim neodpoví na jejich otázku.

„To je jedno. Ale budu mu o tom muset říct. Proč nezajdete do opatství, hoši? Tam mají pokoje, který můžete dostat zadarmo, když jim řeknete, že jste tu kvůli duchovní obnově. Víte, co to je, ne? Trávíte čas modlitbama a rozjímáním.“

„Chci vědět, komu bude vadit, když zůstaneme u Laurant,“ trval na svém Feinberg. „A taky chci vědět, proč si myslíte, že mu to musíte říct.“

„Protože kdyby přišel na to, že jsem to věděl a neřekl mu to…“

„Tak co?“ chtěl vědět Farley.

„Umí se opravdu rozzuřit,“ řekl šerif. „A já ho nechci rozčilit.“

„Koho nechcete rozčilit, šerife?“

Lloyd vytáhl ze zadní kapsy špinavý kapesník a otřel si čelo. „Je tu dusno, že jo? Laurant si pořídila okenní klimatizaci a myslím, že by jí nevadilo, kdybyste ji zapnuli, hoši. Než se vrátí, bude v obývacím pokoji prima chládek. Přijede už dnes, že jo?“

„To nevíme jistě,“ řekl Feinberg.

Farley se nevzdával. „Přece jenom bychom rádi slyšeli to jméno, šerife.“

„Já vám je nepovím a umím bejt pořádně tvrdohlavej, když chci, a teď chci bejt hodně tvrdohlavej, protože mýho kamaráda stejně brzo poznáte. Pomaže sem, jenom co se doví, že jste tu. To vám zaručuju. Je to vlivnej člověk v těchhle končinách, takže pokud máte rozum, měli byste se k němu chovat slušně. Každopádně bych ho nechtěl rozzlobit. Zákon nemůže dělat nic víc.“

„Chcete říct, že je to na naši zodpovědnost?“ zeptal se Farley.

Šerif sklopil zrak. „Tak ňák.“ Pokrčil rameny a dodal. „Tak to tady prostě chodí. Pokrok něco stojí.“

„A to znamená…,“ začal Farley.

„Na tom nezáleží.“

„Můžete říct svému kamarádovi, že z nás nemusí mít obavy,“ řekl Feinberg. „Ani jeden z nás nemá s Laurant žádné důvěrné vztahy.“

Farley se dovtípil, kam Feinberg míří, a okamžitě přikývl. „Je to tak,“ prohlásil.

„No, to rád slyším, protože můj kamarád se chce brzo s Laurant oženit, a ten vždycky dosáhne toho, co si umíní. O tom nepochybujte.“

„On mluví o manželství, jo?“ ujišťoval se Feinberg.

„Nejenom mluví. Je to jenom otázka času, než Laurant pochopí, že to tak opravdu bude.“

„To zní, jako by si váš kamarád myslel, že mu Laurant patří,“ řekl Farley.

„Ona mu ale opravdu patří.“

Feinberg se rozesmál.

„Co je na tom sakra k smíchu?“

„Váš kamarád,“ vysvětloval Feinberg. „Asi bude zklamaný.“

„Jak to?“

„Až zjistí…“ Farley záměrně nedopověděl. „Až zjistí co?“

„Laurant se v Kansas City s někým seznámila.“

„Je to láska na první pohled,“ podotkl Feinberg.

„To není tak úplně pravda.“ Farley se obrátil k Feinbergovi a spolu s ním se snažil šerifovi hodit návnadu. „Vždyť Nicka zná snad celý život.“

„Ne, neznala ho, seznámila se s ním až minulý týden.“

„O kom vlastně mluvíte?“

„O Nickovi.“

„O jakým Nickovi?“ vyzvídal šerif a z hlasu mu čišelo zklamání.

„O Nicholasi Buchananovi.“

„Do toho člověka se Laurant zamilovala…,“ začal Feinberg. „Cože?“

„Ten chlapík… Nick?“

„Co je s ním?“

„Je to nejlepší kamarád otce Toma. Asi to tak mělo být.“

„A tendleten Nick žije v Kansas City? Takový vztahy na dálku nevydrží.“

„Ale ne, nebydlí v Kansas City. Žije na východním pobřeží.“

„Tak to si nemyslím, že se má Brenner čeho bát. Jak jsem řekl, takový vztahy na dálku jsou málokdy trvalý.“

Šerif bezděčně prozradil jméno svého přítele, ale ani Feinberg, ani Farley mu to nepřipomněli.

„To si Nick jistě taky uvědomuje,“ řekl Feinberg.

„Právě proto se stěhuje sem do Holy Oaks, aby mohl být blízko Laurant,“ dodal Farley.

Šerif vytřeštil oči. „On se sem stěhuje… za ní?“

„Správně,“ řekl Farley. „Hádám, že by nerad riskoval, že ji ztratí.“

„A je to láska na první pohled,“ připomněl mu Feinberg. „A kde chce ten chlápek bydlet?“

„Tady u Laurant, než se vezmou. Pak nevím," řekl mu Farley. „Budou se brát, jo? A odkud to víte?"

„Laurant nám to řekla," odpověděl Feinberg. „Lidi budou mít plno řečí."

„To si dovedu představit."

„Už musím jít." Šerif chvatně zastrčil kapesník do kapsy a zamířil ke dveřím.

Navzdory své značné tloušťce se představitel zákona pohyboval velmi rychle, když chtěl. Farley a Feinberg stáli u okna a dívali se, jak šerif běží ke svému vozu.

„Co je to za…," zamumlal Farley. „Ani se nás nezeptal, jak se jmenujeme, a nechtěl naše průkazy."

„Musí obejít tolik míst, navštívit tolik lidí…," začal Feinberg.

„A zajít to vyklopit svému kamarádu Brennerovi," podotkl Farley, vytáhl mobil a začal vyťukávat číslo.

Telefon se ozval po prvním zazvonění. „Máte ho?" zeptal se Farley. Asi minutu poslouchal a pak řekl: „Ano, pane." A zavěsil.

Feinberg se sehnul pro černou brašnu. „Dáme se do toho," řekl a podal svému kolegovi rukavice. „Možná na tom budeme dělat celou noc."

Farley se projevil jako věčný optimista. „A možná budeme mít štěstí."

O hodinu později měli skutečně štěstí. Našli videokameru, která byla zastrčená vysoko v rohu látkové skříně před Laurantinou ložnicí. Objektiv kamery se tiskl k otvoru ve zdi a mířil na Laurantinu postel. Sledoval ji při spaní.

Kapitola 16

Nick s ní nemluvil. Laurant předpokládala, že se ještě zlobí, protože trvala na tom, že se vrátí do Holy Oaks. Poté co provokovala toho šílence, aby si pro ni přišel, začal Nick zuřit. Mírně řečeno. Tommy uslyšel vzrušené hlasy a přiběhl za nimi s Noahem v patách. Sotva mu Nick řekl, co udělala, Tommy začal křičet také, ale ona se nedala a vzepřela se jim. Pete a Noah se jí zastávali a stáli přitom vedle ní jako dva strážci. Obhajovali její plán a asi po hodině dohadování Tommy konečně kapituloval. Telefonát ho přesvědčil, že vrah na Laurant nezapomene, a pokud FBI nenastraží past a tu zrůdu nechytí, bude jeho sestra muset utíkat nebo se skrývat až do smrti.

A přitom, jak si s ní neznámý bude hrát na schovávanou, vyčíhá si jistě ještě další oběť.

Nemají jinou možnost.

Nick to tak ovšem neviděl, ale zatím se svým názorem neprorazil. Pete ještě jednou navrhl, aby Nick ustoupil, a opakoval svůj argument, že je prostě na případu příliš zainteresovaný a nemůže zůstat objektivní. Nick protestoval, ale když mu Morganstern pohrozil, že ho z případu odvolá, všiml si Tommyho sklíčeného výrazu a vzdal to.

Pete zatelefonoval Frankovi O'Learymu, aby celou věc rozjel.

Teď byla Laurant konečně na cestě domů, seděla vedle Nicka v letadle AIR Express, kterým letěli z Kansas City do Des Moines. Zbytek cesty pojednou autem. Pete jí řekl, že vůz bude čekat na letišti. Její auto půjde do servisu v Kansas City, a až ho opraví, přijedou s ním Tommy s Noahem zpátky do Holy Oaks.

Laurant nechtěla pomyslet na to, co se stane, až přijede do městečka. Nervózně listovala stránkami *Time,* dokonce se snažila

začíst do článku o inflaci, ale nemohla se soustředit a poté, co jednu větu musela přečíst třikrát, toho nechala.

Jak dlouho s ní ještě nebude Nick mluvit? Odmlčel se v okamžiku, kdy vstoupili na letiště.

„Chováš se dětinsky.“

Neodpověděl. Laurant se otočila k němu a postřehla, že je ve tváři celý šedivý. „Není ti dobře?“

Jedinou odpovědí bylo krátké zavrtění hlavou. Pak si všimla, jak pevně svírá opěrku křesla. „Nicku, co se děje?“

„Nic se neděje.“

„Tak proč se mnou nemluvíš?“

„Promluvíme si později, až přistaneme…, pokud…“

„Pokud co?“

„Pokud se nezřítíme a nezemřeme po výbuchu v plamenech.“

„Děláš si legraci.“

„Ne, nedělám.“

Nevěřila tomu. Že by měl Superman fobii z létání? Vypadalo to, že se mu chce zvracet. Viděla, že jeho strach je opravdový, a i když jí to připadalo směšné, zeptala se soucitně:

„Ty nerad létáš, je to tak?“

„Ano,“ odpověděl stručně a pak znovu vyhlédl z okna. „Nechceš se mě držet za ruku?“

„To není k smíchu, Laurant.“

Odpáčila jeho ruku z opěrky a propletla s ním své prsty. „Já jsem nežertovala. Spousta lidí nesnáší létání.“

„Opravdu?“

Jeho stisk byl pevný a Laurant ucítila mozoly, které měl na dlani. Ruka pracujícího muže, přestože dnes byl Nick oblečený jako úředník z Wall Streetu. Další rozpor, pomyslela si, další část jeho osobnosti, která byla pro ni záhadou a zároveň ji fascinovala. Tommy a Nick jí připadali tak rozdílní. Jistě si proto zvolili tak rozdílné životní dráhy. Její bratr byl oddán církvi. Vždycky hledal u druhých to dobré a jeho prvořadým cílem bylo chránit jejich duše.

Zdálo se, že Nick zasvětil svůj život boji s démony. Jeho práce byla deprimující a nekonečná a Laurant si nebyla jistá, zda

výsledek odpovídá ceně, kterou za to platil. Připadal jí velmi cynický. Očekával, že lidé jsou zlí, a zatím se nemýlil.

Překvapilo ji, že ho zatoužila utěšit. Naklonila se k němu a zašeptala. „Jsme skoro na místě.“

„Nejsme, dokud nepřistaneme.“

Uklidňovat takového člověka bylo těžké. „Přistání už není nebezpečné…“

Zafuněl. „Jestliže pilot ví, co dělá.“

„Jsem si jistá, že ví. Piloti přece umí řídit letadlo.“

„Možná.“

„Zbývá ještě pár minut. Už klesáme.“ Stiskl její ruku ještě pevněji. „Jak to víš?“

„Kapitán právě řekl pasažérům, aby se posadili.“

„Slyšela jsi, že se vysouvá podvozek? Já jsem kruci nic takového neslyšel.“

„Já ano.“

„Určitě?“

„Určitě.“

Nick se nadechl a řekl si, že musí zůstat klidný. „Víš, že v takových okamžicích dochází k nehodám, že? Piloti špatně odhadnou ranvej.“

„To jsi někde četl?“

„Ne, na to jsem přišel sám. Prostá fyzika. Věci se pokazí…, protože selže lidský faktor. Představ si to. Jediný člověk se snaží spustit na zem sto padesát tun oceli na několika gumových kolech. Je úplný zázrak, že takové letadlo vůbec přistane.“

Podařilo se jí zachovat vážnou tvář. „Chápu. Takže věříš, že pokud chce člověk létat, měl by se narodit s křídly.“

„Tak nějak.“

„Nicku?“

„Co je?“ ozval se tentokrát rozmrzele.

„Při své práci… nemusíš uhýbat před kulkami a nemusíš se někdy dostávat do situacích, při kterých jde o život? Jsi přece agent FBI. Jeden z nejlepších. A přesto se bojíš krátkého letu.“

„Je to paradoxní, že?“

Ignorovala sarkastický tón. „Myslím, že by sis o tom měl s někým promluvit. Pete by ti mohl pomoct. Je psychiatr a určitě by ti pomohl překonat tvoje… obavy.“

Nick jí neměl chuť svěřovat, že se Pete jeho fobií baví podobně jako ona. „Možná,“ pokrčil rameny.

Protože se na ni díval, nevšiml si, že se letadlo rychle blíží k zemi. Přistání bylo hladké a plynulé, a než dojeli k výstupu do letištní haly, měl zas Nick svoji obvyklou barvu.

„Nemáš chuť klesnout na kolena a políbit zemi?“ zeptala se Laurant.

„Je vysloveně kruté posmívat se něčí fobii, Laurant.“

„Já se neposmívám.“

„Ale ano,“ odpověděl. Vyšel do uličky, otevřel horní přihrádku na zavazadla a vytáhl tašky. „Jsi pořádně zlomyslná.“ Ustoupil, aby mohla vystoupit před ním. „Myslíš?“

„Ano. Ale líbí se mi to.“

Zasmála se. „Teď jsi suverén, když máš pod nohama pevnou zem, že?“

„Vždycky jsem suverén,“ chvástal se Nick a postrčil ji směrem k východu.

Letiště bylo překvapivě plné. Když se prodírali k výdeji zavazadel, všiml si Nick, kolik mužů si Laurant zálibně prohlíží. Jeden se ani nepokoušel dělat to nenápadně. Pootočil se, pak udělal úplný obrat a vykročil za nimi. Nick zareagoval tak, že objal Laurant kolem ramen a přitáhl si ji k sobě.

„Co to děláš?“

„Starám se, abys zůstala u mě,“ odpověděl. Vrhl na čumila nepřátelský pohled, a když se muž obrátil a spěchal pryč, zazubil se.

„Nosíš moc krátké sukně.“

„Nenosím.“

„Dobře, pak tedy nosíš příliš dlouhé nohy.“

„Co se s tebou děje?“

„Nic. Pokračuj v cestě.“

Postupovali davem a Nick si neustále prohlížel tváře kolem nich. Když došli k eskalátoru, musel ji pustit. Mračila se na něho,

ale už bylo pozdě, aby vzal zpět svoji poznámku o krátkých sukních.

Před výdejem zavazadel na ně čekal další agent. Vůz, Explorer 1999, parkoval v zákazu stání. Agent podal Nickovi složku plnou papírů a klíče k vozu a pak naložil jejich zavazadla do kufru. Dva muži z letištní ochranky postávali na chodníku, kroutili hlavami a mumlali si něco o tom, že nemůžou nic udělat s autem zaparkovaným v zakázaném prostoru.

Pak agent upoutal Laurantinu pozornost, protože otevřel velký černý kufr, který ležel v zadním rohu nákladového prostoru auta. Když spatřila arzenál zbraní, bezděčně o krok ucouvla.

Nick si toho všiml. „Už je pozdě měnit názor."

Laurant se napřímila. „Ano, máš pravdu."

Agent jí otevřel dveře auta, popřál dobrý lov a zmizel v letištní budově.

Nick hodil sako na zadní sedadlo, posadil se za volant a posunul sedadlo co nejdál, aby měl se svýma dlouhýma nohama dost pohodlí. Mezi jejich sousedními sedadly byla kapsa potažená kůží. V ní ležela mapa Iowy.

Laurant samozřejmě znala cestu domů, ale Nick si přesto prostudoval v mapě trasu, kterou někdo vyznačil žlutým zvýrazňovačem.

„Slyšel jsi, co mi říkal tvůj kolega?" zeptala se Laurant. „Co ti říkal?" podivil se Nick a zvedl hlavu od papírů, které měl teď před sebou. „Dobrý lov."

Nick přikývl. „Jo, takhle se to obvykle říká," vysvětloval. „Je to pověra."

„Něco jako ‚zlom vaz' před tím, než jde někdo na jeviště?"

„Ano."

Nechala ho dočíst, a jakmile uložil složku s papíry dozadu, zeptala se: „Bylo tam něco důležitého?"

„Jenom pár posledních informací."

„Měli bychom jet."

„Spěcháš?"

„Ne, ale ti dva z ochranky se tváří, jako by chtěli dělat problémy, protože ti nemůžou dát pokutu."

Nick zamával strážným a vyjel na silnici. „Nemáš hlad?“

„Ne,“ odpověděla Laurant. „A co ty?“

„Já můžu počkat.“

„Bylo v těch zprávách něco o dopise, který ten člověk, jak řekl Tommymu, poslal na kansaskou policii?“

„Ne, zatím nic nedostali.“

„Proč tedy tvrdil Tommymu, že ho poslal, když to neudělal?“

„Nevím. Možná ho chtěl provokovat. Řeknu Petemu, aby to prozkoumal.“

Laurant se odmlčela a Nick kličkoval v rušném provozu. Jakmile se dostali na dálnici, vyhrnul si rukávy a pohodlně se opřel v sedadle. Měl před sebou dvě hodiny, aby ji na všechno připravil. Pak důkladně vypočítal všechny věci, které Laurant nesmí dělat, a končil stejnou připomínkou, již jí sdělil už nejméně desetkrát.

„Nevěř ničemu, co ti kdy kdo řekne, a nikam nechoď beze mě. Rozumíš?“

„Ano, rozumím.“

„Ani na WC v restauraci.“

„Já vím. Ani na WC.“

Nick přikývl a zatvářil se spokojeně. Laurant se však nedala zmást. Věděla, že tak za hodinu začne probírat seznam znovu. „Probereme si ještě jednou tvůj denní program.“

„Už bys ho měl znát zpaměti.“

„Fajn, tak se na to podíváme. Každý den budeme vstávat v sedm hodin, dáme si pár protahovacích cviků…“

„Uvolňovacích,“ opravila ho Laurant.

„Jo, správně a pak proběhneme trasu… pánbůh mě ochraňuj… šesti kilometrů od startu do cíle. Vezmeme to pěšinou kolem jezera, začneme na západním konci a vždycky poběžíme stejným směrem.“

„Ano.“

„Nesnáším běh. Nedělá dobře kolenům.“

„Mně se zdá skvělý na posílení. Možná se i tobě zalíbí,“ řekla Laurant. „Připadá mi, že máš dobrou kondici. Uběhneš šest kilometrů, ne?“

„Samozřejmě že uběhnu, ale celou cestu budu nadávat.“

Laurant se zasmála. „Už se na to těším.“

„Výborně, takže pak se vrátíme domů a…“

Když se odmlčel, předpokládala, že má pokračovat sama. „Dáme si sprchu a převlékneme se a pak půjdeme pěšky o dvě ulice dál na náměstí. Většinu dne trávím v horním patře budovy, musím je dát do pořádku a vybalit spoustu krabic. V přízemí zatím pracují dělníci. Při troše štěstí by měli být brzo hotovi. Chci otevřít 4. července.“

„Takže už ti nezbývá moc času.“

„Do té doby zřejmě budeš zpátky v Bostonu.“

„Jsi optimistka. Můžu zůstat v Holy Oaks i měsíc, možná ještě déle.“

„Jak to, že si můžeš dovolit strávit tady tolik času?“

„Slíbil jsem to tvému bratrovi. Neodjedu, dokud ho nechytíme…, jinak…“

„Jinak co?“

„Pokud se někam vypaří a já budu muset z jakéhokoli důvodu odjet, vezmu tě s sebou. A ať tě ani nenapadne něco namítat,“ upozorňoval ji.

„Nebudu nic namítat, ale víš, co si myslím?“

„Ne, co?“

„Myslím, že to půjde rychle. Nezdá se mi, že budeme muset dlouho čekat.“

Nick přikývl. „Já to tak taky vidím. Podle toho, jak mluvil v telefonu…, určitě se k tobě bude chtít dostat okamžitě. I Pete si to myslí.“

„Výborně. Chci, aby to rychle skončilo.“

„No, dá-li bůh, snad se to podaří. Víš, než odjedu, budeš mě mít plné zuby.“

„Naopak, jsem si jistá, že ty budeš mít plné zuby mě.“

„Pochybuju. Už teď tě chci varovat. Budu si k tobě hodně dovolovat. V podstatě budu v jednom kuse s tebou.“ Pohlédl na ni a pokračoval. „Cílem je, aby pachatel šílel žárlivostí. Chápeš? Aby měl takový vztek, že přestane dávat pozor a udělá třeba jen malou chybu…“

„A pak ho dostaneš.“

„Takový je plán. Ale zřejmě ho nedostanu zrovna já. Konec konců ani Noah ne.“

„Proč si to myslíš?“

„Noah bude mít plno práce s hlídáním Tommyho a já budu mít plno práce s tvým… krocením. Už se na to těším. Pověz mi jednu věc. Umíš dobře líbat?“

Pokusila se nasadit jižanský přízvuk a protáhle mu odpověděla: „Umím… móc dobře líbat.“

Zasmál se. „Jak to víš?“

„Od Andreho Percelliho,“ řekla. „Políbil mě a řekl mi, že to umím. Tak jsem se to dověděla.“

„O žádném Andrem ses mi ještě nezmínila. Kdo to kruci je?“

„Seznámili jsme se ve čtvrté třídě na základce. Ale bohužel, naše láska skončila stejně rychle, jako začala. Stáli jsme frontu v bufetu a tam mě políbil, ale tím to skončilo.“

Nick se usmál. „Jak to?“

„On dobře nelíbal.“

„Ale ty ano.“

„To mi André řekl, než jsem mu dala facku.“ Nick se rozesmál. „Byla jsi kurážná holka, že?“

„Uměla jsem se o sebe postarat. Pořád to umím,“ chlubila se Laurant.

„A co se stalo s Andrem?“

„Nic se s ním nestalo. Naposledy jsem slyšela, že se oženil a má dvě děti.“

Nick zavedl řeč zpátky k průběhu jejího dne. „Ještě jsme nemluvili o večerech. Co děláš před spaním?“

Laurant se prohrabovala v kabelce a hledala sponu do vlasů.

„Ale ano, o večerech jsme už mluvili,“ připomněla mu. „A já jsem ti řekla, že na příští dva týdny mám pořád nějaký program.“

„Týká se svatby, na kterou se chystáš?“

„Částečně ano,“ odpověděla. „Ale také to souvisí s tím, že jsem slíbila opatovi, že pomůžu s úklidem podkroví. Chce tam mít uklizeno před oslavou výročí.“

„Která se taky koná 4. července. To není dobré načasování,“ dodal Nick.

„Svatba se koná už v sobotu předtím,“ připomněla Laurant. Na dně kabelky konečně našla sponu.

„Ta oslava…, to bude pěkný zmatek. Jenom doufám, že do té doby budeme hotovi. Tommy mi řekl, že město bude plné cizích lidí, kteří se sjedou z celých Států.“

Laurant si shrnula vlasy dozadu a sepnula je. „Přijedou dokonce i z Evropy,“ řekla. „Kostel byl otevřen před sto lety. To je slavná událost.“

„Úžasné,“ zamumlal Nick. „Pro osobní strážce zlý sen. Říkám ti, Laurant, když toho cvoka nechytíme dost rychle, odvezu tě odtamtud, dokud celý zmatek s oslavou neskončí.“

„Souhlasím,“ odpověděla Laurant. „Pete se zmínil, že to může nějaký den trvat.“

„Do prvního července. Pak odjedeme.“

Zvedla ruku. „Nechci se s tebou přít, ale zdá se mi, že nám moc času nezbývá.“

„Pokud ten chlap něco brzo nepodnikne. Víš, je opravdu důležité, aby ses nenechala… ukolébat klidem. Rozumíš? Když ochabne tvoje pozornost, může to být nebezpečné.“

„Já vím a říkám ti, že neochabne. Mohla bych se tě na něco zeptat?“

„Co potřebuješ vědět?“

„Kdybych nebyla…, chci říct…, že kdybych nebyla sestra tvého nejlepšího přítele a my dva jsme si byli úplně cizí, taky bys odmítal nastražit takovou past?“

„Myslíš s tím, že tě použijeme jako volavku?“

„Ano.“

„Problém je v tom, že *jsi* sestra mého přítele. To prostě nemůžu pominout.“

„Ale co kdyby…?“

Nick měl chuť jí říct, že ano, že by odmítal i v takovém případě, protože věděl z vlastní zkušenosti, jak podobné plány mohou selhat, ale když o její otázce chvíli přemítal, musel si přiznat, že taková příležitost má své výhody a že by ji úplně nezavrhl.

„Je to tak padesát na padesát?“

„Prosím?“

„To znamená procento pravděpodobnosti, že bychom ho chytili, než znovu někoho zabije. A pak…“

„Pak co?“

Povzdechl si. „Pak bych souhlasil s pastí.“

„Bál ses někdy něčeho?“

„To víš, že ano. Viděl jsem, co se může stát. Někdy se nám nepodaří ty gaunery chytit, Laurant, i když podle televize to tak nevypadá. Někdy unikají celé roky. Grázl, který je na prvním místě mezi hledanými zločinci, Emmett Haskell, unikl před rokem z přísně střeženého psychiatrického bloku vězení a ještě jsme ho nedopadli.“

„Co provedl?“

„Zabil několik lidí. Má na svědomí sedm mrtvých, a to jsou jenom ti, o nichž víme. Možná jich bylo i víc. Haskell tvrdil psychiatrům, že zabíjení mu přináší štěstí. Rád sázel na koně a každou první sobotu v měsíci chodil na dostihy, takže první pátek v měsíci musel někoho zabít. Nezáleželo mu na tom, kdo to bude,“ dodal. „Stačil mu kdokoli. Muž, žena, dítě. Ale přece jen dával přednost ženám. Čím hezčí, tím lepší… pro štěstí.“

„Tommy mi řekl…“

„Co?“

„Neřekl jsi mu, že je to důvěrné, jinak by mi to nikdy neprozradil, ale zeptala jsem se ho, proč má o tebe takový strach, a on se zmínil…“

Věděl, kam míří: jednalo se o případ Stárkové. Řekl o něm Tommymu, protože doufal, že když si o něm promluví, pomůže mu to zapomenout. Ale nepomohlo mu to ani v nejmenším.

„Řekl ti, že jsem zabil ženu, je to tak?“

„Ano.“

„Udělal jsem, co bylo nutné.“

„Nemusíš se přede mnou ospravedlňovat, Nicku.“

„Opravdu nebyla jiná možnost. Kdybych byl možná trochu chytřejší, mohl jsem ji spoutat…, ale odešel jsem z jejího domu, což jí poskytlo čas dostat se k hledanému dítěti a připravit se.“

Laurant zamrazilo. „Na co se připravit?“

„Na mě. Věděla, že se vrátím, a chtěla, abych viděl, jak chlapce zabíjí.“

Laurant postřehla ztrápený výraz, který se Nickovi mihl v očích. „Jak se toho zbavíš?“ zeptala se. „Vytěsníš ji z paměti?“

„Ne, nic nevytěsním. Prostě se s tím musím vyrovnat.“

„Ale jak?“

Pokrčil rameny. „Snažím se mít pořád co dělat.“

„Mít pořád co dělat není řešení.“

„Nezmiňuj se Noahovi, že jsem to řekl, ale někdy bych si přál, abych byl jako on. Když musí, dokáže všechno hodit za hlavu.“

Laurant nesouhlasila. „I on za to platí nějakou cenu – stejně jako ty. Má jenom pevnější krunýř.“

„Jo, možná. Ale dokud budou někde venku běhat bestie jako Haskell a Stárková, nebudu mít klid. Chci je dostat za každou cenu.“

„Vždycky se vyskytne někdo další, nemyslíš? Nicku, ty potřebuješ kromě své práce taky normální život.“

„Teď mluvíš jako Pete a to už je moc silné kafe.“

Nick zvedl mobil, vyťukal číslo a řekl do mluvítka: „Vyjedeme na příštím výjezdu a dáme si něco k jídlu. Mimochodem, jedete moc blízko.“

Jakmile odložil telefon, Laurant se otočila a vyhlédla dozadu. „Je to ten modrý vůz, že?“

„Ne, šedá honda za tím modrým.“

„Jak dlouho jede za námi?“

„Co jsme vyjeli z letiště. Auto má sledovací zařízení s dosahem osmdesáti kilometrů, a až budeme v Holy Oaks, Jules Wesson, hlavní šéf operace, nás bude mít pořád pod dohledem.“

„To mi nepřipadá moc dobré. Holy Oaks je malé město a my budeme chodit pěšky stejně často jako jezdit autem.“

„I ty budeš u sebe mít malé úhledné sledovací zařízení. Nevím přesně, kde bude, ale možná v broži nebo v náramku.“

Laurant v podstatě uklidňovalo, že FBI bude monitorovat její pohyb po městě.

„Jules Wesson je jistě schopný člověk, ale přece jen bych si přála, aby byl v Holy Oaks Pete.“

„Ten by nám tolik neprospěl. Nikdy nepracoval v terénu. Jules Wesson, Noah a já mu budeme průběžně podávat informace a doufejme, že bude schopný vyhodnotit situaci. Myslíš, že ve Sweetwateru se můžeme někde slušně najíst? To je město na dalším výjezdu.“

„V centruje restaurace. Vaří tam moc dobře.“

„Na co bys měla chuť?“

„Na veliký šťavnatý hamburger s oblohou. A pomfrity. Hromadu pomfritů.“

„To zní lákavě.“

Nemusela mu ukazovat cestu. Ve Sweetwateru byla jedna hlavní ulice, která nesla stejný název, a restaurace stála zrovna uprostřed.

Laurant zamířila do boxu u okna na ulici. Nick se posadil vedle ní. Moc místa tam nebylo.

„Nechceš se posadit proti mně?“ zeptala se Laurant.

„Ne,“ odpověděl a sáhl po ulepeném zalaminovaném jídelním lístku, který stál mezi solničkou a pepřenkou. „Měli bychom se začít chovat jako opravdoví milenci.“

Nick objednal dva dvojité hamburgery, dvojitou porci pomfritů a dvě sklenice mléka. Laurant podotkla, že jí jako drvoštěp, a to mu připomnělo, co jednou její bratr provedl v řadě u školního bufetu. Než skončil s vyprávěním, smála se Laurant tak upřímně, že jí vyhrkly slzy z očí. Neměla tušení, že Tommy byl takový rošťák.

„On se začal bít?“

„Tommy nebyl celý život knězem,“ připomněl jí Nick.

Vyprávěl jí další příběh a pak ještě jeden. Návštěvníci v restauraci se několikrát ohlédli, když slyšeli jejich výbuchy smíchu. A viděli mladý pár, který měl oči jen pro sebe.

Jakmile se vrátili do auta a vyjeli, byla Laurant naprosto uvolněná. „Možná bys měl zpomalit. Nevidím ten šedý vůz,“ řekla.

„To je v naprostém pořádku. Nemáš je vidět.“

„Pojedou za námi celou cestu až do Holy Oaks?“

„Ano, pojedou.“

„Kolik agentů na nás čeká tam?“

„Dost.“

„To asi stojí hromadu peněz, že?“

„Chceme ho dostat, Laurant. Bez ohledu na náklady.“

„Ano, ale co se stane, bude-li to bude trvat déle, než se předpokládá?“

„Tak to bude trvat déle.“

Laurant si stáhla sponu, nechala vlasy spadnout na ramena a pak se opřela o opěradlo. Zavřela oči a v tom okamžiku Nick řekl: „Nechápu to.“

„Co nechápeš?“

„Tebe…, že žiješ v tak malém městě.“

„Líbí se mi tam.“

„Tomu nevěřím. Myslím, že jsi stvořená pro velkoměsto.“

„Vůbec ne. Vyrůstala jsem v malé vesnici.“

„Tvému dědečkovi ta vesnice patřila,“ podotkl Nick. „Žila jsi ve velkém sídle. Mohla sis tam připadat skoro jako ve městě.“

„Do školy jsem skutečně chodila v maličkém městě. Bylo to málem jako v kláštěře. Ale Holy Oaks se mi opravdu líbí. Lidé jsou tam hodní a slušní. To je úžasné. A je tam klid… nebo alespoň býval.“

„Když se ti tam tak líbí, proč sis dům, kde bydlíš, jenom najala? Proč sis si ho nekoupila?“

„Chtěla jsem se napřed zaměřit na práci,“ vysvětlovala Laurant. „A paní Talbotová ho nechtěla ještě prodat. Vychovala tam děti, a přestože teď žije v pečovatelském domě, nechce se ho vzdát. Uvažuji, že bych si koupila jednu chatu u jezera. Ale je to trochu komplikované.“

„A proč sis ji už nekoupila?“

„Za to může Steve Brenner.“

„Ten chlapík ze Společnosti pro rozvoj Holy Oaks?“

„Ano, jemu ta chata patří.“

„Myslím, že chce, abys mu patřila *ty*.“

„Cože?“

„Zdá se, že když k tobě do domu přišli agenti Farley a Feinberg, tvoje sousedka zavolala šerifa a ten okamžitě přiběhl.“

„T. P. nikam neběhá.“

„Váš šerif se jmenuje T. P.?“

Laurant se usmála. „Tlustá prdel nebo taky Tlustoprd,“ vysvětlovala. „Všichni mu tak říkají. V Holy Oaks si ho lidé moc neváží.“

„Asi ne.“

„Nechtěla jsem tě přerušovat. Co se stalo, když se objevil? Ví, že jsou ti dva z FBI? Museli mu to zřejmě říct.“

„Ne, neřekli, a neřekli mu vůbec nic, ale zvláštní je, že se ani neptal. Staral se jenom, aby jim bylo jasné, jak velice se o tebe zajímá Steve Brenner. Vypadá to, že vykládá každému na potkání, že se s tebou hodlá oženit.“

„Je to pitomec.“

„Zdá se. Jeden z agentů řekl šerifovi o našem vášnivém vztahu a ten se nemohl dočkat, až odtamtud vypadne.“

„Určitě aby to řekl Stevovi.“

„Určitě.“

„Je to typ člověka, který se těžko smiřuje s tím, že nemůže dostat všechno, co chce.“

„Já mu pomůžu, aby se s tím smířil.“

Laurant nevěděla jistě, jak si to Nick představuje, ale tón jeho hlasu svědčil o tom, že se na to těší.

Zdálo se, že čas strávený jízdou do Holy Oaks ubíhá rychleji než kilometry. Bylo jim spolu dobře. Bavili s o hudbě – oba měli rádi klasiku a country. Probírali politiku – ona byla zarytý liberál, on typický konzervativec. A neustále ji zásoboval veselými historkami ze života své početné rodiny. Než se vzpamatovala, zpomaloval k výjezdu do Holy Oaks.

„Budeme doma ještě před setměním,“ podotkla.

Nick zvážněl. „Laurant, chtěl bych ti říct pár věcí.“

„Ano?“

„O Farleym a Feinbergovi…, agentech, o kterých jsem mluvil před chvilkou.“

„Ano?“

„Když prohledávali tvůj dům, našli videokameru.“

„Kde ji našli?“

„Nahoře v látkové skříni. Ve stěně byl vyvrtaný úhledný otvor velký jak tableta aspirinu. Objektiv kamery míří na tvoji postel. Nikdy by sis toho nevšimla. Je uprostřed jedné květiny na tapetě.“

Laurant měla pocit, jako by jí někdo vyrazil dech. Prudce se obrátila k Nickovi a bezděčně ho uchopila za loket. „A to mi říkáš teď?“

„Myslel jsem, že bys měla mít chvilku klidu od té hrůzy. Kdybych ti to řekl, když jsme vyjížděli z letiště, dělala by sis kvůli tomu starosti celou cestu. Nebo se pletu?“

„Jak dlouho tam byla?“

„Těžko říct,“ odpověděl. „Byl na ní prach, takže možná týden nebo dva, ale přesně ti to nepovím. Výrobní číslo někdo odstranil.“

„Už mi žádné informace nezatajuj, ano? Když se dovíš něco nového, řekni mi to hned.“

„Budeme žít spolu. Povím ti všechno.“

„Dokud nás smrt nerozdělí?“ zeptala se ironicky, ale její sarkasmus se mísil se strachem. „Ne, dokud ho nechytíme.“

Pustila jeho loket. „Mrzí mě, že jsem na tebe tak vyjela. To proto, že ses o tom nezmínil. Řekl jsi mi, že byl v mém domě a že se na mě díval, jak spím. Viděl mě…“

Nepokračovala. Vyhlédla z okna, aby Nick nepostřehl, jak je roztřesená. Představila si sebe samu, jak se obléká a svléká. Někdy, když klimatizace dostatečně neochlazovala vzduch, spala nahá. A to všechno někdo nahrával na kazetu.

Pohlédla do klína a zjistila, že zlomila sponu do vlasů. „Cítím se, jako bych provedla něco, za co bych se měla stydět. Někdy byly tak horké noci, že se mi nechtělo oblékat noční košili. Spala jsem nahá,“ řekla Laurant.

„Co děláš ve své ložnici…“

„Ale je to tak,“ vykřikla. „Nic jsem neprovedla. Prostě jsem spala. To je vše. Nikdy jsem tam neměla žádného muže, ale co kdybych měla? Bože, to je hrozné.“

„Laurant…“

„Neopovaž se to vyslovit.“

„Co vyslovit?“

„Že ještě není pozdě, abych si to rozmyslela.“

Zajel s autem ke kraji, zaparkoval a kývl na ukazatel vpravo. Označoval město Holy Oaks.

„Dáváš mi poslední šanci, abych změnila názor?“ zeptala se Laurant.

„Ne.“

„Tak proč jsi zastavil?“

„Abych ti řekl, že se nesmíš děsit pokaždé, jakmile uslyšíš něco… nepříjemného. Jistě dojde i k dalším překvapením, já sám se pokouším počítat s tím nejhorším, ale jedná se o to, že to prostě musíš… zvládnout. Rozumíš? Nebudu si dělat starosti kvůli tomu, jak zareaguješ, a nebudu tě dávat dohromady pokaždé, když…“

Položila mu ruku na rameno, tentokrát však jemně. „Slibuju. Nebudu se děsit. Alespoň se o to pokusím.“

Postřehl v jejím hlase odhodlání a viděl je i v jejích očích. „Máš odvahu,“ řekl, přeřadil a vyjel na silnici.

Najednou se otřásla chladem. Vypnula klimatizaci a začala si třít paže. „Našli kazetu? Byla v té kameře? Tyhle kazety nejsou dlouhé, že? Takže ten člověk chodil docela volně po mém domě…, po mé ložnici? Pokud je to tak, riskoval přece, že ho někdo uvidí.“

„Kamera pracuje s vysílačem, což znamená, že tvoji ložnici sledoval někde na monitoru. Ukážu ti to, až tam budeme. Je to jednoduché zařízení.“ Pak se Nick zamračil a dodal: „Dost amatérský systém – a právě to mi dělá starosti. Ten, kdo kameru nainstaloval, nebyl profesionál, ale přesto se mu to podařilo.“

„A proč tě to trápí?“

„Na našeho pachatele se to nezdá moc chytré,“ vysvětloval Nick. „Jak jsem řekl, není to nejnovější technika, a přitom náš neznámý působí jako typ, který si dává záležet na tom, aby všechno klapalo… perfektně. Jeho cílem je udělat na nás dojem.“

„A na tebe to dojem neudělalo.“

„Máš pravdu.“

Laurant přikývla a znovu se obrátila k oknu. „Už jsme skoro doma.“

Nick zahnul doleva do ulice Nanebevzetí, což byla dvouproudová silnice. Někdo začernil druhé písmeno n a nad ně napsal j. Nick se ušklíbl, když to zahlédl.

„Tohle provádí mládež tak jednou do roka,“ vysvětlovala Laurant. „Myslí si, že je to směšné.“

„Je to směšné.“

„Zřejmě se v televizi díváš na Simpsonovy, že?“

„Nenechám si ujít jediný díl.“

„Já taky ne,“ přiznala Laurant. „Problémy s tím nápisem přivádějí opata k šílenství. Vidí v tom znevažování a tak dál. Pojedeme napřed domů, nebo chceš zajet k jezeru a mluvit s Julesem Wessonem? Tommy řekl, že zařídil, aby agenti mohli bydlet v opatové chatě.“

„Pojeďme napřed za Wessonem. Měl bych se otočit na Dubové ulici, že?“

„Ano. Na Dubové bys měl zahnout doleva, kdybys chtěl jet ke mně domů, a když zahneš doprava, dostaneš se k jezeru.“

V dálce se tyčily dvě věže kostela Nanebevzetí. Novogotická stavba stála na vrcholku kopce zvedajícího se nad úhledným městečkem. Byla nádherná. Šedohnědou budovu z masivního kamene zdobilo několik zářivých oken z barevného skla a ke dveřím chrámu vedla dlouhá klikatá cesta.

Nick zpomalil, když projížděl kolem tepaného železného plotu, který obklopoval okolí chrámu. Všude rostly mohutné duby. Tyčily se po celé severní i jižní straně stavby, jako ochranné hradby proti nepříteli.

„Vypadá jako katedrála,“ poznamenal tiše, jako by sami byli v chrámu.

„Rekonstrukce trvala dost dlouho. Město se rozhodlo financovat část nákladů na jeho rekonstrukci,“ řekla Laurant. „Je skoro hotová,“ dodala, „… alespoň na hlavní části chrámu. Na kapli je ještě spousta práce. Budeme sem muset někdy přijít a projít se kolem kostela. Touhle dobou je v zahradě nádherně.“

„Co bylo první? Vejce, nebo slepice?“

Pochopila, na co se ptá. „Opatství Nanebevzetí založil řád pocházející z Belgie a existovalo zde dlouho předtím, než vzniklo město. Naše obyvatelstvo je velmi různorodé. Je tu taky dost přistěhovalců, kteří sem přišli po druhé světové válce.“

„Proč se rozhodli usadit se právě v Holy Oaks?“

„Nevyprávěl ti Tommy historii města?“

„Ne, nevyprávěl.“

„Přistěhovalci následovali otce Henriho VanKirka. Ten loni zemřel. Mrzí mě, že jsem ho neznala. Byl to prý úžasný člověk. Během války pomohl ohromné spoustě lidí utéct před Němci, ale nakonec ho nacisté zajali a mučili. Když se dostal na svobodu, přijel do Ameriky a jeho nadřízení ho sem poslali, aby se léčil. Některé rodiny, kterým pomohl, všeho nechaly a Vydaly se sem s ním. Zařídili si tu nový život a udělali si z Holy Oaks svůj domov.

Když otec VanKirk zemřel, našel opat jeho články. Myslí si, že by mohly poskytnout lidem inspiraci, a tak se rozhodl dát je přeložit do angličtiny. Všichni mají teď tolik práce s přípravou oslav výročí, takže na to zatím není čas, ale až všechno skončí, myslím, že začnu s překladem sama a všechno uložím do počítače.“

„Má tady otec VanKirk hrob?“

„Ano, má. Na druhé straně kostela je hřbitov. Obklopují ho mohutné duby, větší než ty, které vidíš před kostelem…“

„A proto se městu říká Holy Oaks – svaté duby?“

Laurant se usmála. „Správně. Chrání místo, kde spí andělé.“

Nick přikývl. „Kde spí andělé. To se mi líbí.“

„Co si myslíš o našem městě? Je hezké, nezdá se ti?“

Dlážděné ulice lemovaly dřevěné domky. Pouliční osvětlení připomínalo starobylé plynové lampy. Nick však věděl, že je elektrické. Přesto byly svítilny vkusné a dodávaly městečku ještě větší půvab.

„Holy Oaks mi připomíná města v Nové Anglii. Jejich půvab je podobný. Má tvůj domek bílý laťkový plot?“

„Ne, ale plot mé sousedky je takový.“

Dojeli ke stopce na Dubové ulici. Nick zahnul doprava a zamířil po další ulici lemované stromy, jež nad ní vytvářely klenbu z jedné strany na druhou. „Připadá mi, jako bych se ocitl v jiném čase. Skoro čekám, že po ulici pojede Richie Cunningham v chevroletu z roku padesát sedm.“

„Ten bydlí o dvě ulice dál,“ dobírala si ho Laurant.

Když se blížili k jezeru, domky po stranách dostaly skromnější ráz. Pocházely z druhé poloviny dvacátého století a měly modernější vzhled, cihlové fasády a zvýšená podlaží, ale stejně jako jejich starší předchůdci byly udržované v úzkostlivém pořádku. Bylo zjevné, že rodiny, které zde žijí, jsou na své domy a město pyšní.

Projeli kolem opuštěného baseballového hřiště, pokračovali dál na západ kolem benzinového čerpadla a projeli mezi mohutnými dřevěnými sloupy do parku.

„Na jaře a na podzim je tu plno studentů z vysoké. V létě to tady zabere mládež ze střední.“

Nick stáhl okénko. Zemitá vůně půdy, borového jehličí a dubového i březového listí se mísila se vzduchem. Za chvíli se cesta rozdělovala a vpředu se objevila průzračná hladina jezera. Na lesknoucí se vodě se při mírných poryvech vánku vlnily stíny stromů tyčících se na březích.

Chata byla ukrytá mezi stromy. Nick zajel s vozem na štěrkovou příjezdovou cestu a vypnul motor.

„Nezdá se, že by byl někdo doma.“

Sotva Laurant dopověděla, otevřely se hlavní dveře. Viděla, že za sítem se na ně dívá muž v brýlích se silnými černými rámky.

Nick vyzval Laurant, aby zůstala v autě, než jí sám otevře dveře. Jeho oči se nezastavily ani na okamžik. Neustále zkoumal prostor kolem nich a sotva jí věnoval pozornost, když jí nabídl ruku.

„Ten člověk je Jules Wesson?“ zeptala se Laurant.

„Ne, to je Matt Feinberg. Náš specialista na elektroniku. Je to hodný člověk. Bude se ti líbit.“

Agent, o kterém mluvili, čekal, dokud nedošli na verandu, pak otevřel dveře a ustoupil. Vypadal docela obyčejně, byl střední postavy, měl hnědé vlasy i oči a nosil rovnátka. Měl upřímný úsměv. V obou rukách držel svazek drátů, ale odložil je na stůl, aby mohl Laurant podat ruku.

Když se představili, zeptal se: „Říkal vám Nick, že jsem s Farleym prohledával váš dům?“

„Ano,“ odpověděla Laurant. „Našel jste tam kameru.“

„Správně. Když jsme byli v domě, vaše sousedka zavolala šerifa a ten tam vtrhl. Ale poradili jsme si," prohlásil a pak jí vysvětlil, co řekl šerifovi o tom, jakou práci má na starost v jejím domě. Pak se otočil k Nickovi. „Až Seaton zapojí další telefonní linku, budeme moct jít. Už na tom pracuje."

„Kolik je tu agentů?"

Feinberg vyhlédl na balkon a odpověděl. „Wesson mi to neřekl. Opravdu nevím, kolik jich je, ani jestli přijedou další."

„Kde je Wesson?"

„Probírá v ložnici nějaké papíry. Je tady hezky, že? Docela rád bych tu trávil dovolenou. To jezero mi připomíná Walden Pond."

Nick přikývl. „Tuhle chatu by sis měla koupit, Laurant," řekl.

Souhlasila. Bylo tu plno světla. Obrovská okna poskytovala dokonalý výhled na jezero. Obývací pokoj a jídelna na sebe navazovaly a tvořily jednu velikou obdélníkovou místnost. Chata měla venkovskou atmosféru a zároveň působila prostorným dojmem. Teď tu však bylo těsno. Všude se povalovaly krabice od počítačů a dalšího zařízení. Jídelní stůl byl odsunut k protější stěně a na něm stály dva počítače. Zdálo se, že žádný z nich ještě není zapojený.

Laurant uslyšela, že se otevřely dveře, a pohlédla nahoru ke galerii nad schody právě v okamžiku, kdy z ložnice vyšel Jules Wesson. Říkal něco do mobilního telefonu a v ruce držel svazek papírů.

Wesson byl vysoký, šlachovitý a částečně holohlavý. Změřil si ji i Nicka krátkým, ostrým pohledem, ale hned nato jim přestal věnovat pozornost a pokračoval v telefonním hovoru. Laurant se dívala, jak kráčí ke stolu a odkládá papíry. Pak upoutal její pozornost Feinberg.

Podal jí zlaté hodinky. Vypadaly jako starý typ hodinek Timex s pružným řemínkem. „Chtěli bychom, abyste nosila tyhle hodinky a abyste je nikdy neodkládala, ani ve sprše ne. Jsou samozřejmě vodotěsné. Můžete s nimi chodit plavat. Je v nich sledovací zařízení a já budu monitorovat každý váš pohyb na obrazovce. Chceme stále vědět, kde jste."

Laurant si odepnula vlastní hodinky a natáhla si nové. Kabelku si nechala v autě a neměla žádnou kapsu, proto hodinky podala Nickovi a ten je zastrčil do kapsy u košile.

Wesson odložil telefon. Když mu Nick představil Laurant, kývl na ni hlavou, ale neztrácel čas dalšími zdvořilostmi. „Jsem na něho připravený," prohlásil energicky. „Ale nemám rád překvapení. Neopustíte Holy Oaks, pokud vám to nedovolím. Rozumíte?"

„Ano," odpověděla Laurant.

Wesson se konečně obrátil k Nickovi. Velitel vyznával zásadu, že je třeba přísně dodržovat odstup mezi nadřízenými a podřízenými, a i teď dával Nickovi a Laurant najevo, že tady rozhoduje on. Svého stylu se držel i v krizové situaci. Takový šašek, pomyslel si Nick. Věděl, že ho Wesson považuje za soupeře a žádné řeči ho nepřesvědčí, že Nick nemá zájem co nejrychleji se dostat nahoru.

Nick osobně Wessona neměl vůbec rád, ale musel s ním pracovat a snažil se zvládnout situaci co nejlépe. Wesson byl nadutý jako páv, ale jestliže nebude dávat svoji domýšlivost najevo při práci, myslel si Nick, mohli by spolu vycházet docela dobře.

„Morganstern chce, abys mu zavolal," řekl Wesson.

„Zjistili něco z toho telefonátu?"

Ozval se Feinberg. „Podařilo se jim určit, odkud neznámý volal na faru. Mobil patří nějaké Tiffany Tylerové a telefonoval z místa těsně u St. Louisů."

Feinberg postoupil vpřed. „Silniční kontrola našla její zaparkovaný vůz v zatáčce na 1-70. Levá zadní pneumatika byla prázdná a v kufru nebyla rezerva. Myslíme si, že dobrovolně nastoupila do auta pachatele, to je ovšem jenom domněnka. Taky si myslíme, že on v jejím voze nikdy nebyl, ale pro jistotu ho naši technici důkladně prohledali. Je to starý chevy caprice a byl plný otisků. Teď je analyzují."

„Nepředpokládáme, že některý otisk bude patřit našemu neznámému," vysvětloval Wesson a díval se přitom na Laurant. „Je opatrný, opravdu opatrný."

Feinberg přikývl. „A systematický," dodal. Pak si sundal brýle a začal je kapesníkem čistit. „Na kazetě ani na obálce, kterou přinesl na policii, nebyla ani šmouha nebo nepatrný otisk."

„Chceme, abyste ho začala provokovat," řekl Wesson. „Snad se přestane ovládat a udělá chybu; pak ho dostaneme."

„Tiffany je ta žena, kterou jsem slyšela křičet v telefonuje to tak?"

„Ano," potvrdil Wesson. „Použil její telefon, aby vám zavolal."

„Už jste ji našli?"

„Ne," odpověděl úsečně a pevně stiskl rty. Choval se, jako by se ho někdo opovážil kritizovat. „Možná ještě žije. Myslíte…"

„Samozřejmě že ne," přerušil ji netrpělivě Wesson. „Je mrtvá, o tom nepochybujte."

Jeho chladný přístup ji rozrušil. „Ale proč ji napřed naložil do auta? Jestli je tak opatrný a sleduje své klienty, než s nimi něco provede, jak se chlubil, proč udělal něco tak spontánního?"

Opět jí odpověděl Feinberg. „Jsme si naprosto jistí, že ji zabil, aby upoutal naši pozornost. Chce, abychom si uvědomili, že je skutečný."

Nick vzal Laurant za ruku. „A Tiffany byla… po ruce. Potřebovala pomoc a náhodou se vyskytla v jeho blízkosti."

Feinberg si opět nasadil brýle a pečlivě si je upravil. „Zapomněl jsem se zmínit, že Farley a já jsme kontrolovali vaši poštu. Leží na stolku u vašich domovních dveří."

Laurant vzala invazi do svého soukromí jako samozřejmost. Přestože ji nenapadlo, že by jí FBI otevírala dopisy, skutečnost, že to udělali, jí nijak nevadila. Pracovali prostě důkladně a ona takovou práci oceňovala.

Wesson postoupil o krok k Nickovi a řekl: „Aby bylo jasné, jsi tady pouze jako Laurantin osobní strážce. Tvým úkolem je nepřetržitěji chránit."

Wessonův tón byl vysloveně nepřátelský. Ve srovnání s ním odpověděl Nick mírně. „Já vím, co je mým úkolem."

„A pachatele je třeba vyprovokovat, takže vy oba musíte sehrát komedii, které uvěří celé město."

Nick přikývl. Wesson ještě neskončil s poučováním. „Vlastní práci s dopadením pachatele má na starosti můj tým.“

„Vlastní práci?“ opakoval ironicky Nick. „Na tomhle případu pracujeme společně, ať chceš, nebo ne.“

„Nebyl bys tady, kdyby nebylo Morgansterna,“ podotkl Wesson.

„No dobře, ale přece jen tady jsem, a ty se s tím budeš muset smířit.“

Atmosféra houstla. Stáli proti sobě jako dva býci chystající se na sebe zaútočit. Laurant stiskla Nickovu ruku. „Měli bychom jít, nemyslíš?“

Nick už neřekl ani slovo. V okamžiku, kdy spolu s Laurant vycházel ze dveří, zazvonil telefon. Zaslechl, jak Wesson řekl „a sakra“, a obrátil se.

Počkal, až dotelefonuje, a zeptal se: „Co se děje?“

Wesson se samolibě usmál. „Máme tady další případ.“

Kapitola 17

Wesson byl nepříjemný člověk. Byl také hrubý, neomalený a arogantní a zneužíval schopností svých lidí. A co horšího, chyběl mu soucit. Reakce agenta na to, když se dověděl, že nějaký farmář zakopl o znetvořené tělo Tiffany Tary Tylerové, byla naprosto nevhodná. Wesson byl bez sebe radostí. Doslova zajásal a málem si nezačal zpívat, a ještě ohavnější na jeho nevázaném nadšení bylo, že je bez zábran projevoval před civilistkou Laurant.

Nick ji chtěl odvést z chaty, než uslyší nebo uvidí víc, a vyřídit si to s Wessonem později, ale jakmile uchopil Laurant za paži a vedl ji ven, vytrhla se mu. Co udělala pak, nejenže ho překvapilo, ale ještě zvýšilo jeho obdiv k ní.

Přiměla Wessona, aby se propadal hanbou. Postavila se přímo proti němu, aby ji nemohl ignorovat, a pak se do něho pustila. Připomněla mu, že byla zavražděna mladá dívka, a pokud s Tiffany necítí žádný soucit nebo lítost, možná by si měl hledat jinou práci.

Když Wesson začal něco namítat, vložil se do toho Nick, ale jeho jazyk byl mnohem drsnější než její.

„Uvedu to ve svém hlášení," vyhrožoval Wesson. „To doufám," prohlásil Nick.

Wesson se rozhodl debatu ukončit. Nemohl připustit, aby nezasvěcený člověk vyslovoval názor na jeho chování, a nemínil ztrácet ani chvilku svého drahocenného času tím, že by Laurant uklidňoval. Takové věci měl v popisu práce Nick.

„Udělejte jenom to, co jsem vám řekl, a my ho dostaneme," řekl.

Nedala se odbýt. „A svoje názory si mám nechat pro sebe?"

Nezdálo se mu, že je třeba odpovědět. Otočil se k počítači a nevšímal si jí. Laurant se obrátila k Nickovi. „Nicku, mohla bych si

zavolat z tvého telefonu?“ Když jí ho podal, zeptala se: „Jaké číslo má doktor Morganstern domů?“

Wesson se na své židli otočil o sto osmdesát stupňů a vyskočil. „Pokud máte nějaké problémy, řekněte je mně.“

„S tím nepočítejte.“

„Prosím?“

„Řekla jsem, abyste s tím nepočítal.“

Wesson pohlédl na Nicka a očima u něho hledal zastání před nepříjemnou ženou. Nick se na něho upřeně díval a zpaměti uváděl spojení na Morgansterna. „Stačí vyťukat třicet dva. Číslo se vytočí automaticky.“

„Podívejte, madam, já vím, že to ode mě znělo…“

Laurant se zarazila. „Necitelně, pane Wessone. Mluvil jste otrle, krutě a necitelně.“

Wesson zaťal zuby a přimhouřil oči. „Nikomu neprospěje, když se člověk osobně do případu zainteresuje. Pokoušíme se chytit psychopata, aby už žádné mrtvé nebyly.“

„Jmenovala se Tiffany,“ připomněl mu Nick.

„Byla bych ráda, kdybyste ji nazval jménem,“ řekla Laurant.

Wesson rezignovaně potřásl hlavou, jako by to dělal, jen aby se jí zbavil, a procedil mezi zuby: „Tiffany. Jmenovala se Tiffany Tara Tylerová.“

Laurant podala mobil Nickovi a vyšla z chaty. Než jí Nick stačil otevřít dveře auta, seděla uvnitř.

„To je ale hulvát,“ řekla.

„Ano, je,“ přisvědčil Nick. „Ale pořádně se zapotil z toho, co jsi mu řekla. Bylo to od tebe statečné.“

„Nechápu, proč ho Pete pověřuje vedením.“

„Pete ho nepověřil. Pete je v tomto případě jen konzultant. Vedoucím je O’Leary a Wesson je jeho podřízený.“

Nick otočil vůz a zamířil zpátky do města. Slunce pomalu mizelo za stromy a vrhalo na hladinu jezera zlatý lesk.

Laurant myslela na Tiffany. „Wesson se vysloveně radoval, když se o té chudince dověděl.“

Nickovi připadalo, že by měl uvést věc na pravou míru. „Ne, on neměl radost z toho, že byla zavražděna žena. Projevoval

nadšení nad tím, že konečně došlo ke zločinu a že se případ pohne kupředu. Nechci jeho chování omlouvat," dodal. „Jenom se snažím je vysvětlit. Říká se, že není špatný v práci. Pracoval jsem s ním už jednou, ale to už je dávno, a oba jsme tehdy byli noví a nezkušení. Pete alespoň říká, že je dobrý. Ale mně to Wesson bude muset dokázat."

„Zmínil ses, že teď, když došlo ke zločinu, se případ pohne. Jak?"

„Každý vrah po sobě zanechá na místě činu něco, čemu typologové říkají osobní podpis. Odráží to jeho chorobné představy a choutky a obvykle se z toho hodně dovíme."

„Sám jsi říkal, že je opatrný. Co když na místě činu nezůstala žádná stopa?"

„Budou tam stopy," ujistil ji Nick. „Všude, kde dojde ke kontaktu dvou osob, něco zůstane, i kdyby byl pachatel sebevíc opatrný. Vlasový folikul, šupinka kůže, ulomený nehet, otisky podrážek jeho bot, vlákno z jeho kalhot nebo košile…vždycky se něco najde. Najít důkaz není problém. Mnohem obtížnější je ho analyzovat. To vyžaduje čas a pečlivost. A zatímco kriminologové dělají svou práci, snímky z místa činu putují k typologovi a ten nám poví, jaké představy neznámého pachatele motivují."

Nick pohlédl na Laurant a pokračoval. „Vrahův podpis," vysvětloval, „je jeho profesionální vizitka. Může měnit metody, které používá, a taky místo, dobu a způsob vraždy, ale nikdy nezmění svůj podpis."

„Chceš říct, že vždycky se najde něco charakteristického."

„Ano," přisvědčil Nick. „Třeba to, jak tělo poznamená, nebo způsob, jak je uloží. Typolog to prozkoumá a zjistí, o co vrahovi skutečně jde. Už teď ti můžu říct, že mu jde především o to, aby někoho ovládal."

Nick zastavil na rohu Dubové a Hlavní. Před nimi přecházela ulici mladá žena s kočárkem. Na okamžik se zastavila, vrhla zběžný pohled na Nicka, zamávala Laurant a pokračovala v cestě.

„Bydlím o kousek dál, druhá ulice za rohem. Ale nechci jít domů. Raději bych si objednala motel."

„Ale ty se musíš vrátit domů a chovat se, jako by bylo všechno v pořádku.“

„Já vím, ale prostě se mi do toho nechce,“ řekla Laurant. „Už nemám chuť se do toho domu vrátit.“

„Chápu.“

Ujížděli dál po ulici lemované stromy staršími, než byli zdejší obyvatelé. Zapadající slunce, stíněné nízkými větvemi, vrhalo mihotavé světlo na dvorky, ale na obzoru se začaly sbírat těžké bouřkové mraky. Laurant spatřila svůj dům a vzpomněla si, jak jí připadal okouzlující, když k němu poprvé přijela. Byl starý a omšelý a právě to se jí líbilo. Jakmile se nastěhovala, první, co udělala, bylo, že si koupila houpací křeslo a postavila je na verandu. Každé ráno se do něho posadila s šálkem čaje a přečetla si noviny. Večer v něm sedávala a povídala si se sousedkami pracujícími na zahrádkách.

Klid, který cítila, pocit toho, že tam patří, byl teď pryč a ona nevěděla, jestli se ještě někdy vrátí.

„Je kamera ještě v domě, nebo ji odnesli?“ zeptala se.

„Je tam.“

„A je zapnutá?“

„Ano. Nechceme, aby zjistil, že jsme ji našli.“

„To znamená, že neviděl, jak agenti prohledávali moji ložnici?“

„Ne, našli ji přece ve skříni na chodbě,“ připomněl jí Nick. „Drželi se mimo objektiv kamery.“

Vjel na příjezdovou cestu a vypnul motor. Laurant hleděla na dům a zeptala se: „Kde se kupují takové věci? Prodávají se v normálním obchodě?“

Než jí mohl Nick odpovědět, vyhrkla: „Vždycky, když vejdu do ložnice, se může dívat.“

Nick jí položil ruku na koleno. „Chceme, aby se díval. Je to úžasná příležitost ho přimět k akci. Ty a já budeme před kamerou předvádět vášnivě zamilovaný pár.“

„Ano, vím, co máš v plánu.“

Neměla strach, ale cítila, jak slábne její odhodlání. Její život jako by se změnil v absurdní film, kde nic není takové, jak se

původně zdálo, kde to, co vypadalo vlídně a nevinně, byla jen maska zakrývající něco hrozivého. Její útulný malý domek vypadal přívětivě, ale nedávno se v něm procházel *on* a byla tam kamera, která jí mířila na postel.

„Jsi připravená jít dovnitř?“

Krátce přikývla.

Nick postřehl Laurantinu úzkost a pokusil se odvést její myšlenky jinam. Když otevřel dveře, řekl: „Holý Oaks je hezké město, ale pořád mi připadá, že bych se tu zbláznil, kdybych tu měl žít. Kde je nějaký ruch? Kde je hluk?“

Věděla, co dělá. Pomáhá jí zvládnout situaci. Poznal, že je toho na ni moc, uvědomila si, a snaží se odlehčit konverzaci.

Otevřela dveře a vystoupila z auta. „Tobě se líbí provoz na ulici a hluk?“

„Jsem na to zvyklý,“ odpověděl Nick. Dívali se teď na sebe přes střechu auta. „Vy tady nemáte žádné divoké jízdy, že ne?“

„Ale máme. Když si Lonnie, to je šerifův syn, vyjede se svými kamarády, hodně lidí by nejradši srazilo jeho vůz do příkopu. Je postrachem všech a jeho otec s tím nic nedělá.“

„Takže místní výtržník?“

„Ano.“

Naklonila se do auta a vytáhla svoji kabelku, zatímco Nick zkoumal okolí. Na dvorku před domem stál mohutný dub, téměř stejně veliký jako dub na dvorku sousedů na rohu. Na druhé straně bílého jednopatrového domku se prostírala prázdná parcela. Na konci dlouhé příjezdové cesty stála samostatná garáž, což znamenalo, že když tam Laurant zajela s autem, musela přejít k zadnímu vchodu. Obě budovy byly dost blízko u sebe a po stranách rostly stromy a vysoké keře – až příliš vhodné k tomu, aby se mezi nimi ukryl člověk. Nick si také všiml, že u domu ani u garáže není žádné venkovní osvětlení.

„Ráj pro lupiče,“ poznamenal. „Až moc temných zákoutí.“

„Mám světlo na verandě.“

„To nestačí.“

„V okolí je spousta lidí, kteří ani nezamykají dveře, když jdou spát. Tohle je malé město a všichni se tu cítí bezpečně.“

„Dobře, ale ty si zamykat budeš.“

„Haló, Laurant. Tak už jsi doma.“

Nick se obrátil a spatřil starou paní v jasně červených šatech s širokým krajkovým límečkem, která právě otevřela sítové dveře svého domku a vyšla na verandu. V ruce držela bílý krajkový kapesníček. Připadalo mu, že jí musí být alespoň osmdesát a že je hubená jako tyčka.

„Měli jsme tu povyražení, zatímco jsi byla pryč.“

„Opravdu?“ zavolala Laurant. Zamířila k laťkovému plotu své sousedky a čekala, co uslyší.

„Nechtěj, abych křičela, drahoušku,“ namítla Bessie Jean. „Jen pojď hezky sem a toho mladíka přiveď s sebou.“

„Ano, madam.“

„Chce vědět, kdo jsi,“ zašeptala Laurant. Nick ji uchopil za ruku a odpověděl také šeptem: „Začíná show.“

„Cukrbliky?“

„Přesně tak, kotě.“ S těmito slovy se k ní sklonil a lehce ji políbil.

Bessie Jean Vandermanová stála na verandě a všechno bedlivě sledovala. Oči měla jako talíře, když pozorovala usmívající se pár.

Přední dvorek ohraničoval laťkový plot. Nick pustil Laurantinu ruku, aby otevřel branku. Když za ní kráčel po betonovém chodníčku a po schůdcích na verandu, všiml si, že za sítem dveří vykukuje další stařena. V domě bylo šero a její tvář clonil stín.

„Co to bylo za povyražení?“ zeptala se Laurant.

„Do tvého domu se vloupal nějaký chuligán.“ Bessie Jean ztišila hlas, jako by se chystala sdělit nějaké tajemství, a naklonila se k Laurant. „Zavolala jsem šerifovi, aby sem okamžitě přijel a vyšetřil to. Ale asi nedošlo k žádnému zatýkání. Šerif ho nechal v domě a běžel ke svému autu. To byl ale pohled! Neměl ani tolik slušnosti, aby přišel ke mně a řekl mi, co se stalo. Radši by ses měla podívat, jestli se ti něco neztratilo.“ Stará paní se napřímila a o kousek ustoupila, aby si mohla Nicka důkladně prohlédnout. „A teď mi pověz, kdopak je ten hezký mladý muž vedle tebe? Myslím, že jsem ho v Holy Oaks ještě neviděla.“

Laurant rychle Nicka představila, ale Bessie Jean Vandermanová si ho nepřestávala měřit. Téhle neunikne ani myška, pomyslel si Nick, jakmile se setkal s bystrým pohledem jejích zelených

„A copak vlastně děláte, pane Buchanane?“

„Pracuji u FBI, madam.“

Ruka Bessie Jean vylétla k ústům. Pár vteřin stála jako přimražená, ale pak se vzpamatovala. „A pročpak jste to neřekl hned? Nemohl byste mi ukázat svůj odznak, mladý muži?“

Nick vytáhl identifikační štítek a podal jí ho. Věnovala mu jen zběžný pohled a vrátila mu ho.

„Dal jste si pořádně načas.“

„Prosím?“

Z jejího řízného hlasu zaznívala kritika, když odpovídala: „Sestra ani já nerady dlouho čekáme.“

Nick neměl tušení, o čem mluví, a podle Laurantina zmateného výrazu viděl, že ani ona to neví.

Bessie Jean otevřela sítové dveře. „Nevidím důvod ztrácet čas. Pojďte dál a můžete začít s vyšetřováním.“

„A co bych měl vlastně vyšetřovat?“ zeptal se Nick a vyšel za Laurant.

Čekala na ně sestra Bessie Jean. Laurant představila Nicka i jí. Viola si sundala brýle, zastrčila je do kapsy zástěry a podala mu ruku. Byla menší, zaoblenější a mnohem jemnější verzí své sestry.

„Čekaly jsme a čekaly,“ řekla. Pohladila Nicka po ruce a teprve pak ji pustila. „Už jsem s tím skoro nepočítala, ale Bessie Jean nepřestávala věřit. Myslela si, že se její dopis ztratil, a tak napsala ještě jeden.“

„FBI si přece nedává tak dlouho načas,“ řekla Bessie Jean. „Věděla jsem, že se můj dopis musel ztratit někde cestou. Proto jsem napsala druhý, a když jsem pořád nedostávala…“

„Napsala přímo řediteli,“ vysvětlila Viola.

Bessie Jean zavedla všechny do obývacího pokoje. Byl chladný a temný a voněl skořicí a vanilkou. Zřejmě pekly koláč a Nickovi při té vůni lačně zakručelo v žaludku. Měl větší hlad, než si myslel.

Večeře bude muset počkat. Trvalo jen okamžik, než se jeho oči přizpůsobily tmě, ale pak Viola roztáhla závěsy na okně do ulice a on musel zamrkat před světlem. Pokoj byl přecpaný starožitnostmi. Přímo před ním stál krb. Jeho římsu lemovala řada svícnů a nad ní visela rozměrná olejomalba znázorňující šedivého psa na temně rudém polštáři. Nickovi připadalo, že zvíře šilhá.

Bessie Jean usadila Nicka a Laurant na viktoriánskou pohovku, sundala z houpacího křesla goblénový vyšívaný polštář, posadila se do křesla a zkřížila nohy, jak ji učila její matka. Seděla tak strnule, že by mohla na hlavě držet hromadu encyklopedií.

„Připravte si zápisník, drahoušku," vyzvala ho.

Nick ji sotva vnímal. Plně ho zaujaly fotografie, kterých byl plný stolek i stěny. Ve stříbrných rámečcích se objevoval jeden a tentýž objekt – pes. Nick se domníval, že hrubosrstý pinč nebo něco podobného.

Laurant se dotkla jeho paže, aby upoutala jeho pozornost, a řekla: „Bessie Jean a Viola napsaly FBI a žádaly ji o pomoc ve vyřešení jedné záhady."

„Záhady ne, drahoušku," opravila ji Viola. „Víme přesně, co se stalo." Seděla na křesle s přehozem potištěným květy a zabývala se připevňováním podložky na jednu opěrku.

„Ano, víme, co se stalo," potvrdila Bessie Jean a přikývla.

„Co kdybys mu to vylíčila podrobně, sestro."

„Ještě si nevytáhl zápisník ani pero."

Viola vstala a odešla do jídelny, zatímco Nick přejel rukama po kapsách, jako by hledal pero, o kterém věděl, že ho nemá. Zůstalo v autě i se složkou.

Viola se vrátila s růžovým bločkem velikosti kapesní kalkulačky a s růžovým perem, na jehož konci vyčnívalo rudé pírko.

„Půjčím vám tohle," řekla.

„Děkuji. A teď mi povězte, o co se vlastně jedná."

„Ředitel byl tak nedbalý, že vám ani neřekl, jaký je váš úkol?" divila se Bessie Jean. „Máte tady vyšetřit vraždu."

„Prosím?"

Bessie Jean trpělivě opakovala vysvětlení. Viola přikývla. „Někdo zavraždil Tátu.“

„Táta byl pes, miláček celé rodiny,“ vysvětlovala Laurant a kývla směrem k obrazu nad nimi.

„Daly jsme mu jméno po našem tatínkovi, plukovníkovi,“ dodala Viola.

Nick se naštěstí nezasmál. „Chápu.“

„Chceme spravedlnost,“ řekla Viola.

Bessie Jean se na Nicka zamračila. „Mladý muži, nechci kritizovat…“

„Ano, madam…“

„Ale nikdy jsem neslyšela o policistovi, který s sebou nenosí zápisník a pero. Pistole, kterou nosíte u pasu, je doufám nabitá.“

„Ano, madam, je.“

Bessie Jean byla spokojená. Mít zbraň bylo podle jejího názoru důležité, protože jakmile dopadne viníka, mohl by ho třeba zastřelit.

„Vyšetřovala tu záležitost místní policie?“ zeptal se Nick. „To nebyla záležitost, drahoušku. Byla to vražda,“ opravila ho Viola.

„Okamžitě jsme zavolaly šerifa T. P, ale ten neudělal vůbec nic, aby toho lotra dopadl,“ vysvětlovala Bessie Jean.

Viola, která chtěla něčím přispět, se vložila do řeči: „To znamená Tlustá prdel, drahoušku. A teď můžete psát.“

Nick nevěděl, co jím otřáslo víc – jestli pes nazývaný Táta, nebo roztomilá stará paní používající slova tlustá prdel.

„Tak mi prosím povězte, co se vlastně stalo.“

Bessie Jean vrhla na sestru vítězoslavný pohled a začala. „Myslíme si, že Tátu někdo otrávil, ale úplně jisté si tím nejsme. Nechávaly jsme ho občas přes den přivázaného na řetěze k tomu velikému dubu před domem. Někdy až do večera, pokud bylo bingo, aby byl na čerstvém vzduchu.“

„Máme sice plot, ale Táta ho přeskočil, a tak jsme ho raději uvazovaly,“ vysvětlovala Viola. „Zapsal jste si to, drahoušku?“

„Ano, madam.“

„Táta byl naprosto zdravý,“ prohlásila Bessie Jean. „Bylo mu teprve deset let a byl v nejlepší formě,“ poznamenala Viola.

„Jeho miska s vodou byla převrácená," řekla Bessie Jean. Začala se pohupovat v křesle a ovívat kapesníčkem.

„A Táta nikdy nedokázal misku převrátit, protože byla těžká."

Bessie Jean přikývla. „Správně. Táta byl chytrý, ale nedokázal pod misku strčit čumák."

„Takže někdo musel misku převrátit," prohlásila energicky Viola.

„Myslíme si, že mu ten zločinec dal do vody jed, a pak, když se chudák Táta pořádně napil, odstranil důkaz."

„Taky víme, jak ho odstranil," řekla Viola. „Vylil otrávenou vodu na mé netýkavky," dodala. „Zabil moje krásné květinky. Ještě den předtím nádherně kvetly, a druhý den byly celé zkroucené a hnědé. Vypadaly, jako by je někdo polil kyselinou."

Někde v domě zazvonil zvonek. Viola se namáhavě zvedla z křesla. „Když mě omluvíte, musím z trouby vytáhnout buchly. Mohu vám nabídnout nějaké občerstvení, když už tam půjdu?"

„Ne, děkuji," řekla Laurant.

Nick si něco zapisoval do bloku. Pak zvedl hlavu a řekl: „Já bych si dal sklenici vody."

„Večer si obvykle dáváme gin s tonikem," řekla Viola. „Takový nápoj je v tom parnu docela osvěžující. Nechcete taky?"

„Bude mi stačit voda," odpověděl Nick.

„Je ve službě, sestro. Nemůže pít."

Nick neodporoval. Dopsal poznámku a zeptal se: „Štěkal váš pes na cizí lidi?"

„Bože, to bych řekla, že ano," odpověděla Bessie Jean. „Byl to ohromný hlídač. Nedovolil, aby se k domu přiblížil cizí člověk. Štěkal na každého. Dokonce i na ty, kdo šli jen tak po ulici."

Událost se psem zjevně Bessii Jean rozrušovala. Když o něm mluvila, houpala se čím dál rychleji a Nick skoro očekával, že z křesla vypadne.

„Ve městě je teď pár cizích lidí, pracují na opravě kostela. Tři mužští se nastěhovali do starého Morrisonova domu tamhle přes ulici a najali si ho na dobu, co tu budou pracovat," řekla. „A další dva se nastěhovali k Nicholsonům na druhém konci ulice."

„Táta neměl nikoho z nich moc rád,“ ozvala se z jídelny Viola. Přinesla k odkládacímu stolku sklenku s vodou a ledem, prostřela ubrousek, který vytáhla z kapsy, a sklenici postavila na něj.

Nick okamžitě pochopil, že Táta zřejmě neměl moc rád vůbec nikoho.

„Ti katolíci pořád někam spěchají,“ podotkla Bessie Jean. Zjevně zapomněla, že katolička je i Laurant a její bratr je kněz. „Jsou hrozně netrpěliví, jestli mám říct, co si myslím. Chtějí mít kostel opravený, aby byl hotový pro shromáždění při oslavách 4. července.“

„Tehdy bude i oslava výročí vzniku kostela,“ řekla Viola.

Bessie Jean si uvědomila, že odvedli řeč od vyšetřování. „Požádali jsme doktora, aby dal Tátu do mrazáku, abyste mohl ohledat mrtvolu. Zapsal jste si to všechno?“

„Ano, madam, zapsal,“ ujistil ji Nick. „Pokračujte prosím.“

„Zrovna včera jsem dostala od doktora účet za kremaci. Myslela jsem, že mě snad raní mrtvice, a hned jsem mu zavolala. Byla jsem si jistá, že se stala nějaká chyba.“

„On dal psa spálit?“

Bessie Jean si kapesníčkem otřela koutky očí a pak se jím znovu začala ovívat. „Ano, dal. Doktor mi řekl, že mu telefonoval můj synovec a řekl mu, že jsme si to rozmyslely a že chceme, aby chudáka Tátu spálil.“

Houpací křeslo teď doslova létalo sem a tam a podlaha pod ním vrzala.

„A veterinář to udělal, aniž by se poradil s vámi?“

„Ano, udělal,“ řekla Viola. „Vůbec ho nenapadlo, že by se nás na to měl napřed zeptat.“

„Váš synovec…“

„Ale v tom to právě je,“ vykřikla Bessie Jean. „My žádného synovce nemáme.“

„Jestli chcete vědět, co si myslím, tak pachatel se chtěl zbavit důkazu,“ řekla Viola. „Nemám pravdu?“

„Vypadá to tak,“ přisvědčil Nick. „Rád bych se podíval na ty květiny.“

„Ale to nejde, drahoušku,“ prohlásila Viola. „Justin mi je pomohl vykopat a zasadit nové. Viděl mě, jak klečím u záhonku a dřu se s nimi, a i po celém dni své namáhavé práce v kostele – on je truhlář, víte – byl tak hodný, že mi s tím pomohl. Už prostě nemám dost síly na práci na zahrádce.“

„Kdo je Justin?“

„Justin Brady,“ odpověděla Bessie Jean. „Toho jediného máme rády.“

„Protože mi pomohl,“ řekla Viola. „A taky je tu Mark Hanover a Willie Lakeman. Všichni seděli na schodech k verandě a popíjeli pivo a všichni viděli, jak se dřu, ale jenom Justin se zvedl a šel mi pomoct. Ti druzí dva popíjeli dál.“

„No, mladý muži, myslíte si, že Tátu zavraždili, nebo vám připadá, že si jenom dvě staré bláznivé ženské něco vymýšlejí?“

„Podle toho, co jste mi řekly, a za předpokladu, že se to stalo přesně tak, souhlasím, že váš pes byl zavražděn,“ řekl Nick.

Laurant vytřeštila oči. „Myslíš?“

„Ano,“ potvrdil Nick.

Bessie Jean sepjala ruce. Byla radostí bez sebe. „Věděla jsem, že mě FBI nezklame. A teď mi povězte, Nicholasi, co s tím budete dělat?“

„Napřed se na to musím podívat. Pomohly by mi vzorky půdy z místa, kde byly zasazeny květiny. A miska na vodu…, tu ještě máte, že?“

„Ano, máme,“ řekla Viola. „Uložily jsme ji do garáže se všemi Tátovými hračkami.“

„Budete nás informovat o postupu vyšetřování?“ zeptala se Bessie Jean.

„Určitě. Misku jste doufám neumyly, nebo ano?“

„Myslím, že ne,“ řekla Viola. „Byly jsme tak rozčilené, že jsme ji hned daly pryč, aby nám… ho nepřipomínala.“

„Viola chtěla sundat i obraz a schovat fotky, ale já jsem jí to nedovolila. Přece jenom je hezké, když se na nás Táta usmívá alespoň z obrázků.“

Všichni najednou zvedli hlavy k obrazu. Zatímco Nick uvažoval, jak ženy přišly na to, že se pes usmívá, Laurant

přemítala, jak mohou sestry cítit takovou něhu k protivnému zvířeti, které zuřivě štěkalo na každého, kdo vešel na dvorek. Jejich pes pokousal už tolik lidí, že veterinář měl jeho snímek vyvěšený na nástěnce v čekárně.

„Doufáme, že viník je někdo z těch cizích. Hrůza pomyslet, že by někdo z našich lidí mohl udělat tak příšernou věc," řekla Viola.

„Moc bych nedala za to, že s tím má něco společného šerifův kluk. S Lonniem byly vždycky problémy. Má v sobě něco zákeřného. Samozřejmě po otci."

„Je to pěkný darebák. Jeho matka před několika lety zemřela. O mrtvých jen dobré, ale musím říct, že to byla taková ušlápnutá myška. Vůbec neměla páteř, ani když byla mladá. A taky v jednom kuse fňukala, že je to tak, Bessie Jean?"

„Moje řeč."

„Říkaly jste, že ve městě je dost cizích lidí," začal Nick. „Nevšimly jste si, že by se někdo potuloval kolem vašeho nebo Laurantina domu?"

„Skoro celý čas sedávám na verandě a večer se taky občas koukám oknem ven, abych se přesvědčila, že je všechno v pořádku. A kromě člověka, kterého jsem viděla včera vcházet do Laurantina domu, jsem si nevšimla, že by se tady poblíž někdo kradl. Jak už jsem řekla, většina těch lidí jsou dělníci, co pracují na opravě kostela. Někteří přijeli až z Nebrasky a Kansasu."

Spustila nohy na podlahu a křeslo se prudce zastavilo. Dychtivě se naklonila k Nickovi a k Laurant a zeptala se: „Zůstanete na večeři?"

„Dnes máme makaróny," oznámila Viola, opřela se oběma rukama o polštáře, aby se mohla zvednout z nízkého křesla, a zamířila do kuchyně. „Makaróny a hovězí žebro a domácí skořicové rohlíčky ataky jsem udělala slavnostní salát."

„Nechtěli bychom vám přidávat starosti," namítla Laurant.

„Moc rádi s vámi povečeříme," řekl zároveň Nick.

„Laurant, co kdybys pomohla sestře, a já zatím budu dělat společnost Nicholasovi?" navrhla Bessie Jean.

„Pojďte a posaďte se ke stolu, drahoušku," řekla Viola. „Budeme jíst v kuchyni, ale vezmeme si anglický porcelán."

Bessie Jean neztrácela čas. Jakmile Laurant zmizela, vyklonila se ještě dál ze svého křesla a chtěla vědět, jak to, že se Nick tak sblížil s Laurant.

Na tu příležitost Nick čekal. V barvitých podrobnostech jí popsal své přátelství s Tommym a vylíčil, jak ho sem Tom zavolal, když za ním přišel do zpovědnice nějaký člověk a vyhrožoval, že ublíží Laurant.

„Tak nešťastná událost nás svedla dohromady," vysvětloval. „Všichni naši experti se shodli na tom, že to ten člověk nemyslel vážně. Znáte to. Chce vyděsit lidi, způsobit rozruch a problémy. Vyžaduje pozornost, to je vše. Usuzují, že není moc chytrý. Zřejmě má nízké IQ," dodal, „a pravděpodobně je impotentní."

Bessie Jean se začervenala. „Impotentní, říkáte?"

„Ano, madam. To si myslí všichni."

„Takže vy jste nepřijel, abyste vyšetřil Tátovu smrt?"

Uvažoval, že jí netrvalo dlouho, než na to přišla.

„Ne, ale budu se jí samozřejmě taky věnovat," sliboval.

Usadila se zas do křesla. „Povězte mi něco o sobě, Nicholasi."

Nedovolila, aby to odbyl stručně. Zpovídala ho se zkušeností profesionálního vyšetřovatele. Chtěla také vědět všechno o jeho rodině.

Zachránila ho až Laurant, která se objevila ve dveřích a zavolala je k večeři. Nick se zvedl a kráčel za Bessií Jean do kuchyně. Na bílém ubruse, který skoro zakrýval chromované nohy kuchyňského stolu, stál křehký porcelánový servis s květinovým vzorem. Nick okouzlil ženy svým vybraným chováním, protože spěchal ke stolu a odsunul židle, aby se nemusely namáhat samy. Zářily nadšením.

Ukázalo se, že slavnostní salát je pořádná porce citrusového želé posazeného na listech ledového salátu s čepičkou majonézy nahoře. Nick želé nesnášel, ale snědl ho, protože nechtěl stařeny urazit, a zatímco ho do sebe soukal, Bessie Jean líčila Viole příhodu, ke které došlo v Kansas City.

„Představ si, co lidi dnes neudělají, aby upoutali pozornost. Hrůza, prostě hrůza. Otce Toma to jistě muselo pořádně rozčilit."

„Ano, byl velmi rozčilený," potvrdila Laurant. „Nevěděl, co má dělat, proto zvolal na pomoc Nicka."

„A tak z toho vzešlo přece jen něco dobrého," řekl Nick. Zamrkal na Laurant sedící proti němu a dodal: „Konečně jsem poznal Tommyho sestru."

„A zamiloval jste se do ní, že?" Bessie Jean kývla hlavou, jako by to bylo naprosto samozřejmé.

„Ovšemže se zamiloval," řekla Viola. „Laurant je nejhezčí děvče v Holy Oaks."

„Byla to láska na první pohled," sdělil jim Nick a vrhl obdivný pohled na Laurant. „Myslím, že něco takového jsem ještě nezažil."

„A co ty, Laurant?" zeptala se Viola. „I u tebe to byla láska na první pohled?"

„Ano, byla," vydechla Laurant.

„To je romantické," řekla Viola. „Nepřipadá ti to romantické, Bessie Jean?"

„Samozřejmě že je to romantické," přisvědčila Bessie Jean.

„Ale někdy se stane, že oheň, který rychle vzplane, taky rychle uhasne. Nechtěla bych, aby naší Laurant puklo srdce. Chápete, jak to myslím, Nicholasi?"

„Ano, madam, ale to by se nemělo stát."

„Tak mi tedy řekněte, jaké jsou vaše úmysly?"

„Chci se s ní oženit."

Viola a Bessie Jean se na sebe podívaly a rozesmály se.

„Myslíš si to, co já, sestro?" vyprskla Bessie Jean.

„Určitě," potvrdila Viola a spiklenecky se na sestru usmála.

„To je úžasná novina," prohlásila Bessie Jean. „Předpokládám, že vám otec Tom dal své požehnání?"

„Ano, dal," odpověděla Laurant. „Velmi ho to potěšilo."

Laurant s Nickem se na sebe podívali, protože je zmátl smích obou sester.

„Nicholasi, my se nesmějeme vaší báječné zprávě. Jenom…," začala Viola.

„Steve Brenner," dopověděla Bessie Jean. „Bude vyvádět jako posedlý, až se o vás doví. Ach bože, to si dovedu představit a taky

doufám, že to tady se sestrou uvidíme. Pan Brenner má s tebou velkolepé plány, Laurant.“

„Nikdy jsem s tím člověkem nechodila a myslím, že jsem ani neudělala nic, abych upoutala jeho zájem.“

„Je do tebe úplný blázen, drahoušku,“ vysvětlovala Viola.

„Ne, je přímo posedlý,“ opravila ji Bessie Jean. „Jsi opravdu nejhezčí děvče v Holy Oaks, a tak tě musí dostat za každou cenu. Myslí si, že když bude mít to nejlepší ze všeho, i on sám bude nejlepší. Proto si koupil ten velký starý dům na Platanové. Řeknu vám, pan Brenner není nic jiného než velký starý krocan, který se naparuje, kudy chodí.“ Otočila se k Nickovi. „Myslí si, že může mít všechno, co si zamane, i vaši Laurant.“

„Takže to bude pro něho překvapení, nemám pravdu?“

Bessie Jean se usmála. „Můj bože, to ano,“ přisvědčila. „Možná jste si všiml, že sestra ani já o tom člověku nemáme moc dobré mínění.“

Nick se zasmál. „Všiml jsem si.“

„Všichni ostatní s ním vycházejí dobře,“ řekla Viola. „Taky víme proč. Pan Brenner dává peníze na charitu a to lidi ocení. A nevypadá špatně. Má moc hezké husté vlasy.“

Bessie Jean se opovržlivě zamračila. „Na mě tím nezapůsobí. Nemám ráda takové předvádění a kromě toho pan Brenner rozhazuje peníze, jako by to bylo smetí. Jestli o něm budeme ještě chvíli mluvit, přejde mě chuť k jídlu. Tak co, Laurant, je tvoje zasnoubení oficiální, nebo bys chtěla, abychom to zatím nikomu neříkaly? Dovedeme zachovat věc v tajnosti, když je třeba,“ ujišťovala ji.

„Můžete to říct, komu chcete. Zítra nebo pozítří si půjdeme s Nickem vybrat zásnubní prsten.“ S tváří zářící nadšením natáhla ruku a zakývala prsty. „Nechci nic velkého.“

„Nezapomeňte oznámit své zasnoubení v novinách. S tím bych vám mohla pomoct,“ navrhla Bessie Jean.

Podle dychtivosti v jejím hlase a jasu planoucího v očích Laurant poznala, že umírá touhou sdělit novinku dceři své přítelkyně Lorně Hamburgové, která měla na starosti společenskou rubriku.

„Hned po večeři bych mohla zatelefonovat Lorně.“

„To by nám ohromně pomohlo,“ souhlasila Laurant.

„Mám se zmínit o té události v Kansas City?“

Laurant si nebyla jistá, a tak se podívala se na Nicka. Ten rychle odpověděl: „Samozřejmě že byste se o tom měla zmínit. Redaktorka zřejmě bude chtít vědět, jak jsme se seznámili. Nemám pravdu, zlato?“

Tak něžné oslovení neměl původně v plánu. Jen tak mu to vyklouzlo a sám byl víc překvapený než Laurant.

„Ano, miláčku. Myslím, že Bessie Jean by taky měla Lorničce říct, že experti z FBI dospěli k závěru, že mají co dělat s mužem, který je mentálně narušený… a podprůměrně inteligentní.“

„Ach, můžete si být jistí, že řekne Lorně úplně všechno,“ poznamenala Viola. Podala Nickovi tác s hovězím a naléhala, aby si přidal. Nick poposedl, poplácal se po plném žaludku a řekl, že už se do něho nevejde ani sousto.

„Ve světě je dnes tolik nenormálních lidí,“ poznamenala Bessie Jean a potřásla hlavou. „Člověka alespoň uklidní, že je nablízku agent FBI.“

„A kde vlastně budete bydlet?“ zeptala se Viola.

„U Laurant,“ odpověděl Nick. „Je statečná a dovede se o sebe postarat, ale chci tam být, aby bylo jisté, že bude v bezpečí před muži, jako je Steve Brenner, nebo nějakými jinými, kteří by ji chtěli náhodou obtěžovat.“

Obě sestry povytáhly obočí a vrhly na sebe pohled, který si Nick nedovedl vysvětlit. Řekl něco, co se jim nelíbilo, ale nevěděl, co to je.

Bessie Jean odložila vidličku, odsunula talíř, složila ruce na stůl, na chvíli se zamyslela a pak pohlédla přímo na Laurant.

„Drahoušku, nechci být nezdvořilá. Ale přece jen něco vím o tom, co v mladém těle vyvádějí hormony. Jsem možná stará a vedu usedlý život, ale dívám se na televizi, a tak vím, jak se časy mění. Nemáš otce ani matku, kteří by tě vedli. Vím, že jsi dospělá, ale přece jen bys občas potřebovala někoho, kdo je starší a moudřejší než ty. Každá mladá žena takového člověka potřebuje. Sestra a já jsme si tě moc oblíbily a láska s sebou nese i starost. Zeptám se tě

otevřeně. Nicholas se bude starat o to, aby tě chránil před jinými muži, ale jak se hodláš ty chránit před ním?“

„Mluví o tvém panenství,“ vysvětlovala Viola.

„Slíbili jsme si věrnost,“ začal Nick. „Neudělám nic… nečestného… a nic takového neudělá ani Laurant.“

„Lidé si o vás budou šuškat ledacos, ale jenom za vašimi zády,“ řekla mu Viola.

„Budou si šuškat tak jak tak,“ prohlásila Bessie Jean. „Člověk někdy pustí z hlavy ty nejlepší úmysly, když dojde k jistému okamžiku. Chápete, co tím myslím?“

Laurant otevřela ústa, ale nic se z nich neozvalo. Vrhla prosebný pohled na Nicka.

„Mluv k věci, Bessie Jean,“ vybídla sestru Viola, úhledně poskládala ubrousek a vstala.

„Tak dobře,“ začala Bessie Jean a otřela si ubrouskem ústa. „Mluvím o bezpečném sexu, Nicholasi.“

„Ano, drahoušku,“ přisvědčila Viola. Obešla stůl a posbírala talíře. „Chceme, abyste se postarali o bezpečný sex… Nedáme si moučník?“

Kapitola 18

Steve Brenner byl vzteky bez sebe. Ta potvora tentokrát zašla příliš daleko. Z něho si nikdo blázna dělat nebude. Je nejvyšší čas, aby Laurant dostala lekci, a on jí ji taky dá. Kdo si sakra myslí, že je, když ho zesměšňuje před jeho partnery a přáteli tím, že si přivede do domu cizího chlapa?

Jak se někdo může zamilovat během jednoho víkendu?

Brenner, rozčilený zprávou, kterou mu právě sdělil šerif Lloyd, zvedl židli, udeřil jí o zem a srazil přitom stolní lampu. Díval se, jak padá a rozbíjí se, a pak, pořád plný vzteku, udeřil pěstí do stěny. Čerstvá malba se rozstříkla všemi směry a potřísnila bílou sprškou jeho čistou, krvavě rudou polokošili. Stěna zděná nasucho mu zapraskala pod rukou a odřela kůži na ztvrdlých kloubech, které narazily na beton. Brenner nevnímal bolest ani spoušť kolem sebe a trhl rukou zpátky. Pak se otřásl jako mokrý pes zbavující se kapek vody.

Nebyl schopný myslet, když měl takovou zlost, ale věděl, že potřebuje mít jasnou hlavu, aby mohl zvážit své možnosti. Je přece mistrovský hráč. Ta mrcha to asi ještě nechápe, ale brzo jí všechno dojde. O to se postará.

Šerif Lloyd se rozvaloval v křesle za prázdným stolem. Vypadal uvolněně, ale v nitru byl nervózní a napjatý jako vačice zahnaná do pasti, protože věděl z vlastní zkušenosti, čeho je Steve schopný, když se rozzuří. Chraň ho pánbůh, aby už nikdy neviděl u svého nového známého takový záchvat vzteku.

Lloydovi se zarývala do břicha stříbrná spona nového opasku, ale bál se pohnout. Nechtěl udělat nic, čím by na sebe upoutal pozornost, než zas Steve bude schopný ovládat se.

Po Brennerových nažehlených khaki kalhotách stékaly rudé kapky krve a cestou ke kolenu se měnily v temné skvrny. Lloyda

napadlo, že ho na to upozorní – věděl, jak velice mu záleží na zevnějšku – ale pak si to rozmyslel a předstíral, že si toho nevšiml.

Většina žen ve městě považovala Steva za hezkého muže a šerif byl přesvědčen, že na tom něco je: měl vlnité hnědé vlasy a byl dobře stavěný. Tvář měl protáhlou, ale když se usmál, ženy nevnímaly nic než jeho charisma. Teď se však neusmíval, a kdyby tytéž ženy viděly chlad v jeho očích, už by si nemyslely, že je hezký. Možná by se ho dokonce bály, stejně jako se ho bál Lloyd.

Steve stál u okna zády k šerifovi, střídavě zatínal a rozevíral pěsti a vyhlížel na náměstí. Po chodníku jezdili na skateboardech tři výrostci a nedbali na značku, která jim to zakazovala. Najednou vyběhl na ulici lékárník Conrad Kellogg a rozčileně mával rukama, protože jeden z mladíků s dlouhými rozcuchanými vlasy nabarvenými na oranžovo náhodou vrazil do jeho výkladní skříně.

Na protější straně náměstí se otevřely dveře do Laurantina podniku a vyšli z nich bratři Winstonovi oblečení v montérkách s náprsenkou. Pracovali dlouho do večera. Pouliční lampy svítily, což znamenalo, že už je po sedmé hodině. Všechny obchody kromě lékárny zavíraly v šest. Bratři pracovali přesčas, aby byl obchod včas hotový. Steve pozoroval, jak upevňují těsnění kolem výkladní skříně, kterou právě vsadili do průčelí budovy.

„Taková škoda peněz," zamumlal Steve.

„Co jsi říkal?" ozval se Lloyd.

Steve neodpověděl. Protože se zdálo, že v zadumání nevěnuje ničemu pozornost, usoudil Lloyd, že si může dovolit udělat si pohodlí. Povolil si opasek, spustil ho pod tučné břicho a rozepnul pár knoflíků u kalhot. Pak vytáhl z kapsy kapesní nůž. Vytáhl zrezivělou čepel a začal dolovat špínu zpod ulámaných nehtů.

„Vyjedu si na pár dní na ryby, a co se nestane? Ona se zamiluje do nějakého chlapa. Ten hajzl! Kdyby mi jenom dala možnost…, kdyby se nebránila se mnou blíž seznámit, zamilovala by se do mě. To je jisté. Umím udělat dojem, když chci," vyštěkl Steve.

Lloyd nevěděl, má-li ho utěšovat, nebo vyjádřit soucit nad současným stavem věcí. Říct něco nevhodného by bylo horší než neříct vůbec nic, a tak se rozhodl jen zamručet – ať si to Steve vyloží, jak chce.

„Ale ona mi vůbec nedala šanci,“ pokračoval Steve. „Nic jiného jsem nechtěl. Myslel jsem si, že bych jí dal nějaký čas, aby si na tu představu zvykla, pak bych jí možná poslal nějakou kytku a znovu ji požádal o schůzku. Viděl jsi, jak mě minulý měsíc na rybím pikniku ignorovala? Ať jsem dělal co dělal, vůbec mi nedovolila, abych se k ní přiblížil. Chovala se, jako bych byl nějaký otravný hmyz. Tak mě přehlížela. I lidi si toho všimli. Poznal jsem to podle toho, jak se na mě dívali.“

„Ale Steve, tak to vůbec není. Všichni v Holy Oaks vědí, že se s Laurant oženíš. I ona to musí vědět. Možná si jenom chce vyhodit z kopýtka, než se usadí.“

„Z kopýtka si vyhazujou chlapi, ne ženské.“

„Možná chce, aby ses víc snažil.“ Lloyd sebou trhl, protože se nožem bodl dojemné kůže pod nehty. „Budeš nejbohatší v celém údolí a ona to ví. Jo, přesně tak to je. Chce dělat drahoty.“

„Myslel jsem, že… není taková.“

„Jaká?“

„Jestli tam s ní bude bydlet, nechá ho, aby si k ní dovoloval.“

Z jeho hlasu se zas ozýval vztek a Lloyd se snažil ho zmírnit. „Myslím, že tě jenom zkouší. Ženský chtějí, aby je chlapi pronásledovali. To přece ví každej.“

„Kdo byli ti chlapi v jejím domě?“ Steve se prudce obrátil, zle si šerifa měřil a čekal na vysvětlení. Místo toho se dočkal výmluvy.

„Spěchal jsem, abych ti co nejdřív řekl, že si Laurant vede domů cizího mužskýho. Zapomněl jsem se jich zeptat na jména. Tvrdili, že jsou její známí a přišli jí opravit dřez. Měli s sebou nářadí a myslel jsem, že se tam prostě stavili při cestě do kostela.“

„Ale nenapadlo tě zjistit, jak se jmenují, ani je legitimovat.“

„Spěchal jsem,“ zakvílel znovu Lloyd. „V tom okamžiku mě to nenapadlo.“

„Proboha, děláš přece v tomhle zapadákově šerifa. Copak nevíš, jak má vypadat tvoje práce?“

Lloyd odložil nůž a omluvně zvedl ruce. „Nevylívej si zlost na mně. Já jsem ti jenom předal zprávu. Jestli chceš, okamžitě se tam vrátím a zjistím, co potřebuješ.“

„Na to zapomeň,“ zavrčel Steve a obrátil se zas k šerifovi zády. „Možná měla ta baba odvedle pravdu. Třeba opravdu přišli vyloupit Laurantin dům.“

„Ale Steve, přece víš, že tam nemá nic, co by stálo za to krást. Říkám ti, že jsou to její známí.“

Steve nedokázal ovládnout svou zlost. Laurant bude spát s jiným mužem. To bylo neodpustitelné. Možná se jenom pokouší ukázat svou nezávislost…, trochu si s ním zahrávat. Opravdu potřebuje dostat pořádnou lekci. Minule její nezdvořilost nepotrestal, a tak se teď Laurant dočká odplaty i za to, jak ho tentokrát urazila. Když se k němu poprvé chovala odmítavě, měl jí trochu nahnat strach. Některé ženy vyžadují pádnou ruku, než si uvědomí, kde je jejich místo. Jeho první žena byla zrovna taková, ale o Laurant si myslel, že je jiná. Připadala mu jemná a skoro dokonalá, ale teď si uvědomil, že uplatňoval špatný přístup. Byl až moc zdvořilý a hodný, ale to se teď změní.

„Nikdo se nemůže zamilovat za jediný víkend.“

„Podle jejích přátel je do Nicka Buchanana celá pryč,“ podotkl Lloyd. Hlavu měl skloněnou a soustředil se na vytahování špíny zpod růžového nehtu. „Ti její přátelé… mi řekli, že Nick a Laurant se budou brát.“

Když ze sebe Lloyd dostal poslední část věty, zvedl hlavu a podíval se, co na to Steve.

„Kecy,“ zamumlal Steve. „Nic takového se nestane.“

Lloyd přikývl. „Ale víš…, kdyby se měli vzít…, zřejmě by se odstěhovali…, kvůli jeho práci a tak…, zapomněl jsem se sice zeptat, co ten Nick dělá…, ale copak nechápeš? Laurant by musela prodat svůj podnik.“

Steve si změřil Lloyda ledovým pohledem. Tlusťoch mu připomínal opici v zoologické zahradě, která se upravuje na veřejnosti a nestará se o nic na světě. Byl odporný, ale užitečný, a proto s ním Steve dobře vycházel.

Lloyd odložil nožík, podíval se na špínu na bílé desce stolu a smetl ji na podlahu. Vyhlédl z okna a nadhodil: „Zdá se, že Laurant bude brzo otevírat.“

„Ani to se nestane,“ řekl Steve. Tvář měl zkřivenou vzteky a udělal výhrůžný krok k šerifovi. „Dochází vůbec tomu tvému zakrslému mozku, o kolik peněz přijdeme, když si prosadí svou a přesvědčí ostatní majitele, aby své domy neprodávali? Nedovolím, aby někdo překazil můj plán.“

„Co s tím budeš dělat?“

„Co bude třeba.“

„Chceš porušit zákon?“

„Do prdele se zákonem,“ zařval Steve. „Vězíš v tom až po uši,“ zabručel pak. „A budeš se muset zabořit ještě hlouběji.“

„Já jsem zákon neporušil.“

„Jo? To povídej staré Broadmorové. Ty jsi zfalšoval její jméno na úřední listině.“

Lloyd se začal potit. „To byl tvůj nápad, a komu to uškodilo? Ta ženská je po smrti a prachy shrábnou její příbuzný, tak jaký strachy. Sakra, prodali by její obchod i tak, ale ty jsi řekl, že by nás obrali o mnohem větší prachy, kdyby věděli o naší smlouvě s firmou. Já nepovažuju za zločin, co jsme udělali.“

Stevův smích skřípal jako hřebík přejíždějící po skle. „Možná to byl můj nápad, ale její jméno jsi napsal ty, a já jsem si všiml, že se nemůžeš dočkat, až utratíš svůj podíl za nový bourák.“

„Dělal jsem jenom, co jsi mi řekl.“

„To je fakt a taky to budeš dělat dál. Chceš jít na odpočinek jako boháč, ne?“

„Samozřejmě. Chtěl bych se z tohohle města odstěhovat…, dostat se pryč od…“

„Lonnieho?“

Šerif uhnul očima. „To jsem neřekl.“

„Bojíš se vlastního syna, je to tak, Lloyde? I když jsi ostrý a máš sílu, přesto se ho bojíš.“

„Kruci, to není pravda,“ odporoval Lloyd.

Steve řičel smíchy a ten zvuk byl ještě děsivější než deset hřebíků přejíždějících po skle. Lloyd se musel přemáhat, aby sebou netrhl.

„Jsi posera. Bojíš se vlastního kluka.“

V té chvíli Lloyda víc než jeho syn děsilo vědomí, že Steve odhalil jeho masku drsného chlapáka. „Lonniemu bude devatenáct a říkám ti, že to nikdy neměl v hlavě v pořádku, ani když byl malej. Dovede být opravdu krutej a má odpornou povahu. Přiznám, že se chci od něho dostat pryč, ale ne proto, že bych se ho bál. Ještě z něho dovedu vymlátit roupy. Jenom už mám dost malérů, do kterejch se vždycky dostane. Tahal jsem ho z průserů, ani nevím kolikrát. Lonnie jednou někoho zabije. Už se mu to málem povedlo s Edmondovou holkou. Skončila ve špitále a musel jsem doktora moc přemlouvat, aby držel hubu. Přesvědčil jsem ho, že by se Mary Jo zabila, kdyby se její rodina dověděla, že se nechala znásilnit. Nikdy by se už v tomhle městě nemohla ukázat.“

Steve kývl hlavou. „Nahnal jsi mu strach, co? Vsadím se, že jsi mu řekl, že na něho nebo na jeho ženu poštveš Lonnieho, jestli cekne. Že mám pravdu?“

„Udělal jsem, co bylo třeba, aby můj kluk nešel sedět.“

„Víš, jak ti všichni ve městě říkají? Šerif Tlustoprd. Vysmívají se ti za zády. Jestli chceš, aby se to změnilo, drž zobák a dělej, co ti říkám. Pak můžeš klidně odjet z Holy Oaks a od Lonnieho a už se nikdy nevrátit.“

Lloyd pomalu trhal proužky ze sacího papíru. Odvrátil hlavu a řekl: „Ale nepovíš Lonniemu, co mám v plánu, že ne? Myslí si, že dostane podíl ze zisku, a já chci bejt dávno pryč, než přijde na to, že nedostane ani pětník.“

„Neřeknu mu nic, pokud budeš dál spolupracovat. Rozumíme si? A co se týče toho Buchanana…“

Brenner sevřel ruku v pěst a měl chuť vrazit ji do Lloydovy tučné tváře, ale ucítil bolest rozedřené kůže na kloubech, a když se podíval dolů, všiml si krvavých skvrn na kalhotách. Do prdele. Bude se zas muset převléknout. Musí působit dobrým dojmem a není možné, aby neměl perfektně upravený zevnějšek.

„To je jedno,“ zamumlal a rázně zamířil do koupelny za kanceláří, aby si umyl ruku.

Lloyd si nakonec vzpomněl, kdo je to Buchanan. „Přece jenom bych byl rád, kdybys mi dovolil, abych se vrátil do Laurantina

domu a s těmi jejími kamarády si promluvil. Možná tam ještě jsou.“

Lloydův ufňukaný tón šel Stevovi na nervy. Nesnášel lidi s dlouhým vedením, a kdyby šerif neměl klíčovou úlohu v jeho velkolepém plánu, s ohromnou radostí by si ho podal. Nebo by raději přikázal Lonniemu, aby si to vzal na starost za něho, a on sám by se jen díval. Ten kluk udělá, co mu Steve řekne, protože ho stejně jako jeho otce žene chamtivost a nenávist a neúspěch.

Steve si umyl ruce, osušil je do papírového ručníku, úhledně ho složil do čtverce a teprve pak vyhodil do koše. Sáhl do zadní kapsy kalhot, vytáhl hřeben a před zrcadlem se pečlivě učesal. „Kde je teď Lonnie?“ zavolal na Lloyda.

„Nevím. Nikdy mi neříká, kam jde. Pokud vytáhne svou línou kostru z postele, bude zřejmě u jezera na rybách. Proč tě to zajímá?“

Je načase dát Laurant patřičné poučení. Aby poznala, že on žádného soupeře nesnese.

„Na tom nezáleží. Sežeň ho a pošli ho ke mně.“

„Napřed si musím zajít pro novej auťák.“

„Napřed uděláš, co ti říkám, a pak si jdi pro svůj zatracený bourák. A já ti říkám, abys našel Lonnieho.“

Šerif odsunul židli a vstal. „Ale co mu mám říct?“

Steve se vrátil do kanceláře. S úsměvem odpověděl: „Řekni mu, že mám pro něho práci.“

Kapitola 19

Laurant návštěvu u sester Vandermanových úmyslně protahovala. Potřebovala čas, aby se psychicky připravila na těžké chvíle, které měla před sebou.

Během jediného okamžiku se všechno změnilo. Dříve považovala svůj dům za bezpečné útočiště, skoro za svatyni, kde může nalézt klid a mír po namáhavé celodenní práci. A ten člověk, kterému FBI říká neznámý pachatel, ji o ně připravil. Neznámý pachatel, který jí způsobil v mysli nesnesitelný chaos.

Jak dlouho ji už sleduje? Chce se i dnes večer usadit někde v pohodlném křesle a dívat se na ni? Laurant při tom pomyšlení zrudla. Už brzy vejde do ložnice a začne se chystat do postele, zatímco kamera bude zaznamenávat každý její pohyb.

Náhle dostala neodolatelnou chuť obout si tenisky a dát se do běhu. Něco takového samozřejmě nebylo možné, byla tma a odporovalo to plánu, který schválil Wesson. Přesto by to Laurant nejraději udělala. Začala pravidelně běhat, jakmile se dověděla o rakovině svého bratra. Bylo to odreagování, způsob, jak se snažila vypořádat se svým strachem. Měla ráda fyzickou námahu, rychlejší a ještě rychlejší běh vedoucí k maximálnímu vyčerpání, až měla najednou jasnou hlavu a jediné, na co se soustředila, byl tlukot jejího srdce, praskání větviček pod nohama na pěšině kolem jezera a rytmus dechu. Přestávala vnímat své okolí, jen běžela, co mohla, hnala se ze všech sil, až se uvolnily blahodárné endorfíny a dodaly jí sílu. Na chvíli byla panika pryč a ona se cítila nádherně čilá a zcela svobodná.

Zatoužila po tom pocitu i teď a bože, tolik toužila mít zas celý svůj život pod kontrolou. Nenáviděla strach a kolísání mezi vztekem a hrůzou ji přivádělo k šílenství.

„Drahoušku, dej pozor na ten šálek. Abys ho nerozbila.“

Violino upozornění přimělo Laurant vrátit se do přítomnosti. Viola vypravovala poslední klepy, které přinesla ze svého dámského bridgového klubu. Laurant se snažila věnovat jim pozornost, zatímco utírala modrý anglický porcelán. Když byla kuchyň uklizená, vyšla za stařenou na verandu a posadila se vedle ní na houpací pohovku, zatímco její sestra Bessie Jean s rukou zasunutou pod Nickovu paži ho vedla kolem domu, aby mu ukázala své petúnie a zeleninu. Zahrádku za domem osvětlovaly pouliční lampy jen spoře.

Nicka víc zajímalo temné, pusté místo lemované stromy za Laurantiným domem než zahrádka. Prostor porostlý hustými keři byl doslova rájem, kde se mohl neznámý schovat a pozorovat Laurantin dům, nebo se do něho dokonce vloupat, aniž by ho někdo viděl.

„Hrají si tady někdy děti?“ zeptal se Bessie Jean Nick, jakmile patřičně pochválil její zahradu.

„Dříve si hrávaly, ale v poslední době tam dozadu nechodí, alespoň ne od doby, kdy se Billy Cleary popálil jedovatou škumpou. Měl na sobě šortky a posadil se do ní. Podle toho, co mi říkala jeho matka, to muselo být velice nepříjemné. Nemohl se pak dva týdny posadit. A když mu bylo líp, začal si se svými kamarády chodit hrát k jezeru.“

Obešli celý dům. Bessie Jean zavolala na Violu: „Vyprávěla jsem Nicholasovi o Billym Clearym a jak si hrával za Laurantiným domem, než měl otravu ze škumpy.“ Pak vyšla po schodech nahoru na verandu a posadila se do proutěného křesla.

Viola se naklonila k Laurant. „Měl od toho celé přirození,“ zašeptala. „Říkala jsem Nicholasovi, že do těch míst už nikdo nechodí,“ vysvětlovala Bessie Jean.

„To není pravda,“ řekla Viola. „Copak si nepamatuješ, sestro? Před několika týdny si tam děti zase hrály. Táta stál na zadních u síta dveří vzadu a štěkal a štěkal. Museli jsme zavřít vnější dveře, aby se uklidnil.“

Bessie Jean přikývla. „Nezdá se mi, že to byly děti,“ namítla. „Tehdy byla tma. Možná tam slídil mýval nebo vačice. Vlastně, když si to připomenu, zdá se mi, že to muselo být divoké zvíře,

které si tam udělalo své doupě, protože celý ten týden Táta vyváděl jako blázen.“

Viola přikývla. „Ano, to je pravda,“ potvrdila.

Nick se opřel o zábradlí. „Nevzpomínáte si, kdy se to stalo?“

„Nejsem si jistá,“ řekla Bessie Jean.

„Já si vzpomínám,“ prohlásila Viola. „Právě jsem nakládala Opály.“

„Prosím?“

„Rajčata,“ vysvětlila mu.

„A kdy to bylo?“ chtěl vědět Nick.

„Skoro před měsícem.“

Bessie Jean nesouhlasila. Myslela si, že se Viola mýlí a že se to nemohlo stát tak dávno. Sestry se chvíli přely, ale pak se zvedla Laurant, což upoutalo jejich pozornost a ukončilo spor.

„Měli bychom jít s Nickem domů.“

„Ano, drahoušku, potřebujete si vybalit a zabydlet se, že?“ řekla Viola.

„Laurant vypadá unaveně, nemyslíš, sestro?“ poznamenala Bessie Jean.

Nick naprosto souhlasil. Laurant skutečně vypadala unaveně. Pod očima měla temné kruhy. Vyhlížela úplně jinak, než když ji poprvé uviděl na faře. Tehdy, poté co zjistila, že je Tommy v pořádku, se uklidnila a na nějaký čas se zdálo, že nemá jedinou starost.

Ale jen do té doby, než jí bratr řekl o zvráceném psychopatovi, který ji chce zabít. Chvályhodné bylo, že se nesesypala, ani nedostala hysterický záchvat, což by se jiným ženám mohlo stát. A Nick si připomněl sílu, kterou projevila později, když přemlouvala Peteho, aby ji využil jako návnadu. Kolik srdnatosti a odvahy v sobě ještě má? Nick doufal, že dost, aby dokázala tuto noční můru překonat.

„Vřelé díky za večeři. Byla moc dobrá,“ řekla Laurant.

„Dám ti svůj recept na makaróny,“ slibovala Viola.

Bessie Jean se zamračila. „Jaký recept? Vařila jsi je podle návodu na obalu. Ukaž jí jedno balení, ať si je koupí v obchodě, sestro.“

Nick také poděkoval a pak nedbale objal Laurant kolem ramen. Bessie Jean doprovodila dvojici na konec cestičky k domu a otevřela jim branku.

„Vy pořád slídíte očima kolem sebe, že Nicholasi?“ Aby se mladý muž neurazil, rychle pokračovala. „Víte, všímám si maličkostí a vidím, že od okamžiku, kdy jste přišel k nám na verandu, si v jednom kuse prohlížíte okolí. Já vám to nevyčítám,“ dodala. „Prostě jsem si toho všimla. Jste zřejmě neustále ve střehu, že? Jistě jste si na to zvykl při výcviku u FBI.“

Nick zavrtěl hlavou. „Jsem prostě jenom zvědavý.“

Bessie Jean se na něho usmála a v zelených očích jí zajiskřilo. Nicka napadlo, že ji muži z Holy Oaks jistě museli pěkně prohánět, když byla mladá.

Stařena se naklonila přes Nicka a hlasitě zašeptala: „Ten mladý muž se mi líbí. Dej pozor, ať ti neuteče, drahoušku.“

Laurant se zasmála. „Pokusím se,“ slibovala. „I mně se líbí.“

„Sestra i já víme všechno o biologických hodinách ženy,“ řekla Bessie Jean. „Hodně děvčat ve tvém věku má už dvě nebo tři děti. Je načase myslet na rodinu.“

„Ano, madam,“ odpověděla Laurant, protože ji nic jiného nenapadlo. Věděla, že nemá smysl se s Bessií Jean přít nebo zmiňovat se o tom, že spousta žen čeká alespoň do třiceti, než se rozhodnou mít rodinu, a že do toho významného jubilea Laurant ještě pár let schází. Bessie Jean byla přímočará, neústupná a jemná asi jako železná palice, ale Laurant ji přesto měla ráda. I když měla své chyby, byla upřímná a laskavá…, alespoň někdy.

„Ale podívejme se, tamhle jde Justin Brady a Willie Lakeman.“

Sousedé přes ulici vynášeli zpoza domu dlouhý výsuvný žebřík. Jeden z nich ho opřel o stěnu domu a začal po něm vystupovat nahoru, zatímco druhý ho přidržoval.

Bessie Jean jim zavolala na pozdrav a usmála se, když jí oba muži zamávali.

„Na natírání je dost pozdě,“ podotkl Nick.

Sotva dopověděl, někdo z domu zapnul venkovní osvětlení.

„Justin je ten mladý muž na žebříku," řekla Viola. „Vyprávěla jsem vám o něm. Když mě viděl pracovat u záhonu, hned mi nabídl pomoc. Ze začátku se mi ti lidé moc nelíbili, ale pak jsem změnila názor."

„Proč se vám zpočátku nelíbili?" zeptal se Nick a pozoroval vysokého svalnatého muže, který se opíral o žebřík a vytahoval ze zadní kapsy džínů sklenářský nůž na tmel.

„Myslela jsem, že jsou to úplní budižkničemové, ale oni jsou jenom líní, ne nešikovní. Dodržují svůj slib," dodala a kývla hlavou. „Majitel domu, pan Morrison, se s těmi chlapci dohodl, že mu nebudou platit nájem, ale místo toho natřou dům. Je na Floridě, aby se trochu opálil, než začnou oslavy."

„To je poprvé, co vidím někoho na domě pracovat," řekla Bessie Jean. „Řeknu vám, co si myslím. Posledních pár týdnů chodili každý večer do baru na Druhé ulici a popíjeli tam až do zavírací hodiny. Nezajímá je, že jejich sousedé chtějí spát. Zpívají a smějí se a vyvádějí, dělají příšerný randál, když se vracejí domů. Dívala jsem se na ně z okna a zrovna před dvěma týdny jeden z nich zůstal ležet vpředu na dvorku. Spal tam pak celou noc. Je to ostuda, že se tak chovají: opíjejí se jak prasata."

Sestry měly patrně na nájemce rozdílné názory.

„Ale zřejmě se rozhodli splnit své slovo," připomněla jí Viola. „A Justin mi říkal, že jen co skončí s prací na kostele, dají do pořádku dům, i kdyby na něm měli pracovat od rána do večera. A jistě se jim to podaří."

Nick se snažil prohlédnout si Willieho Lakemana, ale ten byl obrácen zády do ulice a navíc měl na hlavě baseballovou čepici. I kdyby se otočil, Nick pochyboval, že by mu viděl do tváře. Zdálo se, že Willie má přibližně stejnou výšku i tělesnou konstrukci jako Justin.

Nick se rozhodl, že půjde blíž k nim a pozdraví se s nimi. Možná by mohl přimět vyjít ven i třetího nájemníka a prohlédnout si ho. Změnil však úmysl, když uslyšel, jak Laurant zívla. Málem už spala vestoje.

„Tak pojď, zlato. Ať se dostaneš brzo do postele."

Kráčela s ním k autu a pomohla mu vynést zavazadla. V domě byla tma, svítila jenom malá stolní lampa u telefonu, a závěsy byly zataženy. Když Laurant vycházela s cestovní taškou po schodech nahoru, zazvonil telefon. Postavila tašku na podlahu, rozsvítila a běžela do obývacího pokoje. Nick ji upozornil, že v jejím domě bude neustále nejméně jeden agent FBI, a tak ji nepřekvapilo, že když otevřela dveře do kuchyně, vyšel proti ní muž v černých kalhotách a bílé košili s dlouhými rukávy vyhrnutými k loktům. Na opasku měl připevněnou pistoli a v ruce držel sendvič.

Cestou k telefonu, který stál na stolku mezi obývacím pokojem a jídelnou, ji předběhl, podíval se, kdo volá, a zvedl sluchátka na odposlech, připevněné k základně přístroje. Teprve pak na Laurant kývl, aby se ohlásila.

Podle čísla na displeji poznala, že volá Michelle Brockmanová. Byla to Laurantina nejlepší přítelkyně, která se měla zanedlouho vdávat.

„Ahoj. Jak víš, že už jsem doma?“

„Nezapomeň, že tohle jsou Holy Oaks,“ řekla Michelle. „Tak mi honem pověz, jestli je to pravda? Skutečně ti v Kansas City vyhrožoval nějaký muž? Už nikdy nikam nepojedu, jestli je to pravda.“

„Neboj se,“ uklidňovala přítelkyni Laurant. „Byl to jenom nějaký chlápek, který to považoval za dobrý vtip. Policie se tím zabývala a řekli mi, že to není třeba brát vážně.“

„To se mi ulevilo,“ vydechla Michelle. „Tak dobře, pověz mi aspoň, kdo je ten krasavec?“

„Prosím?“

V telefonu zazvonil Michellin smích. Laurant se usmála jako vždy, když ho slyšela. Ozýval se z hloubi její duše a byla v něm ohromná radost a veselí. Dívky se seznámily na rybím pikniku, který se pořádal jednou za měsíc. Laurant byla ve městě teprve týden; ještě si ani nevybalila zavazadla, a Tommy ji požádal, aby pomáhala na této dobročinné akci v kuchyni. Michelle tam byla také.

Okamžitě se spřátelily. Představovaly úplné protiklady. Laurant byla rezervovaná, zatímco Michelle překypovala veselím.

Byla také ohleduplná. Během večera se tehdy na Laurant přilepila Lorna Hamburgová a pokoušela se vytáhnout z ní co nejvíc osobních informací pro článek, v kterém chtěla představit novou obyvatelku městečka nebo, jak ji nazývala, cizinku z Chicaga. Michelle odvedla Laurant od všetečné redaktorky a nedovolila, aby ji Lorna dál obtěžovala. Od té chvíle se z nich staly nejlepší přítelkyně.

„Ptala jsem se, kdo to je."

„Nevím, o kom mluvíš," odpověděla Laurant, protože chtěla svoji kamarádku trochu potrápit.

„Nedělej si ze mě legraci. Umírám zvědavostí. Chci to vědět. Kdo je ten krasavec, kterého sis s sebou přivezla?"

„Jmenuje se Nicholas Buchanan. Vzpomínáš si, jak jsem ti vyprávěla, že můj bratr žil u Buchananů, když byl menší?"

„Vzpomínám."

„Nick je Tommyho nejlepší kamarád," vysvětlovala Laurant. „A minulý víkend jsem se s ním konečně setkala."

„A dál?"

„Co dál?"

„Už ses s ním vyspala?"

Laurant ucítila, že se červená. „Vydrž chviličku, ano?"

Zakryla rukou mluvítko staromódního telefonu a zašeptala agentovi: „Musíte poslouchat i tenhle soukromý hovor?"

Agent se musel hodně přemáhat, aby se neusmál. Odložil sluchátka a vzdálil se. Laurant si přitáhla židli a posadila se ke stolku čelem ke stěně.

„Tak už jsem zas tady," oznámila. Vzala do ruky kuličkové pero a začala si s ním pohrávat.

„Ano, nebo ne?"

„Co?"

„Nedělej tajnosti. Už jsi s ním spala? Slyšela jsem, že je úžasný."

Laurant se zasmála. „Michelle, na takové věci by ses mě neměla ptát."

„Jsem přece tvoje nejlepší kamarádka, nebo ne?"

„Ano, ale…"

„A dělám si o tebe starosti. Chybí ti sex, Laurant. Udělal by ti dobře na pleť.“

Laurant začala čmárat do notesu. „Co se ti nelíbí na mé pleti?“

„Nic, čemu by nepomohl sex. Budeš mít po něm lepší barvu.“

„Já používám zdravíčko.“

Michelle hlasitě významně povzdechla. „Tak ty mi to neřekneš?“

„Ne, neřeknu.“

„Opravdu je to jenom kamarád tvého bratra?“

Laurant sklonila hlavu. Cítila se velmi nepříjemně, že musí lhát své nejlepší přítelkyni, ale věděla, že až všechno skončí a bude moct Michelle říct pravdu, pochopí to.

„Ne, není to jenom kamarád.“ Otočila se a pohlédla na Nicka. Stál uprostřed předsíně s druhým agentem a přikyvoval na něco, co mu jeho kolega říkal. Tvářil se vážně, dokud nepostřehl, že se Laurant na něho dívá. Pak se usmál.

Laurant se obrátila zpátky ke stěně. „Nic tak zvláštního jsem ještě nezažila, Michelle,“ zašeptala.

„A co?“

„Zamilovala jsem se.“

Michelle okamžitě nasadila skeptický tón. „No to snad ne! Ty že sis dovolila se zamilovat? Ne, tomu nevěřím.“

„Je to tak.“

„Opravdu? Ale došlo k tomu nějak rychle, že?“

„Já vím,“ odpověděla Laurant. Znovu vzala do ruky pero a začala něco kreslit.

„Musí být opravdu mimořádný, když se mu podařilo překonat všechny tvé barikády. Nemůžu se dočkat, až ho uvidím.“

„Však se dočkáš a určitě se ti bude líbit.“

„Pořád se mi tomu nechce věřit. Musel do tebe asi vrazit, aby sis ho vůbec všimla. Neublížila sis při pádu?“

„Asi ano.“

„Tak ti možná přitom přeskočilo,“ prohlásila Michelle.

„Ne tak, jak si myslíš,“ namítla Laurant.

„Pchá!“

Laurant se zasmála. Při hovoru s Michelle vždycky dostala dobrou náladu. Byla živá a otevřená, co se týče projevování svých pocitů a názorů, zatímco Laurant si je nechávala pro sebe. Od doby, co ukončila střední školu, byla Michelle její jediná přítelkyně, které mohla důvěřovat.

„Já vím, co se ti odehrává v tvé popletené hlavičce. Vždycky se snažíš přijít na to, co je na tom muži špatného, a nic nechceš riskovat. Jenom proto, že ses jednou spálila…“

„Dvakrát,“ opravila ji Laurant.

„Spolužáka nepočítám,“ řekla Michelle. „Ve škole zažije nešťastnou lásku každý. Myslím toho pitomce z Chicaga.“

„To byl opravdu pitomec,“ přisvědčila Laurant.

„A jenom proto, že jsi ho špatně odhadla, si teď myslíš, že všichni chlapi jsou sebranka. Až na mého Christophera. O něm sis to nikdy nemyslela.“

„Jistěže ne. Christophera mám ráda.“

Michelle povzdechla. „Já taky. Je moc milý a vůbec skvělý.“

„Nick taky.“

„Tentokrát to nezvorej, Laurant. Měla by ses konečně řídit svými city.“

„Jak to myslíš, že to nemám zvorat?“

„Se svou minulostí…“

„S jakou minulostí?“

„Nemusíš se hned rozčilovat. Já ti jenom říkám, jak to je. S muži v okolí nemáš moc dobré vztahy. Mám ti odříkat seznam těch, které jsi odmítla?“

„Nikoho z nich jsem neměla ráda.“

„Nikoho z nich jsi neznala a ani nechtěla poznat, abys přišla na to, jestli by pro tebe mohl něco znamenat, nebo ne.“

„Nezajímali mě.“

„No ovšem. Všichni ve městě si mysleli, že se přes tu tvoji skořápku dostane Steve Brenner. Slyšela jsem, že roznáší mezi lidmi, že se chce s tebou oženit.“

„I já jsem to slyšela. Ale vůbec se mi nelíbí a nikdy jsem v něm nevyvolávala dojem, že ano. Naskakuje mi z něho husí kůže.“

„Mně se líbí a Christopherovi taky. Steve je okouzlující a zábavný a chytrý. Všichni ho mají rádi, jenom ty ne.“

„Bessie Jean Vandermanová a její sestra ho taky nemají rády.“

„No dobře. Ale ty nemají rády nikoho.“

Laurant se zasmála. „To není pravda.“

„Ale je. Nemají rády katolíky, protože jsou příliš ctižádostiví, a právě jsem slyšela, že si Viola myslí, že rabín Spears v bingu podvádí.“

„To nemyslíš vážně.“

„Copak bych si to mohla vymyslet?“

„Řekni mi, jak jsi najednou přišla na to, že Nick přijel se mnou?“

„Horká linka. Zatímco vás Bessie Jean vyprovázela, Viola zašla zpátky do domu, zatelefonovala mé matce a ta mi to řekla. Všichni víme, jak Viola umí přehánět. Říkala, že ses zasnoubila, ale máma ani já jsme jí nevěřily. Myslíš si, že by sis někdy mohla Nicholase vzít, nebo je na takové úvahy příliš brzy?“

„Právě ses mě ptala, jestli jsme spolu spali,“ připomněla jí Laurant.

„Ne, říkala jsem, že by ti prospěl sex.“

„Víš, Viola nepřeháněla. Já si ho opravdu chci vzít.“

Michelle vyjekla úžasem. „A proč jsi mi to neřekla hned? Myslíš to vážně? Opravdu? Já tomu nemůžu uvěřit. Došlo k tomu tak rychle, že pořád nejsem schopná si to srovnat v hlavě. Už jste si určili datum?“

„Ne,“ přiznala Laurant. „Ale Nick si představuje, že by to mělo být už brzy.“

„Ach bože, to je tak romantické. Počkej, až to řeknu Christopherovi. Jdeš mi za družičku,“ řekla pak, „je to tak?“

Narážka byla jasná. „Můžu tě požádat, abys šla za družičku i ty mně?“

Michelle se odmlčela, aby novinu sdělila svým rodičům. Oba se vystřídali u telefonu, aby Laurant poblahopřáli, a než se Michelle vrátila, uplynulo dalších deset minut.

„Ano, půjdu ti za družičku. Jsem moc ráda, že jsi mě o to požádala. Á, teď jsi mi něco připomněla. Telefonovala jsem ti,

abych ti řekla, že máš připravené šaty. Zítra si je můžeš vyzvednout. Ale ještě jednou si je vyzkoušej, ano? Nechci, aby na svatbě došlo k nějakým komplikacím.“

„Dobře. Ještě něco?“

„Piknik,“ řekla Michelle. „Doufám, že na něm poznám Nicka.“

„Jaký piknik?“

„Ty se ptáš, jaký piknik! Opat pořádá velkou děkovnou slavnost u jezera, pro ty, kteří se zasloužili o rekonstrukci.“

„Kdy se o tom rozhodlo?“

„Aha, už je mi to jasné. Ty jsi nebyla ve městě. Oznamovalo se to v nedělním vydání, ale ty jsi byla v Kansas City. Ach můj bože! Zapomněla jsem se na něco zeptat. Při těch novinkách o Nickovi se ze mě asi stala užvaněná husa. Bylo to tak… nepravděpodobné…, že jsem na nic jiného nedokázala myslet. A zapomněla jsem se zeptat, jestli je tvůj bratr v pořádku.“

„Ano, je. Tentokrát nemá žádný nález.“

„Takže žádná chemoterapie?“

„Žádná chemoterapie.“

Zdálo se, že se Michelle ulevilo. „Chválabohu. Už je taky doma?“

„Ne, zůstal v Kansas City a přiveze mi ještě s jedním kamarádem moje auto ze servisu, až bude opravené. Prokluzovala mi spojka.“

„Měla by sis koupit nové.“

„Jednou si ho koupím.“

„Až si to budeš moct dovolit, že?“

„Vystihlas to přesně.“

Laurant náhle upustila pero. Nevěnovala pozornost tomu, co kreslila na papír, a až teď si uvědomila, co udělala. Po celém papíru byla nakreslená srdce. Probodnutá srdce. Odtrhla papír z bloku a začala ho trhat na kousky.

„Otec Tom pořád neví, že všechny peníze jsou pryč, je to tak?“

Laurant se ohlédla, aby zjistila, jestli Nick i druhý muž stále stojí v předsíni, ale zjistila, že jsou pryč.

I když věděla, že je v pokoji sama, ztišila hlas a řekla: „Ne, Tommy neví, že peníze jsou pryč. Řekla jsem to jenom tobě a Christopherovi.“

„Bůh tě ochraňuj, jestli na to Tommy přijde. Představ si, že bys byla na jeho místě. Svěřil ti svůj podíl ve fondu, když nastoupil do semináře, a myslel si, že majetek tvého dědečka bude dobře zajištěný a ty budeš mít základ do života. Jak se bude cítit, až zjistí, že všichni ti darebáci rozkradli fond do posledního pětníku?“ naříkala Michelle. Čím víc mluvila o nespravedlnosti, tím rozzlobeněji zněl její hlas. „Miliony dolarů,“ připomínala Laurant. „Měli by sedět, až zčernají. To, co ti provedli, je zločin.“

„Mně to neprovedli,“ opravila ji Laurant. „Mému dědečkovi. Podvedli ho, a proto po nich jdu.“

Trvalo jí rok, než našla právního zástupce, který byl ochotný postavit se jedné z největších a nejvlivnějších právnických firem v Paříži, a i ten zpočátku váhal, než si ovšem prohlédl materiály a zjistil, jak ji podvedli. V té chvíli se jeho jednání radikálně změnilo. Chtěl dosáhnout toho, aby firma byla vyloučena z asociace. Hned následujícího dne podal žalobu.

„Neztrácej naději. Budeš muset bojovat, abys dostala, co ti právem patří.“ Michelle zavzdychala do telefonu. „Právníci jsou banda špinavců.“

„Styď se. Jednoho z nich si přece bereš za manžela.“

„Když jsme se poznali, ještě právníkem nebyl.“

„Michelle, modli se, ať se to brzy vyřídí. Utratila jsem úplně všechno na výlohy a na opravu obchodu. Ještě jsem si musela půjčit v bance. Bůhví, jak se mi to podaří splatit.“

„Právníci, se kterými vedeš spor, doufají, že to vzdáš. Vzpomínáš si, co říkal Christopher? Právě proto neustále kličkují a dělají všechno pro to, aby se soud zdržel. Jestli ovšem tentokrát vyhraješ, budou muset platit.“

„Stání by se mělo konat za deset dní,“ řekla Laurant.

„Tak vydrž. Jsi skoro u cíle.“

„Ano, já vím.“

„Volá na mě máma. Budu muset končit. Piknik je v pět. Ne abys přišla pozdě.“

„Nechápu, proč opat pořádá slavnost tak brzo. Opravy ještě nejsou hotovy a vsadím se, že na kostele stojí stále lešení.“

„Je to jediný den, který mu při jeho nabitém programu vyhovoval,“ vysvětlovala Michelle. „Opat mi slíbil, že do svatby bude lešení dole. Uvědomuješ si, že ani ne za týden ze mě bude usedlá vdaná paní? Ach, počkej ještě, Laurant.“

Laurant slyšela, jak Michelle volá na matku, že hned přijde, a pak ji znovu uslyšela v telefonu. „Matka je celá nervózní z příprav na svatbu.“

„Měla bys jít.“

„Připadáš mi unavená.“

„Taky že jsem,“ přiznala Laurant.

Myšlenky jí těkaly i během hovoru s Michelle. Agent Wesson si z opatovy chaty udělal velitelské stanoviště a nikdo se nemá dovědět, že on a jeho tým působí v Holy Oaks.

„Kde vlastně bude ten piknik? V opatové chatě?“

„Ne,“ odpověděla Michelle. „Má tam teď ubytované nějaké příbuzné nebo známé. Bude na druhé straně jezera. Poznáš to podle ukazatelů.“

„Prima,“ řekla Laurant. „Zítra se uvidíme.“

„Já tady nebudu, nezapomněla jsi na to? Jedu do Des Moines pro novou dlahu, takže se uvidíme až na pikniku.“

„Kdo tě tam odveze?“

„Táta,“ odpověděla Michelle. „Jestli dlaha tentokrát nebude sedět, udělá tam pořádný kravál. Kvůli tomu, že už ji jednou zkazili, budu mít jenom týden, abych se naučila chodit a nekulhat.“

„Jestli to někdo dokáže, pak jsi to ty. Nemám pro tebe něco udělat, zatímco tady nebudeš?“

Michelle se zasmála. „Ano. Postarej se, ať máš trochu lepší barvu.“

Kapitola 20

Laurant slyšela, jak Nick sestupuje ze schodů, a když se rozloučila s Michelle a zavěsila, všimla si, že se opírá o rám dveří a pozoruje ji. Vlasy na čele měl rozcuchané a jí opět blesklo hlavou, jak je přitažlivý. Možná měla Michelle pravdu. Možná by měla myslet na to, aby dostala lepší barvu.

Jaký asi je v posteli? Bože, nemohla uvěřit, že se jí hlavou honí takové myšlenky. Rychle potlačila nesmyslné představy. Už přece není v pubertě a necloumá s ní nápor hormonů. Je dospělá a není přece nic špatného na tom, že nevyhledává sex, dokud nepotká toho pravého. Nick jejím požadavkům nevyhovuje. Ne, on určitě není ten pravý.

„Omlouvám se, že jsem tak dlouho telefonovala."

„To je v pořádku. Joe říká, že máš na záznamníku hromadu vzkazů. Poslechni si je."

Nick vynesl nahoru její tašku a Laurant si začala přehrávat záznamník. Byla tam jen jedna znepokojující zpráva: od Margaret Stampové, majitelky místní pekárny. Telefonovala Laurant, aby jí řekla, že Steve Brenner zvýšil nabídku na koupi jejího podniku o dvacet procent a že jí dal týden na rozmyšlenou. Zpráva končila otázkou: Jestlipak Laurant ví, že Steve neníní vyplatit žádné peníze těm, kteří mu své nemovitosti prodali, dokud se nerozhodnou prodat své nemovitosti všichni majitelé?

V dálce zarachotil hrom. Laurant se opřela o opěradlo židle a zaposlouchala se do šumění převíjené pásky. Její odhodlání dostalo další ránu, ale přesto věděla, že bude muset sebrat veškerou energii, aby si s krizí poradila. Chudák Margaret. Laurant věděla, že nechtěla nic prodávat, ale pekárna jí v poslední době moc nevynášela a částka, kterou nabízel Steve, byla dost vysoká, aby Margaret zajistila spokojené stáří. Jak ji může Laurant s čistým

svědomím přemlouvat k tomu, aby si firmu nechala, když hrozí nebezpečí, že přijde o všechno?

Vyskočila, když se Nick dotkl jejího ramene.

„Laurant, chtěl bych, aby ses seznámila s Joem Farleym. Bude tu s námi bydlet.“

Agent postoupil k ní a podal jí ruku. „Těší mě, že vás poznávám, madam.“

Laurant se vzpamatovala. Boj za záchranu náměstí bude muset chvíli počkat.

„Byla bych ráda, kdybychom si tykali. Já jsem Laurant.“

„Samozřejmě,“ odpověděl. „A já jsem Joe.“

Joe byl robustní muž s kšticí zrzavých vlasů a kulatým obličejem, který se při úsměvu doslova rozzářil. Jeden přední zub měl trochu pokřivený, což mu dodávalo jaksi dobromyslnějšího vzezření. Přestože i on nosil pistoli, nepůsobil tak impozantně ani přísně jako Wesson.

„Pracuješ s Nickem často?“

„Zatím jsem s ním pracoval jen několikrát,“ odpověděl. „Obvykle trčím v kanceláři, takže teď je to pro mě zas změna. Doufám, že ti to nebude vadit, ale musel jsem s Feinbergem udělat pár zásahů do tvého zabezpečovacího systému. Není to úplně dokonalé, ale pro daný účel bude stačit.“

Laurant pohlédla na Nicka. „Ale já žádný zabezpečovací systém nemám.“

„Teď už máš.“

Joe jí to vysvětlil. „Na všechna okna a dveře jsme umístili senzory, abychom měli přehled o každém, kdo vejde dovnitř. V tom případě se rozsvítí červené světlo, ale neozve se žádná siréna,“ ujistil ji. „Nechceme pachatele vyplašit. Chceme, aby sem přišel, abychom ho mohli chytit na místě. Doufejme, že nepozná, že spustil alarm. Samozřejmě že každého cizího člověka, který projde v blízkosti vašeho domu, zaregistrují agenti venku.“

„Takže můj dům hlídají?“

„Ano.“

„Jak dlouho tady zůstanete?“ zeptala se Laurant.

„Do prvního července…pokud pachatele nechytneme dřív. Odejdu jen v případě, že pojedeš se mnou.“

Točila se jí hlava. Bylo čím dál těžší potlačit myšlenky na jednu krizi a soustředit se na další. Obrátila se a zamířila do kuchyně a oba muži za ní. „Musím si dát hrnek čaje,“ řekla unaveně.

„Laurant, nechceš nikam odejít, že ne? To jsme si už přece ujasnili,“ připomněl jí Nick.

„Ano, já vím,“ odpověděla mdle.

„Myslím to vážně, Laurant. Půjdeš jenom…“ Přerušila ho. „Řekla jsem ano.“ Z jejího hlasu čišelo zřetelné podráždění. „Nechtěl bys mi říct, kam půjdu?“

„Se mnou.“

„Nemohl bys toho nechat?“ řekla zvýšeným hlasem.

Její výbuch Nicka překvapil. Nakrčil čelo, opřel se o kuchyňský stůl a zkřížil paže na prsou. „Čeho mám nechat?“

„Hloupých odpovědí,“ zamumlala. Vzala z pracovního stolu bílou čajovou konvici a přistoupila ke dřezu, aby do ní napustila vodu.

Člověk nemusel být jasnovidec, aby poznal, že její napětí stoupá, ale vybrala si k tomu nevhodnou dobu, protože i Nick se cítil jako rozmrzelé zvíře v kleci. Sedět a čekat, až se něco stane, bylo pro něho nesnesitelné.

Už teď se ukazovalo, že práce s Julesem Wessonem bude problematická. Nick strávil deset minut u telefonu a snažil se vypáčit z Wessona nějaké informace, ale vždy, když mu položil otázku, Wesson se vyhnul přímé odpovědi. Nick věděl, o co se snaží: vyšachovat ho ze hry.

Joe si vytáhl židli a posadil se, ale Nick zamířil k Laurant. „Co to má kruci znamenat, hloupé odpovědi?“

Laurant se prudce obrátila a bezděčně do Nicka vrazila. Z konvice vyšplíchla voda a potřísnila jí sukni.

„Nikdy mi nedáváš přímou odpověď,“ řekla mu.

„Jo? Například kdy?“

„Například právě teď. Zeptala jsem se tě, kam půjdu, a tys mi odpověděl…“

Nick ji přerušil. „Se mnou.“

„To není přímá odpověď, Nicku.“

Bezmyšlenkovitě sáhla po utěrce a začala si vysoušet vodu ze sukně. Nick jí vytrhl utěrku z ruky a hodil ji na pracovní stůl.

„Ještě nevím přesně, kam půjdeme,“ řekl jí. „Až to budu vědět, povím ti to. Ano? A mimochodem,“ dodal a naklonil se k ní, až měl obličej těsně u jejího, „tohle byl jediný případ, kdy jsem ti nedal přímou odpověď.“

„Ne, nebyl,“ namítla Laurant. „Ptala jsem se tě, kolik agentů je tady v Holy Oaks, a co jsi mi na to řekl? Dost. Jaká je to podle tebe odpověď?“

V Nickově čelisti zaškubal sval a ukazoval, jakou cenu platí za to, že nevybuchne. „Ani kdybych věděl, kolik jich tu skutečně je, neřekl bych ti to. Nechci, abys po nich pátrala, ani se na ně dívala.“

„Proč ne?“ Odstrčila ho z cesty, přešla ke sporáku, postavila konvici na přední hořák a zapálila ho.

„Protože pak by ses po nich dívala vždycky, když bychom byli venku, a jestliže tě pozoruje pachatel – což je zatraceně jisté – zjistil by, že si jich všímáš.“

„Vy se hádáte jako staří manželé.“

Laurant a Nick se zároveň obrátili a zamračili se na Joea.

„My jsme se nehádali,“ řekl mu Nick.

„Prostě jsme měli rozdílné názory,“ vysvětlovala Laurant. „To je všechno.“

Joe se zazubil. „Hele, nejsem děcko, abyste mě museli o něčem přesvědčovat. Je mi fuk, jestli se hádáte, nebo ne. Zřejmě si oba potřebujete trochu ulevit, a možná se přitom aspoň pročistí vzduch.“

Laurant si všimla, že v dřezu je naskládána hromada špinavého nádobí. Joe se patrně zařídil jako doma, ale to jí nevadilo. Znovu se na něho zamračila, pak vytáhla ze skříňky prostředek na mytí na nádobí a napustila do dřezu vodu.

Joe postřehl, co dělá. „Já to umyju. Myslel jsem, že to dám do myčky, ale žádnou tu nemáš.“

„Tohle je starý dům.“

Nick zvedl utěrku a začal utírat talíř, který mu podala. Joe se pohodlně rozvalil na židli.

„Nicku, co se týče odjezdu prvního července…," začal Joe. „Co?"

„Wesson chce, aby zůstala."

„Tak to má smůlu. Laurant prvního odjede."

„Wesson se bude ohánět tím, že rozhoduje on."

„To může."

„Proč na tom termínu tak trváš?"

„Protože Tommy odhaduje, že druhého nebo třetího se sem přihrnou tak dva nebo tři tisíce lidí. Objeví se tu velká sešlost z univerzity, když bude město oslavovat výročí. Rád bych, aby Laurant odjela ještě dřív, ale musí být na té svatbě, proto to nejde."

„Říkám ti, Wesson je rozhodnutý ji tady držet, jak dlouho bude třeba."

„A já ti říkám, že odjede, jak jsem řekl. V žádném případě nedovolím, aby Laurant zůstala mezi takovým množstvím lidí. Jak bych ji mohl ochránit?" Potřásl hlavou a dodal. „V žádném případě."

Joe smířlivě zvedl ruce. „Já se podřídím tomu, jak rozhodneš. Jenom jsem myslel, že bych tě měl upozornit, že si říkáš o problém, to je všechno. Co se týče mě, šéfuješ tady ty."

Laurant podala Nickovi další talíř a zeptala se: „A co Tommy? Chceš, aby i on prvního odjel?"

„Víš, jak je tvůj bratr paličatý. Myslí si, že musí pomáhat opatovi."

„Ale přesvědčíš ho, aby odjel, že?" naléhala Laurant. „Mě by neposlechl, ale tebe poslechne."

„Myslíš? Odkdy?"

„Musíš ho přimět, aby odjel zároveň s námi. Pokud neodjede on, neodjedu ani já. Řekni mu to. Pak se možná přestane vzpírat."

„Uklidni se," řekl Nick, když si všiml utrápeného výrazu v jejích očích. „Noah mi slíbil, že ho odtud dostane, ať tak nebo tak. Možná ho bude muset něčím praštit a pak odvléct ven," dodal. „Ale udeřit kněze pro něho nebude problém. Dal mi své slovo, takže můžeš být klidná. Věř mu."

„Má někdo hlad?“ zeptal se toužebně Joe. A jako na povel mu zakručelo v žaludku.

„Řekl bych, že ty,“ podotkl Nick.

„Jako vlk. Feinberg měl nenápadně zajít do pekařství a něco mi přinést a dostat se sem nepozorovaně zezadu, ale představ si, ty dvě staré báby odvedle v jednom kuse vyhlížejí z oken. Neproklouzl by kolem nich. Ty by měly pracovat pro FBI.“

„Ony neví, že jste ještě tady, jinak by to řekly mně nebo Nickovi.“

„Nevyšel jsem z domu od chvíle, kdy jsem přišel,“ vysvětloval Joe. „Obě babky vyšly odpoledne ven a zřejmě si myslí, že jsme odešli, zatímco byly pryč. Dával jsem si opravdu pozor na světla v noci,“ dodal.

„Nemohl by Feinberg přinést pečivo z druhé strany domu?“ zeptala se Laurant.

„Tam by se nedostal ke dveřím a bylo by příliš riskantní podávat něco oknem.“

Laurant vypustila vodu ze dřezu, utřela si ruce a začala zkoumat ledničku, jestli v ní objeví něco k jídlu pro Joea.

„Podařilo se ti něco najít? Mně ne. Snědl jsem poslední kousek salámu a zbyly jenom cereálie,“ řekl Joe.

„Takže v příborníku taky nic není, že?“ zeptal se Nick.

Laurant zavřela ledničku. „Zítra zajdu do obchodu,“ slíbila.

„Doufal jsem, že se nabídneš. Už jsem napsal seznam…, jestli ti to nevadí.“

„Pokud máš opravdu hlad, můžeme někam zajít ještě teď a něco ti přinést,“ navrhl Nick.

Laurant zavrtěla hlavou. „Touhle dobou je všude zavřeno.“

„Vždyť ještě není deset. Opravdu tady není nic otevřeného?“ divil se Nick.

„Bohužel. Všechny obchody končí v šest.“

„Opravdu nevím, jak tady může žít,“ řekl Nick Joeovi. Posadil se rozkročmo na židli proti svému kolegovi a dodal: „V okruhu

třiceti kilometrů se ani neprodávají bagely[3]. Nemám pravdu, Laurant?“

Laurant právě skončila s prohlídkou spíže, ale přišla s prázdnýma rukama. „Ano, máš pravdu, ale já se bez čerstvých bagelů obejdu.“

„Takže ve městě zřejmě není ani stánek s krémovými koblihami,“ zklamaně prohlásil Joe.

„Ne, není,“ řekla Laurant.

Pak otevřela mrazničku a začala pátrat mezi mraženou zeleninou.

„Našla jsi něco?“ zeptal se dychtivě Joe. „Mraženou brokolici.“

„Tu nemusím mít.“

Konvice začala hvízdat, a tak Nick sáhl pro šálek a podšálek. „Chceš taky, Joe?“

„Raději bych ledový čaj.“

„Nejsme tu, abychom ti posluhovali, kamaráde. Jestli máš chuť, udělej si.“

Nick přiměl Laurant, aby se posadila, a připravil jí šálek čaje.

„Žádný z vás by neměl kritizovat Holy Oaks, dokud tady nestráví alespoň týden. Napřed byste mu měli přizpůsobit životní tempo. Je tu trochu jiné,“ řekla Laurant.

„Vážně?“ protáhl Nick.

Nedbala na jeho ironii. „Až si zvykneš na pomalejší tempo života, bude se ti líbit.“

„O tom pochybuju.“

Začala se zlobit. „Neměl bys mít předsudky. Kromě toho, když budu chtít bagely, koupím si jich v obchodě celý balík a doma si je rozmrazím.“

„Ale ty nejsou jako čerstvé,“ namítal Nick. „Každý přece jí bagely, Laurant. Je to národní jídlo. Jak to dělají všichni ti studenti? Zatraceně, bagely jsou přece zdravé. To ví každé malé dítě.“

„Přestaň si stěžovat. Chováš se jako Američané, co přijedou do Paříže a za každou cenu chtějí jíst v McDonald’s.“

---

[3] bagel – druh židovského pečiva (pozn. překl.)

„Já jsem si nestěžoval.“

„Ale stěžoval.“

„Co se stalo s tou milou Tommyho sestrou, se kterou jsem se setkal v Kansas City?“

„Nechala jsem ji tam,“ odpověděla Laurant.

Joe vstal od stolu, vytáhl ze skříňky krabici rýžových lupínků, z lednice si podal odstředěné mléko a pak si vzal lžíci a největší misku, jakou našel. „Tak tenhleten Brenner zvýšil nabídku o dvacet procent, aby mohl koupit pekárnu, jo?“

Laurant na něho udiveně pohlédla.

„Poslechl jsem si tvůj záznamník,“ prohlásil. „A připadalo mi, že Margaret má chuť to podepsat. Ta věc vypadá příliš dobře, než aby ji šlo odmítnout, zvlášť jestli je Margaret tak stará, jak se zdá podle hlasu.“

„Není tak stará, ale ve všem ostatním máš pravdu. Peníze by jí pomohly na penzi.“

„Takže ty se snažíš zachraňovat město, že?“ zeptal se Joe.

Laurant zavrtěla hlavou. „Ne, jenom se pokouším zachránit náměstí. Nechápu, proč si lidé myslí, že rozvoj města znamená zbořit krásné staré domy a postavit místo nich nové. Nevidím v tom žádnou logiku. Město bude hezké s náměstím i bez něho, ale jeho kouzlo…, jeho historie…, ta bude pryč.“

Nick se díval, jak si Laurant míchá čaj. Dělala to už pár minut, ale zatím se ještě nenapila. Seděla nehnutě a zamyšleně hleděla do zvířené tekutiny v šálku. Nakonec upoutalo její pozornost cinkání Joeovy lžíce o stěnu prázdné misky.

Všimla si, že pohlédl na zápěstí, když odnášel nádobu do dřezu.

„Joe, proč se pořád díváš na hodinky?“ zeptala se.

„Protože je mám napojené na alarm,“ odpověděl. „Když zhasne světlo na panelu, který jsem umístil do pokoje pro hosty, spustí se na mých hodinkách poplach.“

Hrom se ozval tentokrát z větší blízkosti a začalo pršet. Joea ten rachot nadchl. „Dnes nám přichází na pomoc matka příroda. Jenom doufejme, že bude pořádná bouřka.“

„Ty potřebuješ pořádnou bouřku?“

„Samozřejmě,“ odpověděl. „Protože Nick chce demontovat kameru, jen co sehrajete malou scénku pro našeho neznámého. Udělám to tak, aby světla několikrát zablikala, a pak všechno vypnu. Odpojím hlavní jistič,“ vysvětloval. „Až se světla znovu rozsvítí, kamera už nebude fungovat.“

„Napadlo mě, že bys nemohla spát, kdyby tě kamera pořád sledovala,“ řekl Nick.

„Ne, nemohla. Děkuji,“ řekla s úlevou Laurant.

„Kamera je zapojená do zásuvky nahoře v podkroví,“ řekl jí Joe. „Doufáme, že sem přijde, aby ji znovu uvedl do provozu, protože si bude myslet, že je třeba jenom opravit jistič.“

Laurant přikývla. „A ty na něho budeš čekat.“

Opřela si loket o stůl, složila hlavu do dlaně a zadívala se na okno se zataženými roletami. Je tam někde venku, slídí a čeká na příležitost? Jak se k ní chce dostat? Až bude spát? Nebo počká, až půjde ven, a pokusí se ji unést?

Do oken začal bušit déšť.

„Tak co, nepůjdete nahoru?“ zeptal se Joe. „Bouřka se může každou chvilku utišit a já bych chtěl využít příležitosti, dokud je ještě čas. Sejdu dolů do sklepa a pohraju si trochu s obvody. Vy dva počkejte tady; já na chvíli zhasnu světla a pak je rozsvítím. Teprve potom jděte nahoru a dělejte, co je třeba. Dám vám na to pět minut a pak zas všechno vypnu. Nicku, ty odmontuješ kameru, a až s tím budeš hotový, zavoláš na mě a já rozsvítím.“

„Všechno jasné,“ potvrdil Nick.

„Na skříni v předsíni je orientační světlo,“ řekl. „Takže uvidíš na to, co budeš dělat.“ Joe odsunul židli a vstal. „Fajn, a teď zůstaňte sedět, dokud se nerozsvítí. Každých pár vteřin trochu zablikám. A zavolám, až budete moct jít nahoru.“

Rychle zmizel za rohem vzadu v chodbě a sestupoval po schodech do suterénu. Nick zůstal stát ve dveřích a čekal.

„Vůbec ses nenapila čaje. Uvažoval jsem, proč jsi ho vařila.“

Laurant vzhlédla. „Co je na tom k uvažování?“

Světlo dvakrát zablikalo a pak zhaslo. V kuchyni byla najednou tma jako v pytli.

„Ne aby ses lekla,“ zašeptal Nick konejšivě do tmy.

„Neleknu," slibovala Laurant.

Kuchyň na zlomek vteřiny ozářil blesk a Laurant skoro čekala, že v mdlém světle spatří za oknem tvář. Přece jenom se polekala; vždyť sedí v místnosti, kde se ten člověk procházel jako doma. Proč se jenom vracela domů?

Nickův hlas zmírnil její narůstající paniku. „Při vaření čaje se s tím nějak vypořádáš, že?"

Obrátila se směrem k němu a pokoušela se očima proniknout tmu. „Co jsi říkal?"

„Když tě zmáhá stres, necháš všeho, co děláš, a vaříš čaj. I v Kansas City jsi to několikrát udělala, v kuchyni na faře. Ale nikdy ho nevypiješ, že?"

Než mohla odpovědět, světla se zas rozsvítila a Joe vykřikl: „Tak do toho!"

Nick vzal Laurant za ruku a jemně ji zvedl ze židle. Nepustil ji, ani když procházeli domem a stoupali nahoru po schodech. S každým krokem, kterým se blížili k ložnici, se zrychloval tlukot jejího srdce, až se zdálo, že jí prudce naráží na hrudní koš. Dveře plátěné skříně byly otevřené, ale kameru Laurant neviděla.

Nick sáhl na kliku a zarazil se. „Musí to vypadat věrohodně. Chápeš, co tím myslím? Chceme ho vyprovokovat. To znamená, že se do toho musíme pustit opravdově a ty by ses měla chovat, jako by se ti to ohromně líbilo."

„I ty se budeš muset chovat, jako by se ti to líbilo," podotkla Laurant. Najednou byla tak nervózní, že jí přeskočil hlas.

„Pro mě to nebude žádný problém. Už dlouho si přeju obejmout tě. Připravena?"

„Jenom abys mi stačil."

Chce svůdnici a tu taky dostane, rozhodla se Laurant. Byla odhodlaná předvést svůj životní výkon. Měli na mysli stejný cíl: vzbudit v tom šílenci takovou žárlivost, že zapomene na opatrnost a půjde k ní. Doufali, že vztek ho přiměje udělat něco neuváženého. Už se nedalo ustoupit.

„No, tak," zašeptal Nick. „Úsměv." Zazubil se a dodal: „Možná bychom si to měli trochu nacvičit. Kdy tě naposledy někdo hodil do sena a muchloval se s tebou?"

„Je to pár dní,“ zalhala. „A co ty?“

„Trochu déle. Čeká mě nějaké překvapení?“

„Jako co?“

„Á, to nevím. Takové ty věci, jaké mívají mladé ženy k dispozici. Řetězy a biče. Obvyklé zařízení, které se předává z matky na dceru.“

Zachovala vážnou tvář. „S jakým typem děvčat ses vlastně scházel?“

„S hodnýma holkama,“ ujistil ji. „S *opravdu* hodnýma holkama.“

Laurant věděla, že se ji Nick snaží rozesmát, aby na jevišti nedala na sobě znát strach.

Protáhla se kolem něho a řekla: „Bohužel, žádná taková překvapení tam nemám. Zrcadlo má na stropě každá holka, ne?“

Zasmál se a Laurant otevřela dveře. Vstoupil jako první, rozsvítil a zamířil k posteli.

Ukázalo se, že je to snazší, než předpokládala. Prostě se znovu začala chovat jako modelka. Začala si představovat postel jako konec mola a přesvědčila sebe samu, že jejím úkolem je dostat se tam s využitím každého kousku svého těla. Pohybovala se s graciézní elegancí, pohupovala boky v rytmu hudby, kterou v duchu slyšela, a na tváři vyloudila dychtivý výraz.

Nick ji pozoroval ode dveří, ohromen její náhlou proměnou. Laurant svůdně pohodila hlavou, shrnula dlouhé husté vlasy přes rameno a s vyzývavým pohledem se na něho ohlédla. Když došla k okraji dvojité postele, obrátila se a zakývala ukazováčkem, aby Nicka přivolala. Musel si připomínat, že všechno je jen hra. Kdyby v očích mohla skutečně vzplanout vášeň, její by dokázaly spálit celý dům.

Vykročil k pokušitelce, ale ještě ho nepřestala šokovat. Jakmile k ní vztáhl ruku, o krok ustoupila a pak si pomalu začala rozepínat blůzku. Nespouštěla z něho zrak, dívala se mu přímo do očí, vábila a lákala.

Nick počkal, až se rozepne, ale když si Laurant svlékla blůzku a on spatřil její krajkovou podprsenku a jemné křivky ňader, drsně si ji přitáhl do náruče a začal se chovat jako netrpělivý a dychtivý

milenec. Objal ji kolem krku a kolem jedné ruky si ovinul pramen jejích vlasů, druhou ruku jí přitiskl na záda a pevně ji k sobě přivinul. Zvrátil jí hlavu dozadu, sklonil se k ní a políbil ji.

Jako by mezi nimi přeskočila elektrická jiskra. Její ústa byla tak hebká, vláčná, žádoucí. Hrome, ta uměla líbat! Její rty se nenuceně rozevřely a v tom okamžiku Nick podlehl své zvědavosti a touze. Pronikl do nich jazykem, aby ochutnal jejich sladké nitro. Zpočátku strnula, ale jen na pár okamžiků a pak mu ovinula paže kolem krku, tiskla se k němu a zavěsila se na něho, jako by sdílela stejný výbuch vášně.

Polibek trval nekonečně dlouho. Nick si uvědomoval, že všechno je jen představení před kamerou, ale jeho tělo rozdíl nevnímalo. Reagoval jako každý muž v náručí krásné ženy.

Nakonec odtrhl ústa od jejích a uchopil rty její lalůček. „Pomalu," zašeptala Laurant bez dechu.

„Ne," odpověděl jí také šeptem Nick. Potom ji zatahal za vlasy a zvedl její hlavu tak, aby ho zas mohla políbit na ústa. Když se její jazyk dotkl jeho, tiše, zhluboka zamručel.

Laurant se u jeho rtů usmála s nádechem zadostiučinění a pak ho znovu vášnivě políbila, zcela stržena rolí dobyvatelky. Nick se také nenechal zahanbit. Rozepnul jí džíny, sklouzl rukou po páteři a pod látku. Sevřel její hýždě a přitiskl se k ní ztopořeným údem. Zděšeně otevřela oči a pokusila se odtáhnout. Nedovolil jí to. Jeho ústa převzala iniciativu a během několika vteřin měla Laurant zas oči zavřené a tiskla se k jeho pevné, teplé hrudi. Přivinuli se k sobě celým tělem. Nick ji hladil a laskal rukama i jazykem a ona zapomněla, že má něco hrát. Chytila ho za ramena, aby se nezhroutila, a vrátila mu polibek s upřímnou touhou.

Z temného obývacího pokoje v jiném domě ve městě je pozoroval voyeur. Jeho vzteklý řev se rozléhal celým domem. Vstal, celý roztřesený, uchopil lampu, vytrhl ji ze zásuvky a mrštil jí o štukovou omítku.

Odplata se blíží.

Kapitola 21

Ráno se Laurant nemohla přinutit pohlédnout Nickovi do očí. Jakmile minulou noc zhasla světla, Nick se od ní najednou odtáhl a vyrazil do chodby, aby odpojil kameru. Laurant uvítala, že je tma, protože věděla, že vypadá zmateně a nejistě. Zvedla se, ale nohy ji nechtěly poslouchat. Nejraději by se skryla v koupelně, než se jí zase vrátí klid a rozvaha, ale to nepřipadalo v úvahu. Místo toho znovu klesla do postele a zůstala ležet, až se jí utišilo prudce bušící srdce a dokázala se klidně nadechnout.

Ve ztemnělém pokoji se objevili Nick a Joe a řekli jí, že může bez obav spát. Oni dva se budou střídat na stráži. Nevěděla, jestli Nick vůbec spal nebo si alespoň trochu odpočinul. Jediné, co si pamatovala, bylo, že ji přemohlo naprosté vyčerpání.

Probudila se po rozednění a oblékla si běžecký úbor, pružný modrobílý top končící nad pasem, modré šortky, ponožky, a pohodlné, i když už odřené bílé tenisky. Vlasy si stáhla do ohonu a zamířila do ložnice, aby se trochu rozcvičila.

Když vycházela z koupelny, vstoupil do ložnice Nick. Pohlédl na ni a rozbušilo se mu srdce. Oděv zdůrazňoval každou křivku jejího těla. „Ježíši, Laurant, ví tvůj bratr, že nosíš takové oblečení?“

Začala s úklony a protahováním pasu a odpověděla, aniž na něho pohlédla. „Na mém oblečení není nic špatného. Nechystám se do kostela. Jdu běhat.“

„Možná by sis měla obléknout volnější tričko přes…“

„Přes co?“

„Přes prsa.“

Tričko ovšem nezakryje její úchvatné dlouhé nohy. Nick od nich nemohl odtrhnout zrak. „A dlouhé kalhoty,“ zamumlal. „Tohle je malé město. Lidi z tebe budou v šoku.“

„Ne, nebudou," ujistila ho. „Jsou zvyklí na to, že mě vidí běhat."

Nelíbilo se mu to, ani trochu se mu to nelíbilo, ale copak mohl něco namítat? Jestli se Laurant chce oblékat… sportovně… é, zatraceně, co se s ním děje? Není tu přece od toho, aby jí říkal, co má nosit. I kdyby byli příbuzní – což samozřejmě nejsou, připomněl si okamžitě – neměl by právo přikazovat jí, co si má oblékat.

Nick se už také oblékl na ranní běh, měl na sobě vybledlé modré tričko, šortky, bílé ponožky a ošoupané, kdysi bílé běžecké boty. Zatímco si Laurant protahovala nohy, zasunul do pouzdra u pasu pistoli a přetáhl přes ni tričko. Pak vzal malé naslouchátko a zastrčil si ho do pravého ucha. Přešel k zrcadlu nad jejím toaletním stolkem a na pásek na krku si připevnil hrdelní mikrofon.

Laurant si začala zavazovat tenisky a zeptala se: „K čemu je ten kolíček?"

„To je mikrofon," odpověděl Nick. „Takže dnes žádné urážlivé řeči. Wesson uslyší všechno, co říkám. Ovšem, Julesi, můžeš uvést do zprávy, že si myslím, že je to stupidní nápad."

Z naslouchátka, které měl v uchu, zazněla odpověď: „Ovšemže uvedu, agente Buchanane; a pro vás jsem pan Wesson, ne Jules."

Nick naznačil ústy slovo „idiot" a obrátil se k Laurant. „Připravena?"

„Ano," odpověděla a poprvé od chvíle, kdy přišla do ložnice, se mu podívala do očí.

„Zajímalo by mě, jak dlouho to bude trvat." Nesnažila se předstírat, že nerozuměla. „Ty sis všiml?"

„A ještě k tomu se červenáš."

„Nečervenám." Pohodila hlavou, aby zakryla rozpaky, a tlumeným hlasem, snad aby ji neslyšel Wesson, řekla: „Myslím, že nemusíme mluvit o tom, co se stalo…"

„Ne, nemusíme o tom mluvit," přisvědčil Nick. Pak se na jeho tváři objevil uličnický úsměv. „Ale vsadím se, že na to budeme oba myslet celý den," dodal.

Díval se na její ústa, a tak Laurant sklopila oči k zemi. „Pojďme," vyzval ji Nick.

Laurant přikývla a protáhla se kolem něho. Cestou ze schodů řekl Nick: „Chci, aby ses držela těsně přede mnou a nikam se nehnala. Poběžím pomalu, abych s tebou držel tempo.“

Zasmála se: „Poběžíš pomalu? O tom pochybuji.“

„Od té doby, co jsem nastoupil k FBI, pravidelně běhám. My agenti se musíme udržovat ve špičkové formě,“ řekl jí.

„Uhm,“ zamumlala. „Tak proč jsi mi říkal, že neběháš?“

„Ne, to jsem neříkal. Řekl jsem, že nerad běhám.“

„Říkal jsi, že běh škodí kolenům a že si celou dobu budeš stěžovat.“

„Běh opravdu škodí kolenům a určitě si budu stěžovat.“

„A kolik kilometrů každý den uběhneš?“

„Asi sto padesát nebo tak nějak.“

Laurant se zasmála. „Je to pravda?“

Joe stál u okna v obývacím pokoji a škvírou v zatažených závěsech vyhlížel ven.

„Nicku, myslím, že bys ses měl na něco podívat. Zdá se, že máme práci. Možná bys měl to běhání ještě přehodnotit.“

Laurant byla rychlejší než Nick. Vyhlédla ven a řekla: „To je v pořádku. Ti hoši čekají na mě. Běháme spolu každý den.“

Nick vyhlédl přes její hlavu a spatřil sedm mladíků postávajících na chodníku před domem. Další dva běhali kolem dokola po ulici.

„Kdo je to?“

„Hoši ze střední školy,“ odpověděla.

„A ti s tebou každý den běhají? Proč ses o nich kruci nezmínila?“

Jeho hlas zněl užasle a rozzlobeně. „Nerozčiluj se. Nic se neděje. Mrzí mě, že jsem ti o nich zapomněla říct. Jsou to členové lehkoatletického oddílu zdejší školy… nebo přinejmenším někteří z nich,“ vysvětlovala Laurant. „A vlastně se mnou nepoběží daleko, alespoň ne kolem jezera. Než doběhnu na pěšinu, zůstanou daleko za mnou. Počkají, až se budu vracet, a…“

„A co?“ naléhal Nick. Než však mohla odpovědět, zamumlal: „Wessone, slyšíte to?“

„Slyším vás naprosto jasně,“ zněla odpověď provázená praskáním.

„A co?“ zeptal se Nick znovu. „Počkají na tebe, až se budeš vracet z druhé strany, a co pak?“

„Pak se mnou poběží domů. To je všechno. Chtějí si přes léto udržovat kondici, aby byli ve slušné formě, až začne škola.“

Nick opět vyhlédl ven a všiml si, že po ulici přibíhá další chlapec, aby se připojil ke skupince.

„Ohromní běžci, to ti řeknu,“ podotkl ironicky. „Zvlášť ten, co se krmí koblihou. Ten se určitě chystá na olympiádu.“

Joe se na sebe podíval do zrcadla v předsíni. Vlasy se mu ježily na všechny strany. Od té doby, co vstal z postele, nebo vlastně z pohovky, se ještě ani neučesal. Začal si je uhlazovat a řekl: „É… nevěřím, že tihleti hoši jsou schopní vyhrabat se z postele a přijít sem kvůli běhání, Laurant. Jsem si jistý, že na běh vůbec nemyslí.“

„A co je tedy vede k tomu, že tak brzo vstávají?“ zeptala se užasle Laurant.

Odpověděl jí Nick. „Hormony, Laurant. Běsnící hormony.“

„Proboha! Touhle dobou? Kluci v takovém věku přece myslí kromě sexu na spoustu jiných věcí.“

„Ne, nemyslí,“ odporoval Nick.

Laurant pohlédla na Joea, který rozpačitě přikyvoval. „Opravdu nemyslí,“ tvrdil stejně jako Nick.

Nick ukázal palcem na okno. „V jejich věku jsem nemyslel na nic jiného než na sex.“

Joe přikývl. „Zase musím dát Nickovi za pravdu,“ řekl. „Je to jediné, na co jsem tehdy myslel. Většinou jsem uvažoval, jak se k němu dostat, a když se mi to podařilo, přemýšlel jsem, jak se k němu dostat příště.“

Laurant nevěděla, má-li se smát, nebo zlobit. Jejich rozhovor jí připadal směšný. „Vy mi tvrdíte, že když jste byli v pubertě, mysleli jste celý den jenom na sex?“

„V podstatě ano,“ řekl Nick. „Takže teď je nám jasné, odkud ti hoši jsou a co je zajímá. Možná bych měl vyjít ven a trochu si s nimi promluvit.“

„Neopovaž se!“

Nick dostal lepší nápad. Trochu je postraší. Přetáhl si tričko přes pistoli a zastrčil je do šortek, takže se obrys zbraně pod látkou zřetelně rýsoval.

Joe ho pozoroval. „To by je mohlo odradit," prohlásil.

Když Nick otevřel Laurant domovní dveře, aby mohla projít, usmál se a řekl: „Možná bych jich měl pár zastřelit."

Laurant obrátila oči v sloup a prošla kolem něho, aniž mu věnovala jediný pohled. Zamávala na svůj doprovod, přeběhla ulici a představila Nicka chlapcům. Sdělila jim, že je to její snoubenec. Všichni si všimli Nickovy pistole, ale vrhli na ni jenom zběžný pohled a pak se zase věnovali Laurantiným četným půvabům. Na Nicka se ani neobtěžovali pohlédnout, když jim Laurant vysvětlovala, že pracuje u FBI.

Pokud by se měl srovnávat elasten s nabitou pistolí, jednoznačně by zvítězil elasten.

Laurant se rozběhla a Nick běžel těsně za ní. Chlapci se přizpůsobili jejich tempu. Běželi jim po boku a střídavě se pokoušeli zapříst s Laurant konverzaci.

Jako první odpadl hoch s koblihou. Za ním brzy následovali další tři. Laurant postupně zvyšovala tempo, její dlouhé nohy se v elegantním plynulém pohybu míhaly nad dlažbou. Co se týče klubu svých obdivovatelů, měla pravdu. Než se dostali ke vstupu do parku, poslední dva hoši se chytali za břicho a lapali po dechu. Nick uslyšel, jak se jeden z nich kašle, a ten zvuk mu způsobil nesmírné potěšení.

Laurant tuto denní dobu milovala. Všude byl mír a klid a tichá krása. Na celou hodinu zapomínala na všechno ostatní a soustředila se jen na pěšinu pod nohama. Po nočním dešti byla ještě vlhká, ale Laurant věděla, že než přijde poledne, všude bude zas sucho. Iowu sužovala letní vedra a všechna zeleň usychala a hnědla. Laurant zahnula kolem modré hladiny jezera a po pravé ruce za ní zůstal vstup do přírodní rezervace. Tam se táhly dobré čtyři hektary hnědé prérijní trávy. V mírném ranním vánku se její stébla ohýbala jako obilné klasy.

Laurant proběhla kolem opatovy chaty a měla pocit, že ji pozoruje agent Wesson, ale neviděla ho, protože okenice byly

zavřené. Molo po pravé straně chaty čnělo vysoko nad vodou, což také svědčilo o dlouhodobém suchu.

Než oběhla kruh kolem jezera, stékaly jí pramínky potu po krku i mezi ňadry. Zpomalila, pak zůstala stát, předklonila se a zhluboka se nadechla. Uslyšela, jak za ní oddechuje Nick.

Oba představovali na pěšině snadný terč. Nick rychle prozkoumal pohledem hustý les i vysoké houští kolem nich a přistoupil blíž k Laurant. Na jeho tričku se rýsovaly temné skvrny potu. Hřbetem ruky si otřel zpocené čelo. Rozhodl se, že Laurant se bude moct vydýchat až doma. „Pojďme odtud. Půjdeme krokem, nebo poběžíme?“

„Poběžíme.“

Chlapci čekali u vstupu do parku. Šklebili se jako blázni a opět obklopili Nicka a Laurant a běželi spolu s nimi.

„Padavky,“ zamumlal Nick, když jim Laurant zamávala na rozloučenou a zahnula po chodníku ke svému domu.

Jakmile za nimi zapadly dveře, Nick si ulevil. „Kruci, tady je ale dusno.“

„Co si myslíš o našem jezeru? Není nádherné?“

„Viděl jsem ho už včera,“ připomněl jí. „Když jsme jeli za Wessonem.“

„Ale nepřipadá ti překrásné? Je tu úplný rybářský ráj. Voda je tak čistá, že nad kamenitým dnem vidíš plavat ryby.“

„Jo? Nevšiml jsem si.“

Laurant si založila ruce v bok a ještě trochu udýchaně řekla: „Jak je možné, že sis nevšiml? Kam ses díval?“

„Na všechna místa, kde by se mohl ukrýt ten gauner. Mohl tě mít před očima od okamžiku, kdy jsme se dostali do parku, až do té doby, než jsme odtamtud vyběhli, a vůbec bych ho neuviděl. Nemůžu tě tady nechat běhat. Slyšíš mě, Wessone? Pachatel se může skrývat kdekoliv. Tak velký prostor není možné zajistit.“

Laurant vyschlo v ústech, ale přesto se zmohla na otázku: „Myslíš, že by mohl střílet a…“

„Je všeho schopný a touží po přímém styku,“ řekl Nick. „Mohl by se pokusit tě postřelit, aby se k tobě dostal.“

„Když jste běhali v parku, měli jste kolem sebe další agenty, kteří vás pozorovali," prohlásil Joe a následoval Laurant do kuchyně, kam zamířila, aby si vytáhla balenou vodu k pití. Pak dodal: „Oba jste byli v bezpečí."

Laurant se vrátila do obývacího pokoje, jednu láhev vody hodila Nickovi a další si otevřela pro sebe. Zhluboka se napila a vykročila ke schodům. „Půjdu se osprchovat."

„Počkej," řekl Nick a několika káznými kroky ji předběhl. Nahlédl do koupelny, aby se ujistil, že na ně nečeká žádné překvapení.

Choval se skutečně nesmírně obezřetně a ona mu za to byla vděčná.

„Fajn, můžeš jít."

„Mohl by ses osprchovat v koupelně dole na chodbě," navrhla Laurant. „Počkám."

Když o patnáct minut později vyšla Laurant z koupelny, seděl Nick na posteli a s někým telefonoval. Všiml si, že má vlasy sčesané dozadu a ještě vlhké a že si oblékla krátký bavlněný župan, který už něco pamatoval. Sotva na ni pohlédl, zapomněl, o čem vlastně chtěl mluvit. Věděl, že je pod tenkou látkou nahá, a přinutil se odvrátit, aby se mohl opět soustředit na rozhovor.

„Podívej, Theo, o tom si promluvíme, až se vrátím do Bostonu. Ano?" Zavěsil, pomalu otočil hlavu a koutkem oka pozoroval Laurant. Viděl, jak otevírá zásuvku toaletního stolku a vytahuje z ní dva malé krajkové kousky prádla. Okamžitě si ji v něm představil.

Vzpamatuj se, přikazoval si. Nepřipadá v úvahu, aby si s ní něco začal, a nesmí si dovolit o tom ani fantazírovat. To by byl pěkný kamarád, kdyby si dělal choutky na Tommyho sestru.

Výčitky mu nijak nepomohly. Toužil po ní. Jak prosté! Konečně si to přiznal. Ale co s tím udělá? Nic, rozhodl se. Vůbec nic. I kdyby nebyla sestra jeho nejlepšího přítele, nemohl by s ní chodit. Vztah mezi nimi vůbec nepřipadal v úvahu. Neklapalo by to a nakonec by ho začala nenávidět. Laurant touží po tom, co nikdy neměla, po rodině a dětech, po spoustě dětí, a on si nic takového nepřeje. Viděl toho příliš mnoho, než aby se mohl stát

zranitelným rodičem. Přestože sám pocházel z osmičlenné rodiny, byl v podstatě samotář a líbilo se mu to.

Nikdy ji neměl líbat. Dostal hloupý nápad a bez rozmyslu ho uskutečnil, usoudil. Nebyl na to připravený, neuvědomil si, jak příjemné to bude. Bože, taková drzost! Původně si myslel, že zůstane rezervovaný profesionál, ale když ji sevřel do náruče a ucítil její hebké rty, předsevzetí někam ulétlo a on se začal podobat těm posedlým puberťákům před domem. Nebyl schopný myslet na nic jiného než na to, jak by bylo úžasné, kdyby ležela pod ním na zádech.

Možná měl Morganstern přece jen pravdu. Asi má k případu příliš osobní vztah a není dobré, že převzal takový úkol. Ale šéf se odvolával na jeho přátelství s Tommym. Co by si Pete pomyslel, kdyby věděl, že jeho agent touží po kamarádově sestře? Nick znal odpověď na tuto otázku. Pete by z něho sedřel kůži.

Telefon znovu zazvonil. Nick ho zvedl, chvíli poslouchal a pak řekl: „Ano, monsignore. Určitě mu to vyřídím. Díky, že jste zavolal."

Laurant stála u dveří skříně, přešlapovala z nohy na nohu a probírala se v šatech zavěšených na sklápěcí tyči.

Jakmile Nick zavěsil, zeptala se: „Byl to monsignore McKindry?"

„Cože? A, ano, byl. Tommy zapomněl u něho v kuchyni hodinky a monsignore říkal, že mu je pošle."

„Zmínil se, kdy Tommy a Noah odjeli?"

„Ano," odpověděl Nick. „Brzo ráno. Laurant, proboha, obleč si něco."

Laurant se dál prohrabovala ve svém oblečení a odpověděla: „Až mi dopřeješ chvilku soukromí, ráda se obléknu."

Postřehl v jejím hlase rozpaky. „Jasně, jasně," řekl a cítil se jako idiot. Vykročil ke koupelně a dodal: „Nevycházej z ložnice, než se obléknu, a neodemykej dveře."

„Dole je přece Joe."

„Jo, ale stejně chci, abys na mě počkala." Jeho tón nepřipouštěl námitky.

Zamířila k němu. Stahoval si tričko, když se ocitla za ním, aby si z poličky za umývadlem vzala fén a kartáč. Rukou bezděčně zavadila o jeho záda a on zareagoval, jako by ho právě spálila kulmou. Prudce sebou trhl.

„Promiň," zakoktala.

Nick si povzdechl a hodil tričko do umývadla. „Zase jsem tě uvedl do rozpaků, že?"

Stáli těsně u sebe a dívali se jeden na druhého. Laurant si jednou rukou přidržovala na prsou župan a v druhé svírala fén s kar tácem.

„Poslouchá nás pan Wesson?" zašeptala. Nick zavrtěl hlavou. „Mikrofon je na stolku se sluchátkem."

„Mrzí mě, že se cítím trapně, ale to proto, že jsme se líbali. Já vím, že to bylo zapotřebí, ale…"

„Ale co?"

Pokrčila rameny a řekla: „Prostě to ve mně vzbudilo trapný pocit. To je všechno."

„Oba jsme se…"

„Co?" zašeptala Laurant.

„Rozvášnili."

Dokud to nevyslovil, dívala se na špičky jeho nohou. Teď mu pohlédla do očí.

„Ano, tak to bylo. Co s tím budeme dělat?"

„Překonáme to," navrhl. „Napadl mě jeden způsob."

Jiskřičky v jeho očích ji měly varovat. „Jak?" zeptala se.

„Osprchuj se se mnou. Pak se určitě přestaneš stydět."

Jeho návrh ji tak šokoval, že se musela rozesmát, což bylo přesně to, co si přál. Napětí pominulo. Legračně se zašklebil. „Ty ale dovedeš být poťouchlý," řekla Laurant, otočila se a vyšla z koupelny.

Protože zrcadlo bylo ještě pokryto párou a v koupelně bylo horko, požádal ji Nick, aby nechala otevřené dveře. Laurant počkala, až uslyší šumět sprchu, a teprve pak se oblékla a vysušila si vlasy. Protože měli v plánu jít kupovat zásnubní prsten, rozhodla se, že si na sebe vezme něco elegantnějšího, a oblékla si bílé

pletené kalhoty a hedvábnou blůzku broskvové barvy. Ze zadní části skříně pak vytáhla bílé plátěné sandály.

Zatímco si fénovala vlasy, Nick ustlal postel. Přehoz, který přes ni natáhl, ležel sice nakřivo, ale Laurant jeho výkon nekritizovala.

Nick si oblékl džíny a bílou polokošili. K opasku si upevnil kožené pouzdro. Pak opět připnul mikrofon a nasadil naslouchátko a do zadní kapsy kalhot zasunul peněženku.

„Prima, takže co máme v plánu?“ zeptal se a pohlédl na Laurant.

„Napřed se nasnídáme, protože mám hlad jako vlk, pak přineseme Joeovi něco z obchodu. Potom chci zajít do svého podniku a podívat se, jestli už začali pracovat v patře. Pokud ne, budu tam mít práci na celé odpoledne.“

„Ještě klenotnictví,“ poznamenal Nick a obul si kožené mokasíny.

„Musím si taky vyzvednout šaty na svatbu,“ vzpomněla si Laurant. „A hodinu nebo dvě bych měla pracovat v kostele. Musím začít s tím podkrovím.“

Na pochůzkách strávili celé dopoledne. Byly to všechno běžné úkoly, které snoubenci spolu obvykle vyřizují, ale na jejich situaci nebylo nic obvyklého. Laurant se neustále ohlížela, dokonce i když stáli ve frontě v obchodě s potravinami, kde nakupovali pro Joea. Laurant každou chvíli zastavila nějaká sousedka nebo kamarádka a ona všem představovala Nicka jako svého snoubence.

Nick hrál svou úlohu velmi přesvědčivě. Byl pozorný a něžný a všechno se zdálo tak přirozené, až si Laurant musela připomínat, že je to jenom hra.

Ulevilo se jí, až když nasedli do auta. Tam se cítila bezpečná. Nick projel kolem McDonald’s, kde se nasnídali, a zamířil domů. Zapnul rádio a oba pak poslouchali sentimentální píseň Garth Brooks o ztracené a znovunalezené lásce.

Laurant se nemohla dočkat, až Nickovi ukáže svůj podnik. Pomohla mu vynést z auta nákup a nechala ho v předsíni, aby si ho Joe převzal. Pak znovu nastoupili do vozu. Protože měli v plánu zajet do kostela, až si koupí zásnubní prsten, rozhodl se Nick

prohlédnout si napřed náměstí. Zastavil u fontány, odkud mohl vidět všechny budovy. Žádná z nich nebyla přímo historická památka, ale staré budovy měly svůj půvab. Většina fasád by sice potřebovala opravit, ale jinak se domy zdály zachovalé.

„Vidíš, jaké by to tu mohlo být?“ zeptala se Laurant.

„Ano, vidím,“ přisvědčil Nick. „Jak tohle může někdo chtít zbořit?“

„Jenom hlupáci,“ prohlásila energicky. „Před lety to bylo místo, kam všichni chodili nakupovat a popovídat si. Byla bych ráda, kdyby se ta doba vrátila.“

„Nestačí dát domy do pořádku,“ řekl Nick. „Mělo by tu být něco, kvůli čemu by sem lidé chodili.“

„Ředitel vyšší školy uvažuje o tom, že by do rohové budovy po tvé pravé ruce umístil knihkupectví. Je dost velké a v areálu školy už pro ně není místo. Studenti by si museli chodit kupovat knihy sem na náměstí.“

„To by náměstí jistě prospělo.“

„Ano,“ souhlasila Laurant. „A mohli by chodit pěšky. Škola je jenom pár ulic odtud. Pojďme,“ vybídla Nicka. „Chci ti ukázat svůj podnik.“

Neubránil se úsměvu, když viděl její nadšení. Zaparkoval u prostřední budovy nedaleko klenotnictví. Pak spolu vyšli na ulici a Nick jí položil ruku kolem ramen.

Svým obchodem se moc chlubit nemohla. Na podlaze byla nanesena teprve první vrstva polyuretanu. Protože okna byla zakrytá, Nick se jimi ani nemohl podívat na nádherný mramorový pult. Bude muset počkat nejméně čtyři dny, než se nanese druhý a třetí nános a celé to uschne.

Zamířili tedy zpátky k Russelovu klenotnictví. Nick vyrazil Miriam Russelové dech, když si vybral prsten s dvoukarátovým diamantem – největší, který tam měli. Laurant ho však nechtěla. Líbil se jí jiný, zašpičatělý ovál s jedenapůlkarátovým diamantem. Protože se nemusel upravovat – seděl jí dokonale – Nick řekl, že to tak asi má být.

Laurant natáhla ruku, zamávala prsty ve světle, aby diamant zajiskřil, a nadšeně zavzdychala, jak se sluší na zamilovanou

dívku. Napadlo ji, jestli trochu nepřehání, ale zdálo se, že na Miriam její výkon zapůsobil. Sepnula ruce a zářila spokojeností.

Když Nick podal Miriam svou kartu American Express, aby nákup zaplatil, prodavačka zvážněla. Zeptala se Laurant, jestli by s ní mohla hovořit o samotě, než připíše částku na účet. Zavedla Laurant do zadní části krámu, zatímco Nick čekal u pultu. Nevěděl, o čem spolu mluví, ale to, co si řekly, každopádně uvedlo Laurant do rozpaků. Viděl, jak zčervenala a potřásala hlavou.

O pár minut později, jakmile Nick podepsal účet, vzal prsten, nasadil ho zas Laurant na prst a pak se sklonil a políbil ji. Byl to něžný, jemný polibek, při němž se celá roztřásla. Nick ji musel podepřít a odvést od pultu.

Když vycházeli z obchodu, zavolala za nimi Miriam: „Nezapomeň, co jsem ti říkala, Laurant. Držím ti palce."

Laurant, celá zahanbená, spěchala ven. Nick musel zrychlit, aby ji dohonil. „Co to mělo znamenat?"

„Nic důležitého."

„A proč ti bude držet palce?"

„Opravdu to nic není."

„No tak, Laurant. Řekni mi to."

Konečně zpomalila. „Dobře, povím ti to. Mluvila se mnou o tom, jaké u nich platí zásady pro vracení zakoupeného zboží. Myslí si, že to zvorám. Tak to říkala ona, není to můj výmysl. Uvědom si, že až bude po všem a ty odjedeš, budou si všichni myslet, že jsem to zase zvorala. To není k smíchu, Nicku, přestaň se šklebit."

Nick neprojevil nejmenší známku soucitu. Mezi výbuchy smíchu řekl: „Ty tady máš opravdu zvláštní pověst, že? Co vlastně provádíš mužům, kteří se k tobě snaží přiblížit?"

„Nic," vykřikla Laurant. „Nic jim nedělám. Jsem jenom… vybíravá. Ve městě je několik ženských, které nemají na práci nic jiného než roznášet klepy, a když některá z nich vidí, že mluvím s mužem, který by pro mě podle nich připadal v úvahu, předpokládají něco, co vůbec není pravda. Než se dovím, co se stalo, ta vlezlá redaktorka Lorna Hamburgová už o mně píše ve svém plátku jakési nesmysly. Je to směšné," dodala Laurant.

„Když mě pak s tím mužem není vidět, všichni si myslí, že jsem zas utekla a všechno zvorala.“

„O takových věcech se opravdu píše ve vašich novinách?“

„Redaktorka vede společenskou rubriku,“ vysvětlovala Laurant. „Není v ní nic jiného než žvásty a klepy. Tady se toho moc neděje, a tak…“

„Přehání?“

„Ach bože, my o vlku…,“ zašeptala Laurant. „Pojďme odtud, Nicku. Rychle, nebo nás uvidí.“

Lorna Hamburgová, která je spatřila, protože právě procházela kolem sousedního bloku, se rozběhla. Kolem drobné tváře jí vlály dlouhé vlnité platinové vlasy a na lalůčcích visely obrovité náušnice, které se při každém kroku divoce houpaly a cinkaly. Přes levé rameno měla přehozenou obrovskou plátěnou tašku se vzorem leopardi kožešiny a při běhu se k ní nakláněla, takže připomínala opilce, který nemůže udržet rovnováhu.

Utíkala ze všech sil, aby je doběhla, a hlasitě klapala po chodníku deseticentimetrovými zářivě červenými podpatky. Jejich zvuk připomínal drkotající zuby.

„Panebože, ta je jako uragán,“ podotkl Nick.

Když k nim dorazila, všiml si Nick okamžitě jejího obočí, nebo spíš toho, co měla na jeho místě. Lorna si je totiž vytrhala a místo něho si nad zapadlýma očima kreslila tužkou rovnou čáru.

Kvůli tomu, že Nick nemínil poslechnout a někam se schovat, byla teď Laurant v pasti.

„Myslela jsem, že agenti FBI jsou rychlejší,“ zamumlala a chystala se ho představit ženě, které potají říkala Gorila z *Gazette*.

„Mysli na to, co je naším cílem. Tohle je skvělá příležitost. Tak už se nemrač a dívej se na mě jako zamilovaná.“

Nick byl odporně okouzlující, což Lornu samozřejmě přimělo k tomu, aby byla ještě dotěrnější než obvykle. Žádala okamžité interview. Vytáhla z tašky veliký zápisník a chtěla, aby jí podrobně vylíčili, jak se oni dva seznámili.

Během patnácti vteřin byly Nickovi jasné dvě věci. Za prvé, že redaktorka nenávidí Laurant, a za druhé, že s ním flirtuje. Nebyla to neopodstatněná domněnka. Člověk nemusel být zvlášť bystrý,

aby to zjistil. Bylo to naprosto jasné podle toho, jak si neustále olizovala rty a významně povystrkovala špičku jazyka. Nechutné.

Čím důvěrnější otázky Lorna kladla, tím víc se Laurant svíral žaludek, ale v okamžiku, kdy se Lorna zeptala, jestli spolu žijí jako manželé, už toho měla dost.

„Do toho ti rozhodně nic není, Lorno."

Nick jí stiskl rameno a řekl: „Miláčku, ukaž přece Lorně svůj zásnubní prsten."

Laurant soptila vzteky, ale přece jen zvedla ruku a zamávala jí před Lorniným obličejem.

„Ten musel stát peněz! Všichni ve městě vědí, že pracujete u FBI," řekla redaktorka. „Už mi kvůli vám šestkrát telefonovali. Opravdu," dodala, když se Nick zatvářil nevěřícně. „Víte, to má na svědomí vaše zbraň. Lidé si všímají. Ale jsou příliš zdvořilí, než aby se vás zeptali."

„Takže si raději šeptají za jeho zády," vložila se do řeči Laurant.

Lorna si jí nevšímala. „Agenti FBI nemívají moc peněz, že?"

„Chcete vědět, jestli si můžu dovolit koupit takový prsten?" zeptal se Nick.

„Nechtěla jsem být tak drzá."

Nick stiskl Laurantinu ruku. „Žiju si docela slušně. Rodinný majetek," dodal.

„Takže jste bohatý?"

„Proboha, Lorno! To přece není…"

Nick položil druhou ruku Laurant na rameno a řekl mile: „Ale miláčku, nerozčiluj se přece. Lorna je prostě zvědavá."

„Ano," přisvědčila redaktorka. „Jsem zvědavá. A odkud vlastně jste, Nicku? Nevadí vám, že vám říkám Nicku, že ne?"

„Ovšemže ne. Bydlím v Bostonu. A vyrostl jsem v Nathan's Bay."

„Odvezete si Laurant do Bostonu, až se vezmete?"

„Ne. Chystáme se usadit tady. Já trávím dost času na cestách, ale usadit se můžu kdekoliv, a Laurant má tohle město ráda. I mně se už začalo líbit."

„Ale Laurant nebude muset pracovat, až se vezmete, že ne?"

„Dům neprodám, Lorno, takže o tom ani neuvažuj," odsekla Laurant.

„Bráníš pokroku, Laurant."

„Bohužel." Nebyla to nijak brilantní odpověď, ale nic jiného ji v tom napjatém okamžiku nenapadlo. „A náhodou chci pracovat."

„Samozřejmě že chceš," prohlásila blahosklonně Lorna.

„Jestli chce Laurant pracovat, bude pracovat," ozval se Nick. „Je moderní, nezávislá žena a já ji podpořím ve všem, co hodlá dělat."

Lorna zaklapla zápisník a strčila ho do tašky. Pak se s protektorským pohledem obrátila na Laurant.

„Ráda bych věřila, že tentokrát je to doopravdy, ale upřímně ti povím, že mám jisté pochybnosti. Rozhodně bych nechtěla být nucena tisknout další omluvu. To dělám velmi nerada. Lidé věří, že co uveřejním ve svém sloupku, je pravda, takže jistě chápeš, proč si dělám starosti."

Nick objal Laurant kolem ramen a přitáhl si ji k sobě.

„Musela jste tisknout omluvu kvůli Laurant?"

„Dokonce dvakrát," řekla Lorna.

„To není důležité," vyhrkla Laurant. „Už musíme jít. Máme dnes odpoledne ještě spoustu vyřizování."

„Jsem si jistá, že jste si všiml, jak jsou Holy Oaks malé," začala Lorna. „A já tady mám důležitou funkci. Rediguji společenskou stránku v *Gazette*. Lidé na mě spoléhají, že se budou včas dovídat o posledních událostech ve městě. Také ode mě očekávají, že je budu pravdivě informovat, ale vaše snoubenka mi mé úkoly nesmírně ztěžuje. Dostala jsem se do situace, kdy se mi příčí o ní něco napsat. Opravdu."

„Tak nic nepiš," navrhla Laurant.

Lorna se otočila k Nickovi a pokračovala. „Jak jsem se už zmínila, než jsem byla tak neomaleně přerušena, Laura pořád mění názor. V jednom svém článku jsem uvedla, že Steve Brenner a Laura mají zřejmě vážnou známost a že se schyluje k svatbě, ale byla jsem přinucena zveřejnit odvolání s omluvou."

Odmlčela se, ušklíbla se na Laurant a pokračovala: „Přinutila mě to udělat. Dovedete si to představit? Ohrozila moji

důvěryhodnost, ale to jí bylo jedno. Pořád trvala na tom, abych zveřejnila odvolání.“

„Protože to nebyla pravda,“ rozhořčeně se ozvala Laurant. „Se Stevem Brennerem jsem nikdy nechodila a ty to víš, ale tobě nezáleží na tom, jestli píšeš pravdu. Že je to tak, Lorno?“

Laurantin francouzský přízvuk byl čím dál výraznější, což svědčilo o tom, že je rozčilená.

„Musíš se urážet? Píšu přesně to, co mi lidé řeknou.“

„Pokud mi slouží paměť, napsala jsi taky o mých plánech na svatbu.“

Laurant ji tlačila do kouta a to se Lorně ani trochu nelíbilo. „Už si nevzpomínám na podrobnosti, ale určitě jsem se to musela dovědět ze spolehlivého pramene, jinak bych to neuveřejnila,“ zamumlala a rozmrzele našpulila rty.

„Ten spolehlivý zdroj byl Steve Brenner?“ zeptal se Nick.

„Uznávám, že jsem možná trochu… přeháněla, aby byl článek čtivější,“ vysvětlovala Lorna. „Ale určitě jsem si všechno nevymyslela, i když vám možná Laura řekla něco jiného. Musím chránit svou pověst.“

„Co na článek říkal Steve?“

Lorna pokrčila rameny. „Neřekl nic. Už jste se s ním setkal?“

„Ne, ještě ne.“

„Bude se vám líbit,“ ujišťovala ho Lorna. „Všem se líbí – kromě Laury. Steve chce rozhýbat zdejší ekonomiku a dělá toho tolik, aby pomohl městu. Vím, že se musel cítit stejně trapně jako já, když bylo uveřejněno odvolání, ale neřekl ani slovo. Nechtěl o tom mluvit. Je opravdový gentleman. Žádnou omluvu bych neuveřejnila, kdyby mi Lauren nevyhrazovala, že to požene dál. Dovede být velmi… nepříjemná.“

„Opravdu bychom měli jít,“ opakovala Laurant. Měla už milé Lorny plné zuby.

Nick se nehýbal. „Jenom pro upřesnění…, protože chcete všechno vědět přesně a tak…“

„Ano?“ dychtivě se ozvala Lorna a vytáhla pero.

„Jmenuje se Laurant. Laurant, a ne Laura nebo Lauren. A máme se rádi," dodal. „Takže nebudete muset zveřejňovat žádné odvolání. Nemám pravdu, zlato?"

Když nedostal okamžitou odpověď, stiskl Laurant rameno.

„Ano," řekla nakonec. „Nick má rád mě a já mám ráda jeho."

Na Lornině tváři se opět objevil zlomyslný úsměšek. Byl jasné, že Laurant nevěří, a Laurant si najednou uvědomila, že tu nesnesitelnou ženskou musí přesvědčit.

„Stalo se to asi tak," řekla a luskla Lorně prsty před nosem. „Nevěřila jsem v lásku na první pohled, ale pak jsem potkala Nicka. Myslela jsem, že za tím vězí sex, že je to tak, miláčku? Ale pak jsem poznala, že je to láska. Opravdu jsem se do něho šíleně zamilovala."

Lornina malá očka těkala z Nickova samolibého úsměvu na Laurantinu roztouženou tvář a zase zpátky.

„Budu tě citovat." Tu větu pronesla Lorna jako hrozbu.

„To bude nejlepší," ujistil ji Nick a obrátil se k autu, Laurant pořád v objetí.

Jejich vůz naštěstí nebyl daleko. Nick otevřel Laurant dveře, pak obešel auto k sedadlu řidiče a nastoupil. Lorna zůstala stát na chodníku a nenávistným pohledem je sledovala.

„Tak se mi zdá, že tě Lornička nemá příliš v lásce," řekl Nick a pohlédl do zpětného zrcátka na redaktorku společenské rubriky.

„Už chápu, proč o tebe FBI tak stojí. Jsi velmi všímavý."

„Článek bude v nedělním vydání," křičela za nimi Lorna. „Snažte se, aby vám do té doby láska vydržela."

Laurant, překypující zlostí, že jí žena nevěří, stáhla okénko a vyklonila se ven. „Říkám ti to naposledy, Lorno. Tohle je pravá láska. Až na věky."

Lorna sestoupila z obrubníku. „Skutečně?"

„Skutečně," opakovala Laurant.

„Určili jste si už datum svatby?" zeptala se.

To byla provokace a nezůstala bez odezvy. „Vlastně ano," řekla Laurant. „Svatbu budeme mít druhou říjnovou sobotu v sedm hodin."

„Máte nějaký důvod, proč tak spěcháte?"

„Nechceme dlouho zůstat jen snoubenci. Kromě toho, všechno je v plánu. Opravdu, Lorno, vědí o tom všichni. Mohla bys to napsat? Přece jenom jsi redaktorka společenské rubriky.“

Lorna hlasitě zafuněla. „Přece jenom… plánovat svatbu tak narychlo… Ale *nemusíte* se brát, nebo ano? Snad to není důvod takového spěchu?“

„Je,“ odsekla Laurant a sáhla po klice.

Nick ji vzal za rameno a zajistil dveře. Přemáhal smích, ale měl chuť se jí zeptat, co by udělala, kdyby ji nechal vystoupit. Vyřídila by si to s Lornou ručně?

Najednou Laurant napadlo, že se chovala jako úplný blázen. Zabořila se do sedadla a vytáhla okno.

„Jeď, prosím tě. Ať už jsme pryč.“

Ani jeden z nich nepromluvil, dokud nevyjeli z náměstí a neocitli se na cestě ke kostelu. Pak Laurant spustila. „Lorna Hamburgová je nejumíněnější, nejzlomyslnější klepna v Holy Oaks. Nemůžu ji vystát. Je krutá a zlá a ráda způsobuje lidem problémy. Jak se opovažuje mi nevěřit,“ křičela. „Nikdy předtím jsem jí nelhala. Nikdy. Ale ona mi přesto nevěří. Viděl jsi, jak se tvářila. Myslela si, že lžu.“

Další minuta uplynula v mlčení a pak na ni Nick pohlédl. „Laurant?“

„Co je?“ zeptala se rozmrzelým hlasem. Připomněl jí pravdu. „Ty jsi přece lhala.“

„Ale to ona nemohla vědět, ne?“

„Třeba to věděla.“

„Jeď, Nicku. Prosím tě, jeď.“ Zasmál se. Už se neudržel.

Nevšímala si ho a vyhlížela z okna a snažila se uklidnit.

„Nemluvíš moc logicky,“ prohlásil Nick. „Co se stane, až všechno skončí a já se vrátím do Bostonu? Přinutíš Lornu napsat další omluvu, nebo prostě přiznáš, že jsi jí lhala?“

„Nikdy nepřiznám, že jsem lhala. Nikdy. Nedopřeju té odporné ženské takové zadostičinění. Kvůli jejímu lhaní mám mezi muži ve městě strašnou pověst.“

Zkřížila paže před sebou a zadívala se do klína. Věděla, že se nechovala příliš rozumně, ale měla na Gorilu takový vztek, že jí to bylo jedno.

„Lorna nemá žádnou morálku. Přísahám, že udělám všechno, abych nemusela přiznat, že jsem lhala. Třeba se za tebe vdám," přeháněla. „I když podle mých představ nepřipadáš v úvahu."

Nick zpomalil. „Jak to myslíš, že nepřipadám v úvahu? Co je na mně špatného?"

„Kolem tebe není bezpečí. Nosíš pistoli."

„Vždyť jsem ti říkal, že to patří k mé práci."

„Já vím."

„V životě neexistují žádné záruky, a už vůbec nic takového jako naprostá bezpečnost, alespoň ne taková, jak si představuješ. Při práci může umřít i řidič autobusu."

„Ano? A kolik řidičů autobusu myslíš, že zemře při přestřelce?"

Zaťal zuby. „Neznám ani moc agentů FBI, kteří se dostali do přestřelky, jak sis vzala do hlavy," zabručel. „Říkáš úplné nesmysly. Ale to přece víš, že?"

Ztuhla. „Možná nechci mluvit rozumně. A co na tom?"

„Takže jestli tomu dobře rozumím, i když víš, že je to nerozumné, chceš si mě vzít, aby měla Lorna zlost?"

Samozřejmě že nic takového nechtěla udělat. A samozřejmě to nechtěla přiznat muži, který za každých okolností tak logicky argumentoval. „Co z toho vyvozuješ?" zeptala se raději.

„Nic. Když na tom nevidíš nic špatného, tak já taky ne."

Vyzývavě na něho pohlédla. „Výborně. Takže čtrnáctého října… v sedm hodin…, zapiš si to."

Kapitola 22

To, co jeden člověk považuje za veteš, může být pro jiného poklad. V to doufala Laurant, když se probírala tuctem krabic prolezlých plísní, plných prádla a rozlámaných tretek, které někdo uložil na půdu před víc než padesáti lety. Než s tím toho dne skončila, byla celá zaprášená, bílé kalhoty měla zasedlé a z prachu ze starých lepenkových krabic každou chvíli kýchala. Bohužel se jí nepodařilo najít mezi těmi krámy žádného van Gogha nebo Degase. Vlastně nenašla nic jiného než to, co skutečně považovala za bezcennou veteš, ale nedala se odradit. Vždyť s celým úklidem teprve začala a čekalo na ni ještě dalších šedesát krabic.

Nick jí pomohl odnést všechno harampádí přes čtyři křídla schodiště až do auta.

„Budeme mít čas zastavit se u švadleny, abych si tam vyzvedla šaty na svatbu?“ zeptala se Laurant.

„Samozřejmě, pokud si pospíšíme. Pro Tommyho a Noaha bychom se měli zastavit asi za hodinu. Takže se ještě stihneme osprchovat a převléknout.“

Sotva dojeli domů, běžela Laurant nahoru a cestou se srazila s Joem, který sestupoval do přízemí.

„Právě jsem to tu všechno prošel a všechno jsem řádně pozamykal,“ ujistil ji.

Nick pečlivě přehodil její šaty přes stůl v jídelně a zamířil do kuchyně, aby se napil něčeho studeného.

Laurant se rychle chystala. Nemínila udělat podruhé stejnou chybu a vyjít z koupelny ve starém, ošklivém, ošoupaném županu, a tak si s sebou vzala všechno, co bylo třeba, včetně střevíčků s volnou patou.

O dvacet pět minut později vypadala tak, jak si představovala. Dnes večer zavrhla všechny zábrany a oblékla si *ty šaty*. Byly

krátké a černé a materiál obsahoval dostatečné množství elastenu, takže obepínal postavu na správných místech. Půvabný čtvercový výstřih odhaloval jen kousek klíční kosti. Tyto šaty měla na sobě jen jednou od té doby, co se přistěhovala do Holy Oaks, tehdy, když ji Michelle a Christopher pozvali na večeři, aby s ní oslavili své zásnuby. Michelle je nazvala „bombovní“ a tvrdila, že jsou nejvíc sexy ze všeho, co kdy na sobě Laurant měla. Christopher s ní vřele souhlasil.

Laurant stála před zrcadlem a krášlila se. Dokonce si natočila vlasy, ale protože v tom neměla praxi, spálila si přitom ucho. Zadívala se na svůj obraz v zrcadle a hlasitě zaúpěla. Proč dá tolik práce, aby člověk vypadal hezky? Není sice pubertální holka v rozpuku první lásky, ale teď se tak zjevně chová, pomyslela si.

Proboha, snad se do něho nezamilovala! Při tom pomyšlení ucítila na páteři mrazivé jehličky. Až jeho práce tady skončí, odjede.

„To je šílené,“ zašeptala a hodila kartáč na poličku. Hloupě se zbláznila do přítele svého staršího bratra. Jinak se to říct nedalo.

Její ješitnost utrpěla silný otřes, když Nick vstoupil do místnosti. Sotva si jí všiml. Pohlédl na ni jen zběžně – asi se ujišťoval, že má každou botu na správné noze, a řekl jí, že volá Pete, a až domluví s Joem, chce mluvit s ní. Jeho hlas zněl jaksi napjatě a Laurant uvažovala, proč působí tak nervózním dojmem.

Díval se někam přes její hlavu. „Není to nic důležitého,“ řekl. „Chce jenom slyšet, jak to zvládáš.“

Když Nick cestou do koupelny procházel kolem Laurant, ucítil závan jejího parfému. Předstíral, že si toho nevšiml, stejně jako dělal, že si nevšiml, jak neuvěřitelně svůdně vypadá v upnutých černých šatech. Než zavřel dveře. Pak se o ně opřel, sklonil hlavu a zašeptal: „Kruci, tohle je průšvih.“

Za patnáct minut vyjeli, aby vyzvedli Noaha a Tommyho. Nick zajel na zadní příjezdovou cestu za kostel a zaparkoval u schodů. Právě s Laurant vystupovali z auta, když se ve dveřích objevil Tommy a rozběhl se dolů po schodech. Noaha nebylo vidět.

Tommy sevřel Laurant v náručí. „Jak se cítíš?“

„Výborně,“ ujišťovala ho.

„Vrať se do vozu.“ Pustil ji, otevřel dveře a se zjevnou úzkostí se ji snažil strčit dovnitř. „Nicku, to není dobrý nápad.“

„Kde je Noah?“ zeptal se Nick. Počkal, až se Tommy usadí na zadním sedadle, a teprve pak nastoupil sám.

„Už jde,“ řekl Tommy. „Co kdybychom si koupili v restauraci nějaké hotové jídlo a zajeli si to sníst k Laurant? Nelíbí se mi, že by se měla ukazovat na veřejnosti. Je to nebezpečné.“

Laurant se pootočila, aby bratrovi viděla do tváře. „Tommy, nemůžu být pořád zavřená doma.“

„Nechápu, proč ne.“

„Naším plánem je, aby mě bylo vidět, copak si to neuvědomuješ?“

„Já vím, jaký je plán,“ odsekl Tommy. „Přimět toho blázna, aby na tebe zaútočil.“

„On se k tomu chystá,“ řekl tiše Nick. „Ale byli bychom rádi, kdyby k tomu došlo raději dřív než později. Budeme připravení.“

„Jak jsem řekl, není to dobrý plán. Může se něco pokazit…“

Laurant ho přerušila. „Víš, že i teď jsme pod dohledem agentů?“ Nevěděla, jestli je to pravda. Pokoušela se jen bratra uklidnit.

„Kde jsou?“ zeptal se a otočil se k zadnímu oknu, aby se podíval ven.

„Není je vidět,“ řekla Laurant a snažila se o rozhodný tón. Zdálo se, že se Tommy trochu uklidnil. „Tak dobře. Á, hrome. Zapomněl jsem si peněženku.“

„Tohle se přece říká, až ti předloží účet,“ zavtipkoval Nick. „Hned jsem zpátky.“

Laurant se dívala, jak bratr vybíhá po schodech a vrací se do domu. „Je nervóznější, než jsem byla já v Kansas City.“

„To je pochopitelné.“

Tommy se objevil asi za minutu a dlouhými kroky spěchal k nim. Hned za ním přicházel Noah. Nick a Laurant si okamžitě všimli jeho oděvu. Napřed se dal do smíchu Nick, vzápětí se rozesmála i Laurant.

Noah měl na sobě černou kněžskou sutanu, černou košili a bílý kolárek.

„Za tohle se dostane rovnou do pekla,“ řekl Nick.

Laurant se musela odvrátit, aby se přestala smát. „Myslíš, že má u sebe zbraň?“

„Musí nosit zbraň,“ řekl Nick.

„Pořád?“

„Pořád,“ odpověděl.

Noah se ani nenamáhal pozdravit. Byl rozhodnutý, že Tommyho přiměje, aby souhlasil s jeho názorem na věc, o niž se zřejmě přeli.

„Říkám ti, že to není normální.“

„Pro tebe možná ne,“ odpověděl Tommy.

Noah zafuněl. „Pro žádného muže.“

Nick vytušil, o čem asi diskutují. „Jde o celibát, že?“

„Jo,“ odpověděl Noah. „Kněz, který nesmí žít sexuálním životem… to přece není správné.“

Nick se zasmál. Tommy potřásl hlavou a pokusil se zavést řeč na jiné téma. „Kde se najíme?“

Noah ho nemínil nechat vyklouznout. „Vždyť to ani není zdravé,“ řekl. „Copak si vůbec nevšímáš žen, které za tebou chodí? Nebo ano?“

Tommymu docházela trpělivost. „Ano, všímám si jich,“ řekl. „Ale nedbám na ně.“

„To právě myslím. Není to prostě…“

Tommy ho přerušil. „Jo, já vím. Není to prostě normální. A už toho nech, Noahu.“

Noah se rozhodl, že mu vyhoví. „Sakra, ty ale nádherně voníš, Laurant. Nebo jsi to ty, Nicku?“ zažertoval.

Než mohl někdo z nich odpovědět, pokračoval. „Všimli jste si toho ohromného množství dodávek ve městě? Jsou všude. Doufám, že Wesson kontroluje značky aut. Dělá to, jo?“

Jeho otázka narušila bezstarostnou náladu a konverzace zvážněla.

„Volal jsem mu před chvílí, abych zjistil, co manového. Chtěl jsem vědět, jestli zjistil značky aut dělníků v ulici, kde bydlí Laurant, ale Wesson mi nechtěl nic říct.“

„A co ti odpověděl?“

„Že dělá svou práci. Přesně takhle to řekl.“ Noah povzdechl. „Takže my jsme jenom najatí pistolníci. Jinak nás naprosto ignoruje.“

„Vypadá to tak.“

„Zatraceně. Nehodlám pracovat se zavázanýma očima.“

Tommy začal na Noaha dotírat otázkami a návrhy, a než zaparkovali za restaurací Šípková růže, Laurant úplně ztratila chuť k jídlu.

Noah chytil Tommyho za paži, když chtěl kněz vystoupit z auta. „Poslouchej, velebníčku. Drž se u mě. Jestli zas někam utečeš, vlastnoručně tě odprásknu.“

„Jo, dobře. Už se to nestane.“

Noah se usmál a zdálo se, že se mu vrátila dobrá nálada. Tommy vystoupil z auta a otevřel Laurant dveře. Jeho sestra se elegantně vyhoupla ven a sebevědomě si uhladila šaty.

Noah zálibně hvízdl. „Máš krásnou sestru, Tome.“

„Nehodí se, aby kněz hvízdal na hezké ženy.“

Noah pohlédl na Nicka. „Co jsem si nasadil kněžský límeček, v jednom kuse mě kritizuje. Snažím se být trpělivý a vycházet mu vstříc, ale on mi to jenom ztěžuje.“

Tommy s Laurant kráčel vpředu a hlavu při hovoru nakláněl k ní, a Nick se zařadil vedle Noaha za nimi. „V jakém směru mu vycházíš vstříc?“ zeptal se.

Noah pokrčil rameny. „Nabídl jsem se, že se ujmu zpovědi místo jednoho kněze, ale Tom se rozčilil a nedovolil mi to.“

Tommy ho uslyšel a otočil se. „Samozřejmě že jsem ti to nedovolil.“

„Tvůj kamarád bere kněžské povolání opravdu vážně.“

„Všichni duchovní by měli brát svoji práci vážně,“ řekl Nick. „Měl jsem Tommyho upozornit na tvůj zvrácený smysl pro humor.“

„On se hned vzteká.“

„To proto, že víš, co na něho platí.“

„A co Laurant?“

„Co s ní má být?“

Noah přimhouřil oko. „Zjistil jsi, co platí na ni? Všiml jsem si, jak se na ni díváš.“

„To nepřipadá v úvahu. Počkej, Tommy,“ zavolal Nick. „Napřed půjde dovnitř někdo z nás.“

„Nepřipadá v úvahu pro tebe, nebo pro mě?“

„Pro oba. Není to typ ženy, se kterou si člověk nezávazně začíná.“

Kolem budovy zatáčela cestička z kočičích hlav. Noah kráčel před Tommym a Laurant, Nick zůstal poslední. Oba agenti ostražitě sledovali okolí.

Cestu ke dveřím lemovaly cihlově červené truhlíky s červenými a bílými pelargoniemi. Šípková růže byla stará rozlehlá budova ve viktoriánském stylu, kterou před časem přestavěli na restauraci. Jídelnu zdobily četné křišťálové vázy s květinami, stoly pokrývaly bílé ubrusy. Zdálo se, že jídelní porcelán je starý a cenný.

Byli uvedeni do místnosti v zadní části budovy, s výhledem na rybník a lesy. Nabídli jim kulatý stůl u okna, aby měli příjemný pohled ven, ale Noah ukázal na stůl v rohu a prohlásil, že by se raději posadili k němu.

V restauraci bylo plno. Rozléhal se tu hluk a smích. Obědvalo zde i několik rodin s dětmi. Když čtveřice mířila ke svému stolu v rohu, mnozí hosté se otáčeli, aby si prohlédli Laurant. Dokonce i děti jí byly unesené. Zdálo se, že Laurant obdivné pohledy mužů v restauraci vůbec nevnímá.

Číšník posunul stůl tak, aby se Laurant mohla usadit v rohu. Nick zaujal místo vedle ní. Noah a Tommy se posadili proti nim, ale Noahovi se příčilo, že by měl sedět zády do místnosti, a tak pootočil svou židli, aby viděl na ostatní návštěvníky.

Tommy nemohl vydržet klidně sedět. Každou chvíli se otáčel a díval se po místnosti. Při každém výbuchu smíchu sebou trhl.

„Seď klidně a pokus se uvolnit,“ vyzval ho Noah. „Když se tak ošíváš, vzbuzuješ pozornost. A přestaň na ty lidi zírat. Copak většinu z nich neznáš?“

Tommy zavrtěl hlavou. „Ne, neznám. Právě proto si je prohlížím.“

„Nechej to na nás,“ prohlásil Nick. „Raději si probereme program, ano?“

„Myslím, že by ses měl alespoň trochu usmívat, Tommy,“ zašeptala Laurant. „Dnes bychom to měli oslavit.“

„Objednám láhev šampaňského,“ řekl Nick.

„A co vlastně slavíme?“ zeptal se Noah.

Laurant zvedla ruku. „Nick a já jsme se oficiálně zasnoubili.“

V tom okamžiku se Tommy konečně usmál. „Takže proto jste se oba tak vyparádili.“

„Já jsem se nevyparádila.“

„A dokonce sis udělala make-up! To přece nemáš ve zvyku.“

Laurant věděla, že se ji bratr nesnaží úmyslně uvést do rozpaků, ale stejně měla chuť ho pod stolem kopnout, aby s takovými řečmi přestal.

„I vlasy máš nějak jiné.“

„Nakulmovala jsem si je, víš? To se přece dělá, ne? A mimochodem, kdyby se někdo ptal, jsi nadšený, že si beru tvého nejlepšího přítele.“

„Jasně,“ souhlasil Tommy.

„Nakonec se s tvou sestrou asi opravdu budu muset oženit,“ řekl Nick a zašklebil se. „Jak to?“

„Potkala jednu kamarádku…“

„Lorna není moje kamarádka.“

Nick přikývl. „A Laurant udělá všechno pro to, aby Lorna nemusela odvolávat, co jsem ti právě řekl.“

Tommy se zasmál. „Lorně byla Laurant vždycky solí v očích. Asi se s ní opravdu budeš muset oženit.“

Pohodlně se opřel. Přejížděl očima z Laurant na Nicka a zase zpátky a pak řekl: „Vůbec by to nebylo špatné. Vy dva se k sobě docela hodíte.“

„Ona si mě nechce vzít. Nepřipadám jí dost bezpečný.“

„Svatbu budeme mít druhou říjnovou sobotu v sedm hodin a oddávat nás budeš ty,“ řekla Laurant. „Vím, že Lorna o tom bude s tebou mluvit, tak předstírej, že tě to těší, a pamatuj si datum.“

„Jo, samozřejmě, druhá sobota v říjnu," opakoval si Tommy. „Budu si to pamatovat. Ale až to skončí, budeš muset říct Lomě pravdu."

Laurant energicky zakroutila hlavou. „Napřed se odstěhuju."

„Myslel jsem, že si mě vezmeš, abys zachovala tvář." Pokrčila rameny. „To bych koneckonců mohla."

„Manželství je posvátný svazek," připomněl jim Tommy. „Rozjasni tvář, Tommy. Jdi s proudem."

„Jinými slovy, mám se překonat a lhát." Usmála se. „Správně."

„Tak dobře, ale odpověz mi na jednu otázku. Když vás budu oddávat, kdo tě doprovodí k oltáři?"

„Na to jsem ještě nemyslela," přiznala Laurant

„Já mám nápad," řekl Noah. „Co kdybych Nicka s Laurant oddal já, a ty, Tome, bys mohl odvést svoji sestru k oltáři."

„To je skvělý plán," přisvědčil Nick.

Tommy se zatvářil rozhořčeně. „Tak dobře, Noahu, ještě jednou si zopakujeme pravidla. Ty nejsi žádný kněz. Jenom ses za kněze převlékl a to znamená, že nemůžeš nikoho oddávat, zpovídat a smlouvat si schůzky s děvčaty."

Noah se zasmál, což upoutalo pozornost stolujících v nejbližším okolí. „Zatraceně, nemusíš se přece hned rozčilovat. Vždyť přece jenom předstíráme, že se Nick žení s Laurant. Takže já taky budu předstírat, že je oddávám."

Tommy se podíval na Nicka. „Nemohl bys mi s ním pomoct? Opat kvůli Noahovi dost riskuje. Pete s ním mluvil a přesvědčil ho, aby s tím plánem souhlasil. Opat přistoupil na to, že všem bude říkat, že Wesson je jeho bratranec, kterého nechává bydlet ve své chatě. Ten člověk je opravdu velmi ochotný," dodal. „Je ovšem problematické, když se někdo převléká za kněze. Noah sice slíbil, že neudělá nic, čím by znevážil duchovní stav, ale pět minut poté, co jsme vyšli z opatovy pracovny, začal dělat oči na Suzii Johnsonovou a říkal jí miláčku."

„Snažil jsem se chovat jako moderní, přátelský kněz," vysvětloval Noah. „A pořád si myslím, že duchovní by měli mít jeden den v týdnu vyhrazený pro…"

Tommy ho zarazil. „Jo, já vím. Pro sex. Takhle to ale nejde."

Vtom zazvonil Nickův mobil. Nick chvíli poslouchal a pak řekl: „Ano, pane," a zavěsil.

„Šerif právě vyjel s novým červeným Fordem Explorerem. Míří sem."

„Je sám?" zeptal se Noah.

„Zdá se."

„Rada tady pořádá každý týden schůze," vysvětlovala Laurant. „Ostatní jsou už zřejmě nahoře v některém salonku."

„Je členem rady i Brenner?"

„Myslím, že ano," odpověděla Laurant.

„Až se najíme, možná půjdu nahoru a pozdravím se s ním," řekl Nick. „Moc rád bych se s tím Stevem Brennerem seznámil."

Za chvíli se ve dveřích objevil šerif. Měl na sobě šedivou uniformu a vysoké kovbojské boty a ani ho nenapadlo při vstupu do restaurace odložit klobouk. Nick pozoroval, jak hosteska bere jídelní lístek a odvádí šerifa nahoru po schodech.

„Brenner si hraje na místní kápo, že?" nadhodil Noah.

„Zdá se," přisvědčil Nick.

„Co tím myslíš ‚místní kápo'?" zeptal se Tommy.

„Člověk, který se snaží ovládat město. Tyran," vysvětloval Noah. „V malém městě se vždycky najde někdo takový."

„Brenner je skutečně takový," řekl Tommy. „Pokouší se řídit město a moje sestra je jediná, kdo má odvahu se mu postavit." Všiml si, že Laurant si obdivně prohlíží svůj prsten, a usmál se. „Na tom prstýnku bys neměla tolik lpět, Laurant."

„Musím předvádět divadlo, Tommy," zašeptala. „Ale stejně je nádherný, nemyslíš? Vůbec jsem netušila, že u Russela je tolik krásných věcí." Začala přemítat, jaké by to bylo, kdyby se provdala za Nicka. Kdyby věděla, že každé ráno, až se probudí, bude vedle ní. Kdyby ji miloval…

„Jaká pravidla má to klenotnictví pro vracení nákupů?" zeptal se Tommy, praktický jako vždy.

Laurant spustila ruku do klína. „Obvykle do deseti dnů, ale paní Russelová mi nabídla výjimku. Dala mi třicet dní. Víš, co mi řekla? ‚Vzhledem k tvým žalostným zkušenostem s muži, má milá, ti dávám celý měsíc na to, aby sis to mohla rozmyslet.'"

Tomy se zasmál. „Moje sestra je v tomhle městě postrachem mužů.“

„Díky nesmyslům, které o mně Lorna šíří v novinách.“

„Buď upřímná, Laurant. Ty opravdu muže odrazuješ, a aby bylo jasno, myslím si, že děláš dobře. Alespoň se ti mizerové drží od tebe dál.“

Tommy se znovu ohlédl, protože za sebou uslyšel nějaký hluk. Pak se usmál.

„To je Frank Hamilton. Fotbalový trenér ze střední školy a ti dva s ním jsou jeho asistenti. Chtějí se s tebou seznámit, Nicku. Tak pojď, pozdrav se s nimi, než odejdou nahoru.“

„Jak to, že Nicka znají?“ zeptala se Laurant.

„Záznam jeho slavného kousku vysílá sportovní kanál několikrát do roka.“

„A sakra,“ zamručel Nick. Odhodil ubrousek na stůl a vyšel za Tomem ven.

„Nick si ten zápas bude do smrti pamatovat, ale nesnáší rozruch kolem něho.“

„A co se vlastně tehdy stalo?“

„Tys tu kazetu neviděla?“

Laurant zavrtěla hlavou. „Ne, a ani Tom se o ní nezmínil.“

„Nick dal vítězný gól.“

„To je pěkné.“

Noah se zasmál. „Je toho trochu víc. Nick zachytil krátkou kolmou přihrávku, pak prokličkoval obranou, což se mu dařilo opravdu skvěle. Uměl se vždycky dostat, kam bylo třeba, proto taky dostal přezdívku Buchar,“ vysvětloval. „Najednou zvedl hlavu a pohlédl na vrchol betonové zdi. Až uvidíš video, uslyšíš reportéra říkat: ‚Na co se dívá dvaaosmdesátka?‘ To bylo Nickovo číslo,“ dodal. „A pak, zatímco jedna kamera zaostřila na Nicka, druhá hledala, co ho tak zaujalo, a až hra skončila, zařadili oba záběry za sebe.“

Na okamžik se odmlčel, napil se vody a pokračoval. „Přes zeď se nakláněl nějaký chlápek. Ukázalo se, že byl opilý, a křičel jako ostatní fandové. V jedné ruce držel pivo a v druhé malé dítě.

Posadil batole na římsu. Dovedeš si představit tu pitomost?“ zeptal se. „Ale jak jsem řekl, byl namol.“

„Upustil to dítě?“

„Ano, ale Nick byl ve střehu. Později mi řekl, že když běžel, viděl, jak se ten muž snaží dítě zachytit, ale nepodařilo se mu vytáhnout je zpátky nahoru. Jenom ho držel a dítě se houpalo nahoře na stěně. Nick běžel jako o život a za sebou neměl nikoho. Střelil gól, bleskurychle se obrátil a hnal se dál. Myslel si, že se u zdi zastaví, než někdo pomůže děcko vytáhnout, ale když byl od ní asi tři metry, otec je neudržel a mrně padalo dolů. Pád by je zabil. Nick děcko chytil a řeknu ti, že to byl úžasný pohled.“

Historka ji ohromila. Napadaly ji stovky otázek, které by mu nejraději položila, ale než stačila promluvit, Noah ji šokoval dalším sdělením. „Po zápase Nicka vyřadili z mužstva.“

„Cože?“

„Jak říkám,“ potvrzoval Noah. „Když zápas skončil, otec s kameramanem přišli do šatny. Ten chlap byl samozřejmě ještě opilý a pár kluků mi říkalo, že se mu líbilo, jakou pozornost vzbudil. Každopádně chtěl poděkovat Nickovi, že mu zachránil dítě, ale Nick vyšel zpoza rohu, přitáhl si ho k sobě a jednu mu vrazil, až se sesypal na zem.“

„A proto ho vyřadili.“

„Jo, ale dlouho to netrvalo. Protesty veřejnosti trenéra přesvědčily; zřejmě to ani nechtěl udělat. Dovedu pochopit, co si Nick myslel. Nechtěl poslouchat žádné opilcovy omluvy.“

Objevil se číšník a postavil na stůl košík s pečivem. Noah sáhl po rohlíku a řekl: „Fajn, teď je řada na tobě. Pověz mi něco.“

„Co by tě zajímalo?“

„Proč žil Tommy u Nickovy rodiny?“

„Můj otec otevíral v Bostonu kancelář a přijel tam, aby zařídil dům. Tommyho přivezl s sebou, aby se zapsal do školy a mohl tam začít chodit. Já jsem tehdy byla ještě malá a zůstala jsem doma s matkou. Chtěla sbalit zbývající věci a přijet za otcem. Ale všechno dopadlo jinak. Otec zemřel při autonehodě a o Tommyho se musela starat hospodyně. Matka se s otcovou smrtí nedokázala vyrovnat. Tommy měl původně zůstat v Bostonu jenom do konce

školního roku a matka měla odletět za ním a do té doby tam zůstat s ním, ale nebyla schopná nikam cestovat. Dědeček mi řekl, že začala pít a brala prášky. Měla prášky na to, aby usnula, i na to, aby se probudila. Jednou se jimi předávkovala a zemřela.“

„Sebevražda?“

„Myslím, že ano. Dědeček říkal, že její smrt způsobila kombinace alkoholu a prášků na spaní. Chtěl věřit, že k tomu došlo nešťastnou náhodou.“

„To je opravdu strašná kombinace.“

Laurant přikývla. „Po její smrti zůstal dědeček se mnou a s Tommym. Chtěl se o nás postarat co nejlíp a viděl, že Tommy je v Bostonu spokojený. Soudce Buchanan ho dostal z nejhoršího trápení a navrhl, aby Tommy zůstal u něho v rodině, než se situace urovná. Z Nicka a z Tommyho se stali nejlepší kamarádi a Tommy většinu času trávil u nich. Soudce dovedl přesvědčovat. Dědeček, stejně jako maminka, si myslel, že je to jenom na krátkou dobu, ale pak zemřel.“

„A Tommy u nich musel zůstat.“

„Ano.“

„A co ty?“

Laurant pokrčila rameny. „Mě dali do internátní školy. Po absolvování univerzity jsem odjela do Paříže a rok jsem tam studovala umění, pak jsem se vrátila do Států a našla jsem si práci v Chicagu. Žila jsem tam devět měsíců a nakonec jsem se přestěhovala do Holy Oaks. Takže žádný vzrušující život.“

„Zůstala jsi v tom sama, že? Tommy měl kolem sebe laskavou rodinu, která se o něho starala jako o vlastního, ale ty jsi neměla nikoho.“

„Byla jsem šťastná.“

„Nemohla jsi být šťastná.“

„Vracejí se,“ všimla si Laurant. „Už o tom nechci mluvit, ano?“

„Samozřejmě.“

Nick se zasmál a usadil se na své místo. „Co je ti k smíchu?“ zeptal se Noah.

Nick pohlédl na Laurant a odpověděl. „Muži ve městě dali Laurant přezdívku.“

„Ale? A jak jí říkají?“ zeptal se Noah.

„Ledová dáma nebo prostě Ledovka,“ řekl Tommy.

Všichni tři se zasmáli, ale Laurant to nepobavilo. „Ty jsi ale kecal, Tommy.“

„Vždyť se ptal.“

Laurant zpražila bratra pohledem, který sliboval, že si to s ním ještě vyřídí. Pak ji zaujal Nick, protože se k ní naklonil a zašeptal jí do ucha: „Ale jako Ledovka rozhodně nelíbáš.“

Přispěchal číšník a zapsal si jejich objednávku, ale sotva se vzdálil, její společníci si ji znovu začali dobírat. Laurant toho brzy měla dost a rozhodla se, že jim provokace vrátí. „Slyšela jsem, že Pensylvánská univerzita bude mít špatnou fotbalovou sezonu. Přišli o svého nejlepšího obránce,“ řekla.

Nic takového samozřejmě neslyšela, ale to nevadilo. Jakmile vyslovila slovo *fotbal*, okamžitě zabrali. Bylo to, jak když člověk láká malé dítě na bonbon. Laurant se pohodlně usadila a spokojeně se usmála.

Nick a Tommy hrávali za Pensylvánskou univerzitu a Noah, jak se ukázalo, dělal zadáka za Michiganskou, takže oba si o sobě mysleli, že jsou největší experti. Během večeře se dohadovali o sestavě mužstva a vůbec si jí nevšímali. Nic ji nemohlo potěšit víc.

Když odcházeli, zavolali Tommyho ke svému stolu šestičlenná rodina. Noah zůstal u něho a Nick s Laurant vyšli ven.

Tam na ně čekal šerifův syn Lonnie. Jeho chevrolet zajížděl na parkoviště právě ve chvíli, kdy Nick a Laurant mířili ke svému autu. Uprostřed parkoviště chevroletu zaskřípaly brzy a zůstal stát jen pár kroků od nich. Nick postrčil Laurant mezi dva sousední vozy, pak se postavil před ni a čekal, co řidič udělá.

Lonnie nebyl sám. V autě měl další tři kumpány, výrostky z nedalekého Nugentu, všechny se záznamem v rejstříku mladistvých. Vždy, když měl Lonnie udělat pro Steva Brennera nějakou důležitou práci, postaral se, aby u toho byli jeho kamarádi. Dával jim jenom zlomek toho, co dostal od Steva, ale oni byli příliš hloupí, aby si domysleli, že jim upírá jejich spravedlivý podíl.

Kromě toho prováděli to pro zábavu, a ne pro peníze. Lonnie měl ještě jeden důvod, proč je potřeboval: pokud se něco nevyvede, odnesou to oni. Jeho neschopný otec ho přece nedá zavřít. Jak by to vypadalo, kdyby šerifův syn seděl ve vězení? Lonnie věděl, že vlivné postavení ve městě znamená pro jeho otce všechno, a myslel si, že by mu prošla snad i vražda, kdyby byl dost opatrný.

Steve řekl Lonniemu, že Laurant a její přítel jezdí v exploreru, a oni teď zrovna vedle nového červeného explorera stáli. O Nickovi neřekl Steve Lonniemu nic kromě toho, že prohlašuje, že je Laurantin snoubenec. Protože se Steve chystal oženit se s Laurant, měl Lonnie za úkol Nicka trochu vystrašit. „Vyžeň ho z města," přikázal Steve a Lonnie, který už před sebou viděl svazek bankovek, jimiž před ním Steve zamával, mu to slíbil.

„To je šerifův syn, Lonnie," zašeptala Laurant. „K čemu se chystá?"

„Zdá se, že to brzy zjistíme," odpověděl jí tiše Nick. Pak vykřikl: „Hej, mladíku, popojeď o kousek."

Lonnie nechal motor běžet, otevřel dveře a vyskočil ven. Byl vysoký a vytáhlý a pleť měl samou jizvičku po akné. Tenké rty nebylo skoro vidět a vlasy mu padaly do tváře v dlouhých umaštěných pramenech. Nick odhadoval, že mu bude asi osmnáct nebo devatenáct.

Ztracený případ. Bylo to vidět na jeho očích.

„Napřed se mrknem na ten auťák," řekl svým kamarádům Lonnie. „Vodepíšem ho." Ze zadní kapsy kalhot vytáhl vystřelovací nůž. Zasmál se a začal se vychloubat. „Ten náfuka se z toho posere. Dobře se dívejte." Vylétlo špinavé ostří a mladík pomalu kráčel k autu. „Lauro, měla bys vodjet domů s náma, páč auťák toho tvýho starýho bude brzo na šrot."

Nick se rozesmál. Takovou reakci Lonnie neočekával. „Co je na tom k smíchu?"

„Ty," odpověděl Nick. Zpozoroval Noaha, jak se protlačil před Tommyho a žene se po schodech směrem k nim. Zavolal na něho: „Hele, Noahu, ten malý gauner chce zničit nový vůz."

„Ale to je…," začal Tommy.

„No jasně," přerušil ho Noah.

„Lonnie, uvědomuješ si, co děláš? Odlož ten nůž," vyzval ho Tommy.

„Mám tady ňákou řeč s Laurou," řekl Lonnie. „Běžte i s tím druhým knězem dovnitř."

„On je snad úplně pitomý," podotkl užasle Noah.

„Myslím, že jo," přisvědčil Nick, sáhl pod sako a stiskl závěr upevňující na opasku jeho pistoli.

Lonnie, vzteky bez sebe, protože ho Nick zesměšnil před kamarády, se vrhl vpřed a vrazil nůž do levé přední pneumatiky. Pak do ní bodl ještě jednou a s úsměvem poslouchal syčení unikajícího vzduchu.

„Pořád si myslíš, že jsem pitomec?"

„Ještě že máme rezervu," zavolal Noah. Měl plno starostí s tím, aby jak se patří kryl Tommyho a zároveň sledoval výtržníky.

Lonnie zareagoval přesně tak, jak Noah doufal. Propíchl druhou pneumatiku. Jeho přátelé řičeli smíchy a to mu ještě dodalo odvahu. Přejel nožem po masce chladiče, až na ní vyryl zakřivenou rýhu, a totéž provedl na kapotě.

Pak o kousek ustoupil a prohlížel si své dílo. „Tak co, jak se teď dostanete domů?" řekl posměšně.

Nick pokrčil rameny. „Asi pojedu svým vozem."

„Se dvěma prázdnejma gumama?"

Nick se usmál. „Ale tohle není můj vůz."

Lonnie zamrkal. Nick postoupil o krok k němu a zavolal: „Noahu, možná bys ses měl vrátit dovnitř a přivést šerifa. Určitě ho bude zajímat, co mu jeho kluk provedl s autem."

„Do prdele!" zařval Lonnie.

„Zahoď ten nůž. Hned!" přikazoval mu Nick. „Ať neuděláš větší průšvih, než už je. Zničil jsi soukromý majetek a vyhrožoval federálnímu…"

Chtěl Lonniemu říct, že je agentem FBI, ale mladík ho přerušil.

„Ze mě si nikdo nebude dělat prdel," zasyčel Lonnie.

„Za všechno si můžeš sám," namítl Nick. „A – teď odhoď nůž. Říkám ti to naposled."

Lonnie vyrazil proti němu a vykřikl: „Rozmlátím tě na sračku, ty šmejde."

Bylo to plané vyhrožování. „No jasně,“ řekl Nick a kopl Lonnieho do kolena, pak mu vytrhl z ruky nůž a hodil ho na zem. Mladíka narazil na auto a v tom okamžiku se spustil alarm.

Všechno proběhlo tak rychle, že Laurant nestačila ani zamrkat. Lonnie se svíjel bolestí a řval. Pak Laurant uviděla nůž. O krok ustoupila, aby ho mohla odkopnout pod auto.

V okamžiku, kdy se rozječel alarm, vrhli se Lonnieho kumpáni k svému autu a rychle naskákali dovnitř. Nick pustil Lonnieho a díval se, jak se kroutí.

„Ty hovado. Já tě…“

„Ale podívejme se. Tatíček už běží,“ řekl mile Nick.

Šerif se hnal ze schodů, až se mu mohutné břicho natřásalo. Mezitím se tři mladíci v autě zoufale snažili najít klíče. Noah přistoupil k okénku řidiče a zeptal se: „Nehledáte tohle?“

„Nic jsme neudělali. To všechno byl Lonnieho nápad.“

„Drž hubu, Ricky,“ vykřikl chlapec na zadním sedadle.

„Vystupte ven,“ vyzval je Noah. „Hezky klidně a ruce držte nahoře, ať na ně vidím.“ Nechtěl prozradit své přestrojení, ale ruku držel v kapse na pažbě pistole pro případ, že by ho některý z nich začal ohrožovat zbraní.

Šerif krabatil obličej, jako by měl na krajíčku pláč. „Moje auto? Podívej se na moje nový auto. To jsi udělal ty, Lonnie? Udělal jsi to?“

Lonnie se vrávoravě postavil. „Neé,“ zaječel. „Udělal to ten idiot,“ řekl a ukázal na Nicka. „A taky mě nakop do kolena.“

„Chystal jsem se ti říct, že jsem si koupil novej auťák,“ pokračoval šerif, jako by neslyšel nic z toho, co Lonnie před okamžikem řekl. „Chtěl jsem ti to říct. Chtěl jsem ti ho i půjčit.“ Přejel rukou po hlubokých rýhách na kapotě a oči mu zvlhly. „Nevydržel ani den. A to jsem si ho přivez před pár hodinama.“

„Říkám ti, že to udělal ten idiot,“ opakoval Lonnie.

„Ten mládenec by měl něco udělat se svým slovníkem,“ podotkl Noah.

„Tak věříš mi, nebo ne?“ zařval Lonnie na otce. „Říkám ti naposled, že propích gumy a poškrábal lak.“

Laurant dostala zlost. Odstrčila Nicka a postoupila k šerifovi. „Já vím, že je to váš syn a že je to pro vás těžké, ale jste šerif a měl byste dělat svoji práci. Lonnie lže. Udělal to on. Myslel si, že vaše auto patří mému snoubenci. Ať se vám to líbí, nebo ne, budete ho muset dát zavřít."

Lloyd zvedl ruce. „Jenom klid, Lauro. Není třeba se ukvapovat. Je to moje auto a jsem si jistej, že můj syn škodu uhradí, *pokud ji* způsobil, ale on říká, že váš přítel…"

Laurant ho přerušila. Rozzlobeně ze sebe vychrlila: „Lže. Jsou na to čtyři svědci. Můj bratr, otec Clayborne, Nick a já. Musíte ho zatknout."

„No, takže podle mě to jsou čtyři proti čtyřem, protože Lonnieho kamarádi budou jistě stát za ním, a já nemám důvod jim nevěřit."

„Lonnie nás ohrožoval nožem."

Šerif sklouzl pohledem k Nickovi a prohlásil: „Měl byste svoji nastávající trochu uklidnit. Nebudu poslouchat, jak na mě ječí. Tak už dost, Lauro, nechte toho křiku."

Laurant nemohla uvěřit, že s ní šerif jedná jako se zlobivým dítětem. „Já mám mlčet? To snad ne!" řekla. „Chci, abyste něco udělal."

Šerif se na ni vztekle podíval. „Já teda něco udělám," prohlásil. „Vy tam," zabručel a ukázal na Nicka. „Legitimujte se mi, okamžitě."

Laurant už nevydržela. Obrátila se k Tommymu a rychlou francouzštinou mu řekla, že si o šerifovi myslí, že je neschopný pitomec. Nick ji pak plynule francouzsky vyzval, aby se uklidnila.

Šerif zatínal ruce v pěst a stále se díval na syna. Nejraději by jím zatřásl, aby mu natloukl trochu rozumu do hlavy, a musel se silně přemáhat, aby svůj vztek ovládl. Ale kdyby se neudržel, bylo by možné, že by mu Lonnie ránu vrátil, a nezůstal by ujedná. Udělal to už jednou a Lloyd věděl, že by byl schopný to udělat znovu.

„Řekl jsem, že chci váš průkaz totožnosti."

„Samozřejmě," řekl Nick, vytáhl průkaz a otevřel ho. „Nicholas Buchanan, šerife. FBI."

„A sakra,“ zaúpěl šerif.

„Budete ho muset zajistit. Zítra přijdu za vámi a sepíšeme protokol.“

„Jakej protokol, pane agente? Škoda vznikla na mém vozidle. Lonnie, přestaň se šklebit, nebo ti jednu vrazím.“

Za šerifem se objevil Noah. „Já se v zákonech moc nevyznám, jsem jenom kněz, víte,“ řekl, „ale zdá se mi, že váš syn spáchal trestný čin. Lonnie ohrožoval agenta FBI nožem a to je přece trestný čin, nebo ne?“

„No, možná je, a možná není,“ uhýbal šerif. „Já tady žádnej nůž nevidím, takže to, co tvrdíte, jste si mohl vymyslet. Chápete?“

„Nůž je pod autem,“ řekl mu Noah.

Šerif ve snaze získat čas, než ho napadne, co by měl dělat, zamumlal: „A jak se dostal pod auto?“

„Já jsem ho tam odkopla,“ odpověděla Laurant. „Co jste vy dělala s nožem?“

„Proboha, to snad…,“ začala, ale než mohla dopovědět, šerif ji přerušil.

Sundal si klobouk a poškrábal se po hlavě. „Takže já to vidím asi takhle. Všichni můžete jít domů a já si to tady vyřídím. Vy můžete za mnou zítra přijít do kanceláře, ale napřed mi zavolejte,“ řekl Nickovi. „Do té doby budu mít všechno hotový. A teď se rozejděte.“

Laurant měla takovou zlost, až se třásla. Beze slova se obrátila k šerifovi zády a zamířila k Nickovu autu. Zaznával za ní jen ostrý klapot podpatků.

Nick však postřehl, že si něco mumlá pod nos. Otevřel jí dveře vozu a vzal ji za ruku. „Jsi v pořádku? Celá se třeseš. Nebála ses, že ne? Nepřipustil bych, aby se ti něco stalo. To přece víš.“

„Vím,“ řekla Laurant. „Mám jenom zlost, to je všechno. Šerif s Lonniem nic neudělá. Určitě ho nezavře. Však uvidíš.“

„Ty máš opravdu zlost.“

„Měl nůž!“ vykřikla Laurant. „Mohl ti ublížit.“

Nick se zarazil. „Ty ses o mě bála?“

Blížili se Tommy a Noah a Laurant nechtěla, aby ji slyšeli. „Ovšemže jsem se o tebe bála," řekla tiše. „A teď už se přestaň culit jako blázen a nastup. Chci jet domů," dodala.

Měl chuť ji políbit, ale místo toho jí jen stiskl ruku. Byla to chabá náhražka.

„Šerife," zavolal ještě Nick, když obcházel vůz. „Zítra budu chtít mluvit i s vaším synem."

Tommy se otočil, aby mohl vyhlédnout zadním oknem, zatímco Nick vyjížděl s autem z parkoviště. Šerif stál u svého auta a dohadoval se s Lonniem.

„Nemyslíš si, že by Lonnie mohl být ten blázen, který vyhrožuje Laurant, nebo ano?" zeptal se Tommy.

„Budeme si ho muset prověřit," odpověděl Nick. „Ale nemyslím, že je to on. Připadá mi, že Lonniemu na něco takového chybí inteligence."

„Je to imbecil," ozval se Noah.

„No, naletěl ti pěkně," řekl Nick.

„Jak to myslíš?" divil se naoko Noah.

„Ještě že máme rezervu. Neříkal jsi něco takového, když Lonnie propíchl první pneumatiku?"

„Možná," připustil Noah. „Chtěl jsem ho nějak zaměstnat, aby neobtěžoval tebe a Laurant."

„Opravdu? Myslel jsem, že jsi chtěl vidět, jak daleko je schopný zajít."

Noah pokrčil rameny a zatahal se za tuhý límeček. Škrábal ho na krku. „Připadá mi to jako oprátka," řekl Tommymu.

„Nicku, byli v restauraci nějací agenti? A pokud byli, proč někdo z nich nepřišel na pomoc?" zeptala se Laurant.

„Všechno bylo pod kontrolou," prohlásil Nick.

„Wesson mi poručil, abych nechal Tommyho zpovídat," řekl Noah Nickovi.

„Pete nechce, aby to dělal," odpověděl Nick. „To není dobrý nápad."

„To jsem mu taky řekl."

Podle tónu Noahova hlasu Laurant poznala, že nemá rád Wessona o nic víc než Nick. Otočila se k němu a zeptala se proč.

Nick přitiskl palec na mikrofon, aby Wesson nic neslyšel.

Noah si jeho pohybu všiml. „S tím se nenamáhej. Já chci, aby mě Wesson slyšel. Ať uvede ve zprávě, že si myslím, že je kariérista, který touží po slávě a moci. Ani trochu mu nezáleží na tom, jestli přitom na někoho šlápne, i kdyby to byl třeba Morganstern."

Noah se dostal do ráže a nemínil přestat, dokud ze sebe nevychrlí všechnu potlačovanou nespokojenost s člověkem, který řídil akci. „Každopádně není týmový hráč," dodal. „Ale to nejsem ani já. Vyhýbám se publicitě stejně jako ty, ovšem Wesson ji vyhledává. Pamatuješ si na případ Stárkové?" zeptal se. Než však mohl Nick odpovědět, dodal: „Samozřejmě že si pamatuješ. Když člověk musí někoho zabít…, na to se nezapomíná. Nikdy."

„Co je s tím případem?" zeptal se Nick a pohlédl na Noaha do zrcátka.

„Vsadím se, že tě překvapilo, když jsi před nedávnem otevřel noviny a přečetl sis dojemnou historku o tom, jak jsi zachránil to děcko. Nemyslíš, že bylo zatraceně divné, odkud vzal reportér všechny podrobnosti o tobě, o tvé rodině a o nejlepším kamarádovi, o Tomovi?"

„Ty chceš říct, že to byla Wessonova práce?" zeptal se Nick. Jen na to pomyslel, dostal nesmírný vztek.

„Samozřejmě. O tom nepochybuj," odpověděl Noah. „Určitě sis všiml, že Wessonovo jméno se několikrát v celém článku opakovalo. Kdybych toho reportéra mohl vyzpovídat o samotě, mohl bych ti to dokázat."

„Proč by to Wesson dělal?" zeptala se Laurant. „O co mu jde?"

„Závidí. A navíc by se rád stal šéfem Apoštolů," řekl Noah. „To byl vždycky jeho cíl a myslím si, že mu připadá, že čím víc publicity pro sebe získá, tím větší šance bude mít. Říkám ti, Nicku, jen co Morganstern odejde do důchodu nebo ho povýší, chystá se Wesson na jeho místo. Až k tomu dojde, měl by sis odtud pomáhat."

Nick zatočil na parkoviště za kostelem a zastavil.

„Věnujme se teď tomu, co je naším úkolem. Ty by sis měl trochu odpočinout, Tommy. Vypadáš unaveně."

„Na shledanou zítra na pikniku,“ řekl Tommy. Natáhl ruku a stiskl Laurant rameno. „Všechno v pořádku?“

„Samozřejmě. Dobrou noc, Tommy.“

Noah se posunul na sedadle a vystoupil na Tommyho straně. Pak se naklonil k autu a řekl: „Dobrou, Ledovko.“

Kapitola 23

Piknik byl už v plném proudu, když se na něm objevili Nick a Laurant. Drželi se za ruce a za zvuků hudby kráčeli po prašné cestě k shluku lidí kolem pódia s kapelou a stolů s občerstvením. Svah za prostranstvím byl plný barevných pokrývek a z dálky připomínal prošívaný přehoz sešitý z barevných čtverců. V prostoru divoce pobíhaly děti a proplétaly se mezi páry tančícími při hudbě skupiny Horáci. Vzduchem se nesla lahodná vůně grilovaného barbecue.

Tommy a Noah měli plno práce s obracením hamburgerů na roštu, ale Tommy si jich přece jen všiml a zamával jim na pozdrav. Laurant s pokrývkou přehozenou přes loket spatřila volné místo pod rozložitým stromem a prostřela ji na zem.

Nickovi se hemžení takové spousty lidí ani trochu nelíbilo. Zdálo se, že se sem vypravila většina obyvatel městečka. Už se šeřilo a někdo rozsvítil vánoční osvětlení, které bylo nataženo po stromech kolem dřevěného pódia.

„Hrají nádherně, nemyslíš?“ řekla Laurant.

„Uhm,“ odpověděl Nick a očima dál přejížděl dav.

„Skupinu založili Herman a Harley Winstonovi,“ vysvětlovala Laurant. „Herman je ten, co hraje na saxofon, a Harley je u bicích. Jsou to dvojčata a už jsem se ti o nich zmínila, že pracují na přestavbě mého obchodu. Jsou moc milí. Měl by ses s nimi seznámit.“

Nick pohlédl na kapelu a usmál se. Skupina měla šest členů a zdálo se, že všem je okolo sedmdesáti. Dvojčata byla k nerozeznání, oba měli i stejné oblečení: kárované košile a bílé kalhoty.

„Jsou to pěkní staříci,“ podotkl Nick.

„Ale mladí duchem,“ namítla Laurant. „A moc dobří řemeslníci. V Holy Oaks staré nepřehlížíme. To, co dělají pro město, je ohromně důležité. Až uvidíš můj podnik a moje podkroví, pochopíš, jak jsou skvělí.“

„Já jsem je nechtěl kritizovat,“ řekl Nick. „Jenom mě zaujal jejich věk, to je všechno.“

Kapelník, holohlavý muž s širokým úsměvem, jiskrnýma očima a silně shrbenými rameny, zaťukal na mikrofon, aby si získal pozornost.

„Dámy a pánové, jak víte, tímto piknikem chce opat vyjádřit poděkování vám všem, kteří jste tak usilovně pracovali na tom, aby byl kostel dostavěn před oslavami. Opat doufá, že se tu budete dobře bavit,“ dodal. „A teď jako obvykle vám já a ostatní hoši z kapely zahrajeme staré zlaté hity, protože nic jiného neumíme. Ale zároveň budeme hrát na přání, takže pokud jste sem přišli s dámou, na kterou byste chtěli zapůsobit, přijďte sem nahoru a napište její jméno na papír a vhoďte do klobouku tady na stole. Tužek a papírů máme dost. Vaše přání pak budeme tahat z klobouku, dokud nebude třeba skončit. A teď uslyšíte první písničku, kterou hrajeme pro Cindy Mitehellovou a jejího manžela Dana. Tohle je Cindina první zábava poté, co si dala vyoperovat žlučník. Tak pojď, Dane, a uveď ji na taneční parket. Zahrajeme moji oblíbenou píseň,“ dodal, o krok ustoupil a zvedl ruce jako dirigent symfonického orchestru. Klepal nohou do taktu a počítal: „Jedeme, hoši. Jedna, dvě, tři…“

Po jeho slovech následovalo ticho. Kapelník se obrátil, aby zjistil, co se děje, a vyprskl smíchy. Do mikrofonu pak zahanbeně řekl: „Asi jsem zapomněl chlapcům říct, co budeme hrát. Bude to ‚Mrholí‘. Zkusíme to znovu.“

Nicka nijak netěšilo, že se Laurant pohybuje mezi takovým množstvím lidí. Věděl, že piknik je vhodnou příležitostí k tomu, aby je všichni viděli spolu, on navíc přitom může pozorovat lidi v jejím okolí, ale přesto si dělal starosti. Mohla by se mu snadno ztratit z dohledu a to nechtěl – ani na okamžik ne.

Její přátelé mu práci ještě ztěžovali. Sotva ji spatřili, každý se snažil odtrhnout ji od něho. Zároveň byli samozřejmě na něho

zvědaví. Několik mužů k nim přišlo, aby se představili a potřásli si s ním rukou. Byli srdeční a přátelští a pokoušeli se ho odlákat ke skupince shromážděné kolem bečky piva a zároveň odvést Laurant opačným směrem. Aby se jim to nepodařilo, objal ji Nick kolem pasu a pevně držel. Ani se od něho nehne.

Laurant se takové omezování moc nelíbilo. Vytáhla se na špičky a zašeptala mu do ucha: „Budeš mi muset dovolit, abych se pobavila s svými přáteli a sousedy."

„Neztrať se mi," odpověděl také šeptem Nick a pak, protože věděl, že je všichni pozorují, ji lehce políbil na ústa. „Pokus se držet mezi Noahem a mnou."

„Pokusím," slibovala Laurant a také ho políbila. „A teď úsměv, Nicku. Tohle je zábava, ne pohřeb."

Někdo ji zavolal jménem a Nick ji váhavě pustil. Neušla od něho ještě ani pět kroků a obklopilo ji několik žen. Všechny mluvily najednou a on si byl jistý, že mluví o něm, protože se neustále na něho dívaly. Zastrčil ruce do kapes a pozoroval Laurant. Na tváři měla úchvatný úsměv.

Vtom jedna z žen vypískla a Nick rychle vykročil ke skupince, ale pak si všiml, že Laurant ukazuje nový prsten, což tu mladou ženu ohromně vzrušilo. Zastavil se a rozhlížel se po davu. Když zas ulpěl pohledem na Laurant, viděl, že se pomalu prodírá mezi lidmi směrem k pódiu. Všiml si, jak se baví se starými i mladými, a uvědomil si, že je ve zdejší společnosti oblíbená. Bylo vidět, že ji všichni mají rádi. Zjevně poznali, že je laskavá a starostlivá. Chovali se k ní stejně jako on: chtěli jí být co nejblíže. Viděl, že Laurant projevuje upřímný zájem o to, co říkají. Lidé se s ní cítí dobře a to je ohromný dar.

Nick se při pohledu na ni usmíval, ale jeho úsměv se brzy vytratil, protože ji zastavili dva muži přibližně v jeho věku. Podle toho, jak se k ní měli, bylo zřejmé, že se nedávají odradit její pověstí. Ucítil překvapivý osten žárlivosti. Pak jeden z mužů položil Laurant ruku na rameno a v tom okamžiku by mu Nick nejraději dal jednu do zubů. Věděl, že jeho reakce je nepatřičná. To přece není normální, aby se choval tak majetnicky.

Nemohl přijít na to, co se s ním děje. Navázat s ní důvěrný vztah není možné. To věděl a bral to jako samozřejmou věc.

Proč je pro něho tak těžké zachovat odstup? Protože se do ní zamiloval, přiznal si. Nešlo jen o sex. Byl dost starý a znal sám sebe tak dobře, aby ten rozdíl poznal. Chtíč je možné zchladit studenou sprchou, ale tenhle pocit byl úplně jiný. Trýznil ho k smrti.

„Vy jste Nick Buchanan?“

Nick se otočil. „Ano, to jsem já.“

„Já se jmenuji Christopher Benson,“ řekl muž a napřáhl k Nickovi ruku. „Laurant je nejlepší přítelkyně mojí snoubenky. I moje,“ dodal a zazubil se. „Chtěl jsem se s vámi pozdravit.“

Christopher byl příjemný, bezstarostně působící muž. Postavu měl jako mladý býk. Byl stejně vysoký jako Nick, ale o dobrých dvacet kilo těžší.

Po několika zdvořilostních frázích se Christopher ostýchavě přiznal: „Michelle mě poslala, abych o tobě zjistil co nejvíc informací. Myslí si, že když jsem právě ukončil práva, měl bych být schopný vytáhnout z každého, co chci.“

Nick se zasmál. „A co vlastně chce vědět?“

„Á, úplně normální věci, jako kolik vyděláváš, kde se chystáš usadit, až se oženíš s Laurant, a, což je nejdůležitější, jestli to s ní opravdu myslíš vážně. Možná se ti zdá, že Michelle strká nos, do čeho jí nic není, ale je to jinak. Má prostě o Laurant starost.“

Oba se obrátili směrem k Laurant. O kousek dál se vytvořil celý zástup mužů, kteří si ní chtěli zatančit. Teď právě byla v kole s chlapcem, který prodával koblihy.

Nick odpověděl na otázky, na které chtěl, a z ostatních se vymluvil.

Když byl Christopher spokojený, podotkl: „Laurant je pro město moc důležitá. Lidé jsou na ní závislí. Ona a Michelle jsou jako sestry. Inspirují jedna druhou a ohromně se přitom baví.“

Nicka napadlo, jestli bude mít možnost si s Laurant zatančit. Rozhodně se však nechtěl stavět do fronty. Když je člověk něčí snoubenec, má jisté výhody. Přestože je všechno jenom hra.

Zdálo se, že mu Christopher čte myšlenky. „Proč nejdeš s Laurant tančit? Měl bys to udělat, než bude čas na jídlo.“

„Dobrý nápad,“ přisvědčil Nick.

Začal si razit cestu davem a na parketu zaťukal jejímu tanečníkovi na rameno. Pak si přitáhl Laurant k sobě. „Teď jsem na řadě já, mladíku,“ řekl.

Laurant chtěla zklamaného hocha utěšit. Vyklonila se stranou a požádala ho, jestli by pro ni přišel později, po večeři.

„Zbytečně mu dodáváš odvahu,“ řekl jí Nick. „Je to milý kluk,“ řekla Laurant.

Nick už o něm nechtěl mluvit. Přivinul si ji blíž a pokračoval v tanci.

„Tvař se, jako bys do mě byla zamilovaná,“ vyzval Laurant. Zasmála se. „Já jsem do tebe zamilovaná, zlato.“

„Líbí se mi to, co máš na sobě.“

„Tomu se říká šaty. Ještě přesněji ramínkové šaty a děkuji za ocenění. Jsem ráda, že se ti líbí.“

„Rád bych se tě na něco zeptal. Když se tě všichni muži ve městě tak bojí, jak to, že se staví do řady, aby si s tebou mohli zatančit?“

„Nevím,“ řekla Laurant. „Možná proto, že vědí, že je neodmítnu. Ale už se nepokoušejí smluvit si se mnou schůzku. Myslím, že Tommy má pravdu. Zřejmě jim opravdu naháním strach.“

„To je dobře,“ řekl Nick samolibě.

„Proč?“ zeptala se Laurant.

Neodpověděl. „Pojďme se najíst,“ řekl.

„Mávají na nás Viola a Bessie Jean. Myslím, že chtějí, abychom si k nim přisedli.“

„Bestie,“ zasyčel Nick.

Laurant se vyděsila. „Myslela jsem, že se ti líbí.“

„Nemluvím o těch dvou,“ odpověděl podrážděně Nick. „Právě jsem zahlédl Lonnieho. Co tady kruci dělá?“

„Neříkala jsem ti to?“ zeptala se Laurant. Uviděla Lonnieho, který seděl sám u piknikového stolu, na tváři povýšený výraz.

Kolem něho bylo prázdno a Laurant si všimla, že několik lidí, zřejmě se obávajících násilí, se vyhýbá jeho pohledu.

Nick pátral očima po šerifovi. „Jeho papínka tady nevidím," řekl.

„Á, pochybuju, že je tady. Celý den nebral tvoje telefonáty a vězení bylo zavřené, když jsme šli okolo. Myslím, že se před tebou schovává, pane agente federální policie," řekla.

Nick potřásl hlavou. „Budu s ním něco muset udělat."

„Napřed ho budeš muset najít."

„Nemyslím šerifa," prohlásil Nick. „Budu muset něco udělat s Lonniem. Žádné komplikace s ním teď nepotřebujeme."

„Co můžeš dělat?"

Nick objal Laurant kolem ramen a zamířil k bufetu, který stál za pódiem. „Noah může."

„Pošleš na něho Noaha?"

„Uhm."

„Prima. A co udělá Noah?"

Nick se ušklíbl. „Spoustu věcí."

„Napřed bys mohl vyvést Lonnieho od toho stolu," navrhla Laurant. „Pak se najíme. Lidé potřebují místo, kam se posadí."

„Fajn," souhlasil Nick, ale když se otočil ke stolům, všiml si, že z druhé strany se k Lonniemu blíží Tommy. V ruce držel obracečku a na tváři měl výraz, který svědčil o tom, že na něho dnes žádné Lonnieho zastrašování neplatí. Noah se věnoval obracení hamburgerů, ale přitom koutkem oka sledoval Tommyho, což vysvětlovalo, proč dva hamburgery skončily na zemi. Jakmile se Tommy přiblížil k Lonnieho stolu, jakoby odnikud se vynořili Lonnieho kamarádi.

„Neměl bys jít mému bratrovi na pomoc?" zeptala se Laurant starostlivým hlasem.

„Poradí si sám."

Lonniemu visela z úst cigareta. Tommy mu něco řekl a Lonnie zavrtěl hlavou a pak hodil cigaretu na něho. Tommy ji zašlápl. Vzápětí rychle jako blesk chytil Lonnieho za límec a smýkl jím od stolu.

Lonnieho ruka vklouzla do kapsy kalhot a v tom okamžiku se k nim rozběhl Noah. Zároveň k nim běželo několik dalších mužů. Spěchali Tommymu na pomoc. Výraz solidarity Lonnieho rozzlobil tak, že mu během několika vteřin tvář zrudla vzteky. V okamžiku, kdy vylétla čepel jeho nože, k nim dorazil Noah. Udeřil mladíka lopatkou přes zápěstí a zároveň mu podrazil nohy. Lonnie zavyl bolestí a upustil nůž. Tommy ho zvedl a hodil Noahovi, pak vytáhl Lonnieho na nohy a vyzval ho, aby i se svými kamarády odešel.

Laurant vydechla úlevou. Tommy a Noah se vraceli zpátky ke grilu a cestou se zastavovali s hosty, kteří jim chtěli potřást rukama. Jeden obdivovatel je dokonce poplácal po zádech.

„Už se můžeme jít najíst?“ zeptal se Nick, vzal dva talíře, jeden podal Laurant a zamířil pro hamburgery.

Ještě si u bufetu naložili na talíř salát a hranolky a přisedli si k sestrám Vandermanovým, jimž dělali společnost tři muži, kteří přechodně bydleli v domě přes ulici. Bessie Jean se trochu přitlačila k Viole, aby se na lavici vešel i Nick.

Viola všechny představila a sdělila jim informace, které se dověděla od zanedbaně vyhlížejících mužů. Dva z nich, Mark Hanover a Willie Lakeman, vlastnili farmy v severní Iowě a přivydělávali si jako truhláři. Justin Brady právě odkoupil půdu svého strýce v Nebrasce a musel pilně pracovat, aby co nejdřív splatil hypotéku; proto si našel druhé zaměstnání. Všem bylo něco málo přes třicet a na prstech měli snubní prsteny. Mozoly na jejich rukou ukazovaly, že pracují dost těžce, a počet prázdných pohárků před nimi svědčil o tom, že jsou silní pijáci. Nick se opřel lokty o stůl a poslouchal, jak muži vyprávějí o práci na opravách kostela, a zároveň je pečlivě pozoroval.

Mark dvěma dlouhými doušky vyprázdnil půllitrový kelímek piva. Nick pochopil, proč tolik pije, když se ho Bessie Jean zeptala, jestli má děti.

Mark sklopil oči k pohárku v rukách. „Minulý rok mi umřela žena. Děti jsme neměli. Chtěli jsme počkat, až splatíme aspoň část dluhů.“

Viola se k němu natáhla a pohladila ho po ruce. „Je nám všem moc líto, že jste utrpěl takovou ztrátu, ale život máte ještě před sebou a musíte se dívat do budoucnosti. Jsem přesvědčená, že by si to přála i vaše žena.“

„Já vím, madam,“ odpověděl. „V takové situaci je třeba brát práci, kde se dá. Mám ještě rodiče, o které se musím starat, a Willie a Justin mají také rodiny, které na nich závisí.“

Willie vytáhl peněženku, aby ukázal fotky své rodiny, rudovlasé manželky a tří holčiček, které měly vlasy jako mrkev. Justin se nenechal zahanbit. Opatrně vytáhl fotku své ženy a podal ji Bessii Jean.

„Jmenuje se Kathy,“ řekl a hlas se mu zachvíval pýchou. „Naše první dítě by se mělo narodit někdy kolem prvního srpna.“

„Bude to kluk, nebo holčička?“

Justin se usmál. „Kathy ani já jsme to nechtěli vědět. Necháme se překvapit.“ Ohlédl se ke kapele a řekl: „Kathy moc ráda tančí. Škoda, že tady nemůže být se mnou.“

„Všichni tu pracujeme čtrnáct hodin denně,“ řekl Mark „Přijdeme si na slušné peníze, takže to nikomu z nás nevadí,“ podotkl Justin.

„Justine, ještě jsme vám ani nepoděkovali za to, že jste nám pomohl se zahrádkou,“ řekla Viola. „Přestože máte tolik práce, udělal jste si pro nás čas. Musím vám upéct čokoládový dort. To je moje specialita.“

„Jste velmi laskavá, madam, ale celý den pracujeme na kostele a já se domů dostávám až za tmy. I když čokoládový dort mám moc rád.“

Viola se rozzářila. „Výborně, tak ho upeču. A nechám vám ho na prahu nebo ho přinesu k vám do kuchyně.“

Mark začal mluvit o práci, kterou musí ještě udělat, aby byli hotovi před oslavou výročí. Willie šťouchl do Justina a dobíral si ho, že získal snadnou práci na kůru, zatímco oni musí v jednom kuse lézt nahoru a dolů po lešení, navíc s kbelíky plnými barev.

„Dělám, co jsem dostal za úkol,“ řekl Justin. „Kromě toho, nahoře pod střechou se hromadí výpary z nátěrů a dělá se mi z nich zle. Takže si potřebuju častěji odpočinout než vy.“

„Aspoň přitom stojíš na pevné zemi. Willie a já polovinu pracovní doby visíme na lanech.“

„Co vlastně děláte na kůru?“ zeptala se Laurant.

„Odstraňuju staré prohnilé dřevo a dávám na jeho místo nové. Zatékalo tam a vlhkost nadělala kolem varhan velkou škodu,“ dodal. „Je to úmorná práce, ale až skončím, bude to vypadat bezvadně.“

„Jak se vám bydlí u Morrisona?“ zeptala se Bessie Jean.

„Dobře,“ řekl Mark a pokrčil rameny. „Justin myslel, že bychom si měli rozdělit domácí práci, a tak jsme si každý vzali na starost jeden pokoj. Je to tak jednodušší.“

Nick poslouchal rozhovor a spořádal přitom dva hamburgery. Feinberg mu řekl, že Wesson tyto tři muže vyloučil z podezřelých. Prověřil si informace o nich. Byli to farmáři, kteří zde vykonávali truhlářské práce a dřeli od rána do večera, aby byli včas hotovi. Pokud šlo o Nicka, ten se s tím nemínil spokojit a podezíral je stále. Stejně jako všechny ostatní muže tady na pikniku. A nehodlal zatím zbavit podezření nikoho z Holy Oaks.

K Laurant přistoupil nějaký chlapec, zřejmě student, zaťukal jí na rameno a požádal o tanec. Vyhověla mu, než mohl Nick něco namítnout. Doprovodil tedy dvojici alespoň k okraji tanečního parketu, kde zůstal stát, zkřížil paže na prsou a pozoroval je.

Kapela hrála starou píseň Elvise Presleyho. Laurant se pohupovala v rytmu hudby, zatímco její nadšený partner divoce kroužil kolem ní. Laurant musela několikrát uhnout před jeho lokty: mladík zběsile vyhazoval ruce i nohy snad do všech směrů. Nickovi připadalo, že vypadá jako statista ve špatném karatistickém filmu, a všiml si, že Laurant jen stěží zachovává vážnou tvář. Ostatní páry se od nich držely dál, pravděpodobně proto, aby je tanečník nepokopal.

Celou další hodinu šla Laurant z náruče do náruče, kapelník oznamoval jména těch, kterým dával někdo zahrát, a hudba hrála požadované písně. Pokud Laurant netančila, pomáhala s udržováním pořádku. Neustále se u ní zastavovali muži i ženy, ale také děti, aby s ní prohodili pár slov. Pohybovala se v davu s půvabem a grácií, kterou jí Nick záviděl.

Laurant mu už předtím říkala, že v Holy Oaks se lidé starají jeden o druhého, ale teď to viděl na vlastní oči. Vždycky si myslel, že by mu šlo na nervy, kdyby všichni věděli, co dělá. Teď si tím nebyl tak jistý. V Bostonu neznal nikoho ze svých sousedů. Když se pozdě večer vracel domů, zajel s autem do garáže, vešel do domu a zůstal tam až do chvíle, kdy byl čas znovu se vypravit ven. Nikdy neměl čas ani chuť navázat styk s někým ze sousedství. Vlastně ani nevěděl, jestli v ulici žijí nějaké děti.

Laurant teď tančila s Justinem a smála se něčemu, co jí právě řekl. Píseň skončila a Nick zpozoroval, že k Laurant míří muž asi v jeho věku. Zdálo se mu, že na jeden večer tančila už dost dlouho. Rychle vykročil k ní, aby muže předběhl, přitáhl si ji do náruče a políbil ji.

„Proč to děláš?“ zeptala se Laurant.

„Protože jsme zamilovaní,“ připomněl jí. „Pověděla jsi lidem, jak jsme se seznámili?“

„Samozřejmě,“ odpověděla. „Tu historku jsem dnes opakovala alespoň dvacetkrát.“

„A řekla jsi jim taky, jaký názor mají na tvého pronásledovatele odborníci?“

Laurant přikývla, pak položila hlavu na jeho rameno a zavřela oči, aby všichni viděli, jak se při tanci tulí ke svému milenci.

„Opakovala jsem to už tolikrát, že mi došly přívlastky. Říkala jsem, že je stupidní a nedbalý a taky to, že si FBI myslí, že má nízké IQ, takže spíš vzbuzuje lítost. Všechno jsem vylíčila, jak jsi mi doporučil, Nicku.“

„Skvělá holka.“

„A co ty? Taky jsi povídal lidem, jak jsme se setkali?“

„Jo, při každé příležitosti,“ odpověděl. „Seznámil jsem se s Christopherem,“ dodal. „Líbí se mi.“

„Já jsem Michelle ještě neviděla. Á, jde k nám Steve Brenner.“

„Tančit s ním ale nebudeš.“

„Já s ním nechci tančit.“

Píseň dozněla. Když Nick s Laurant odcházeli z parketu, Brenner je zastavil.

Nick ho okamžitě rychlým pohledem zhodnotil. Vyzařovala z něho suverenita. Prozrazoval to i způsob, jakým se pohyboval a oblékal. Na sobě měl košili Ralph Lauren a bezvadně vyžehlené kalhoty, dokonalý byl i jeho účes. Jediným ústupkem ležérnímu stylu bylo to, že si k sandálům od Gucciho nevzal ponožky. Když si s ním Nick potřásl rukou, všiml si jeho hodinek Rolex.

Brenner se lehce dotkl Laurantina ramene. „Laurant, chci, abys věděla, jak mě mrzí, co ve svém článku napsala Lorna. Cítil jsem se trapně, když jsem si přečetl ten nesmysl o nás dvou. Vůbec netuším, kde na to přišla, a doufám, že ti to nezpůsobilo žádné nepříjemnosti."

„Ne, nezpůsobilo," řekla Laurant.

Brenner se usmál. „Lorna mi prozradila, že ses zasnoubila s Nickem. Je to pravda, nebo je to zas výmysl?"

„Je to pravda. Nick a já se budeme brát."

„No ne! Oběma vám gratuluju. Budete mít skvělou ženu," řekl Nickovi. Pak se znovu obrátil k Laurant a zeptal se: „Už máte datum svatby?"

„Bude to druhá sobota v říjnu," řekla mu.

„Kde budete bydlet?"

„V Holy Oaks," odpověděla Laurant. „Pořád s tebou budu bojovat o náměstí."

Brennerovy oči zvážněly. „S tím počítám, ale myslím, že teď mám pro tebe nabídku, kterou nebudeš chtít odmítnout. Rád bych se u tebe zastavil zítra po práci. Budeš doma? Mohli bychom si o tom popovídat."

„Ne, bohužel, nebudu doma. Chystáme se s Nickem do kostela na zkoušku svatby. A pak bude večeře," vysvětlovala Laurant. „Před půlnocí se domů nedostaneme."

Brenner přikývl. „Takže co kdybych se zastavil příští pondělí? Alespoň budeš mít dost času odpočinout si po Michellině svatbě."

„To by šlo."

„Zasnoubit se a určit si datum svatby…, to šlo nějak rychle, ne?"

Na jeho otázku odpověděl Nick. „Znám už Laurant velmi dlouho, vlastně od dětství."

„A když jsme se potkali v Kansas City, najednou jsme poznali…, je to tak, miláčku?“ dodala Laurant.

Nick se usmál. „Ano.“

„Ještě jednou gratuluju,“ řekl Brenner. „Asi bych si měl zajít pro hamburger, než jim dojdou.“

Otočil se a odcházel, ale Nick ho nepřestal sledovat pohledem. „Co si o něm myslíš?“ zeptala se Laurant.

„Že v sobě dusí vztek.“

„Jak jsi to poznal?“

„Když nám gratuloval, zatínal ruce v pěst.“

„V poslední době mu působím dost nepříjemností. Možná zatínal ruce, aby neměl chuť mi zakroutit krkem.“

„Jsi zřejmě jediná, kdo mu maří plány.“

„Podezíráš ho?“

„Podezírám každého,“ odpověděl Nick. „Pojď, posadíme se na deku a budeme se chovat jako puberťáci.“

Jeho návrh ji rozesmál. Několik lidí v okolí se ohlédlo a usmálo, když vidělo šťastnou dvojici.

„To není špatný nápad,“ řekla Laurant. „Ale myslím, že opat s tím nebude souhlasit.“

„Tady jsi. Všude tě hledám.“

Přes trávník k nim spěchala Michelle. Za ruku držela svého snoubence Christophera a zubila se od ucha k uchu.

Michelle byla velmi krásná. Drobná, s jemnými rysy a dlouhými zlatými vlasy, které rámovaly srdcovitý obličej. Měla svůdný úsměv, kterému se nedalo odolat.

Laurantina přítelkyně měla na pravé noze kovovou dlahu, a když se pokoušela sednout si ke stolu, zasykla bolestí. Christopher dopověděl Nickovi nějaký vtip, vzal Michelle do náruče a usadil si ji na klín.

„Ještě kulhám,“ řekla Michelle Laurant.

„Ale už to skoro není vidět.“

„Myslíš?“

„Jistě. Hned jsem si toho rozdílu všimla.“

„Rozbila jsem si koleno při autonehodě," vysvětlovala Nickovi. „Zpočátku to vypadalo, že vůbec nebudu chodit, ale nějak se mi podařilo z toho dostat."

„Michelle se vyzná v číslech," vysvětloval Christopher. „Vystudovala matematiku a účetnictví, a až se vezmeme, pojede si pro diplom."

„Starám se Laurant o účetnictví její firmy," dodala Michelle.

Pak jejich pozornost upoutal kapelník, který zaťukal do mikrofonu a oznámil, že následující píseň bude poslední.

„Musíme si zatančit, kotě," řekl Christopher.

„A my taky," prohlásil Nick. Když odváděl Laurant k parketu, podotkl: „Tvoji přátelé se mi líbí."

„Ty se jim taky líbíš."

Kapelník roztáhl kousek papíru s přáním a usmál se. „Přátelé, tahle píseň bude pomalejší a patří k mým oblíbeným," oznamoval. „Stejně jako dívka, které je věnována. Budeme hrát pro naši milou Laurant Maddenovou a tuto píseň jí věnuje Obdivovatel."

Nick právě bral Laurant do náruče, když zazněla ta slova. Uslyšel, jak se nadechla a ztuhla. Přitáhl si ji blíž, jako by ji chtěl instinktivně chránit před nebezpečím.

Zpozoroval Noaha a Tommyho, jak spěchají k parketu. Z davu se oddělil nějaký muž a blížil se v opačném směru. Nick si uvědomil, že je to agent. Zatraceně, vždyť nikdo z nich neví, co mají hledat, a celý dav se na ně dívá a usmívá se, protože se hraje písnička pro Laurant.

„Ten gauner," zamumlal.

„Co budeme dělat, Nicku?" zašeptala třesoucím se hlasem Laurant.

„Tančit," odpověděl Nick.

Laurant se cítila, jako by se propadla do temnoty. Nemohla se nadechnout, nebyla schopná myslet. Opřela hlavu pod Nickovou bradou a zavřela oči. *Chce, abych věděla, že je tady a dívá se na mě. Ach bože, dej, ať mě nechá na pokoji. Bože, prosím tě…*

„Takže, vážení hosté, obejměte své partnerky, protože jak jsem řekl, toto je naše poslední píseň na přání. Jmenuje se ‚Mám oči jenom pro tebe'."

Kapitola 24

Stál v davu lidí a pozoroval ji; opájel se jí tak, až jeho tělem probíhaly horečnaté záchvěvy. Laurant, jeho nejmilejší Laurant. Fascinovala ho. Je tak krásná, tak nedobytná. Prozatím.

Ale už brzy budeš moje, lásko.

Koutkem oka zpozoroval, jak k ní kráčí ten kretén. Usmál se. Luskl prsty a oni přišli. Stal se pavoukem a chytil je do své sítě.

Nemohl od něho odtrhnout oči. Díval se, jak kráčí přes trávník a bere Laurant do náruče. Všechno je jenom hra. Dobře ví, o co se pokoušejí. Snaží se ho rozzlobit, jako by byl úplný idiot.

A přesto se nemohl odvrátit. Tančili a jemu se vůbec nelíbilo, jak ji ten kretén drží. Příliš ji k sobě tiskl…, příliš důvěrně. Pak ji políbil. V tom okamžiku v něm vybuchl nával vzteku, až se mu podlomila kolena a musel se posadit. Je to přece hra, jenom hra. Zahrávají si s ním, provokují ho. Ano, je mu jasné, co dělají…, a přece byl vzteky bez sebe.

Jak se opovažují ho tak mučit!

Překvapením ještě nebyl konec. Bezostyšně si je teď prohlížel, zkoumal je a všiml si, jak se Laurant na toho tupce dívá. Trhl sebou. Vždyť ona ho miluje! Člověku tak chytrému a bystrému, jak je on, to bylo okamžitě jasné. Tohle se jí nepodaří zakrýt, před ním určitě ne. Zelenooká dívka se zamilovala do toho kreténa. Bože, bože, co s tím teď udělá?

Překazila mu všechny jeho plány. Když slyšel ohlašovat poslední píseň a to, že je pro Laurant, cítil se vzrušený a omámený. Radost a vztek byly téměř nesnesitelné. A zatímco tam stál a pozoroval svou kořist tančící na parketu, kde se usmívala a konverzovala, jako by se ohromně dobře bavila, věděl, že někde v davu musí být další kreténi, kteří ho hledají. Blázni! Vůbec nevědí, jak vypadá, ani kdo je, tak jak ho chtějí najít? Copak si myslí, že z

ničeho nic vytáhne pistoli a namíří ji na sebe? Takovému nápadu se musel zasmát. Jejich hloupost je bezmezná. Opravdu bezmezná.

Pak zpozoroval otce Toma, který se hnal ke své sestře spolu s nějakým dalším duchovním. V Tomových očích se zračila hrůza. To ho potěšilo tak, že slastně povzdechl. Ale co si zatraceně ti dva myslí, že udělají? Budou se modlit, aby toho nechal?

Pomsta bude má, řekl Pán. Uvažuje snad otec Tom o pomstě? Takové pomyšlení ho pobavilo. Možná že až příště půjde ke zpovědi, zeptá se ho. Kněz by tomu měl rozumět. Je to přece jeho práce. Pochopit a odpustit? Možná že pochopení přijde zároveň se smrtí. Zamyslel se nad tímto nápadem a pak pokrčil rameny. Co záleží na tom, jestli to Tommy chápe, nebo ne?

Panebože, tak dobře se snad ještě nikdy nepobavil. A jistě to bude ještě lepší, pokud se mu podaří ovládnout vztek, udržet ho na uzdě, uklidnit tu bestii sliby, že to nejlepší teprve přijde. Jak se opovažují myslet, že ho přelstí? Všichni jsou to jen kreténi, všichni.

Přesto je třeba zachovávat opatrnost. Vyčkat času, to je jeho zásada. Každopádně si s těmi kretény nedělal starosti, ani se jich nebál. Vždyť ty hochy z FBI sám do Holy Oaks pozval. Ale chce být dokonalým hostitelem, a tak potřebuje vědět, kolik jich může čekat. Musí být dost občerstvení pro všechny. Vzal si s sebou dost C-4? Na okamžik se nad tím zamyslel a pak se usmál. No ovšem, vzal.

Obdivovatel je vždy připraven.

Jeho cílem je vyřadit tolik tupců, kolik dokáže, pokud to nenaruší jeho hlavní plán. Jeho cíl. Dostat se k cíli a zároveň se trochu pořádně pobavit a přitom světu ukázat, že nejvyšším pánem je tu on. Nikdo z FBI se s ním nemůže měřit. A velmi brzy si to uvědomí, ale to už bude pozdě a nebudou se mít kam schovat.

Bude se starat o svůj nedokončený úkol a zároveň umožní světu, aby se jim vysmál, až je uvidí na celostátním programu. V nejsledovanějším čase. Film v jedenáct. Přesně tak.

Kapitola 25

Uplynul další den a nervozita stoupala.

Představa dalšího shluku lidí, kteří se budou hemžit kolem ní, způsoboval Laurant fyzickou nevolnost, ale nemohla zklamat Michelle v jednom z nejvýznamnějších dní jejího života, v den zkoušky na svatbu a na následující slavnostní večeři.

Po prvním chodu si Michelle všimla, že Laurant se jídla ani nedotkla. Naklonila se přes stůl a zašeptala: „Vypadáš nějak utrápeně."

„Nic mi není," odpověděla Laurant a přinutila se k úsměvu.

Michelle však věděla své, a tak se obrátila pro pomoc k Nickovi. „Nebylo by lepší, kdybys odvedl Laurant domů a uložil ji do postele?" navrhla mu.

Sotva Laurant otevřela ústa, aby protestovala, Michelle ji zarazila. „Nechci, abys onemocněla. Bez tebe zítra nikam *nepůjdu."*

Laurant s Nickem se tedy rozloučili a zamířili domů.

Když dorazili, na verandě je čekal tucet rudých růží. Nick je hned zastrčil do vázy.

„Dorazily hned po vašem odchodu," řekl Joe.

Nick přečetl nahlas lístek, který k nim byl přiložen. „Odpusť mi prosím a vrať se domů. S láskou Joel."

Laurant vzala vázu a odnesla ji na jídelní stůl. Nick a Joe přišli do jídelny za ní. Zůstali stát u stolu a mračili se na květiny.

„Připadá mi, že by bylo škoda je vyhazovat," řekla. „I když to tak obvykle dělám. Nechci, aby mi pokaždé, když sem přijdu, připomínaly Joela Pattersona."

„Jak často ti ten mizera posílá kytky?" zeptal se Nick a snažil se, aby to neznělo příliš podrážděně.

„Asi jednou za týden," řekla Laurant. „Nechce toho nechat."

„Jo? Na to se ještě podíváme.“ Nick zvedl vázu a odešel s ní do kuchyně. Vodu vylil do dřezu a květiny vyhodil do odpadkového koše.

„Je to ale vytrvalý parchant, že?“

„Patterson je ten chlap z Chicaga, který spal se svou sekretářkou, když s tebou chodil, je to tak?“ zeptal se Joe.

Jeho otevřený dotaz ji nijak neuvedl do rozpaků. „Ano, to je on.“

„Zřejmě nemíní dát pokoj,“ poznamenal Joe. „Ale neboj se. Nick s ním udělá pořádek.“

„Ne, neudělá,“ namítla Laurant o něco ostřeji, než měla v úmyslu. „Joel Patterson je můj problém a musím si s ním poradit sama.“

„Fajn,“ řekl Joe, překvapený jejím rozčilením. „Jasně že je to na tobě.“

„Neodpovídám na jeho pozornosti.“

„Zdá se, že to na něho nezabírá,“ namítl.

„Tak ať si utrácí za kytky, jak chce. Je mi to fuk. A co kdybychom už o něm nemluvili?“

„Ano, to by bylo nejlepší.“

Laurant si přiložila ruku na čelo. „Nezlob se, že jsem tak vyjela. Je to prostě… po tom, co se stalo na pikniku…, víš, on tam byl, Joe. A chtěl, abych věděla, že mě pozoruje. ‚Mám oči jenom pro tebe‘, to byla písnička, kterou mi dal zahrát. Rafinované, co?“

„Slyšel jsem o tom,“ řekl Joe a vyšel za ní do kuchyně. Už věděl, co bude dělat. Vařit čaj. Joe poznal napětí, které se jí zmocňovalo. Pod ostrým kuchyňským osvětlením vypadala bledá, jako by celé týdny nespala.

Joe řekl rovnou, co si myslí. „Musíš zůstat silná.“

Prudce se obrátila čelem k němu a jednu ruku si bojovně založila v bok. „Nemusíš si dělat starosti.“

To se líp řekne, než udělá, pomyslel si Joe. „Co kdyby ses posadila v obýváku a podívala se na něco v televizi?“

„Chci uvařit čaj. Dáš si taky?“

„Jasně,“ řekl. Připadalo mu, že v kuchyni musí být tak

40° C, ale jestli mu chce Laurant uvařit horký čaj, vypije ho.

Posadil se a díval se na ni. Nick byl zpátky v předsíni a telefonoval. Hlavu měl skloněnou a mluvil tak tiše, že z hovoru nebylo nic slyšet. Joe si pomyslel, že zřejmě mluví s Morgansternem nebo s Wessonem.

Laurant odnesla konvici ke dřezu a přidržela ji pod kohoutkem. Dívala se na stylizovaný liliový květ na bílé obkládačce a přemítala o pikniku.

Nick dotelefonoval a přišel do kuchyně v okamžiku, kdy Laurant říkala: „Lonnie byl na pikniku. Odešel sice brzy, ale ten kus papíru mohl do klobouku hodit ještě předtím, než ho Tommy vyhodil."

Nick vytáhl z chladničky plechovku pepsikoly a odtrhl uzávěr. Zhluboka se napil a pak prohlásil: „Jo, Lonnie to mohl udělat, ale nemohl být najednou na dvou místech a my víme, že celý minulý měsíc nevyjel z Holy Oaks. Byl tady ve městě, když ten člověk mluvil s Tommym ve zpovědnici."

„Kdy ses to dověděl?" zeptala se Laurant.

„Dnes ráno mi to řekl Feinberg."

Laurant se otočila zpátky ke dřezu. „A kdo tady nebyl?" zeptala se.

Konvice byla plná a voda teď stékala jejích stěnách. Nick ji vzal Laurant z ruky, polovinu vody vylil a pak konvici postavil na sporák.

„Šerif nebyl ve městě," řekl Joe. „A taky Steve Brenner. Kamarádům řekl, že jede na ryby."

Laurant vytáhla ze skříňky čajové sáčky a hrnky a postavila je na stůl. Zdálo se, že si nevšimla, že Nick pije pepsi. Byla prostě rozhodnutá uvařit mu hrnek čaje. Usmál se, když ji viděl při práci. Ten její zvláštní zvyk byl trochu směšný, ale docela milý.

Laurant se posadila a čekala, až voda začne vařit. Nervózně vzala do rukou balíček karet, které tu nechal Joe, a začala je míchat.

„A co zločin, nad kterým tak jásal Wesson? Neměli bychom už o něm něco vědět?"

Na její otázku odpověděl Joe. „Důkazy, které odtamtud získali, se zkoumají v laboratoři. Ale vím, že místo činu bylo narušeno."

„Čím bylo narušeno?“

„Kravami,“ řekl Joe.

Laurant nebyla schopná potlačit představu, kterou v ní Joe svými slovy vyvolal, a zašeptala: „Ach bože.“

„Rozdej,“ navrhl jí, protože doufal, že ji karty rozptýlí. „Zahrajem si žolíky.“

„Dobře,“ souhlasila Laurant, ale přitom dál míchala karty. Nakonec jí je Joe vzal rukou a rozdal sám.

„Vím, že to vypadá, jako by uplynula spousta času…,“ začal Nick.

Laurant mu skočila do řeči. „Takže nenajdou jeho otisky prstů. Nenajdou žádný důkaz, který by je k němu mohl dovést.“

Nick se posadil obkročmo na židli a ruce si opřel o opěradlo. „Nepředstavuj si ho jako supermana. Je zranitelný jako každý člověk. Udělá chyby a pak ho dostaneme.“

Laurant vzala do ruky své karty a otočila je k sobě. „Čím dřív, tím líp, je to tak?“

„Ano.“

„Dobře, tak co kdybychom se postarali, aby to skutečně bylo dřív. Myslím, že Wesson má pravdu. Možná bych zítra měla běhat sama a taky po svých pochůzkách chodit sama. Nekruť hlavou. On hledá příležitost a já si myslím, že bychom mu ji měli poskytnout. Mohl by ses přece postarat, abych přitom byla v bezpečí.“

„Ne,“ řekl rozhodně Nick.

„Nemyslíš, že bychom si o tom měli promluvit, než…“

„Ne.“

Laurant musela přemáhat netrpělivost. „Opravdu si myslím…“

Nick ji přerušil. „Slíbil jsem tvému bratrovi, že tě nespustím z dohledu, a tak to taky bude.“

„Hej, Nicku, klídek,“ vyzýval ho Joe.

Nick zchladl. „No dobře,“ řekl.

Napětí oba znervózňovalo. Laurant věděla, proč se cítí tak zoufale. Ten šílenec sleduje každý její pohyb. Byla to nesnesitelná představa, kterou nedokázala pustit z hlavy. Ale proč se tak rozčiluje Nick? Měl by přece být zvyklý pracovat za napjatých okolností. Až do dnešního večera se choval vždy uvolněně a byl

zcela klidný. Jak může být schopný dělat svou práci? Ve speciálním útvaru, který pátrá po unesených dětech? Nedovedla si představit nic děsuplnějšího než ohrožené dítě. Napětí tam musí být nesmírné.

„Ty jsi odborník. Ty rozhoduješ, co je třeba udělat. Když nechceš, abych někam chodila sama, nebudu," prohlásila.

Během několika vteřin úplně obrátila a Nick uvažoval, co způsobilo, že najednou zas mluví rozumně. „Myslíš to vážně?" zeptal se nedůvěřivě.

„Nechci ti ztěžovat práci, už tak toho máš dost," řekla.

„Teď, když jste se oba uklidnili, chci vám něco říct, i když nerad," řekl Joe. Vyložil kartu a vzal si další. „Protože vím, že se Nick zase rozčilí, ale…"

„Nerozčilím se. Co mi chceš říct?"

„Jestli náš neznámý nevystrčí během několika dní hlavu, budu převelen zpátky."

Nickovi škublo v pevně sevřené čelisti.

„Kdo o tom rozhodl?" zeptala se Laurant.

Odpověděl jí Nick. „Je za tím Wesson. Že mám pravdu?"

Joe přikývl. „Myslí si, že pachatel možná ví, že jsem tady, a kdybych udělal rozruch kolem svého odjezdu, pak by asi…"

„Počkej!" přerušil ho Nick. „Předpokládám, že pokud na ni pachatel nezaútočí, Wesson odvolá další agenty, aby mu dodal odvahu, ne? Mám nápad. Co kdybychom to tady všichni zabalili a prostě odjeli. Laurant může nechat otevřené dveře, aby se mohl bez problémů dostat dovnitř. Tak si to totiž Wesson představuje, Joe. On samozřejmě v Holy Oaks zůstane, na to můžeš vsadit krk."

Joe ukázal na mikrofon, aby připomněl Nickovi, že Wesson může poslouchat. Nickovi to bylo jedno. Chtěl, aby věděl, co si myslí o jeho metodách.

Nick zvedl mikrofon a promluvil přímo do něho. „Chceš být velký frajer a chytit pachatele sám, Julesi, že je to tak? Za každou cenu. To máš v plánu, ne? Ve tvé zprávě to bude vypadat skvěle a tvůj postup je přece je mnohem důležitější než Laurantino bezpečí."

Ozval se Feinberg. „Asi tě zklamu, Nicku, ale na příjmu jsem teď já, a ne Wesson, a co se týče mě, slyším nějaké řeči o počasí.“

Agent dělal, co mohl, aby chránil Nicka, ovšem jeho snaha nebyla patřičně oceněna. Wesson nemohl pracovně Nickovi nijak uškodit, a i kdyby mohl, Nickovi by to nevadilo. Jak by se cítil, kdyby ho vyhodili? Možná by se mu ulevilo, pomyslel si. To není dobrý přístup, usoudil, ale ani pak se nemohl přimět, aby o tom smýšlel jinak.

Morganstern měl pravdu. Nick potřeboval dovolenou a taky potřeboval sex. Hodně sexu, ale nejen tak s nějakou ženou. Toužil po Laurant.

„Žolík.“ Laurant se usmála na Joea a ukázala mu své karty. Joe zaúpěl.

Konvice začala hvízdat a Laurant se zvedla, aby zalila čaj. Nalila vodu do všech tří hrnků, pak konvici postavila zpátky na sporák a obrátila se k odchodu.

„Hele, a co ten čaj?“ zeptal se Joe.

„Jdu nahoru. Myslím, že si dám horkou vanu s bublinkami.“

Nick zaťal zuby. Proč si sakra myslí, že o tom musí vědět? Zatraceně. Znervózněl ještě víc a jediné, na co byl schopný pomyslet, bylo její svůdné tělo pokryté pěnou. Nejraději by šel také nahoru a ponořil se do vany s ní. Místo toho zamířil do pokoje pro hosty a dal si studenou sprchu.

Joe se dole díval na film, a tak Nick oblékl džíny a oblíbené staré tričko a zašel do Laurantina pokoje, aby se podíval v televizi na sportovní přehled.

Pak zavolal Theo. V Bostonu bylo pozdě, ale jeho bratr skoro nikdy nespal. Měl chuť mluvit o posledním zvláštním případu, který měl jako žalobce. Nick se snažil poslouchat ho, ale pohled přitom upíral na dveře koupelny a hlavou mu probíhaly fantastické představy.

„Co jsi říkal?“ zeptal se Thea.

„Není ti něco?“

To si piš, kruci. „Ne,“ odpověděl. „Však víš, jak to chodí. To čekání mě přivede k šílenství.“

„Jak to, že ses nezmínil o Laurant? Neviděl jsem ji celé roky. Určitě bych ji už nepoznal. Jak vypadá?“

„Jako Tommyho sestra, jak jinak.“ To byla chyba. Nick si to uvědomil, sotva slova vypustil z úst. Promluvil ironicky a Theo se netěšil pověsti vynikajícího prokurátora nadarmo. Okamžitě na to přišel.

„Takže v tom to vězí.“

„Nevím, o čem mluvíš.“

„Uhm.“

„Nic se neděje.“

„Ví o tom Tommy?“

„Co jestli ví?“ vykračoval se Nick.

„Jak jsi celý pryč do jeho sestry.“

Než mohl Nick odpovědět, Theo vybuchl smíchy. „Budeš mu to muset říct.“

Nick si představil svou ruku, jak prochází telefonem a chytá bratra pod krkem. „Theo, uvědom si, že plácáš, a přestaň provokovat. Nemám, co bych řekl. Laurant je prima. Prostě prima holka? Jasné?“

„Jasné,“ zněla odpověď. „Ale řekni mi ještě něco.“

„Co?“

„Má pořád tak dlouhé nohy?“

„Theo?“

„Ano?“

„Jdi se vycpat.“

Kapitola 26

Vešel dovnitř zadním vchodem.

Zkusil použít duplikát klíče, který si dal vyrobit, ale ta potvora zřejmě vyměnila zámek. Uvažoval, proč to asi udělala. Našla snad kameru? Stál vzadu na zápraží, nervózně pohazoval klíčem v ruce a přemítal. Nakonec usoudil, že ji nemohla najít. Pak si vzpomněl, že zámek byl už starý a zrezivělý, a napadlo ho, že se mohl prostě polámat.

Naštěstí měl na sobě černou koženou bundu, kterou mohl použít k tomu, aby si obalil ruku a rozbil sklo. Oblékl si ji, aby splynul ve tmě s okolím a aby ho nezpozorovaly ty dvě staré vyzáblé ježibaby, které bydlí vedle Laurant. Jsou jako kočky, které v jednom kuse sedí v okně a hledí ven. Zaparkoval auto o tři ulice dál, což bylo další opatření proti všetečným sousedkám, a k jejímu domu se vydal pěšky. Držel se přitom mimo dosah pouličního osvětlení, těsně u křovinatého porostu.

Dvakrát se mu zdálo, že ho někdo sleduje, a vylekal se tak, že se chtěl vrátit domů, ale vztek, který se v něm nahromadil, ho hnal vpřed. Potřeba zaútočit ho naleptávala jako kyselina a nutila ho riskovat. Měl chuť jí ublížit, tak nepřekonatelnou, jako je chuť alkoholika se napít. Ta touha ho neopouštěla a věděl, že podstoupí jakékoli riziko, aby si s ní vyrovnal účty.

Pomalu si svlékl bundu, opatrněji složil napůl, zabalil si do ní ruku, pak si představil, že sklo je Laurantina tvář, a prorazil okno pěstí mnohem větší silou, než bylo nutné. Sklo zarachotilo, roztříštilo se a střepy se rozlétly do předsíně.

Nával adrenalinu byl příjemný jako orgasmus a on z čirého nadšení vzal málem jméno boží nadarmo. Náhle se cítil mocný a nepřemožitelný. Nikdo na něho nemůže. Nikdo.

Rozhodně si nedělal starost s tím, že by ho někdo slyšel, protože si byl jistý, že dům je prázdný. Nicka a Laurant vyzvedl její bratr s tím druhým knězem a odjeli spolu na předsvatební večeři. Viděl je, jak odjíždějí, než se vrátil domů, aby se připravil. Je sotva po jedenácté a oni se jistě vrátí až dlouho po půlnoci. Mám spoustu času, pomyslel si, abych udělal, co chci, a zmizel.

Sáhl dovnitř, odemkl nepoddajný zámek, otevřel dveře a vstoupil. Musel přemáhat chuť začít si hvízdat.

Tichý alarm začal blikat v okamžiku, kdy se otevřely dveře, ale to už Nick věděl, že je někdo v domě. Vrátil se spolu s Laurant dříve, než předpokládal, a zůstal na stráži, zatímco Joe si šel zdřímnout. Nick byl nahoře na odpočívadle a právě začal sestupovat po schodech dolů, když uslyšel třesk rozbíjejícího se skla. Zvuk byl sice slabý, avšak jednoznačný.

Nezaváhal. Vytáhl pistoli, odjistil ji a vyrazil do pokoje pro hosty probudit Joea. Sotva sáhl na kliku, dveře se otevřely a Joe se objevil na prahu, v ruce pistoli namířenou ke stropu. Kývl na Nicka, aby mu dal najevo, že je připravený, pak ustoupil zpátky do tmy pokoje a dveře nechal otevřené. Nick ukázal na světélkující alarm a Joe ho rychle vypnul.

Nick se naprosto neslyšně obrátil a spěchal do Laurantina pokoje. Tiše za sebou zavřel dveře. Laurant klidně spala na zádech, ruce podél těla, na prsou rozevřené paměti Franka McCourta. Nick přešel k posteli, dřepl si vedle ní a přiložil jí ruku k ústům, aby neudělala žádný hluk, až se probudí.

„Laurant, vstávej. Máme návštěvu.“ Jeho tlumený hlas zněl klidně.

Laurant procitla a málem zaječela. Oči měla doširoka otevřené, snažila se zorientovat a zároveň instinktivně odsunout jeho ruku. Pak si uvědomila, že je to Nick. Spatřila pistoli a současně uslyšela, jak jí šeptá: „Je třeba, abys byla potichu.“

Přikývla. Pochopila. Nick odtáhl ruku a Laurant se zvedla. Zapomenutá kniha se svezla stranou a byla by hlučně dopadla na podlahu, kdyby ji Nick včas nezachytil. Odložil ji na postel, zhasl stolní lampičku, pak vzal Laurant za ruku a jemně jí pomohl vstát.

Srdce jí prudce bušilo a připadlo jí, že se snad nemůže ani nadýchnout. V pokoji byla taková tma, že museli tápat podél stěny, aby se dostali neslyšně ven. Nick zavedl Laurant do koupelny, ale když vztáhla ruku k vypínači, zadržel ji.

„Světlo ne," zašeptal.

Ustoupil zpátky do ložnice a tiše za sebou zavřel dveře. „Buď opatrný," zašeptala Laurant.

Chtěla ho poprosit, aby zůstal s ní, ale věděla, že nechce a ani nemůže.

V domě byla černočerná tma a Laurant se bála pohnout se strachem, že náhodou do něčeho narazí, a vetřelec tak pozná, že je vzhůru. Se skloněnou hlavou složila paže na břichu a zůstala strnule stát. V hlavě jí vířily stovky myšlenek. Jak by mohla pomoct? Co by mohla udělat, aby nepřekážela?

Bála se o Nicka. Neočekávané překvapení mohlo zaskočit i zkušeného muže. Každý má své slabé místo a Nick jistě není výjimka. Jestli se mu něco stane, neví, co bude dělat. Bože, prosím, ochraňuj ho.

Bylo ticho jako v hrobě. Laurant přitiskla ucho ke dveřím a napjatě poslouchala. Stála tak snad minutu – i když jí to připadalo jako věčnost – neslyšela však nic kromě tlukotu svého srdce.

Až pak. Tiché škrábání, jako když větev ve větru naráží na okno, ale zvuk se neozýval zevnitř domu. Zaznívál někde nad ní. Ze střechy. Proboha, je snad vetřelec tam? Ne, byl už přece dole v domě. Laurant se snažila přesvědčit samu sebe, že hluk, který uslyšela, je opravdu jen větev zmítající se ve větru.

Strnule stála a poslouchala. Uslyšela ten zvuk znovu. Najednou byl blíž místu, kde stála, a tentokrát jí nepřipomínal žádný šelest větve. Teď se zdálo, že ho působí zvíře, mýval nebo veverka, které pobíhá po střeše někde před oknem koupelny.

Je okno pořádně zajištěné? Ano, určitě je. Nick na to vždycky dohlédl. Jen klid. Nesmí mít takovou obrazotvornost.

Zadívala se do okna. Bylo nad vanou, ale tak vysoko, že neviděla, je-li závora zajištěná. Potřebovala se přesvědčit. Když se bude pohybovat tiše a obezřetně, neudělá žádný hluk. Odlepila se od dveří a vtom spatřila rudý kužel světla, tenký jako tužka, který

pronikal přes okenní tabulku. Tančil po skříňce se zrcadlem a přibližoval se k ní. Pátral…, hledal cíl.

Spustila se na kolena, pak na břicho a plazila se k vaně. Přitiskla se celým tělem k chladnému porcelánu a očima sledovala rudý paprsek. Pozdě, uvědomila si. Měla opustit koupelnu, dokud to ještě bylo možné. Paprsek si ji najde, pokud se pohne. Těkal teď po dveřích sem a tam a tam a sem. Panebože, kdyby teď Nick otevřel dveře a pokusil se vejít dovnitř, ten, kdo je na střeše, by ho měl před očima.

Klid. Musí přemýšlet. Jak se mohl dostat na střechu, aniž ho někdo zpozoroval? Nick jí říkal, že kolem domu jsou agenti, kteří ho ve dne v noci hlídají, ale vedle její ložnice a koupelny je hustý porost a podobné místo se nachází i vzadu na dvorku. Bylo by snadné vyšplhat na některý ze stoletých stromů a přelézt odtamtud na střechu jejího domu. Opravdu jednoduchá záležitost, pomyslela si.

Ale tak, aby člověka nikdo neviděl? To by bylo odvážné a trochu obtížnější, ale dalo by se to provést. Hlavně žádnou paniku. Musí počkat. Možná je na střeše některý z agentů FBI. Ano, to by mohlo být. Možná hlídá okno do koupelny, aby se tudy nepokusil uprchnout ten šílenec. FBI zřejmě hlídá všechna okna.

Přestože si Laurant zoufale přála tomu uvěřit, netroufala si zvednout se ze země, aby si svoji teorii ověřila.

Paprsek se opět začal pohybovat a zamířil zpátky k zrcadlu. Laurant se rozhodla využít příležitosti a děkovala Bohu, že nesvítí měsíc. Tma byla přesně to, co potřebovala. Zvedla se na kolena, aby mohla otevřít dveře, a pak se plížila do ložnice. Na kovovém prahu si přitom odřela koleno.

Stále nespouštěla oči z paprsku světla. Když zavírala dveře, viděla, že se zas blíží k ní. Zkřivila tvář, jakmile uslyšela cvaknutí zámku, opřela se o stěnu a snažila se popadnout dech.

Uslyšela by, kdyby se okno otevřelo. Bylo staré a pokřivené, a když jím někdo zacloumal, silně vrzalo. Laurant zůstala sedět na místě, ale každý sval v těle měla napjatý a připravený okamžitě vyrazit.

Nick uslyšel slabé zašustění, které se ozvalo, když lezla ven z koupelny. O co se kruci pokouší? Proč nezůstala uvnitř?

Stál a tiskl se ke stěně vedle dveří ložnice a nepatrně je pootevřel. Vyhlédl do chodby, která byla slabě osvětlena orientační lampičkou na prádelníku na druhém konci prostorného odpočívadla. Čekal, až vetřelec projde kolem Laurantiných dveří nebo vstoupí dovnitř.

Uslyšel ho, jak stoupá po schodech. Poznal, že šlápl na pátý schod. Zavrzal. Kdyby byl neznámý v domě po několikáté, jak Nick předpokládal, pamatoval by si, že schod vrže, a vyhnul by se mu. Nebo jeho všímavost přeceňuje? Ne, to si nemyslel. Ten člověk byl opatrný. Své akce si plánoval, to potvrzovaly všechny informace, které o něm dosud získali. A také pracoval systematicky a pečlivě. Přesto se tentokrát nevloupal do domu potichu a způsob, kterým se sem dostal, nebyl rafinovaný, ale primitivní. Zebru pruhů nezbavíš. Vyskytují se sice případy, kdy systematický vrah pracuje nesystematicky, jako třeba Bundy a Donne, ale k tomu je třeba delší čas, aby od svých zásad upustili a začali být nedbalí. U tohoto pachatele došlo k náhlé radikální změně.

Zadní dveře do domu se otevřely a pak hlasitě zabouchly. Ten, kdo stoupal po schodech, se zas hnal dolů. Nick uslyšel z přízemí rychlé kroky a vzrušený šepot. Takže jsou teď v domě dva. Co to má kruci znamenat? Vůbec mu to nedávalo smysl. Všechno, co o neznámém věděli, poukazovalo na to, že je sám.

Až dosud. Ne, všechno je jinak. Dva vetřelci se o něco přeli, ale hovořili přidušeným šepotem, a Nick neslyšel nic z toho, co si povídali. Byli teď u předního vchodu, ale jeden z nich začal opět stoupat po schodech. Nick slyšel, jak druhý přechází dole v přízemí. Pak se ozval náraz, možná do vázy, pomyslel si Nick, protože po něm následoval třesk, jako by se něco rozbíjelo. Ten gauner buď něco hledal, nebo vykrádal Laurantin dům.

V Nickových žilách teď proudil adrenalin a on se nemohl dočkat, až dostane násilníky do rukou.

Druhý lupič byl právě na odpočívadle. Měl tužkovou baterku. Na prahu Laurantiny ložnice se mihl napřed paprsek a pak stín.

Neznámý pokračoval po chodbě směrem k látkové skříni. Jde si pro kameru, usoudil Nick. Buď se rozhodl ji odstranit, nebo opět zapnout.

Joe rozsvítil světlo v chodbě a Nick svižně vyskočil, aby znemožnil vetřelci únik.

„Stát!“ přikázal Joe a namířil na lupiče pistoli.

Steve Brenner spustil ruce z horní části skříně a uhnul očima před oslňujícím světlem. „Co…,“ zařval, obrátil se a pokusil se proběhnout kolem Nicka.

Nick ho hlavní své pistole přirazil ke stěně. Brenner, ochromený úderem, zavrávoral a pak zaútočil a zamával pěstmi jako topící se člověk. Nick jeho útok snadno odrazil, udeřil ho do nosu a uslyšel lámající se kost. Brennerovi vytryskla krev, zavyl bolestí, vrávoravě ustoupil a klesl na kolena. Obě ruce si přitiskl k nosu a začal vulgárně nadávat.

„Máš ho?“ vykřikl Nick, obrátil se a běžel ke schodům.

„Už ho držím,“ zavolal na něho Joe. Převrátil Brennera na podlaze na břicho a klekl si na jeho záda, aby ho udržel na místě. „Máte právo nevypovídat…“

Nick dvěma mohutnými skoky překonal celé křídlo schodiště. Přehoupl se přes zábradlí, seskočil na podlahu v přední části předsíně a hnal se dál. Vzduch byl plný ostrého pachu benzinu, a než Nick proběhl obývacím pokojem, štípaly ho oči. U jídelny spatřil na podlaze čtyřlitrový kanystr a na hromadě vedle převržené nádoby Laurantiny růžové šaty na svatbu. Byly zmuchlané a prosáklé benzinem. Nick potichu zaklel a běžel dál.

Když zahýbal do kuchyně, na kratičký okamžik zahlédl Lonnieho profil. Zápalky však neviděl.

Lonnie škrtl jednou zápalkou v zadní části předsíně, pak zapálil zbytek a hodil celý hořící balíček za sebe do kuchyně. Zoufale se snažil dostat ven, než ho chytí, zacloumal klikou domovních dveří, ale ruce, polité benzínem, mu po ní sklouzly. Až na třetí pokus se mu podařilo dveře otevřít. Vyběhl ven, ale na zadním prahu klopýtl a svalil se na zem. Okamžitě však vyskočil a rozběhl se přes dvorek. Zařičel smíchy, protože věděl, že Nick zůstal v domě, a jemu se podařilo bez úhony uniknout.

Podlaha politá benzinem byla kluzká a oheň vzplál s hlasitým nenasytným zasyčením, sotva plamen zápalky dopadl na hořlavinu. Vítr, který zavanul otevřenými zadními dveřmi, rozdmýchal ohnivou stěnu k zběsilosti a během několika vteřin byla celá kuchyně v jednom plameni. Nick vrávoravě ucouvl zpátky do jídelny. Tam nabral rovnováhu a pokusil se chránit si oči předloktím, ale žár byl tak silný, že nemohl postoupit ani o krok vpřed. Oheň se ozýval hlasitě, téměř agresivně. Praskal, prskal a syčel. Podlaha v kuchyni se změnila v tekutý oheň, který se valil jako hrozivá vlna k jídelně a ničil všechno, co mu stálo v cestě.

„Laurant!“ zvolal Nick a rozběhl se zpátky přes obývací pokoj. Zdálo se mu, že před domem se ozvalo zaskřípání pneumatik, a u předního vchodu se zastavil, aby odsunul zástrčku, ale dveře neotevřel, protože věděl, že by se po přílivu čerstvého vzduchu oheň rozšířil ještě víc.

Joe zatím nasadil Brennerovi pouta a pokoušel se ho postavit na nohy, ale jeho vězeň se mu ze všech sil vzpíral.

„Vyveď ho předním vchodem ven, ale rychle. Oheň se prudce šíří.“

„Ten idiot,“ zaječel Brenner. „Ten malý hajzl. Já ho zabiju.“

Joe nakonec přinutil Brennera vstát a postrkoval ho před sebou po schodech dolů.

Nick vtrhl do Laurantina pokoje. Laurant měla na sobě džíny a mokasíny a právě si přetahovala přes hlavu tričko.

Měla už také sbaleno. Nickovi to připadalo neuvěřitelné. Prázdná cestovní taška, kterou nechala na zemi u dveří skříně, teď stála na posteli a byla nacpaná k prasknutí. Dveře do koupelny byly dokořán a Nick zpozoroval, že police v koupelně je úplně prázdná.

„Pojďme.“ Musel křičet, aby ho slyšela přes Brennerův křik. „Tohle tady nechej,“ vyzval ji, když viděl, jak sahá po tašce na posteli. „Musíme odtud. Co nejrychleji.“

Laurant nedbala na jeho příkaz, popadla tašku a popruh si přehodila přes rameno. Pak si všimla, že je bosý. Zvedla ze země jeho mokasíny a vhodila je do tašky na fotoalbum.

Nick zajistil pistoli a zastrčil ji do pouzdra. To poskytlo Laurant potřebné vteřiny na to, aby z toaletního stolku vzala jeho

peněženku a klíče od auta. Snažila se je zasunout do boční kapsy svého zavazadla a v tom okamžiku ji Nick chytil. Pevně si ji přitáhl k sobě a napůl ji vedl, napůl nesl chodbou a pak dolů ze schodů. Laurant křečovitě svírala popruh tašky a slyšela, jak taška tluče o schody za ní.

Na schodech proti nim se zvedal oblak černého dýmu. Nick si přitiskl Laurantinu hlavu na prsa a pokračoval v cestě dolů.

Laurant za sebou náhle uslyšela děsivý zvuk podobající se supění dračího dechu a po něm následoval hlasitý řev. Klimatizační jednotka v okně jídelny se zřítila na zem a explodovala. Rána byla tak silná, že se otřásly stěny domu i prkna na podlaze pod jejíma nohama. Vzápětí se roztříštilo okno obývacího pokoje a střepiny skla, veliké jako řeznický nůž, vylétly na verandu. Oheň zasyčel a pak se znovu rozeřval, přikrmený náporem větru, který se hnal dovnitř.

Byli venku během okamžiku. Ještě pár vteřin, a museli by lézt oknem v ložnici. Oheň je pronásledoval i ven, plameny jim skoro olizovaly paty. Klopýtali ze schůdků a na chodník před domem a kouř je nutil ke kašli.

Laurant pevně zavřela oči, aby je chránila před štiplavým kouřem. Nick se vzpamatoval mnohem rychleji než ona. Zpozoroval, jak z auta vyskakuje Wesson a běží k Joeovi a Brennerovi. Agent se svým zajatcem stáli na prázdné parcele vedle Laurantina domu. Feinberg dosud seděl v autě, jehož motor běžel.

Jak se sem dostali tak brzy, blesklo Nickovi hlavou. Ale na takové otázky bude čas později. Stiskl Laurant ruku. „Jak se cítíš?“ zeptal se hlasem ochraptělým od kašle.

Přivinula se k němu a byla vděčná za jeho sílu. „Dobře,“ odpověděla. „A co ty, jsi v pořádku?“

„Jde to,“ odpověděl Nick.

Omámeně se rozhlédla. Všichni sousedé byli vzhůru. Rodiny z celé ulice vybíhaly před dům a pozorovaly požár. V dálce uslyšela houkající sirény. Spatřila Bessii Jean a Violu, jak stojí u velkého starého dubu před domem, kde uvazovaly na řetěz Tátu. Obě ženy měly na sobě župany z tlusté chlupaté látky, jedna růžový a druhá bílý, v kterých připomínaly obrovité králíčky. Bessie Jean s

natáčkami na hlavě měla nasazenou staromódní síťku a uzel, který si na ní uvázala, jí visel z čela. Viola si tiskla k očím krajkový kapesníček, hleděla na oheň a potřásala hlavou.

Laurant se odvrátila a všimla si, že plameny šlehají obývacím pokojem až na střechu. Bylo to těsně, pomyslela si. Ale Nick je v pořádku a ona také a nemají ani puchýř.

Dívala se na oheň a děkovala Bohu, že nikdo neutrpěl žádné zranění. Náhle její omámení pominulo a uvědomila si, co se vlastně stalo. Roztřásla se.

„Co se děje, Laurant?“

„Dostal jsi ho. Je po všem. Je konec té noční můry, Nicku.“

Upustila tašku na zem a vztáhla k němu paže. Přitiskl si ji k sobě. Pak uslyšel, jak zašeptala: „Děkuji ti.“

„Ještě není co slavit. Postoupili jsme jenom o krok.“

Vzhlédla k němu. „Pořád tomu nemůžu uvěřit. Když jsem slyšela, jak na tebe křičí v předsíni, poznala jsem jeho hlas, věděla jsem, že je to Steve, ale nebyla jsem schopná si to dát dohromady. Byla jsem v šoku.“ Zhluboka se nadechla a pokusila se mluvit souvisleji. „Říkal jsi, že ho podezíráš, a nakonec jsi měl pravdu.“

Nemohla se přestat třást. Hřbetem ruky si neklidně otírala slzy a náhle si vzpomněla na muže na střeše. „Byli dva,“ řekla. „Ano, dva.“

„Druhý byl Lonnie. To on zapálil dům.“

„Lonnie?“ Nevěděla, proč ji tak omráčilo, že s tím má něco společného šerifův syn. Duší celé akce byl zjevně Brenner. On naplánoval ten děsivý plán od začátku do konce.

Nick hledal očima Lonnieho. Kde sakra může být? Měl by přece už dávno mít na rukou pouta a u sebe některého z agentů.

Z druhé strany ulice se k němu hnali Willie a Justin a nabízeli svou pomoc. Justin okamžitě běžel k Bessii Jean na dvorek, aby tam pustil zahradní hadici a pokusil se uhasit požár. Bylo to samozřejmě naprosto marné úsilí.

Nick vedl Laurant k Wessonovi. Agent právě s někým telefonoval.

„Dostal jsem ho, pane. Jen co dostanu povolení k prohlídce, jsem si jistý, že shromáždím další důkazy, které ho usvědčí.“

„*Dostal jsem* ho?“ opakovala Laurant Wessonova vychloubačná slova.

„Jo, slyšel jsem, co říkal,“ odpověděl jí Nick.

Slyšel to zjevně i Joe. Hněvivě se zadíval na Wessona a ani trochu neskrýval svou nevraživost. Velitel akce si ho nevšímal a dál hovořil do svého malého elegantního mobilu. Zřetelně dával najevo své nadšení.

„Přímo ukázkově, pane. A tvrdím, že s úspěchem neměl co dělat instinkt. Byla to pečlivě naplánovaná a provedená akce. Ne, pane, tím nechci kritizovat vaše metody. Jen vám říkám, že za tím byl kus tvrdé práce, nic víc.“

Po ulici přijížděl hasičský vůz s houkající sirénou. Feinberg couvl se svým autem dál od hydrantu a zaparkoval před domem Bessie Jean. Pak vystoupil a běžel k Joeovi. Stejně jako ostatní i on pozoroval šlehající plameny.

Sbor dobrovolných hasičů v žlutých pláštích a kloboucích vyskákal z vozu a hnal se k hadicím, aby je roztáhl. Řidič vypnul sirénu a pak vykřikl: „Nezůstal nikdo v domě?“

„Všichni jsou venku,“ zavolal na něho Joe.

Nick pěnil vzteky. Přísahal, že jestli Wesson neskončí do pěti vteřin s telefonováním, vyrazí mu ten zatracený mobil z ruky a z něho vyrazí odpověď na pár otázek. Kde je Lonnie? A kde jsou agenti, kteří měli hlídat dům?

„Laurant, chci, abys nastoupila do auta a zůstala zde. Zajedu s ním na ulici,“ řekl, vzal ji za ruku a odváděl s sebou.

Slyšela z jeho hlasu potlačovaný vztek. Stále se choval, jako by ji měl chránit, a ona nedovedla pochopit proč. Chytili přece Brennera a znají i jeho komplice.

„Nicku, je po všem.“ Možná mu to ještě nedošlo. Ano, určitě, to tak bude. „Podařilo se ti to. Dostal jsi ho spolu s Joem.“

„O tom si promluvíme později,“ řekl stroze, shýbl se a uchopil její tašku.

Když byli u auta, zamumlal: „A hrome, klíče.“

„Vzala jsem je.“

Nick držel tašku a Laurant se v ní začala přehrabovat, až klíče našla. Ruce se jí třásly tak, že nemohla strčit klíč do zámku.

Nick jí ho tedy vzal, odemkl vůz a tašku hodil na zadní sedadlo.

„Hej, Laurant, jak to, že ten člověk má pouta?“ chtěl vědět Willie.

Ze dvorku Vandermanových vybíhal Justin. I on byl zvědavý na podrobnosti.

„Není to Steve Brenner?“ zeptal se. „Takové velké zvíře tady ve městě.“

„Ale proč je v poutech? Co provedl?“

„Vloupal se do mého domu.“

„Nasedni si, Laurant,“ řekl Nick. Chytil ji za loket, aby ji přiměl k pohybu, ale Laurant se obrátila zpátky, protože Brenner v tom okamžiku začal křičet.

„Sundejte mi ta pouta! Nemůžete mě zadržovat. Neprovedl jsem nic nezákonného. Ten dům mi patří, a když chci dovnitř umístit kameni, nemůžete mi v tom bránit. Před dvěma týdny jsem podepsal kupní smlouvu. Je to můj dům a mám právo vědět, co se v něm děje.“

Joeovi došla trpělivost. „Máš jediné právo, a to je mlčet. Tak zavři hubu.“

Justinovi poklesla čelist. „On ti nainstaloval do domu kameru?“

„Kam ji dal?“ zeptal se Willie.

Laurant neodpověděla. Malátně se opřela o Nicka. Oči upírala na Brennera. Ten se otočil, všiml si, že ho Laurant pozoruje, a zafuněl. Na jeho dokonale tvarovaných zubech byla krev a další krvavou skvrnu měl na rtech. Připomínal jí hada.

Brenner nebyl schopný ovládnout svou zuřivost. Obviňoval všechny kromě sebe. Kdyby si ta mrcha nepřivedla svého kamaráda z FBI, nedostal by se do téhle kritické situace. Za všechno může především ona. Joe ho chytil v okamžiku, kdy se na ni chtěl vrhnout. Brenner se pokoušel vyprostit a přitom vykřikoval nadávky. Se všemi jeho plány je teď konec. K čertu s ní!

„Ty mrcho,“ zařval. „Tohle je můj dům. Zaplatil jsem té staré bábě hromadu peněz a víš co? Nemůžeš s tím vůbec nic udělat. Všecky vás budu žalovat a nakonec si to vyřídím s FBI. Mám svá

práva,“ zařval. A pak, ve snaze ji pokořit, dodal: „Pozoroval jsem tě svlečenou skoro každou noc. Viděl jsem všechny tvoje půvaby.“

Laurant viděla ďábelské plameny, které mu sálaly z očí, a už nepochybovala, že to byl on, kdo zabil ty ženy. Bylo jasné, že Brenner je šílený.

„Joe, nasaď mu roubík,“ vykřikl Nick.

„Odveď ho od ní,“ přikázal Wesson.

Kletby, které na ni Brenner vychrlil, s ní nijak neotřásly, a klidně odcházela s Nickem k vozu. Některé z přihlížejících žen však nezůstaly tak klidné. Jedna z matek zakryla rukama uši svému synovi. Její sousedky byly možná šokovány Brennerovým momentálním chováním, ale až se doví, že mezi nimi žil jako Dr. Jekyll a Mr. Hyde, teprve se jim bude dělat zle.

Nick ji přiměl nastoupit do auta, pak vycouval na ulici a zaparkoval za Feinbergovým vozem.

„Poslouchej. Chci, abys zůstala v autě, nechala zavřená okna a zamčené dveře.“ Zapnul klimatizaci, aby Laurant neomdlela horkem.

„Chci pryč. Nemohli bychom odtud odjet?“

Zdálo se, že má na krajíčku pláč. „Za chvilku,“ sliboval Nick. „Ano? Musím si ještě promluvit s Wessonem.“

Laurant strnule kývla. „Ano. Samozřejmě.“

Dívala se za ním, jak běží přes dvůr, a pak se otočila k domu. Zdálo se, že plameny se podařilo zkrotit, a Laurant si pomyslela, jak je zvláštní, že necítí vůbec žádnou lítost nad zničeným domem. Byl to sice její domov, ale teď, když věděla, že patří Brennerovi, už by dovnitř nikdy nevkročila.

Blýskající světla, hlučící dav, Brennerův křik, bylo toho až příliš mnoho. Laurant si přiložila ruku k čelu a svezla se do sedadla. A pak začala plakat pro ty dvě ženy, které Brenner zavraždil.

Mohou teď odpočívat v pokoji. Ta zrůda už nikomu neublíží.

Kapitola 27

Jako poslední se na scéně objevil šerif. Jeho Ford Explorer vzal zatáčku na rohu po dvou kolech. Prudce uhnul stranou, aby nepřejel Lornu, a na místě zůstal stát.

Lloyd nechal svůj vůz uprostřed ulice. S funěním vyprostil mohutné břicho zpoza volantu, vystoupil a s rukama založenýma v bok se zastavil a pozoroval sběh lidí. Snažil se tvářit důležitě. Mračil se tak, že každému, kdo by ho sledoval, by bylo jasné, že považuje situaci za vážnou. Pak si povytáhl kalhoty, napřímil ramena a rázně vykročil k Laurantinu dvorku.

„Co se tady děje?“ zakřičel.

„Co myslíte, že to je?“ zeptal se ho ironicky Joe. „Hoří dům.“

Lloyd se zamračil na Joea, aby mu dal najevo, co si myslí o jeho sarkasmu. Pak si všiml, že Brenner má ruce za zády a na tváři krev. Když popošel kousek stranou, uviděl pouta.

„Hej, a proč má Steve pouta?“

„Porušil zákon,“ odpověděl Joe.

„Nesmysl,“ prohlásil Brenner. „Neudělal jsem nic nezákonného, Lloyde. Řekni jim, ať mi ta zatracená pouta sundají. Odírají mi zápěstí.“

„Až přijde čas,“ ujistil ho Lloyd. Pak bystrým pohledem ulpěl na Joeovi a udělal směrem k němu výhrůžný krok. „Nejste vy ten chlápek, co spravoval Laurant dřez? Co tady děláte? To vy jste uhodil tohohle občana? Zdá se, že má zlomený nos. Ptám se vás rovnou, mladíku, a chci taky přímou odpověď. Uhodil jste ho?“

„Já jsem ho udeřil. Ale měl jsem ho raději zastřelit.“

„Pozor na jazyk, chlapče. Tohle je vážná věc.“

„Ano, je,“ souhlasil Nick. „A ještě jednou mi řeknete chlapče, a spoutám i vás. Rozumíte, Lloyde?“

Lloyd nervózně zas o krok ustoupil, aby byl od Nicka dál, a hodnotil situaci. Ve skutečnosti šerifovi připadalo, že je toho tady nad hlavu, ale věděl, že by ho Brenner zabil, kdyby se ho nepokusil z té kaše vytáhnout. Ostražitě se ohlédl na Nicka. Agent FBI mu připomínal pumu, v jednom okamžiku klidnou a v následujícím zarývající zuby do své kořisti.

„Lloyde, udělej něco," vyzýval ho Brenner. „Zlomil mi nos. Chci, abys ho zatkl."

Lloyd přikývl a přinutil se pohlédnout Nickovi do očí. Byl pyšný sám na sebe, že odolal nutkání uhnout očima. „Udeření člověka je posuzováno jako ublížení na těle," řekl. „Myslíte, že nemůžu zatknout agenta FBI?"

Nick okamžitě odpověděl: „Myslím, že nemůžete."

„Do prdele," zamumlal Brenner.

„Musíme se na to podívat," žvanil Lloyd. „Steva je třeba odvízt do nemocnice, ať mu tam dají do pořádku nos, takže ho tam odvezu já. Jsem k tomu oprávněnej, protože je to v mý jurisdikci."

Joe se podíval na Nicka a odpověděl: „Toho člověka jsem zatkl a vy se ho ani nedotknete."

Nick popošel k Joeovi, aby ukázal šerifovi, že je s ním zajedno, ale zároveň chtěl mít v dohledu Laurant.

„Můžete mi říct, proč nosíte zbraň?" zeptal se Lloyd Joea, protože si konečně všiml pistole a pouzdra u jeho pasu. „Máte na ni povolení?"

Joe se usmál. „Samozřejmě. A taky odznak. Chcete ho vidět? Vsadím se, že je větší než ten váš."

„Nejste trochu drzej, mladíku?"

„Je to agent FBI," řekl Nick.

Lloyd okamžitě schlípl a marně hledal alespoň něco, v čem by mohl ukázat svoji autoritu.

„Máte něco společnýho s tím požárem?" zeptal se Nicka.

Nick si nemyslel, že jeho otázka stojí za odpověď. Zasunul ruce do kapes, aby ho nepřemohla chuť popadnout šerifa pod krkem.

Lorna stála asi pět kroků od obou mužů a zuřivě si něco zapisovala do velkého poznámkového bloku. Udělala nejistý krok

směrem k Nickovi, pak si všimla výrazu v jeho očích a okamžitě ucouvla.

Joe kývl na Wessona, aby přišel k nim. „Za co se chystáte Steva zatknout?“ chtěl vědět šerif. „Za to, že si zapálil vlastní dům?“

„On už zatčen byl,“ vysvětlil mu Joe.

„Na základě jakého obvinění?“ zeptal se Lloyd.

„Je tu nějaký problém?“ zvolal Wesson a rázoval k nim.

„Kdo sakra jste zas vy?“ vyzvídal Lloyd.

„Hlavní velitel akce,“ sdělil mu Wesson.

Joe se zazubil. „I on patří k FBI.“

„Kolik vás tady vůbec je? A co tu vlastně děláte? Tohle je moje město,“ zdůraznil šerif. „A jestli víte o nějakým problému, měli byste přijít rovnou za mnou.“

Následovala ostrá výměna názorů. Lloyd neustále tvrdil, že Brennera odvede, a Wesson to samozřejmě nemínil připustit. Také nehodlal sdělit šerifovi, z čeho Brennera obviňuje přes všechny Lloydovy protesty, že takové tajnosti jsou nezákonné.

„Vyšetřování už bylo zahájeno.“

„Vyšetřování čeho?“

Nick skřípal zuby, ale zlobil se především na Wessona. Nebude už dál čekat, aby z něho dostal pár odpovědí. I kdyby to mělo znamenat hádku před veřejností, pustí se do toho.

„Věřil bys tomu? Ti dva se předstihují v blbosti.“

„Jo, ale zjišťovat, kdo je větší zvíře, můžou později. Kde máte syna, šerife?“

Jeho otázka Lloyda zneklidnila. „Proč to chcete vědět?“

„Chystám se ho zatknout.“

Lloydovo štětinaté obočí vylétlo vzhůru. „Ani náhodou. Můj kluk neproved nic špatnýho.“ Zeširoka mávl rukou a dodal: „Vždyť vidíte sám, ani tady není.“

„Ale byl tady.“

„Kecy,“ řekl přezíravě Lloyd. „Říkám, že tady nebyl, a nedovolím, abyste mu tohle přišili. Celej večer strávil doma se mnou. Dívali jsme se spolu na wrestling.“

„Já jsem ho viděl,“ řekl Nick.

„Nemoh jste ho vidět, protože, jak jsem řek, byl celej večer doma.“

Nick se obrátil k Wessonovi. „Potřeboval bych si s tebou promluvit soukromě. Hned teď.“

Zpozoroval, že k nim míří Lorna, a tak se otočil a vykročil k prázdné parcele, kde nebudou nablízku žádné zvědavé uši. Wesson se zatvářil zmateně, ale přece jen vyšel za Nickem.

„Co se děje?“

Nick rozzlobeně odsekával slova. „Kde jsou kruci agenti, kteří, jak jsi řekl, měli hlídat dům? Pokud tady byli, jak se mohl Lonnie dostat dovnitř? Ten kluk se vloupal do domu zadním vchodem.“

Wesson nesouhlasně stiskl rty. Nelíbilo se mu, když někdo zpochybňoval jeho rozhodnutí. „Odjeli včera.“

„Cože?“

„Byli pověřeni novými úkoly.“

V Nickově čelisti zacukal sval. „Kdo jim k tomu dal příkaz?“

„Já. Na tohle stačí Feinberg a Farley. Byl jsem přesvědčený, že víc lidí nepotřebuju.“

„A nemyslíš, že jsi o tom měl informovat Noaha nebo mě?“

„Ne, nemyslím,“ odpověděl suše Wesson. „Ty ses dobrovolně nabídl, že budeš Laurant dělat osobního strážce, a taky jsi sem pozval Noaha, aby hlídal jejího bratra. Řeknu ti upřímně, že kdyby ti k tomu nedal souhlas Morganstern, na tomhle případu bys nepracoval. Já bych s tím rozhodně nesouhlasil. Máš na tom až příliš velký osobní zájem, ale protože na tebe Morganstern drží, porušil známou zásadu a nechal tě u toho. Já pravidla neporušuju,“ dodal. „A nechci, ani nepotřebuju, aby ses do toho míchal. Řekl jsem to dost jasně?“

„Ty jsi opravdu pěkný hajzl, víš to, Wessone?“

„Vaše porušení kázně bude uvedeno ve zprávě, agente.“

Taková hrozba na Nicka nepůsobila. „Dej si záležet, abys všechno správně zapsal.“

„Odvolávám vás z případu.“

Nick vybuchl. „Ohrožuješ Laurantin život, když se snažíš z toho udělat vlastní show. Tohle zas uvedu ve své zprávě *já.*“

Wesson byl odhodlaný nepřipustit, aby Nick poznal, jak se rozzlobil. „Nic takového jsem neudělal," řekl chladně. „Až se uklidníš, přijdeš na to, že nepotřebuju, aby po městě běhaly desítky agentů a trčeli tady jako bolavý palec. Existuje určitá hranice. Dostal jsem pachatele, a to je jediné, co bude šéfa zajímat."

„Nemáš dost důkazů, abys Brennera ze všeho usvědčil."

„Ale mám," odpověděl Wesson. „Shrňme si fakta. Nic není tak složité, jak si myslíš. Brenner byl mimo město a nemůže spolehlivě dokázat kde. Měl spoustu času, aby se dostal do Kansas City, vyděsil kněze a vrátil se do Holy Oaks. Dal si práci s tím, že odstranil výrobní číslo z kamery, ale přiznal, že ji do domu umístil, a jediný důvod, proč sem dnes večer přišel, byl ten, že si myslel, že ty jsi s Laurant na večírku. Byl opatrný, ale tentokrát udělal chybu. Všichni ji jednou udělají," dodal poučně. „Od svědků víme, že měl o Laurant velký zájem a plánoval, že se s ní ožení. Můžeme obžalobu postavit na tom, že jednal ve zkratu, protože ho odmítla."

„Jaké svědky myslíš?" zeptal se Nick.

„Od několika lidí ve městě už mám výpovědi. Brenner byl podezřelý číslo jedna. To přece víš. Jeden z mých agentů je už na cestě od soudce s příkazem k prohlídce, a až sem dorazí, já osobně prohledám Brennerův dům. Jsem si jistý, že najdu další důkazy, které ho pomůžou usvědčit. Podle pravidel," dodal samolibě.

„To je příliš velký hazard, Wessone."

„Nesouhlasím," namítl Wesson. „Naše solidní pátrací práce nás dovedla k Brennerovi."

„Ješitnost ti brání logicky myslet," řekl Nick. „Nezdá se ti divné, že do toho namočil dalšího člověka?"

„Myslíš Lonnieho? Na to ti odpovím, že ne, nemyslím, že je to divné nebo nelogické. Brenner prostě využil příležitosti. Zřejmě zjistil, že by mohl zločin na něho shodit."

„Co chceš udělat s Lonniem?"

„To nechám na starost místní policii."

Nick zaskřípal zuby. „Místní policii představuje jeho otec."

Wessona takové detaily nezajímaly. Pospojovat všechny nitky byla záležitost podřízených. „Pokud všechno půjde podle plánu, Feinberg a já odtud vyrazíme nejpozději zítra večer. Farley odjede

už teď," dodal. „A opravdu nevidím žádný důvod k tomu, aby ses tu zdržoval ty nebo Noah. Myslel jsem to vážně, když jsem řekl, že tě odvolávám z případu."

Nick neřekl ani slovo, a aniž samolibému nádivovi věnoval pohled, vzdálil se od něho. Wesson se opájel svou slávou a Nick věděl, že by neposlouchal nic z toho, co mu chtěl říct. Považuje Brennera za hledaného pachatele. Případ je uzavřen.

Když Nick nasedl do auta, Laurant se na něho podívala a zeptala se: „Co se stalo?"

„Jsem oficiálně odvolaný z případu. Vlastně jsem na něm ani nepracoval," dodal posměšně. „Wesson je přesvědčený, že Brenner je náš pachatel. Čeká na povolení, aby mu mohl prohledat dům."

„Ale to je dobře, nemyslíš?"

Nick neodpověděl. Všiml si, že Wesson na něho mává, aby upoutal jeho pozornost, ale ignoroval ho a nastartoval. „Nicku, mluv se mnou."

„Všechno je špatně."

„Ty si nemyslíš, že je to Brenner."

„Ne, nemyslím. Nemám žádné konkrétní důvody, ale instinkt mi říká, že to není on. Je to příliš jednoduché. Možná má Wesson pravdu. Možná to dělám komplikovanější, než to ve skutečnosti je. Wesson mě ani Noaha neinformoval, a tak ani nevím, jaké důkazy o jeho vině se jim podařilo získat. Ksakru, jeďme odtud. Musím se dostat někam dál, abych byl schopný myslet."

„Sestry Vandermanovy nám nabídly pokoj u sebe a nocleh nám taky nabídli Willie a Justin. Řekla jsem jim, že přespíme na faře."

Nick vyjel na ulici. „Chceš tam jet?"

„Ne."

„Fajn. Tak odtud vyrazíme někam dál."

Kapitola 28

Zamířili na sever k oblasti jezer. Jen co vyjeli z města, zatelefonoval Nick Noahovi a vylíčil mu, co se stalo. Doporučil mu, aby to Tommymu sdělil až ráno.

„Nezapomeň zdůraznit, že Laurant je v naprostém pořádku," řekl.

Jakmile odložil telefon, zeptala se Laurant: „A co dům? Viděla jsem, že mluvíš s náčelníkem hasičů. Je úplně zničený?"

„Ne," odpověděl Nick. „Zničená je jižní strana domu, ale patro na severní straně nijak neutrpělo."

„Myslíš, že skříně vydržely?"

„Děláš si starosti o svoje oblečení?"

„Ve skříni v pokoji pro hosty jsem měla uloženo pár svých obrazů. Ale na tom nezáleží," dodala rychle. „Nejsou moc dobré."

„Jak víš, že nejsou dobré? Ukazovala jsi je někomu?"

„Už jsem ti říkala, že maluju jenom pro zábavu," odpověděla Laurant.

Řekla to tak energicky, že se raději rozhodl přejít na jiné téma. Jejich oděv páchl kouřem, a tak Nick stáhl okénko a nechal proudit dovnitř čistý vzduch.

Ujížděl víc než hodinu po hlavní dvouproudové silnici. Najít ubytování nebyl problém. V blízkosti každé křižovatky viděli billboardy s nabídkami a cenami. Nakonec Nick zahnul k boční silnici na východ a zvolil motel u cesty asi tři kilometry od Lake Henry. Jasně červený a oranžový neonový nápis hlásil volné pokoje, ale v recepci byla tma. Nick probudil vedoucího, zaplatil za pokoj v hotovosti a k mužově radosti koupil dvě veliká červená trička s obrázkem bílého okouna s otevřenou tlamou a jménem hotelu vyvedeným velkými bílými písmeny na zádech. Bylo tam dvanáct samostatných apartmánů a dvanáct hotelových pokojů.

Nick si vybral apartmán na konci objektu a auto zaparkoval za motelem, aby nebylo vidět ze silnice.

Pokoj byl skromně vybavený, ale čistý. Linoleum na podlaze tvořilo šedobílé čtverce, zdi z betonových panelů byly natřené na Šedo a u jedné stěny stály dvě manželské postele, mezi nimiž se kymácel noční stolek. Prasklé stínítko keramické lampy bylo podlepeno izolepou.

Minula druhá hodina ráno a oba už sotva stáli na nohou. Laurant vysypala cestovní tašku na postel, vybrala z ní toaletní potřeby a uložila je na polici v koupelně. Hned potom se osprchovala, a když skončila, vyprala si krajkové spodní prádlo a podprsenku a kalhotky dala sušit na plastový věšák. Nevěděla, co má dělat s džínami a s tričkem. Kdyby je chtěla namočit a namydlit, trvalo by to celou věčnost a věděla, že by do rána neuschly. Bude si je muset obléknout tak, jak jsou, ale možná se jim cestou zpátky do Holy Oaks podaří narazit na nějaký obchodní dům, kde si bude moct koupit čisté oblečení a převléct se. Tady na severu jistě žádné nejsou.

Pustila starost o oblečení z hlavy a začala si vysoušet vlasy fénem, který byl upevněn na stěně vedle zrcadla.

Když vyšla z koupelny v novém tričku s obrovským okounem na prsou, Nick se usmál, což byl první projev citu, který na něm viděla od té doby, co vyjeli z města.

„Vypadáš dobře.“

Stáhla si tričko až ke kolenům. „Vypadám směšně.“

Nick se zazubil. „To taky,“ přiznal a zamířil do koupelny. „Nemůžu uvěřit, že jsi vzala nabíječku na můj mobil. Jsem moc rád, že jsi to udělala.“

„Ležela na nočním stolku vedle mých brýlí. Prostě jsem popadla všechno, co se mi vešlo do rukou. Řeknu ti, že jsem se bála vrátit do koupelny, a tak jsem prostě všechno hodila do tašky.“

Laurant stáhla pokrývky a uložila se do jedné z postelí. Nick nechal dveře koupelny otevřené, zatímco se sprchoval. Světlý igelitový závěs mnoho neskrýval a Laurant se snažila nedívat. Nasadila si brýle, aby mohla napsat seznam nákupů. Samozřejmě,

občas jí přece jen oči sklouzly směrem ke koupelně, ale to byla pouze přirozená zvědavost, nic víc. Co si to nalhává? Za takovou lež by se měla smažit v pekle.

Nick měl tělo jako řecký bůh. Viděla jeho pevná svalnatá záda i dokonalé svaly paží a stehen a pomyslela si, že jeho tělo je přímo nádherné.

Jakmile si Laurant uvědomila, že její chování hraničí s voyeurstvím – což je ohavné – odložila brýle, aby nic neviděla, kdyby bylo pokušení příliš neodolatelné. Vždyť Nick si zaslouží trochu soukromí.

Vzala do ruky ovladač a usmála se, když zjistila, že je také připevněn řetízkem ke zdi. Pak zapnula televizi a obrátila oči k obrazovce.

Chovali se jako manželé, kteří spolu žijí už celé roky. Alespoň Nick. Připadalo jí, že se cítí naprosto uvolněně a na manželské postele ani nepohlédl. Bral jejich situaci jako samozřejmost.

Ona ne. Byla celá nervózní, silně napjatá, jak by řekl Tommy, ale odhodlaná nedat to na sobě znát. Kdyby Nick postřehl, že něco není v pořádku, byla připravená lhát a říct mu, že za její neklid může trauma, které zažila dnes večer. Nemohla by mu říct pravdu, protože by se jistě cítil nepříjemně, ale nemohla si pomoct a uvažovala, jak by se choval, kdyby věděl, co se jí odehrává v hlavě.

Má vůbec tušení, co k němu cítí? Co by řekl na to, kdyby mu svěřila, že po něm touží, následky vem čert? Jedna nádherná společná noc a vzpomínky na ni by jí vystačily na celý život. Ne pletky nebo přelétavý poměr, upřesnila. To by Nick nechtěl a ani ona ne. Jen jedna noc a konec. Ach, jak toužila, aby ji sevřel ve svém objetí! Aby ji držel a laskal.

Ale to se nestane. Nick jí to jasně naznačil už na začátku. Nechce manželství ani děti, a protože věděl, že ona ano, nikdy se jí nedotkne.

Přestože si byla jistá, že trvalý vztah nepřipadá v úvahu, stále po něm toužila. Milovala ho. Jak mohla dopustit takovou slabost? Měla si všimnout, že přichází, a udělat něco, cokoli, aby se před ní

chránila. Teď bylo pozdě. Až ji Nick opustí, pukne jí srdce, a ona tomu nedokáže nijak zabránit.

Vědomí, jaká bolest ji očekává, nic nezměnilo na tom, co k němu cítila. Jednu noc, říkala si. To je jediné, co potřebuje, ale věděla, že Nick by to nepřipustil. Považoval by to za zradu na jejím bratrovi. Přesto stále probírala argumenty, jimiž by ho mohla zviklat.

Jsou přece dospělí a svéprávní. Co se mezi nimi děje, do toho nikomu nic není.

Laurant věděla, jaká by byla Nickova odpověď na její návrh. Je Tommyho sestra. A konec.

Laurant věděla, že o ni má Nick starost. Ale miluje ji? Na to se bála zeptat.

Nick vyšel z koupelny v kostkovaných boxerkách. Ručníkem si vysoušel vlasy, ale nechal toho, když viděl, jak se Laurant mračí. „Co se děje?“

„Nic. Jenom jsem uvažovala…“

Hodil ručník přes židli, zamířil k druhé posteli, odhodil pokrývky a zeptal se: „O dnešním večeru?“

„To zrovna ne.“

„Tak o čem?“

„Nechtěj to vědět.“

„Samozřejmě že to chci vědět. Pověz mi to,“ vybídl ji, podepřel polštáře o čelo postele a pak se natáhl k lampě, aby ji rozsvítil.

„Tak dobře. Pokoušela jsem se přijít na to, jak tě svést.“

Jeho ruka v polovině cesty k lampičce strnula. Laurant žasla, jak mu mohla rovnou říct pravdu. Každopádně se jí podařilo vyvést ho z míry. Stál jako socha, jako jelen oslněný reflektory, a pak se zvolna napřímil a obrátil se k ní.

Jeho výraz byl nepopsatelný. Kdyby se nestyděla, rozesmála by se. Nick vypadal ohromeně. Očividně očekával, že to popře nebo nějak vysvětlí nebo že k tomu něco dodá, ale ona skutečně nevěděla, co mu říct, a tak jen rozpačitě pokrčila rameny, jako by chtěla říct, že to je prostě fakt – věř tomu, nebo ne.

„Děláš si legraci?“ řekl ochraptělým hlasem.

Laurant pomalu zavrtěla hlavou. „Šokovala jsem tě?“

Nick o krok ustoupil a potřásl hlavou. Zcela jistě jí nevěřil.

„Ptal ses přece, o čem jsem přemýšlela.“

„Ano, ale…“

„Já se necítím trapně.“

Její tvář měla barvu nového trička.

„Nemáš důvod,“ zakoktal Nick.

„Nicku?“

„Co je?“

„Co si myslíš o tom, co jsem ti právě řekla?“

Neodpověděl. Odhodila pokrývku a vyskočila z postele. Rychle od ní ucouvl. Než se vzpamatovala, byl skoro na druhé straně pokoje.

„Já se na tebe nevrhnu.“

„To je mi jasné.“

Udělala krok směrem k němu. „Nicku?“

Přerušil ji. „Zůstaň, kde jsi, Laurant.“ Ukázal na ni prstem, jako by jí to přikazoval. A ustupoval dál, až narazil do televizoru, který by jistě shodil na podlahu, kdyby nebyl upevněn ke zdi.

Celá hořela hanbou. Chová se, jako by se jí bál. Rozhodně neočekávala tak divnou reakci. Možná nedůvěru, nebo dokonce hněv. Ale strach? Až do této chvíle si myslela, že se Nick ničeho nebojí.

„Co se s tebou děje?“ zašeptala Laurant. „To nepřipadá v úvahu. A už toho nech, Laurant. Okamžitě s tím přestaň.“

„S čím mám přestat?“

„S hloupými řečmi.“

Laurant, příliš zmatená, než aby mu dokázala pohlédnout do očí, sklonila hlavu a zadívala se na čtverce linolea. Bylo už pozdě, aby vzala slova zpátky nebo předstírala, že je nevyslovila, a tak se rozhodla, že mu poví všechno.

„Je toho víc,“ řekla rozechvěle.

„Já to nechci slyšet.“

Nedbala na jeho protest. „Když jsi mě políbil, ucítila jsem směšné zalechtání v žaludku a přála jsem si, abys nepřestal. Nikdy jsem se necítila tak nádherně. Myslela jsem si, že bys to měl

vědět.“ Uslyšela, jak zaúpěl, ale neodvážila se na něho podívat. „A víš, co je opravdu zvláštní?“

„Já to nechci…“

Přerušila ho, protože zoufale toužila ze sebe dostat všechno, než ztratí odvahu. „Myslím, že jsem se do tebe zamilovala.“

Opovážila se letmo pohlédnout, jak se tváří. Musela uznat, že se už nezdálo, že by z ní měl strach. Teď spíš vypadal, jako by ji chtěl uškrtit. Nebyla to reakce, jakou by považovala za krok správným směrem.

Přesto pokračovala, aby měla co nejdřív všechno za sebou. „Vlastně ne, nezamilovala jsem se do tebe. Prostě tě miluji,“ prohlásila umíněně.

„Kdy k tomu kruci došlo?“ Jeho hlas zazněl jako zlostné prásknutí bičem. Laurant sebou trhla a musela zamrkat, aby potlačila slzy, které se jí vlévaly do očí.

„Já nevím,“ řekla bezradně. „Prostě se to stalo. Rozhodně jsem to neměla v plánu. Vůbec se ke mně nehodíš,“ řekla. „Nemohla bych s tebou jen tak chodit. Chci všechno, manželství, dokud nás smrt nerozdělí, a děti. Hromadu dětí. Ty nechceš nic z toho. Je mi jasné, že nás nečeká společná budoucnost, ale myslím si, že kdybych tě mohla přesvědčit, abychom spolu strávili jednu noc, stačilo by to. Nic by se nezměnilo.“

„Nesmysl.“

„Proboha, nekruť hlavou. Zapomeň, že jsem něco takového navrhla. A mimochodem, tvoje reakce mě uráží. Myslela jsem, že cítíš…, že ti záleží stejně jako… á, to je jedno. Stačilo říct ‚děkuji, nechci‘. Nemusíš mi dávat najevo, jak tě pohoršuje představa, že by ses se mnou vyspal.“

„Zatraceně, Laurant, pokus se to pochopit.“

„Já to chápu. Svůj názor jsi mi dal jasně najevo. Prostě mě nechceš.“

„Ty pláčeš?“ Otázka zněla jako výhrůžka.

Raději by zemřela, než by se k tomu přiznala. „Ne, ovšemže ne.“ Setřela si slzy z tváře, ale nezastavila jejich příval. „To se ti jenom zdá.“

„Ach Laurant, neplač,“ prosil ji.

„Mám alergii.“ Unikl jí vzlyk. „Potřebuju kapesník.“

Pokusila se proklouznout kolem něho do koupelny, ale zadržel ji a přitáhl k sobě. Sesula se mu na prsa a už se slzám nebránila. Objal ji a políbil nejprve na temeno a pak na čelo.

„Poslouchej mě, Laurant.“ Mluvil udýchaně, jako by se topil a volal o pomoc. „Vůbec nevíš, co říkáš. Ty mě nemiluješ. Zažila jsi tolik hrůzy a jsi celá vystrašená a všechny city se ti smíchaly dohromady.“

Věděl, v čem to vězí. Spletla si vděčnost s láskou. Což je za daných okolností docela pochopitelné. Ano, tak je to. Nemůže ho milovat. Je pro něho příliš dobrá, příliš laskavá, příliš dokonalá. A on si ji nezasluhuje. Musí ji zastavit, než bude pozdě.

„Já vím, co cítím, Nicku. Miluji tě.“

„Neříkej to.“

Mluvil rozzlobeně, ale zároveň ji vroucně líbal a přitom byl tak něžný. Nevěděla, jak si má vysvětlit tak protichůdné jednání. Nebyla schopná se ho pustit, přestat se ho dotýkat.

„Miláčku, prosím tě, neplač. Zblázním se z toho.“

„Začíná se mi projevovat alergie,“ kvílela u jeho klíční kosti.

„Nemáš žádnou alergii,“ zašeptal a přejel rty po jejím krku. Miloval její vůni. Vůni květin a mýdla a ženy.

Byl ztracený a věděl to. Položil jí ruce na tváře a jemně z nich slíbal slzy. „Jsi tak krásná,“ zašeptal a svými ústy přikryl její, tentokrát dobyvačně a naléhavě a prudce do nich pronikl jazykem. Roztřásl se jako mladík pokoušející se poprvé o milování. Nepočínal si však neobratně. Právě naopak, byl úžasný.

Bože, jak po tom toužil! A přece mu jakýsi hlas našeptával, že se ji snaží jen utěšovat. Než ovšem rukama vklouzl pod její tričko a začal hladit teplou, hedvábnou pleť. K čertu s utěšováním. Hořel po ní touhou, která spalovala celé jeho nitro a zároveň ho k smrti děsila.

Nepřestával ji hladit. Cítit její tělo na svém bylo nádherné; jako by tam patřila. Přetáhl jí tričko přes hlavu a zároveň se pokoušel ji líbat, i když jí přitom říkal, že nemůžou udělat nic, čeho by ráno mohli litovat.

Zoufale souhlasila a přitom mu rozepínala knoflíky u spodků a pak je stáhla dolů. Rukama mu sklouzla po stehnech a začala ho důvěrně hladit.

Její prsty byly kouzelné, dotek na jeho stehnech, lehký jako pírko, nepředstavitelně mučivý. Úd mu naběhl a tepal touhou, a když poznal, že by nevydržel, kdyby ho ještě chvíli hladila, vzal ji za ruce a zvedl je, aby ho objala kolem krku. Pak se k ní drsně přitiskl a při doteku jejích měkkých plných ňader málem podlehl. Sametová pleť se třela o jeho kůži a on ji začal zkoumat ústy.

Odtáhl se od ní. „Počkej, musím tě chránit," zašeptal a pak zašel do koupelny, aby si ze své toaletní soupravy vzal, co potřeboval. Vrátil se a chvíli váhal. „Laurant, já…" Jakékoli jiné myšlenky mu vyprchaly z hlavy, když ho objala a políbila.

Do postele klesli oba najednou, ruce a nohy propletené. On ji pak uložil pod sebe a vtiskl se mezi její stehna. Zvedl hlavu a díval se na její naběhlé rty a náhle ho ohromila její krása.

Vzal do dlaně jedno její ňadro a prsty pomalu kroužil kolem ztuhlé bradavky. Laurant tiše zaúpěla a zavřela oči, dala mu najevo, že se jí to líbí, a tak pokračoval a pozoroval její vzrušenou odezvu.

Rozhodl se zpomalit tempo, aby jí poskytl co nejvíc rozkoše.

„Toužím po tobě už tak dlouho," zašeptal. „Od okamžiku, kdy jsem tě viděl poprvé, jsem si přál, aby mě tvoje dlouhé nohy takhle objímaly. Na nic jiného jsem nemohl myslet."

Jeho tvář ztemněla vášní, ale modré oči nebezpečně zářily. Laurant přejížděla prsty po obrysu jeho pevné čelisti a pak k jeho hrdlu.

„Víš, co jsem si ještě přál?"

A pak jí Nick rukama i ústy ukázal, co všechno si představoval. Věděl, kterých míst se má dotknout, jak na ně přitlačit, kdy něžně hladit. Laurant se k němu neklidně přivinula, její něžnosti byly čím dál naléhavější, až se nehty zarývala do jeho ramen a prosila ho, aby ukončil tu trýzeň.

Zatímco jeho ruce pomalu přejížděly k jejím bokům, ústa ji přiváděla k šílenství. Prsty pak pohladil vnitřní stranu jejích stehen, tak hebkou a citlivou. Ucítil, jak se prohnula, a uslyšel zasténání,

když prsty vklouzl do kadeřavých chloupků mezi jejími stehny. Smyslný zvuk jejího hlasu mu působil nesmírnou radost.

Miloval ji a říkal beze slov, jak ji zbožňuje.

Laurant ještě nikdy nezažila takovou slast. Jejím tělem proudila záplava nádherných pocitů. Znovu se k němu vzepjala, tentokrát naléhavěji.

„Rychle, Nicku… prosím. Ach bože, rychle…“

Prudce se zanořil do jejího nitra, neschopen potlačit zamručení ryzí spokojenosti, jakmile se stal její součástí, a když kolem něho ovinula nohy, zamručel znovu. Skutečnost předčila všechny představy. Laurant byla lepší než cokoli, o čem kdy snil. Když do ní úplně pronikl, klesl hlavou k jejímu krku, zhluboka se nadechl a pokusil se zmírnit tempo. Byl odhodlaný postarat se, aby jejich milování bylo nezapomenutelné.

Začal se pomalu pohybovat v jejím těle. „Líbí se ti to?“

„Ano,“ vykřikla Laurant.

„A tohle?“ zašeptal, vklouzl rukou mezi jejich spojená těla a začal ji laskat. Výkřik extáze byl jediným povzbuzením, které potřeboval. Objala ho kolem krku a přitáhla si ho k sobě, aby ho vášnivě, dlouze políbila.

„Nepřestávej,“ zašeptala.

Zanořil se ještě hlouběji. Zvedla boky ve snaze dostat se k němu ještě blíž. Toužila ho potěšit, ale v pavučině vášně, do níž ji zapletl, nebyl prostor na obavy nebo strach, že ho zklame.

Ani jeden z nich nedokázal zpomalit tempo, oba se prudce pohybovali, aby dospěli k orgasmu.

Laurant se to podařilo dříve než jemu a začala vzlykat, zahlcena nádherou svého odevzdání a láskou, kterou k němu cítila. Nick postřehl, jak se v jeho objetí chvěje, a když se kolem něho pevně sevřela, s tichým výkřikem radosti si dopřál vlastní vyvrcholení. Jeho orgasmus byl jiný, než kdy v minulosti zažil. O rozdílu nepochyboval, ani ho nechápal. Věděl pouze, že byl unikátní a tak úžasný, že už nikdy se nespokojí s něčím horším.

Zůstal v jejím těle velmi dlouho, a když se konečně převalil na bok a něžně si ji k sobě přivinul, Laurant se odevzdaně schoulila do jeho náruče a ruce zabořila do hustého porostu na jeho hrudi.

Byla příliš omámená nádhernými pocity, než aby mohla promluvit. Nebyla schopná ani souvisle uvažovat. Když se konečně její dech zklidnil, zvedla se a pohlédla mu do tváře.

Hleděla do jeho hlubokých modrých očí, tak vroucích a třpytících se pozůstatky ryzí vášně, a pak se k němu prohnula a usmála se jako sytá kočka. Nesmírně se jí líbil dotek jeho pevného těla. Chloupky na jeho nohách ji lechtaly do chodidel a i ten pocit se jí líbil.

Milovala ho. Vždycky ho milovala, přiznala si. Pak si všimla, že se do jeho pohledu vloudily obavy, a pokusila se přijít na to, jak zahnat lítost, o níž věděla, že brzy přijde. Dlouze ho políbila a pak se opět usmála. „Víš, na co myslím?“

„Na co?“ zeptal se a zívl, stále příliš vyčerpaný a spokojený, než aby se pohnul.

„Mohla bych se v tom ještě zlepšit.“

Nick zaúpěl, ale pak Laurant ucítila, jak mu v hrudi tiše zarachotilo, a najednou se rozesmál. „Zabilo by mě, kdybys byla ještě lepší.“

„I tobě se to líbilo?“

„Jak se můžeš tak ptát?“

Putovala prstem po pevném rýsujícím se svalu na jeho rameni, všimla si zakřivené bledé jizvy a sklonila se, aby ji políbila. „Jak se ti to stalo?“

„Při fotbalu.“

„A tohle?“ zeptala se a dotkla se další jizvy na jeho boku. „Nebyla to kulka?“

„Ne, zase fotbal,“ odpověděl Nick. Laurant se tvářila nedůvěřivě. „Opravdu. Bylo tam pár stehů.“

„Střelil tě někdy někdo?“ zeptala se ho třesoucím se hlasem.

„Ne,“ odpověděl. „Kopali mě, bili, tloukli, šťouchali a plivali na mě, to ano, ale nikdo mě nikdy nestřelil.“ Zatím, pomyslel si. Jizvu po bodné ráně – ve skutečnosti po ráně sekáčkem na led – měl na zádech, kousek od levé ledviny. Pár centimetrů výš, a nepřežil by. Možná si jí Laurant nevšimla, ale kdyby ano, nebude jí lhát.

„Většinu jizev mám z fotbalu,“ řekl.

Projela mu prsty ve vlasech. „Kromě těch, které nosíš uvnitř.“

Odtáhl její ruku. „Nebuď sentimentální. Každý v sobě nosí nějaké břemeno.“

Pokusil se rozhovor ukončit a zároveň se odpoutat citově, ale nedovolila mu tak zbaběle vyklouznout. Když se obrátil na záda a suše jí řekl, že je načase trochu se vyspat, ignorovala jeho výzvu.

Převalila se na něho. Opřela si ruce pod jeho bradou a zadívala se mu do očí.

Jeho ruce už spočívaly na jejích bocích. Chtěl, ať se odsune a spí, než podlehne své touze a začne se s ní znovu milovat, ale nemohl se přimět ji pustit.

„Něco mi slib a nechám tě spát,“ řekla Laurant.

„Co?“ zeptal se podezíravě.

„Ať se stane cokoliv…“

„Ano?“

„Ničeho nelituj. Slibuješ, Nicku?“

Přikývl. „A co ty?“

„Taky nebudu ničeho litovat,“ řekla.

„Dobře,“ přisvědčil Nick.

„Opakuj to.“

Povzdechl si. „Ničeho nebudu litovat.“

A oba přitom lhali.

Kapitola 29

Operatér neměl rád překvapení, samozřejmě kromě těch, která působil sám.

Dnešek byl plný nepříjemných překvapení. Už slyšel o tom, že ho kreténi zesměšňují, a nepřikládal tomu velký význam. Očekával jejich hloupost, takže mu vadilo jen málo, jakými přívlastky o něm mluvili. Slova mu neublíží. Ale dnes večer uslyšel, že i Laurant o něm šíří podlé lži. Označila ho za impotenta. Pomyšlení, že její rty mohly vyslovit tak ohavné slovo, bylo pro něho nesnesitelné. Jak se mohla opovážit ho zradit? Jak to mohla udělat?

Musí se jí pomstít a musí jednat rychle. Hnala ho touha potrestat její povýšené prohlášení. Jak dlouho stál vzadu za jejím domem a díval se do jejího okna? Alespoň hodinu, možná dvě. Nevěděl. Když ho hnala touha, přestal být čas důležitý.

A pak spatřil Lonnieho. Ten hlupák lezl na strom, na stejný strom, na který on sám lezl už tolikrát, aby se dostal do jejího domu a díval se na nijak spí.

Pozoroval Lonnieho Jak se souká po střeše a dostává se k převisu před oknem do koupelny. Přesně tak, jak to dělával on sám. *Chytrý chlapec,* pomyslel si. *Řídí se mým příkladem.*

Zatímco čekal, co Lonnie udělá, upoutal jeho pozornost další muž. Starý známý Steve Brenner se plížil k Laurantiným zadním dveřím. K čemu se asi chystá?

Pes od sousedů se neozve. Toho zabil, aby se mohl bez obav pohybovat po dvorku v noci. Udělal s tou štěkající bestií pořádek a teď jeho díla využívají Lonnie a Steve Brenner.

Následovala další překvapení, která vyvrcholila tím, že dům byl v plamenech a Brenner obklopen kretény.

Teď se může klidně vzdálit a nikdo si ho ani nevšimne. Jsou přesvědčeni, že svého člověka už dopadli. Chvíli procházel ulicemi

Holy Oaks, našel, co hledal, a umístil to, kam potřeboval, a pak spokojeně pokračoval v cestě. Příležitost mu doslova spadla do klína. Ano, mohl by odejít, ale chce to udělat? Ta otázka ho pronásledovala.

Takové dilema. Ano, ano. Máto udělat? Chce?

Jeho posedlost ho proměnila v chladnokrevného vraha. Ne, to není pravda, musel si přiznat. Vrahem už přece byl. Dokonalým vrahem, řekl si. Jeho samolibost ho nutila, aby si tak říkal. Část jeho osobnosti stále o všem analyticky uvažovala, takže byl schopný rozeznat, co se s ním děje, ale nemohl se přinutit truchlit nad ztrátou toho, co by ostatní nazvali zdravý rozum. Není blázen. Rozhodně ne. Ale je pomstychtivý. O tom nemůže být pochyb. Je jeho svatou povinností oplatit příkoří stejně.

Přecházel po malém pokoji, plánoval a doutnal v něm vztek. Ten odporný Lonnie to pořádně zvoral, a to přece nemůže připustit, že? Kvůli němu ztroskotal perfektní plán a co s tím teď udělá?

Ten hlupák ho přinutil změnit plán. To je velmi nepříjemné a Lonnie by za to měl zaplatit, že? Ano, jistěže by měl. To je přece správné. Kromě toho si všiml, že Laurant toho mladého flákače nemá ráda. Kdo by ostatně měl? Možná je načase, aby ukázal, jak velice o ni stojí. Rozhodl se, že jí dá dáreček, něco velmi speciálního…, jako třeba Lonnieho slezinu nebo možná játra. Srdce rozhodně ne. Chtěl ji potěšit, ne urazit, a nepřál si, aby si myslela, že Lonnie byl Operatér. To ne.

Pohlédl na budík na nočním stolku. Ach bože, jak ten čas letí! Tolik práce, a tak málo času mu zbývá, díky tomu pitomci Lonniemu. Musí za to pořádně zaplatit, slezinou i játry a možná i ledvinou. Ale jedno po druhém, připomněl si. Každá práce má svůj čas.

Všechno koneckonců závisí na přípravě. Slavnost musí být dokonalá.

Kapitola 30

Laurant spala s Nickem a spokojeně se mu tulila v náručí, jednu nohu přehozenou přes jeho stehno. Probudila se dříve než on, ale cítila se tak příjemně, že se jí nechtělo ani pohnout. Nick vypadal uvolněně. Nechtěla rušit jeho klid, a tak zůstala nehybně ležet a přitom si kritickým okem umělce prohlížela jeho tvář. Měl nádherný profil. Výraznou bradu, rovný nos, dokonale tvarovaná ústa. Zatoužila ho namalovat, zachytit sílu, kterou postřehla v jeho očích. Uvažovala, zda ví, jak je krásný, nebo zda mu na tom záleží. Je tak prakticky založený. Na podobné myšlenky a marnivost jistě nemá čas.

Měla chuť ho probudit a milovat se s ním, ale věděla, že k tomu nedojde. Během noci se k ní znovu a znovu obracel, ale teď ráno bylo všechno jiné. Chtěla ho mít na jednu noc a věděla, že cena za to bude vysoká. Nemohla ani nechtěla žádat víc.

Jak by mohlo být všechno jako předtím? Je silná žena. Je schopná udělat to, k čemu se rozhodne, a dovede dokonale skrývat své pocity. Mohla by předstírat, že to byla bezvadná noc příležitostného sexu, nic víc, prostý způsob, jak uvolnit potlačovanou frustraci a napětí…, ale jak na ni proboha dokáže zapomenout? Litovala, že není přízemnější. Ve škole v Evropě i v práci v Chicagu měla spoustu kamarádek, které věřily, že je v naprostém pořádku vzít si domů na noc muže, s nímž se právě seznámily, a pak se ním už nikdy nevidět. I ženy mají přece své potřeby. Co je špatného na chvilkové známosti? Všechno, myslela si Laurant. Protože je do toho třeba dát srdce. Nikdy by se nemohla Nickovi oddat tak, jako se mu oddala dnešní noc, kdyby ho už předtím nemilovala celým srdcem.

Vzpomínky…, zůstanou jí vzpomínky na společnou noc, a to bude stačit. Zavřela pevně oči. Chtěla víc než vzpomínky. Chtěla se vedle Nicka probouzet každý další den svého života.

Zároveň svoji touhu nenáviděla a modlila se, aby se proti ní dokázala obrnit. Odhodila pokrývku, odsunula Nickovo stehno a vstala z postele. Hlavně ničeho nelitovat.

Oba spěchali, aby co nejrychleji opustili motel. Nick se chtěl dostat z pokoje předtím, než by ji chytil, hodil na postel a znovu se s ní miloval. Laurant chtěla odejít co nejdřív, než se znovu rozpláče… jako hloupá, maloměstská holka, což ostatně je.

Ticho mezi nimi bylo napjaté a nesmírně nepříjemné. Laurant vyhlížela z okna auta, Nick se věnoval řízení. Uvažovala, co si asi myslí, ale nezeptala se ho.

Nick v duchu proklínal sám sebe, že se zachoval tak podle. Jak se mohl opovážit zneužít sestru svého nejlepšího přítele? Je hnusný, opovrženíhodný syčák. Jinak se to nedá říct a Tommy to nikdy, nikdy nedokáže pochopit.

Lítost? Kruci, to ano, litoval, i když věděl, že kdyby v hotelovém pokoji zůstali dalších pět minut, miloval by se s ní znovu.

Zastavili u supermarketu u hlavní silnice a během půlhodiny chvatně nakoupili. U čerpací stanice se Laurant převlékla, zatímco Nick si v automatu koupil pár diakol. Když Laurant vyšla ven, měla na sobě růžovobílou kostičkovanou blůzku za sedm dolarů a světlemodré džíny za patnáct, ale levné oblečení na ní vypadalo jako nejlepší značkové. Látka obepínala křivky jejího svůdného těla a Nick se musel odvrátit, dokud se jeho prudce bušící srdce zas neutišilo. *Zachoval jsem se odporně*, pomyslel si. Pak na ni znovu pohlédl a všiml si, že na jejích vlasech září v slunci měděné záblesky. Vzpomněl si, jak hebké byly jejich prameny, když se nad ním nakláněla. Uvědomil si, co v těch chvílích dělal, a znovu se začal proklínat. Vždyť se choval jako zvíře.

Laurant dlouhým vláčným krokem přešla parkoviště k autu. Nick jí podal plechovku koly a zamračil se, jako by provedla něco zavrženíhodného, pak usedl za volant a dalších třicet kilometrů na

ni nepromluvil. Přestože se snažil soustředit na cestu a plně se věnovat řízení, nedokázal odolat, aby na ni občas nepohlédl. Měla nejsmyslnější ústa, jaká kdy viděl, a když si vzpomněl, co s nimi prováděla, sevřela se mu hruď.

Nedovedl potlačit své představy. „Kruci."

„Prosím?"

„To nic."

„Volal ti už Pete?"

„Cože?"

Byl mrzutý jako hladový medvěd. Laurant klidně zopakovala otázku.

„Ne," odpověděl Nick stroze. „Říkal jsem ti přece, že je na cestě do Houstonu. Jeho letadlo přistane až za hodinu."

„Ne, to jsi mi neříkal."

Nick pokrčil rameny. „Myslel jsem, že ano."

Silnice se stáčela na východ a slunce ho začalo oslepovat. Nick si nasadil sluneční brýle a zhluboka se napil koly z plechovky.

„Býváš vždycky po ránu tak nabručený?" zeptala se Laurant.

„Strávili jsme spolu dost času, abys to věděla sama. Co myslíš?"

„Máš špatnou náladu," řekla. „To si myslím."

„Špatnou náladu?" Pohlédl na ni a zamračil se. „Jak to myslíš?"

„Tak, že se chováš jako protivný morous," vysvětlovala klidně Laurant. „Co myslíš, že to způsobilo?"

Panebože, já nevím, pomyslel si. *Možná je to proto, že jsem se vyspal se sestrou svého nejlepšího kamaráda.*

Považoval však za rozumné mlčet. Dopil kolu a odložil plechovku do držáku.

„Máš ještě žízeň?" zeptala se Laurant a nabídla mu svoji.

„Ty nechceš?"

„Můžeš si ji vzít."

Tím jejich konverzace na dalších deset minut skončila. Laurant čekala, až Nick překoná, co ho trápí, a když už nemohla snést další minutu mlčení, řekla: „Myslím, že to už Noah Tommymu řekl."

„Panebože, doufám, že ne. Je na mně, abych to řekl tvému bratrovi. Ne na Noahovi.“

„Bude to už jistě vědět,“ začala.

„Já mu to povím.“ trval na svém Nick.

Napadlo ji, že možná každý myslí na něco jiného. „Mluvím o požáru, Nicku. Ptala jsem se tě, jestli myslíš, že Noah už o něm řekl Tommymu,“ vysvětlovala. „A taky o tom, že zatkli Steva Brennera.“

„Ano jasně, jsem si jistý, že mu o tom řekl. Alespoň doufám, že to udělal předtím, než si to Tommy přečetl v novinách.“

„Tak o čem jsi mluvil předtím?“

„To je jedno.“

„Chci to vědět. Řekni mi to prosím.“

„O nás,“ řekl Nick a křečovitě sevřel volant. „Myslel jsem, že se mě ptáš, jestli Noah řekl Tommymu o nás.“

Laurant trhla hlavou. „A tys mi odpověděl, že bys mu to měl říct sám, že?“ zeptala se užasle.

„Jo, přesně tak jsem to řekl.“

„Teď si ale děláš legraci, že?“

„Ne, nedělám.“

„O minulé noci mému bratrovi nic neřekneš,“ prohlásila energicky Laurant.

„Myslím, že bych měl.“ namítl Nick a jeho hlas zněl najednou klidně a vyrovnaně.

Laurant připadalo, že se snad zbláznil. „V žádném případě. Co se stalo, zůstane jenom mezi námi.“

„Za jiných okolností bych s tím souhlasil,“ přisvědčil Nick. „Ale s tebou je to… něco jiného. Měl bych mu to říct.“

„Není to nic jiného.“

„Ale ano, má milá. Tvůj bratr je můj nejlepší kamarád a náhodou taky kněz. Ano, musím mu to říct. Je to slušnost. Kromě toho, stejně by na to přišel. Doví se to.“

„Není žádný jasnovidec.“

„Nikdy jsem před ním nic netajil, už asi od druhé třídy. Vždycky ví, co se mi odehrává v hlavě. Vytáhl mě z hromady

problémů. Nějaký čas, když jsme spolu studovali na univerzitě, byl jako moje svědomí. Ne, nebudu mu lhát.“

Laurant ucítila, že ji začíná bolet hlava. „Nemusíš mu přece lhát. Nemusíš říkat vůbec nic.“

„Říkám ti, že se to stejně doví. Musím mu to říct.“

„Zbláznil ses?“

„Ne.“

„Nic mu neřekneš. Vím, že si připadáš, jako bys ho zradil, ale…“

Nenechal ji dopovědět. „Samozřejmě že si připadám, jako bych ho zradil. Zatraceně, vždyť mi tak věřil.“

Silnice byla prázdná, a tak zajel s vozem ke krajnici.

„Vím, že to pro tebe bude trochu nepříjemné, ale přežiješ to,“ řekl.

Nemohla uvěřit, že spolu vedou takový rozhovor. „Nicku, můj bratr ti věřil, že se postaráš o moje bezpečí. To jsi udělal. O minulé noci mu nemusíš říkat.“

Úžas vystřídaly rozpaky a hněv a nakonec se Laurant rozčilila tak, že jí vyhrkly slzy z očí. Přísahala, že by raději zemřela, než by se před ním znovu rozplakala.

„Neudělala jsem nic, za co bych se musela stydět,“ tvrdila. „A ty jsi mi slíbil, že ničeho nebudeš litovat.“

„Ano, ale to jsem lhal.“

Šťouchla ho do ramene. „Jestli se cítíš provinile, jdi ke zpovědi.“

Dívala se na něho rozzlobeně a jediné, co ho teď napadlo, bylo, že když se zlobí, je moc hezká. Nepřekvapilo by ho, kdyby jí z očí začaly sršet jiskry.

„I na to jsem myslel,“ přiznal se. „A pak jsem si představil, jak mřížkou prochází Tommyho pěst, a řekl jsem si, že ne, to by nebylo správné. Takhle mu to nemůžu přiznat. Musím mu to říct tváří v tvář.“

Laurant si položila ruku na čelo, aby jí přestalo bušit v hlavě. „Nemyslela jsem, aby ses šel vyzpovídat k Tommymu,“ řekla. „Jdi k jinému knězi.“

„Nevztekej se tak.“

„Nemusíš se cítit provinile kvůli ničemu,“ vykřikla Laurant. „To já jsem tě svedla.“

„Ne, nesvedla.“

„Ale svedla.“

„Dobře,“ řekl Nick. „Tak mi tedy řekni, jak jsi to udělala?“

„Přiměla jsem tě, abys mě litoval. Plakala jsem.“

Nick obrátil oči v sloup. „Už chápu,“ řekl ironicky. „Takže já jsem se s tebou miloval ze soucitu? Tak ti to připadá?“

Laurant začala vážně uvažovat o tom, že vystoupí z auta a půjde do města pěšky.

„Něco se tě zeptám,“ řekla pak a snažila se ho přimět, aby pochopil, jak je nerozumný a umíněný. „Spal jsi i s jinými ženami, že?“

„Ano, spal,“ přisvědčil Nick. „Chceš vědět s kolika?“

„Ne,“ odpověděla Laurant. „Chci vědět, co se stalo potom, co ses s nimi vyspal. Cítil jsi povinnost svěřit to jejich matkám?“

Zasmál se. „Ne, necítil.“

„Tak vidíš.“

„Už jsem řekl, že u tebe je to něco jiného.“

Laurant zkřížila paže na hrudi a zadívala se přímo před sebe. „Už o tom nebudu mluvit.“

„Laurant, podívej se na mě. Co kdybych ti něco slíbil?“

„Neobtěžuj se. Svoje sliby stejně nedodržuješ.“

„To, že jsi mě přiměla, abych ti slíbil, že nebudu ničeho litovat, bylo prostě hloupé, takže nemyslím, že by se to mělo počítat. Tento slib dodržím,“ ujistil ji. „Když se Tommy nebude ptát, nepovím mu to. Několik dní to tvému bratrovi neřeknu. Tím bys měla získat dost času na to, aby ses uklidnila.“

„To nestačí,“ namítla Laurant. „Protože vím, že jsi mluvka, budeš muset počkat, až se vrátíš do Bostonu.“

„Musím mu to říct osobně, aby mi mohl dát pár facek, jestli bude mít chuť.“

„Až do Bostonu,“ zasyčela Laurant mezi zuby.

Nakonec souhlasil. Vyjeli zpátky na silnici a zamířili k domovu.

„Nicku?“

„Ano?“

Jeho hlas zněl najednou jaksi radostně. Bylo to nepochopitelné.

„Chtěl bys na mě hodit ještě nějakou bombu, než dojedeme domů?“

„Víš, když o tom tak přemýšlím, je tu ještě jedna věc, o které bych se asi měl zmínit.“

Laurant se obrnila už předem. „Co je to? Ne, budu hádat. Chceš všechno uvést písemně.“

Nick se zasmál. „Kdepak.“

„Tak co?“ Tentokrát promluvila rozmrzele ona. „Až se budu vracet do Bostonu…“

„Ano?“

„Pojedeš se mnou.“

„Proč?“

„Protože tě nespustím z dohledu, dokud se nepřesvědčím, že jsme dostali do basy toho pravého.“

„Na jak dlouho?“

„Jak bude třeba. Až budu spokojený.“

„To nepůjde.“

„Ale půjde,“ namítl Nick.

„Pojedu s tebou do Bostonu a zůstanu tam po dobu oslav v Holy Oaks, ale pak se musím vrátit zpátky. Musím si najít nějaké bydlení a taky se rozhodnout, co budu dál dělat. Potřebuj u si ujasnit pár věcí.“

„Když o tom tak přemýšlím, chci s tebou mluvit ještě o něčem.“

„Ano.“

„Ty mě vůbec nemiluješ.“

Laurant zamrkala. „Já že tě nemiluju?“

„Ne,“ řekl rozhodně Nick. „Jenom si to myslíš. Jsi zmatená,“ vysvětloval. „Prožila jsi strašlivé napětí a to nás spojilo dohromady.“

Už věděla, kam míří. „Rozumím.“

„Přesun.“

„Prosím?“

„Říká se tomu přesun. Je to něco takového, jako když se pacientka zamiluje do svého lékaře. Není to skutečná láska," zdůraznil Nick.

„A čím tedy trpím já?"

„Netrpíš, miláčku," řekl. „Ale myslím, že si pleteš vděčnost s láskou."

Laurant chvíli předstírala, že o jeho vysvětlení uvažuje, a pak řekla: „Možná máš pravdu."

Přísahala, že kdyby jí připadalo, že se mu ulevilo, asi by mu fyzicky ublížila.

„Myslíš?" řekl Nick trochu překvapeně.

„Ano, myslím," potvrdila Laurant o něco rozhodněji.

Chtěl mít jistotu. „Takže si uvědomuješ, že mě nemiluješ."

Ne, pomyslela si Laurant. *Uvědomuju si, že když ti říkám, že tě miluju, děsí tě to, protože to znamená závazek.*

„Přesně to si uvědomuju," řekla mu. „Je to opravdu přesun, jak jsi říkal. Byla jsem zmatená, ale už nejsem. Ještě jednou ti děkuju, že jsi mi pomohl udělat si jasno."

Vrhl na ni letmý pohled. „Šlo to nějak rychle, nemyslíš?"

„Když máš pravdu, nedá se s tím nic dělat."

„Myslíš?" Najednou na ni měl vztek a bylo mu jedno, jestli je to na něm znát. Zatraceně, řekla mu, že ho miluje, a po minutové hádce to vzdala. Jaká je to kruci láska? „To je všechno, co mi řekneš?"

„Ne, chtěla jsem ti říct ještě jednu věc."

„Jo? A copak?"

„Že jsi idiot."

Kapitola 31

Laurant si půjčila Nickův mobil, aby zatelefonovala Michelle a sdělila jí špatné zprávy o šatech, které si měla vzít na svatbu jako družička.

Michelle zvedla telefon po prvním zazvonění. „Kde jsi? Jsi v pořádku? Slyšela jsem o tom požáru a Bessie Jean řekla matce, že jsi někam odjela s Nickem, ale nikdo nevěděl kam. Panebože, dovedeš pochopit, že se ze Steva Brennera mohla stát taková bestie? Věděla jsi, že zapojil do tvého domu videokameru?“

Laurant trpělivě odpovídala na její otázky a pak jí řekla, co se stalo s šaty. Michelle přijala zprávu překvapivě klidně. „Škoda že jsi ty šaty nenechala u Rosemary,“ řekla jen a myslela tím švadlenu, která šaty ušila.

„Říkala jsi mi přece, abych je u ní vyzvedla, pamatuješ si?“

„Ano, ale copak ty mě někdy posloucháš?“

„Michelle, co budeme dělat? Mám na svatbu vůbec chodit?“

„Určitě ano!“ vykřikla Michelle. „Můžeš si na sebe vzít něco mého.“

„To nemyslíš vážně. Jsi mnohem drobnější. Tvoje šaty mi budou malé.“

„Poslouchej, Laurant. Hodili mi na krk dvě nanicovaté Christopherovy sestřenice, ale žádnou z nich nechci na svatbě za družičku. Jsi moje nejlepší kamarádka, nebo ne?“

„Samozřejmě že jsem,“ řekla Laurant, „ale…“

„Tak improvizuj. Je mi jedno, co budeš mít na sobě. Přijď třeba nahá. No, to vlastně radši ne, z toho by byl pěkný poprask,“ řekla Michelle. „Christopher by zapomněl, co má říct před oltářem,“ dodala se smíchem.

„Něco vymyslím,“ slibovala Laurant a uvažovala, jak se jí podaří získat čas na nakupování. „Budeš tady ve čtyři?“

„Dej mi čas alespoň do pěti.“

„Jsou šaty spálené? Jestli ne, možná by stačilo dát je nasucho vyčistit.“

„Nestačilo,“ odpověděla Laurant. „Je po nich.“

„Město je kvůli Brennerovi vzhůru nohama,“ řekla Michelle. „To je ale pitomost, zapálit vlastní dům! A víš, že zastrašoval ubohou paní Talbotovou, aby ji přinutil prodat mu ten dům? Neměl ani pojistku. To taky víš? Ta zrůda platila v hotovosti.“

„Jak jsi to všechno zjistila?“ divila se Laurant.

„To víš, matčiny zvědavé kamarádky. Lornička matce telefonovala za poslední hodinu už třikrát, aby jí sdělila další informace.“

„Steve dům nezapálil,“ řekla Laurant. „Udělal to Lonnie. Řekla bych, že ani nevěděl, že Steve dům koupil.“

„To v novinách nebylo,“ prohlásila Michelle. „Takže se do toho zapletl i šerifův kluk?“

„Ano,“ odpověděla Laurant. „Je toho mnohem víc, Michelle, ale teď o tom nemůžu mluvit.“

„Můžeš mi všechno popovídat, až se budeme oblékat před obřadem,“ řekla Michelle. „Tím myslím opravdu všechno. Už musím končit. Musím si dát udělat nehty. Uvidíme se v pět a prosím tě, už se netrap. Všechno bude zas v pořádku. Ten den mi nic nepokazí a víš proč?“

„Protože si bereš muže svých snů?“

„To taky.“

„A proč ještě?“

„Protože ať se děje co se děje, budu mít dnes noc plnou vášnivého, nádherného sexu. A jéje, máti se po mně dívá vyčítavým pohledem. Musím jít.“

Laurant podala mobil Nickovi. „Zajeďme napřed k domu,“ navrhla. „Pokud se oheň nedostal do patra, možná bych našla nějaké šaty, v kterých bych mohla jít na svatbu.“

„Všechny tvoje šaty budou páchnout kouřem,“ řekl Nick. „Ale snad by to v rychločistírně do pěti vyčistili.“

Laurant si začala v duchu probírat obsah šatníku z oněch časů.

Tak říkala krásným modelům, které jí věnoval šéf evropské modelingové agentury, když ji chtěl přesvědčit, aby pro ni pracovala. Má tam jedny docela slušné, ledově modré od Versaceho, a taky by připadaly v úvahu broskvové od Armaniho. Společenské šaty byly dlouhé a její střevíčky s volnou patou se hodí k obojím. Pokud šaty zničil oheň, neví, co si na sebe vezme. Obchod s dámskými oděvy ve městě nevedl společenské oblečení.

„Co ještě musíš vyřídit před svatbou?“ zeptal se Nick.

„Najít si místo, kde dnes budu spát,“ řekla Laurant. „Počkám do zítřka a pak si sbalím všechno, co se dá z domu zachránit. Nerada bych na to myslela dnes. A musíme taky sehnat oblek na svatbu pro tebe,“ dodala. „Nebo sis nějaký přivezl s sebou?“

„Mám jenom modré sportovní sako a jedny solidní kalhoty.“

„To bude stačit. Dáme je taky do čistírny.“

Laurantin hlas zněl ustaraně.

„Netvař se tak smutně, zlato. Všechno se spraví.“

Laurant se pokoušela myslet na něco veselejšího. „Dnešní den je na svatbu jako stvořený, že?“

„Zlobila se tvoje kamarádka kvůli zničeným šatům?“

„Ne,“ odpověděla Laurant. Pak se usmála. „Michelle se kvůli takovým věcem nikdy nerozčiluje. Řekla mi, že dnešní den jí nemůže nic zkazit.“

Vtom zazvonil telefon, ale nebyl to Morganstern, jak doufal Nick. Volal Noah a ptal se, jestli Nick a Laurant přijedou na faru.

„Dělá si kvůli nám Tommy starosti?“

„Ne,“ odpověděl Noah. „Jenom chce vědět, jestli bychom měli zůstat doma, nebo ne.“

„Dorazíme asi za hodinu. Řekni, ať zůstane.“

Laurant dostávala hlad, ale nechtěla kvůli jídlu ztrácet čas. Měla před sebou tolik věcí, které bylo třeba do večera vyřídit, a už se blížilo poledne.

Dojeli do Holy Oaks a projížděli tichými ulicemi k jejímu domu.

„Víš, co mi řekla Michelle? Že v novinách nebylo nic o Lonniem. Myslela si, že požár založil Steve Brenner.“

„Farley mi řekl, že Lonnieho sebere a odveze do Nugentu," řekl Nick. „Může zůstat v jedné cele s Brennerem."

„Rád bys u toho byl, že?"

Pohlédl na ni a řekl: „Ano, to bych rád. Rád bych byl při jeho výslechu. Díval se Brennerovi do očí. Pak bych to věděl jistě."

„Že Brenner je hledaný pachatel."

„Ne, že *není*."

„Přála bych si, aby ses mýlil."

„Já vím," řekl soucitně.

„Až do včerejška bych nikdy nevěřila, že by to mohl být Steve," řekla Laurant.

„To proto, že jsi neviděla temné stránky starého známého."

„Včera jsem jich zato poznala až moc. Tvář měl zkřivenou vzteky a nenávistné nadávky, které ze sebe chrlil, mě šokovaly. Myslím, že je schopný všeho, i vraždy. Víš, co mi ale připadá divné?"

„Co?"

„Steve se vždycky choval upjatě, alespoň ke mně. Vždycky se dokonale ovládal, jednal systematicky, jak bys řekl. Vždycky postupoval promyšleně," dodala a kývla hlavou. „Byl ohromně přívětivý k majitelům nemovitostí, aby je přiměl k prodeji. Koupil pět obchodů, než vůbec město zjistilo, k čemu se chystá. Je úlisný a velmi rafinovaný, nemyslíš?"

„Ano?"

„Musel přece vědět, jakou má Lonnie pověst a jak je nevypočitatelný a vrtošivý. Tak proč si z něho udělal kumpána?"

„Možná si myslel, že ho využije jako obětního beránka."

„Možná," souhlasila Laurant. „Jak se Steve vlastně dostal do domu?"

„Zadními dveřmi. Rozbil sklo, sáhl dovnitř a odemkl si. Bylo to primitivní," dodal Nick.

„Myslím, že Lonnie se chtěl dostat dovnitř oknem."

„Říkala jsi, že byl na střeše."

„Slyšela jsem ho venku za koupelnovým oknem."

„Ale neviděla jsi ho, nebo ano?"

„Ne,“ odpověděla Laurant. „Možná se chtěl přesvědčit, že nikdo není doma. Neviděl mě. V okamžiku, kdy jsem zpozorovala světlo, přikrčila jsem se u země.“

Nick zastavil na stopce a čekal, až přes křižovatku přejedou dva asi sedmi nebo osmiletí hoši na kolech. Jak je jejich rodiče můžou nechat takhle se potulovat? Vždyť je může někdo unést. Může se stát cokoli a oni se to doví, až bude pozdě.

Obrátil se k Laurant. „Lonnie měl baterku?“

„Ne, spíš svítící tužku – s červeným světlem.“

„Červené světlo…, myslíš něco jako laser?“

„Ano, přesně tak to vypadalo.“

„Proč jsi mi o tom včera neřekla?“ zeptal se rozmrzele Nick.

„Říkala jsem ti, že Lonnie byl na střeše.“

„Ten gauner tě mohl vidět.“ Nickova tvář zrudla hněvem. „Kde proboha k něčemu takovému přišel?“

„V otcově skříni,“ odpověděla Laurant. „Šerif se rád chlubí svou sbírkou zbraní a Lonnie k ní má snadný přístup.“

Nick vytáhl telefon a vyťukal číslo. „Takže proto jsi vyšla z koupelny.“

„Ano,“ odpověděla Laurant. „Komu voláš?“

„Farleymu,“ odpověděl Nick. „Může zjistit, jestli byl Lonnie na střeše, nebo ne.“

„Kdo jiný by tam mohl být?“

Nick neodpověděl.

Agent Farley právě nastupoval do letadla v Des Moines, když zazvonil telefon. Jakmile uslyšel Nickův hlas, ustoupil z davu hrnoucího se na palubu.

„Máš štěstí, že ses dovolal. Ještě minutu a vypnul bych telefon.“

„Sebral jsi Lonnieho?“

„Ne,“ odpověděl Farley. „Někam se vypařil a já jsem byl přidělen jinam. Wesson pověřil šerifa z Nugentu a jeho lidi, aby po Lonniem pátrali a přivezli ho.“

„A Feinberg tam ještě je, nebo ho Wesson taky poslal pryč?“

„To nevím jistě,“ odpověděl Farley. „Oba jeli do Nugentu s Brennerem,“ vysvětloval. „Možná tam ještě jsou. Taky ti to nesedí, že, Nicku? Nemyslíš si, že Brenner je náš člověk.“

„Ne, nemyslím,“ řekl Nick. „Ale zatím nemám nic, čím bych to dokázal.“

„To by mohl být moc jednoduchý případ, a takové jsi v poslední době neměl.“

„Jo, možná.“

„Zůstaneš v Holy Oaks?“

„Ano.“

„Nezlob se, že jsem tě v tom nechal, ale neměl jsem jinou možnost. Jenom co Wesson mailoval na vedení a sdělil jim, že jsem k dispozici, dostal jsem rozkaz.“

„Kam tě poslali?“

„Do Detroitu. Vypadá to tam dost zle. Buď rád, že máš volno.“

„Dávej na sebe pozor,“ řekl Nick. „A díky za pomoc, Joe.“

„Moc jsem pro tebe neudělal, to ti povím. S Wessonem jsem už dřív párkrát pracoval a vždycky to byla otrava, ale tak hrozně se nechoval ještě nikdy. Myslím, že to bylo kvůli tobě,“ dodal Farley. „Probudil jsi v něm jeho nejhorší vlastnosti. Ale tentokrát zašel příliš daleko. S takovým chorobným egocentristou už nebudu pracovat, i kdyby mě to mělo stát odznak. Wesson vůbec neví, co je týmová práce, a to taky uvedu ve své zprávě.“ Joe se na okamžik odmlčel. „Víš, co mi dělá starosti, Nicku?“

„Nástup do letadla?“

„Ne, to je tvůj problém, ne můj. Trápí mě ten tvůj pocit.“

„Který myslíš?“

„Jestli máš pravdu a Brenner není náš pachatel, pak jsi v tom s Noahem zůstal sám. Bůh s tebou.“

Kapitola 32

Laurant objevila několikerý šaty, které se hodily na svatbu, a jakmile je odvezla do čistírny, zamířila s Nickem na faru. Noah byl v kuchyni a jedl studené grilované kuře se všemi možnými přílohami. Nick vytáhl židli, aby se Laurant mohla posadit, a ulomil si kuřecí stehno.

„Měla bys taky něco sníst, zlato."

Noahovo obočí vylétlo vzhůru a oči začaly přejíždět mezi Laurantinou ruměnou tváří a Nickovým ztrápeným obličejem. Pak vybuchl smíchy. „Ale trvalo vám to pořádně dlouho."

„Nezačínej," varoval ho Nick.

„S čím nemám začínat?" zeptal se nevinně Noah.

„Nick říká každému zlato," vyhrkla Laurant a cítila se jako husa.

„Samozřejmě," přisvědčil Noah. „Říká tak Tommymu a mně skoro pokaždé, když nás osloví."

„Nechej toho," řekl výhružně Nick. „Kde je Tommy?"

„Sedí v jednací místnosti s tou ženskou od novin."

„Co tady chce?"

Noah pokrčil rameny. „Co já vím?"

Nick uslyšel za sebou zaklapnout dveře a přešel do kuchyně, aby se podíval z okna. Uviděl Lornu, jak rychle schází ze schodů. „Odkud máte takovou dobrotu?" zeptala se Laurant Noaha.

„Z Noahova fanklubu," odpověděl ze dveří Tommy.

Noah se zazubil. „Holky mě milujou. Co můžu dělat?"

„Uděloval nějaké rady." Tommy rozhořčeně potřásl hlavou. „Na to jsem odborník."

Laurant jen stěží dokázala pohlédnout na bratra. Věděla, že je to kvůli Nickově poznámce, že Tommy pozná, co se stalo včera v noci, sotva se jí podívá do očí.

„Laurant, chtěl bych si s tebou promluvit v soukromí," řekl Tommy.

Nick na ni vrhl pohled, který dával najevo, že došlo na jeho slova, a odvrátil se. „Tommy, napřed si spolu budeme muset promluvit my dva."

„Ne," skoro vykřikla Laurant, zasunula židli a vstala. „O čem se mnou chceš mluvit?"

„Byla tady Lorna."

„Co chtěla?" zeptala se Laurant. „Má tolik zpráv, že s nimi bude mít co dělat celý měsíc, o požáru a Stevu Brennerovi. Nepokouší se z toho všeho obvinit mě?"

„Píše o tobě další článek, ale nemá to nic společného s požárem nebo se Stevem. Chtěla, abych jí něco potvrdil. Zdá se, že se náhodou od manželky ředitele banky dověděla o penězích, které sis půjčila na svůj obchod, a jedno vedlo k druhému. Zatraceně, Laurant," řekl a hlas se mu třásl zlostí, „proč jsi mi neřekla, že peníze z fondu jsou pryč? Celou dobu jsem si myslel, že jsi dostatečně zabezpečená a že si o tebe nemusím dělat starosti."

Laurant byla v šoku nad Lorninou drzostí. „Musela jsem vyplnit potvrzení o příjmu a musela jsem taky vysvětlit, co se stalo s fondem, abych dostala půjčku," vykřikla. „Ale ředitel neměl právo to nikomu říkat, ani své ženě ne. To je přece důvěrná informace. A jak se Lorna opovažuje strkat nos do mých věcí?" Laurant udělala krok k bratrovi. „Uvědomuješ si, co jsi mi právě řekl? Že sis myslel, že jsem dostatečně zabezpečená a že se o mě nemusíš starat. Není mi deset, Tommy, ale to ti zřejmě ještě nedošlo. O peníze jsem přišla, ještě mi nebylo jedenadvacet, dřív než jsem s nimi mohla něco udělat. Rozkradli je právníci. Do posledního centu. Neřekla jsem ti to, protože jsem věděla, že by ses rozčilil, a kromě toho bys s tím stejně nemohl nic dělat."

„Miliony dolarů…, těžce vydřené peníze našeho dědečka jsou pryč? Když jsem jim je svěřoval, myslel jsem…"

Když viděla, jak se bratr tváří, bylo jí do pláče. Vypadal zoufale. Jako by se v ní strašlivě zklamal. Vzbudil v ní pocit, že peníze rozházela ona.

„Tvoje sestra za to nemůže," řekl tiše Nick.

„Já vím.“

„Ale nechováš se tak.“

Tommymu poklesla ramena. „Kdy jsi vlastně zjistila, že jsi o peníze přišla?“ Jeho tvář byla brunátná hněvem, který se snažil potlačit.

„O svých jedenadvacátých narozeninách.“

„Měla jsi to rodině říct už tehdy. Možná se s tím dalo něco dělat.“

Noah věděl, že to není věc, do které by měl zasahovat, ale nedokázal se ovládnout. Podíval se Tommymu do očí a řekl: „Jaké rodině? Jak jsem pochopil, Laurant nemá nikoho už od dětství. Tak komu to podle tebe měla říct?“

„Já jsem její rodina,“ ohradil se Tommy.

„Pokus se na to podívat jejíma očima,“ trval na svém Noah. „Když jsi vyrůstal, měl jsi kolem sebe Nickovu rodinu, která ti pomáhala, a jakmile ses stal knězem, tvojí rodinou začala být církev.“

„Moje sestra byla vždycky mojí rodinou.“

„Byla v Evropě, a ty tady. Na tom, co bylo, už nemůžeš nic změnit. Zlobíš se, protože cítíš vinu za to, že v tom zůstala sama.“

Tommy se zatvářil utrápeně. Laurant pomalu potřásla hlavou a přistoupila k němu. „To není pravda. Nezůstala jsem sama. Vždycky jsem věděla, že mám tebe. Věděla jsem, že jsi dělal, co jsi mohl, abys mě dostal do Států. Vždycky jsem si uvědomovala, že mě máš rád. Nezlob se prosím tě.“

Tommy ji objal a přitiskl k sobě. „Byl to prostě pro mě šok, to je všechno. Nezatajuj mi nic, Laurant. Starší bratři se přece mají starat o své sestřičky, bez ohledu na to, kolik let jim je. Podívej, na něčem se domluvíme, ano? Od této chvíle před sebou nebudeme nic tajit. Pokud budu muset jít na chemoterapii, řeknu ti to, a když ty budeš mít nějaký problém, taky mi o něm povíš.“

„Já nepočítám s tím, že moje problémy budeš řešit místo mě.“

„Já vím, že ne, ale měla bys dokázat se mnou o nich mluvit.“

Laurant přikývla. „Tak dobře.“

„Kdy se ten článek objeví v novinách?“ zeptal se Nick. Chtěl zjistit, jestli je ještě čas, aby ho zadrželi.

„Neobjeví se v novinách. Trochu jsem si s Lornou promluvil.“

Noah se ušklíbl. „Vyhrožoval jsi jí plameny pekelnými?“

Tommyho jeho poznámka nijak nepobavila. „Ne, to ne, ale mluvil jsem s ní o tom, že na Laurant žárlí. Nechtěla moje názory slyšet, ale souhlasila s tím, že článek nezveřejní. Bojí se, že by si ostatní mysleli, že opravdu žárlí, protože si Laurant vzala na mušku už tolikrát.“

„Dala bych si sklenku mléka,“ řekla Laurant. Žaludek se jí kvůli Lorně bouřil a doufala, že jí mléko pomůže.

„Přinesu ti ji. Zatím se posaď,“ řekl Tommy.

Noah před ni přisunul talíř. „Jez,“ vyzval ji.

„Nedalo by se s těmi právníky něco udělat?“ zeptal se jí Nick.

„Snažím se o to.“

Tommy se otočil od spíže. „O co?“ zeptal se.

„Podala jsem na ně žalobu.“

Její bratr vzal do rukou sklenici a chvatně se vrátil do kuchyně. „Ty jsi je žalovala?“

„Ano,“ přisvědčila Laurant. „Hned druhý den poté, co jsem to zjistila, jsem se do toho pustila. Trvalo mi celý rok, než jsem našla advokáta, který byl ochotný pustit se do souboje s těmi giganty.“

„Něco jako David proti Goliášovi, jo?“ podotkl Noah. „Noahu, ty už začínáš uvažovat jako kněz. Neměl bys pomýšlet na to, že se k nim dáš?“ dobíral si ho Nick.

Noah se ušklíbl. „To se nestane.“

Tommy vytáhl z ledničky krabici mléka a nalil trochu do Laurantiny sklenky. „Ale co ta žaloba? Co je s ní?“

Laurant se napila a odpověděla: „První kolo jsem vyhrála a teď vyhraju zas. Snažili se to zdržovat, jak mohli, ale tohle stání je poslední. Brzo bych se měla dovědět, jak to vypadá. Ať tak nebo tak, bude konec.“

„Takže je pravděpodobné, že peníze dostaneš zpátky.“

„Možná, ale možná taky že ne,“ řekla Laurant. „Jsem připravená na obě možnosti.“

„Už se nedivím, že jezdíš v takové staré šunce,“ řekl Nick. „Pořádně šetříš, že?“

Usmíval se na ní jako by si myslel, že dělala něco obdivuhodného.

„Šetřím stejně jako většina lidí," řekla Laurant. „A moje auto se mi náhodou líbí."

Jejich rozhovor skončil, protože do kuchyně náhle vtrhl šerif.

„Kde je sakra můj kluk?" chrlil ze sebe. Pistoli měl skoro vytaženou a křičel: „Co jste s ním provedli?"

Nick byl otočen zády ke dveřím, ale Noah seděl tváří k zuřícímu šerifovi. Během zlomku vteřiny sáhl do černé sutany a pod stolem namířil na Lloyda pistoli. „Jestli tu zbraň vytáhneš, je po tobě."

Lloyd se zarazil a strnul. Kněz, který mu vyhrožoval, ho šokoval.

Laurant neměla ani čas se obrátit, a Nick už stál před ní s pistolí v ruce a chránil ji svým tělem. Hlaveň jeho zbraně se tiskla k Lloydovu spánku.

Tommy přistoupil k šerifovi a pistoli mu odebral. Pak klidně navrhl, aby se Lloyd posadil a promluvil si s nimi jako rozumný člověk.

„Já tady zastupuju zákon," zařval místo odpovědi šerif.

„Ne, nezastupujete," upozornil ho Nick. Zastrčil svou zbraň zpátky do pouzdra, řekl šerifovi, aby udělal, co mu navrhl Tommy, a posadil se.

Lloyd si vytáhl židli na druhém konci stolu. „Vraťte mi zbraň."

Tommy podal Lloydovu pistoli Nickovi, ten rychle vyprázdnil zásobník a teprve pak ji podal šerifovi.

„V čem je problém?" zeptal se Tommy.

„Můj syn," zamumlal Lloyd. „Zmizel. V tom je problém."

„Někde se ukrývá," řekl Nick. „On založil požár, a tak se teď schovává."

Lloyd zavrtěl hlavou. „Nechci se pouštět do řečí o tom požáru, protože to každej vidíme jinak. Můj kluk ví, že mu dosvědčím alibi. Nemyslí si, že se musí schovávat. Byl v posteli a spal, když jsem se vrátil z Nugentu. Byl jsem strašlivě unavenej," dodal. „Do noci na nohách, a sotva jsem leh do postele, zaklepal mi na dveře ten mizera šerif z Nugentu. Říkal, že si jde pro Lonnieho a zatkne

ho pro žhářství. Trochu jsme se pohádali, ale pak jsem si řek, ať si to vyříkají advokáti, a nechal jsem ho. Ale Lonnie nebyl v posteli a okno v jeho pokoji bylo dokořán.“

Nick pohlédl na Noaha, který okamžitě začal kroutit hlavou, jako že s Lonniem nic neprovedl.

Pak řekl Nick: „Možná ho sebral Wesson.“

„To nemohl,“ řekl plačtivě šerif. „Je pořád zavřenej s Brennerem v kanceláři a vyslýchá ho. Nedovolili mi, abych byl u toho, vůbec nechtěli, abych věděl, co se děje. Nakonec jsem to vzdal a zrovna jsem vycházel ze dveří, když jsem uslyšel, že ho obviňujou z vraždy. Jeden z šerifovejch zástupců mi řekl, že mají důkazy.“ Lloyd si sundal klobouk a přejel si rukou po čele. „Všechno se to schovává pod pokličku.“

„Opravdu vám záleží na tom, co se stane s Lonniem?“ zeptal se otevřeně Noah.

Ta otázka šerifa zneklidnila. Tommy viděl zmatek v Lloydově tváři a proto se rozhodl zasáhnout. Přitáhl si židli a posadil se vedle Lloyda.

„Váš syn vám v posledních letech způsobil dost trápení, že je to tak, Lloyde?“

Lloyd odpověděl zlomeným hlasem. „Nikdy to neměl v hlavě úplně v pořádku. Nikdy. Je v něm něco opravdu zlýho.“

Tommy povzbuzoval Lloyda k hovoru, vybízel ho, aby se zbavil všeho hněvu a zklamání, které se v něm tolik let hromadilo, a šerif za pár minut ze sebe vychrlil všechny problémy, které musel za syna žehlit. Byla jich velmi dlouhá řada.

„Udělal pár opravdu hroznejch věcí. Vím o tom, ale je to můj syn a musel jsem ho přece chránit. Už toho mám plný zuby. Vím, že by mi mělo na mým klukovi záležet, ale už je mi jedno, co s ním bude. Přesto bych ho rád našel, protože jestli se mi to nepodaří, a on pak přijde domů…, naštve se na mě, a to nechci. Pak neví, co dělá, a je strašně vzteklej.“ Otřel si oči a přiznal se. „Je mi hanba, že to musím říct, ale bojím se vlastního kluka. Jednou mě možná zabije. Párkrát už tomu moc nescházelo.“

„Možná přišel čas, aby si Lonnie uvědomil následky toho, co dělá,“ nadhodil Noah.

„Půjde po mně. To já vím.“

„Potřebujete čas, abyste si promyslel, jaké máte možnosti,“ řekl Tommy. „Co kdybyste sedl do auta a na týden nebo dva někam odjel, jenom než se situace uklidní a než bude Lonnie sedět za mřížemi.“

Šerif při té představě vyskočil ze židle. „Co řeknou lidi? Nechci, aby si mysleli, že utíkám.“

„Nebudou si to myslet,“ prohlásil Tommy. „Máte přece právo vzít si nějaké volno, ne?“

„Samozřejmě,“ přisvědčil šerif. „A možná… možná se ani nebudu chtít vrátit. Všechno tu nechám, nic si nevezmu s sebou, aby si kluk nemyslel, že jsem zmizel napořád. Aspoň mě nebude hledat.“

„Najdou ho a půjde do basy,“ řekl Noah. „Nezapomeňte říct otci Tommymu, kde jste.“

Šerif měl najednou plno spěchu, aby co nejrychleji zmizel z města. Vyšel ze dveří, ale za nimi se zastavil a obrátil se k Laurant.

„Od začátku šel jenom po penězích,“ řekl.

„Kdo?“ zeptala se Laurant. „Brenner?“

Lloyd přikývl. „Řekl svým partnerům z Griffenu, že za jeden krám dostane asi sto papírů, majiteli pak nabídl polovinu a zbytek shrábl do vlastní kapsy. Založil si účet, ale nevím kde. Možná by stálo za to se na něj podívat; než se sejde městská rada.“

„Ano, podívám se,“ řekla Laurant.

Šerif se obrátil k odchodu, ale Nick ho ještě zarazil.

„Co s ním máte společného vy, Lloyde?“

Lloyd se otočil a řekl: „Trochu jsem mu pomáhal. Budu svědčit proti němu. Jestli se mi podaří pomoct spravedlnosti, možná nebudu muset jít sedět.“ Podíval se prosebně na Nicka a pak promluvil k Tommymu. „Dám vám vědět, kde jsem. Přijedu, až mě budete potřebovat.“ Potom se přiloudal zpátky ke stolu jako zlomený člověk, položil na něj svůj odznak a pistoli a vyšel ven.

Všichni se dívali, jak odjíždí.

„Určitě jsi ho chtěl nechat jet?“ zeptal se Noah Nicka.

„Jo, ten nepojede daleko,“ odpověděl Nick.

Pak se pokusil zavolat z mobilu Wessonovi, ale ten nebral telefon. Zkusil tedy Feinberga a ozvala se mu hlasová schránka. Jeho frustrace narůstala. Neustále se díval na hodinky. Touto dobou by mělo Morgansternovo letadlo přistávat v Houstonu. Proč kruci neodpovídá na jeho výzvu?

Tommy zašel do spíže, aby přinesl nějaké chipsy, a Nick zamířil za ním. Laurant slyšela, jak říká bratrovi, že by se neměl vzdalovat od svého strážce, dokud si nebudou jistí, že Brenner je vrah, kterého hledají.

Oba stáli u spíže a hovořili. Zdálo se, že teď mluví hlavně Tommy. Laurant je sledovala tak soustředěně, že si vůbec nevšimla, že ji pozoruje Noah.

„Nedělej si starosti," řekl jí.

Laurant se okamžitě začala věnovat jídlu. „Já si je nedělám."

„Ale děláš. Myslíš si, že Nick poví Tommymu, že s tebou spal."

Laurant vůbec nepomyslela na to, že by mohla zapírat. Pohlédla do jeho ďábelsky modrých očí a zeptala se: „Jsi vždycky tak neomalený?"

„Jo, jsem."

„Jak jsi to poznal?"

„Podle toho, jak jste se jeden na druhého nedokázali podívat. Znám Nicka už dost dlouho," dodal. „Ale takhle nervózního jsem ho ještě neviděl. Došlo mi, že za to můžeš ty."

Laurant zvedla kuřecí křídlo a pak ho zas odložila. „Možná mu to Nick řekne."

„Myslíš?"

„Ano, myslím, a Tommy se rozčilí, protože je kněz."

„Možná," pokrčil rameny Noah. „Ale ty už jsi velká holka a jemu do toho nic není."

„On se na to bude dívat jinak."

„Jak dlouho už Nicka miluješ?"

„Jak víš, že ho miluju?"

Noah se zasmál. „Znám ženy."

„Jak to myslíš?"

„Tak, že vím, že nejsi žena, která by šla s někým do postele, kdyby toho člověka nemilovala. Nick to taky ví. Musela jsi ho vyděsit k smrti.“

„Opravdu ho děsím. Nechce nic z toho, po čem toužím já, ale zároveň mě nechce zranit. Poslední noc byla chyba,“ zašeptala. „A už je po všem,“ dodala. Snažila se mluvit vyrovnaně, ale poznala, že se jí to nepodařilo, když ji Noah pohladil po ruce.

„Máš opravdu pocit, že ta noc byla chyba?“

Laurant zavrtěla hlavou. „Ne, ale jak jsi právě řekl, jsem už velká holka. Musím se s tím vyrovnat sama. Se mnou jen tak něco neotřese.“

„Ovšemže ne.“

„Teď mě jenom utěšuješ, že?“

„Uhm.“

„Mluvme raději o něčem jiném,“ navrhla. „Mohla bych se tě na něco zeptat?“

„Jistě. Co chceš vědět?“

„Proč Wesson Nicka tak nenávidí?“

„To je stará záležitost,“ řekl.

„Ale jak to začalo?“ zeptala se a vrhla kradmý pohled na Nicka.

„Asi by se dalo říct, že na počátku jejich rivality byla kočka, ale když o tom tak přemýšlím, měl na tom svůj podíl i Nickův postoj. Byl tehdy v oddělení nový a myslel si, že všechno zná. Morganstern právě dostal svolení, aby řídil Apoštoly, a Nick byl druhý člen, kterého získal.“

„A kdo byl první?“ zeptala se Laurant.

„Já,“ odpověděl Noah a samolibě se usmál. „Pete si své agenty pečlivě vybíral. Napřed museli absolvovat jeho speciální výcvik. Wesson nesmírně stál o to, aby se mezi ně taky dostal. Myslím, že od začátku chtěl celý program řídit, ale to se nestalo.“

„A stal se Wesson jedním z členů Morgansternova oddělení?“

„Ne. Morganstern ho nepřijal a právě to mu tak vadilo.“

„Takže kvůli tomu se nesnášejí?“

„Ne, opravdu v tom byla kočka,“ opakoval Noah. „Jednalo se o zvláštní případ. Ztratilo se tříleté děvče a k vyšetřování zavolali

FBI. Wesson měl zrovna službu, takže nepřipadalo v úvahu, že by k tomu pustil Morgansternovy lidi. Wesson chtěl případ vyřešit sám a rychle.“

„A podařilo se mu to?“

„Jemu ne, ale Nickovi. Bylo to takhle. Ta malá byla se svou matkou v obchodním domě. Byla to stará budova s dřevěnou prkennou podlahou, která skřípala a vrzala, když na ni člověk šlápl, s vysokými štukovými stropy a velkým starým potrubím podél podlahových lišt. Uvnitř bylo chladno a průvan. Dům stál nedaleko velkoobchodních center a městského tržiště u řeky. Bylo to příjemné nákupní středisko, všechny budovy byly naleštěné a opravené, ale měli problém s krysami, a tak si tam majitel toho zčásti rodinného podniku držel kočku.“

„A co bylo dál?“ vybídla Noaha Laurant, protože chtěla, aby historku dopověděl dřív, než se vrátí Nick a Tommy.

„Byla sobota před Vánocemi, kolem poledne, a obchod byl plný lidí, kteří nakupovali na poslední chvíli. Vládl tam chaos a hluk, vyhrávaly koledy, ale jedna prodavačka si přece jen všimla muže mezi třicítkou a čtyřicítkou, který se potuloval obchodním domem. Myslela si, že je to zloděj. Měl na sobě ošumělé staré šaty a šedý pršiplášť. Říkala, že byl špinavý a potrhaný. Nedovedla ho přesněji popsat, věděla jen, že byl hubený a měl rozcuchané vousy. Říkala, že chtěla zavolat ochranku, ale pak si všimla, že míří k východu, a myslela si, že odchází. Navíc měla co dělat s netrpělivými zákazníky, kteří na ni dotírali ze všech stran.

Jedna zákaznice v řadě si vzpomněla, že toho muže viděla, jak si dřepl vedle nějaké malé holčičky a mluvil s ní. Její matka se mezitím prodírala k pultu a hrabala se v kabelce, hledala kreditní kartu a nevšimla si, že její dcera mluví s cizím člověkem. Zákaznice uvedla, že muž pak vstal a odcházel.“

„Měl s sebou tu holčičku?“

Noah na její otázku neodpověděl. „Jiná zákaznice říkala, že málem o děvče zakopla, když se najednou vynořilo před ní. To dítě totiž honilo kočku,“ dodal Noah. „Asi o pět nebo deset minut později začala matka dceru zoufale hledat. Všichni samozřejmě pomáhali a pak si prodavačka vzpomněla na muže v plášti a jedna

zákaznice na to, že s děvčátkem mluvil. Šéf ochranky zavolal policii a majitel obchodu FBI. Musím uznat, že Wesson tam přijel velmi rychle," dodal. „Pak Morgansternovi zatelefonoval Wessonův nadřízený, a protože náš šéf chtěl, abychom s Nickem získali nějakou zkušenost, poslal nás tam. Ani jeden z nás se tam nemohl dostat dřív než pozdě večer. Já jsem byl na cestě z Chicaga a Nick zrovna letěl letadlem z Dallasu. Přistáli o čtvrt hodiny dřív než já, půjčil si auto, opatřil mapu a naložil mě."

„Wesson nebyl moc rád, že vás vidí, že?"

„To je slabé slovo. Ale nám to nevadilo. On nebyl náš nadřízený. Zodpovídali jsme se Morgansternovi, nikomu jinému. Wessonovi se nechtělo svěřovat nám, co zatím vypátral, a to Nicka pořádně nasra… chci říct naštvalo. Když se Nick rozčilí, řádí víc než já," řekl uznalým hlasem Noah. „Co udělal?"

„Řekl Wessonovi od plic, co si o něm myslí. Mohl mluvit trochu diplomatičtěji, ale každopádně zahnal Wessona do kouta. Wesson mu řekl, že má podezřelého a že situace je pod kontrolou, což samozřejmě nebyla. Wesson taky uvedl do hlášení, že zapojení Morgansternova týmu je zbytečná ztráta času a že bychom já a Nick měli jít od toho a věnovat se pořádné práci."

„Jinými slovy vás odpálkoval."

„Ano," řekl Noah. „Nám samozřejmě bylo jedno, co Wesson chce nebo co si myslí. Měli jsme před sebou úkol a byli jsme rozhodnutí ho splnit, ať s tím souhlasí, nebo ne. Zatímco se Nick rozhlížel po okolí, já jsem si vzal stranou jednoho z agentů a přečetl jsem si jeho zápisky."

„Stalo se něco té holčičce? Jenom to mi řekni. Našli jste ji včas?"

„Jo, našli, díky Nickovi," řekl Noah. „Byl to jeden z mála případů se šťastným koncem."

„Jak se mu to podařilo?"

„Už se k tomu dostanu," řekl Noah. „Všichni opustili obchodní dům. Bylo kolem druhé hodiny v noci a uvnitř byla hrozná zima. Wesson si zřídil velitelské stanoviště na policejní stanici o pár ulic dál a všichni strážníci na ulici hledali chlapa v gumáku. Nick a já jsme stáli na chodníku před obchodním domem a uvažovali jsme,

co dělat. Někdo z ochranky právě zamykal dveře a chystal se jít domů, ale Nick toho člověka požádal, aby mu dovolil vrátit se dovnitř. Přesvědčil ho, aby vypnul alarm a dal nám klíče.

Oba jsme pak znovu prošli celou budovu od střechy dolů. Nenašli jsme nic, a tak jsme odjeli. Já jsem řídil," řekl Noah. „Ani jsem nevěděl, kam vlastně jedu. Prostě jsem si chtěl udělat jasno v hlavě, jak nás učil Morganstern, a vzpomínám si, že jsem projížděl kolem nějaké nemocnice a ptal se Nicka, co sakra budeme dělat, když nás z toho Wesson takhle vyšachoval."

Noah se odmlčel, usmál se a pokračoval: „Nick mi neodpověděl. Strčil si do úst žvýkačku a já jsem si myslel, že dělá přesně to, o co jsem se snažil já. Pokouší se vyčistit si hlavu. Najednou se ke mně otočil a říká: ‚A kde je ta kočka?'

Pak jsme začali provádět to, čemu Morganstern říkal ‚volné asociace'. Děti mají rády zvířata, aspoň většinou to tak je, a zákaznice v obchodě nám řekla, že dítě honilo kočku. Napadlo nás, co se pak mohlo stát. Hnal jsem se zpátky jako šílený, abychom se tam dostali co nejrychleji, ale pak jsem si všiml dveří k nemocniční pohotovosti a zastavil jsem. Oba jsme se vřítili dovnitř, zablýskali jsme odznaky a chytili doktora, který měl právě přestávku. Nick mu řekl, aby jel s námi a vzal si s sebou stetoskop."

„Holčička byla ještě v obchodním domě, že?"

„Jasně," řekl Noah. „Zalezla do jednoho otvoru v potrubí za kočkou," vysvětloval Noah. „Plazila se v potrubí podél stěn a v tom návalu si jí nikdo nevšiml. Potrubím se nakonec propadla přes dvě a půl patra, až se zachytila na nějakém výstupku. Ten pád ji mohl zabít," dodal. „Uhodila se do hlavy a byla v bezvědomí, když jsme se k ní dostali. Kočka byla u ní. Ve stetoskopu jsme uslyšeli slabé mňoukání."

„Ale dostala se z toho."

Noah se opět usmál. „Ano, dostala se z toho."

„Museli jste mít oba ohromnou radost."

„To víš, že jsme měli, ale zároveň jsme byli zoufalí sami ze sebe. Oběma nám ušly samozřejmé souvislosti. Místo toho jsme se soustředili na chlápka v pršáku," řekl. „Měli jsme si všimnout, že potrubí, do kterého to děvče vlezlo, není v pořádku, ale to nám

taky ušlo. A nemělo nám trvat tak dlouho, než jsme přišli na to, že zmizela i kočka.“

„Našli jste ji přece během několika hodin,“ připomínala Laurant.

„Ale kdybychom byli pozornější, mohli jsme čas zkrátit na polovinu. Měli jsme ohromné štěstí, že byla ještě naživu. Mohlo se stát, že by tam dole vykrvácela a pak by bylo pozdě.“

Laurant věděla, že nemůže říct nic, co by změnilo jeho názor na tehdejší postup.

„Jindy by byl Wesson zrovna tak rád a spokojený jako všichni ostatní,“ řekl Noah.

„A on nebyl?“ zeptala se udiveně Laurant.

„Není zas tak bezcitný, nebo aspoň tehdy nebyl,“ prohlásil Noah. „Ale příšerně žárlil. Samozřejmě že byl rád, že malá je v pořádku…“

„Ale?“

„Nick ho úmyslně obešel. Měl Wessonovi říct, jaké má podezření, a nechat ho, aby i pak vedl pátrání.“ Noah se na okamžik odmlčel. „Jo, takhle to měl udělat, ale jsem rád, že neudělal. Oko za oko, i když je to dětinské. A na jeho obranu, i na mou, protože já jsem ho podporoval, ti řeknu, že oba jsme tehdy byli mladí a hloupí a ani jeden z nás se nestaral o nějaké taktizování, co se týče postupu. Ani dnes se o to nestaráme. Nick si byl jistý, že děcko tam je, a já taky. Každopádně Wesson se o všem dověděl až od Morgansterna, zatímco já a Nick jsme už byli na cestě k letišti. Nick prostě chtěl mít poslední slovo, ale podařilo se mu Wessona ponížit. Teď stačí, aby slyšel moje nebo Nickovo jméno, a cítí se, jako by mu sypali sůl do otevřené rány. Od té doby s ním nikdo z nás nemusel pracovat – až do dneška.“

Laurant se opřela lokty o stůl a bradu složila do dlaní. Zadívala se na Noaha, ale skoro ho nevnímala. Přemýšlela o tom, co jí právě vyprávěl.

Až do této chvíle v ní doutnala nepatrná naděje, že by Nick mohl své práce nechat. Ovšem teď jí bylo jasné, že chtít po něm něco takového by bylo sobecké a špatné.

„V životě nejsou žádné záruky, že?“ řekla.

„Ne, člověk musí brát život, jaký je, pokud může. Nick je dobrý v tom, co dělá, ale teď prostě vyhořel. Vidím mu to na očích. Stres ho jednou zabije, jestli nebude mít v životě nějakou oporu. Potřebuje někoho, jako jsi ty, ke komu by se mohl vracet.“

„On nic takového nechce.“

„Možná nechce, ale potřebuje to.“

„A co ty?“

„O mně teď nemluvíme,“ řekl Noah. „Ty a Nick jste něco jiného, víš? Když se na to člověk dívá zvenku, je jednodušší poznat, co se děje. Mám ti to objasnit? Ale předem tě varuju. Nebude se ti líbit, co ti budu muset říct.“

„Jen mluv,“ řekla Laurant. „Vysvětli mi to. Já to snesu.“

„Fajn,“ řekl Noah. „Já to vidím asi takhle. Ty i Nick se snažíte nebrat v úvahu realitu. Oba utíkáte před životem. A neříkej nic, dokud neskončím,“ varoval ji Noah, protože viděl, že ho chce přerušit. „Nick se pokouší uzavírat se do sebe, distancovat se od všech, dokonce i od své rodiny, a to je při jeho práci veliká chyba. On potřebuje *cit*, protože to je jediná možnost, jak může zůstat ostražitý a pozorný. Vidím, že se dostává do situace, kdy nechce riskovat, že bude vůbec něco cítit, protože si myslí, že se pak stane příliš zranitelným. Pokud to tak půjde dál, začne být tvrdý a cynický. A rozhodně už nebude dobrý ve své práci. A co se týče tebe…“

„Ano?“ Laurant se napřímila a napjatě čekala na Noahův názor.

„Ty děláš totéž, jenom jiným způsobem. Schováváš se tady na malém městě. Vím, že ty to tak nevidíš, ale opravdu to děláš. Bojíš se rizika ještě víc než Nick. Myslíš si, že když se budeš zdržovat tady, nikdo ti nemůže ublížit. Tak se díváš na život, že? A jestli to tak necháš, stane se z tebe zatrpklá stará panna a zbabělec.“

Laurant si uvědomovala, že se Noah schválně snaží mluvit ostře, ale to, co právě řekl, jí otřáslo. Je skutečně taková, jak ji vidí? Laurant strnula a sepjala ruce. Zbabělec. Jak si může myslet, že se z ní někdy stane zbabělec?

„Myslím, že nechápeš…“

„Ještě jsem neskončil. Je toho víc. Chceš to slyšet?“

Zaťala zuby. „Ano, mluv.“

„Viděl jsem jeden tvůj obraz.“

Laurant na něho užasle pohlédla. „Kde?“ zeptala se. Proč najednou ucítila osten strachu?

„Visí v Tommyho ložnici,“ řekl jí. „A je to jeden z nejúchvatnějších obrazů, které jsem kdy viděl. Měla bys na něj být zatraceně hrdá. Nejsem jediný, kdo si myslí, že je skvělý. Opat ho chtěl pověsit do kostela. Tom mi řekl, že ti ho ukradl. Taky mi řekl, že schováváš všechny své obrazy zabalené ve skříni, aby je nikdo neviděl. Tohle je spolehlivý způsob, jak se vyhnout kritice, že? Je to bezpečné. Stejně jako život, jaký tady vedeš. Víš co, kotě? Žádný bezpečný život neexistuje. Zlé věci se prostě stávají – jako když tvůj bratr dostal rakovinu – a nenaděláš s tím vůbec nic. Ale ty se o to přece jen pokoušíš, že? Možná ti dalších třicet let bude připadat, že jsi spokojená se svým perfektním, bezpečným životem, ale ujišťuju tě, že bude osamělý. A mezitím tvůj úžasný talent, který zřejmě máš, vyprchá.“

Laurant poklesla ramena pod tíhou slov, jimiž jí Noah vylíčil budoucnost. Nutil ji otevřít oči a zpříma se na sebe podívat.

„Nevíš, o čem mluvíš.“

„Ale vím. Jenomže to nechceš slyšet.“

Laurant sklonila hlavu a v duchu proti jeho neveselému proroctví protestovala. Možná že když poprvé přijela do Holy Oaks, před životem opravdu utíkala. Ale teď už to tak není. Zamilovala si město i zdejší obyvatele a zapojila se do společnosti. Nesedí jen tak s rukama v klíně a nenechává život plynout kolem sebe.

O jejím malování měl Noah pravdu. Vždycky je považovala za intimní záležitost a nechtěla se o své výtvory s někým dělit. Byly součástí její osobnosti, a kdyby ostatní viděli její práci a odmítli ji, cítila by se, jako by odmítali ji samotnou.

Je zbabělá. A ztratí i to málo talentu, který má, jestli zůstane na této cestě. Pokud nebude mít životní zkušenosti, jak by je mohla zachytit na plátně?

„Nevyhazuju je,“ řekla váhavě. „Nechávám si své obrazy.“

Noah se ušklíbl. „Tak bys možná měla začít uvažovat o tom, že je jednoho dne vybalíš a dovolíš ostatním, aby se na ně podívali.“

„Možná,“ řekla Laurant. Na okamžik se zamyslela, pak na něho pohlédla a usmála se. „Ano, to bych možná měla udělat.“

Noah odnesl talíř ke dřezu a vyhrnul si rukávy, aby mohl pohodlněji umýt nádobí. Při práci si začal stěžovat, že opat není ochotný věnoval peníze na nákup myčky.

Laurant mu nevěnovala pozornost. Přemýšlela. Noah jí právě nasadil brouka do hlavy. Otevřel před ní dveře a ona měla možnost buď vyjít ven, nebo dveře zase zavřít.

Když se do kuchyně vrátil Tommy, sdělil mu Noah: „Právě jsem řekl Laurant, že sis vzal jeden z jejích obrazů.“

Tommy okamžitě zaujal obranný postoj. „Ukradl jsem ho, a nelituju toho. Určitě ho chceš zpátky, že?“

„Který to je?“ zeptala se Laurant. Najednou dostala hlad. Vzala si kousek kuřete a sáhla pro pečivo.

„Ten, ke kterému se mi podařilo dostat,“ řekl. „Byl před ostatními ve skříni. Ani jsem nevěděl, co na něm je, dokud jsem ho nedonesl domů a nerozbalil. A víš, co je hrozná ostuda, Laurant? Je to jediný tvůj obraz, který jsem kdy viděl. Schováváš je, jako by ses za ně styděla.“

„Ale který to je?“

„Děti na pšeničném poli, jak na ně svítí světlo. Moc se mi líbí, Laurant, a chci si ho nechat. Víš proč? Protože je v něm tolik radosti a naděje. Když se na něj podívám, vidím nebe, jak se usmívá na děti. Je to, jako by skrze proud světla procházely boží prsty a dotýkaly se jich.“

V Laurant narůstalo rozechvění. Věděla, že Tommy myslí každé slovo naprosto vážně. Radost a naděje. Taková pochvala. „Dobře, Tommy. Můžeš si ho nechat.“

Její bratr se zatvářil užasle. „Opravdu?“

„Ano,“ odpověděla Laurant. „Jsem moc ráda, že se ti líbí.“

Nick nemínil zůstat stranou. „Zatraceně, já ho chci taky vidět,“ řekl.

„Můžeš,“ řekla Laurant.

Noah na ni zamrkal a jí najednou bylo do smíchu. „Ano, myslím to vážně, ale upozorňuju tě, že to není můj nejlepší výtvor. Dovedu malovat mnohem líp.“

Vtom zazvonil Nickův telefon a byl konec konverzace. Úsměvy pohasly a atmosféra v kuchyni byla náhle napjatá očekáváním. Nick přijal hovor a vzdálil se, aby mohl mluvit v soukromí. Telefonoval Pete a měl ohromující zprávy. V bílé dodávce Steva Brennera se nalezl mobil Tiffany Tary Tylerové, pečlivě zastrčený pod předním sedadlem. Takový důkaz jasně svědčil o jeho vině. Dostali svého pachatele.

„Našli nějaké otisky?“

„Otřel je, ale byl trochu nepozorný,“ řekl Pete. „Vynechal místo na spodní straně telefonu. Technik našel u zástrčky pro nabíječku něco, co vypadá jako kousek otisku palce. Myslí si, že pro identifikaci bude stačit. Zdá se, že to mají v kapse, Nicku.“

Nick potřásl hlavou. „Nemám z toho dobrý pocit,“ řekl. Na okamžik se odmlčel a dodal: „Tak to tedy je. Uzavřený případ, jo?“

„Zdá se,“ přisvědčil Pete. „Jsou samozřejmě další důkazy,“ řekl. „Ale jak jsem pochopil situaci, agent Wesson ti nesvěřil informace o tom, co má proti Brennerovi.“

„Jak to víš?“

„Mluvil jsem s agentem Farleym.“

„Takže Wesson má dost důkazů, aby bylo možné Brennera obvinit?“

„S tím, že se v jeho autě nalezl telefon té ženy? Ano, má toho dost.“

„Telefon mu mohl někdo podstrčit.“

„Nemyslíme, že by to tak bylo,“ řekl Pete. „Kdybys dostával informace průběžně, jak je získávali, myslím, že i ty bys byl víc přesvědčený, že Brenner je náš člověk. Ale bohužel tě s výsledky pátrání neseznamovali,“ dodal. „A já kvůli tomu hodlám jít hned v pondělí ráno k Wessonovu šéfovi. Už se to nestane,“ dodal energicky. „Co se týče tebe, navrhuju, abys vzal otce Toma na ryby. Trochu si odpočiň. Bůh ví, že si to zasloužíš.“

Nick si promasíroval vzadu krk, aby se zbavil napětí. Byl vyčerpaný a zoufalý. „Já nevím, Pete. Moje instinkty mi říkají, že všechno je špatně. Možná už mi nefungují.“

„Myslíš, že nejsi objektivní?“ zeptal se Pete.

„Jo, asi tak. Opravdu se mi zdá, že všechno je jinak. Něco bych rád věděl. Porovnávají hlas z nahrávky ve zpovědnici s Brennerovým hlasem při výslechu, že?“

„Ano, samozřejmě.“

„A Brenner se zatím nepřiznal, že?“

„Ne, zatím ne.“

Nick pochyboval sám o sobě. Možná jen nechce uvěřit tomu, co přímo bije do očí. Od samého začátku ho Wesson vytlačil do pozice, kdy musel pracovat na případu se zavázanýma očima. V Brennerově autě se našel Tiffanin mobil. To by přece měl být jasný důkaz. A přesto nebyl přesvědčen.

„Proč se tomu bráníš?“ zeptal se Pete. „Máme solidní důkazy.“

Nick povzdechl. „Ano, já vím. Asi opravdu potřebuju na nějaký čas z toho všeho vypadnout. Měl jsi pravdu,“ přiznal nakonec. „Mám na tom asi příliš velký osobní zájem.“

„Na Laurant?“

„Ty jsi věděl, že to přijde?“

„Ano.“

„Jo, nějak si s tím poradím. Dáš mi vědět, až přijdou výsledky z laboratoře?“

„Ano,“ sliboval Pete. „Pozdravuj otce Tona a Laurant.“

Nick ukončil hovor, ale zůstal chvíli stát na místě a zíral do prázdna. Pokoušel se představit si, že už je po všem, souhlasit s tím, uvěřit tomu. Říkal si, že vidí věc složitější, než ve skutečnosti je. Některé případy přece můžou být jednoduché. Jako tenhle. Ano, je konec. Případ se uzavřel. Mají svého pachatele.

Ale pochybnosti nepřestávaly hlodat.

Kapitola 33

Noční můra skončila. Tommy a Laurant byli v šoku, když se dověděli, že se v Brennerově autě nalezl Tiffanin mobil. Přesto měli oba nesmírnou radost, že vrah je už za mřížemi. Noah navrhl, aby to oslavili, ale Tommy jeho nápad zavrhl. Připomněl mu, že byli zavražděni dva lidé, a řekl, že hodlá jít do kostela a pomodlit se za duše Tiffany Tylerové, a mladé ženy nazývané Millicent.

„Podařilo se mu opravdu dobře změnit hlas, když byl u mě ve zpovědnici," řekl Tommy. „Skutečně mě oklamal," dodal a potřásl hlavou.

„Všechny nás oklamal," podotkla Laurant. Ulevilo se jí, ale cítila se vyčerpaná. Rozhodla se, že se půjde pomodlit do kostela s bratrem.

Vstala, pohlédla na Nicka a zeptala se: „Takže teď s Noahem zřejmě odjedete, že?"

„Ano," odpověděl bez váhání Nick.

„Není důvod se dál zdržovat, že?" Noah se při těchto slovech zadíval na Nicka.

„Ne," odpověděl Nick, „není."

Laurant se odvrátila, aby nebylo znát, jak ji jeho odpověď ranila. Uvědomovala si, že její reakce je nepřiměřená, vždyť od začátku věděla, že až jeho práce skončí, odjede. Svůj domov má přece v Bostonu. Všeho nechal a přijel sem, aby pomohl svému příteli, ale teď se samozřejmě musí vrátit.

„Na místa, kam je třeba se vypravit, za lidmi, které je třeba navštívit…," řekla.

„Správně," přisvědčil Nick.

Tommy přidržel před Laurant dveře. „Tak pojď, Laurant. Pospěš si trochu."

Laurant odložila ubrousek a spěchala za bratrem. Nick a Noah vyšli za nimi. Jakmile se dostali k zadní části kostela, odvedl Noah Nicka stranou, zatímco Laurant a Tommy pokračovali v cestě do jedné z předních lavic a společně tam poklekli. Kolem nich se pohybovalo asi tucet dělníků, kteří dodělávali poslední úpravy, aby byl kostel včas připraven na svatbu. Pět pracovníků demontovalo lešení v centrální uličce, několik dalších skládalo plachtu a odnášelo plechovky s barvami. V přední části stáli zaměstnanci místního květinářství, drželi vázy s liliemi a netrpělivě čekali, až Willie a Mark skončí s vytíráním schodů a mramorové podlahy před oltářem.

Nick a Noah ustoupili pod kůr, aby nepřekáželi, a vtom se za nimi otevřely dvojité dveře a dovnitř vjeli dva statní muži s vozíkem, na němž vezli koncertní křídlo.

„Kam to máme dát, otče?“ zeptal se jeden z nich Noaha.

„Nevím,“ odpověděl Noah.

„Hele, otče, ten krám je příšerně těžkej. Nemoh byste to zjistit?“

Uličkou se k nim blížil Justin. Nesl videokameru a přes rameno měl přehozenou dlouhou červenou prodlužovací šňůru. Zpomalil a pozdravil se s nimi.

„Nevíte, kam má přijít ten klavír?“ zeptal se ho Noah.

„Samozřejmě že vím,“ odpověděl Justin. „Ať ho postaví do presbyteria, do výklenku na jižní straně kostela.“

Ustoupil z cesty, aby muži s vozíkem mohli zahnout do boční uličky.

„Proč nebudou hrát varhany?“ zeptal se Noah.

Justin se otočil a odpověděl: „Napřed se musí dát vyčistit měchy. Opat říká, že všechen prach ze vzduchu by zasvinil píšťaly, kdyby se před použitím nevyčistily.“

„Co děláte s tou videokamerou?“ zeptal se Nick.

„Chtěli po mně, abych natáčel svatbu tamhle z kůru,“ vysvětloval Justin. „Požádal mě o to Michellin otec. Dole bude mít na natáčení nějakého profesionála, ale zřejmě chce mít záběry ze všech stran. Rád to udělám,“ dodal a usmál se. „Dává mi za to stovku, a takové peníze se hodí. Kromě toho pozval Marka,

Willieho a mě na hostinu a budeme tam mít jídlo a pití zadarmo. Přijdete na svatbu taky?“ zeptal se Nicka. „Rád bych.“

„Tak nashle,“ řekl Justin a hnal se dál. „Jenom doufám, že kostel bude hotový. Máme fůru práce, abychom to do sedmi stihli.“

Nick s Noahem znovu ustoupili stranou, aby Justin mohl otevřít tepanou železnou branku vedoucí ke schodům na kůr.

„Fajn, tak co mi vlastně chceš říct?“ zeptal se Noah a kráčel za Nickem k zadní řadě lavic.

„Nesedí mi to.“

„Brenner?“

Nick přikývl. „Možná až uvidím zprávy, přesvědčí mě to. Mají otisk prstu a porovnávají jeho hlas s nahrávkou ze zpovědnice. V případě, že výsledky potvrdí Brennerovu vinu, oddechnu si. Do té doby…“

„Chceš, abych zůstal.“

„Ano. Vím, že tě Pete chce odvolat k dalšímu případu…“

„Pokusím se vymluvit. Kromě toho, výsledky od techniků se dovíme už dnes večer. Nejpozději zítra.“

„Jsem ti moc vděčný, Noahu.“

„Pokud se ti to nezdá, je přece samozřejmé, že s tebou zůstanu. Musím pořád chodit v tom hábitu?“

Nick se usmál. „Asi bys měl, dokud budeš tady v Holy Oaks. Hodně lidí tě zná jako kněze. Bylo by dobré, kdyby to tak zůstalo.“

Prohlédl si Noaha od hlavy k patě a pak se zeptal: „Kde schováváš pistoli? Máš ji uvázanou ke kolníku?“ hádal, když pohlédl k Noahovým nohám. Zpod okraje dlouhé sutany vyčnívaly jen špičky jeho černých tenisek. „Ještě že máme suché zipy.“

„Prima,“ přisvědčil Nick.

„Něco bych rád věděl. Nemyslíš, že bys měl Tomovi a Laurant říct, že máš pořád pochybnosti?“

„Jak jim to zdůvodním? Důkazy jsou zatraceně přesvědčivé a bůhví co Wesson ještě na Brennera vytáhne. Kromě toho Laurant a Tommy žijí v nesmírném stresu a Laurant se těší na svatbu své přítelkyně. Chci, aby si dnešní večer příjemně užila. Rád bych, abys dohlížel na Tommyho, a já si vezmu na starost ji.“

„Ne, já takhle pracovat nechci. S Laurant si to zařiď, jak chceš, ale Tomovi řeknu, aby zůstal ve střehu. Nechci, aby se cítil bez starostí, jestliže nejsi přesvědčený, že nebezpečí už nehrozí.“

Nick přikývl. „Tak dobře.“

„Řekl jsi Petemu, co si myslíš?“

„Ano.“

„A on?“

Nick strčil ruce do kapes. „Nejsem objektivní, protože na tom mám příliš velký osobní zájem.“

„Možná má pravdu.“

„Až dorazí zprávy, přestanu se bát.“

„A pak?“

„Pojedeme domů,“ řekl Nick. „K dalšímu případu.“

„Ty ji míníš tady jen tak nechat?“ zeptal se Noah nevěřícně. „Ona je to nejlepší, co tě mohlo kdy potkat, ale ty jsi moc velký zbabělec, než abys riskoval. Jsi pitomec. Víš to?“

Nick se místo odpovědi odvrátil a odcházel pryč.

Kapitola 34

Michellin otec se vrátil z kostela ve čtvrt na šest a hlásil, že lešení je už dole a do uličky natáhli červený koberec. Květinářka a její pomocnice ze všech sil pracují na výzdobě; na konec každé lavice upevňují kytice květin. Moc času sice nezbývá, sděloval pan Brockman své ženě, ale byl si jistý, že až zazní svatební pochod, kostel bude připraven.

Michellina matka, na sobě róbu z modrého sifonu, nepřestávala mít obavy, ale nevěsta brala drobné starosti na poslední chvíli s naprostým klidem. Seděla opřená na posteli, pozorovala, jak se Laurant obléká, a přitom své přítelkyni sdělovala poslední novinky, které se k ní dostaly.

„Vyhlásili po Lonniem hledání – vlastně pátrání – nebo jak se to říká. Chtějí ho obvinit ze žhářství a možná ho zavřou na doživotí. Zatím mu tolik věcí procházelo! Měl by v té base shnít.“ Michelle se odmlčela a napila se limonády. „A ze Steva jsou všichni v šoku. Nevyčesávej si vlasy nahoru, Laurant. Nechej si je rozpuštěné.“

„Dobře,“ souhlasila Laurant. Vzala do rukou hedvábné šaty broskvové barvy, které ležely na židli, a natáhla si je. Stála otočená k Michelle zády a snažila se zapnout si zip a upravit živůtek. Když se obrátila, bohatě řasená sukně jí zavířila kolem kotníků. „Co myslíš? Bude to dobré? Mohla bych si obléct ty modré od Versaceho, ale myslela jsem, že tahle barva se víc hodí k tmavě růžovým šatům ostatních družiček.“

Do ložnice vstoupila paní Brockmanová, která chtěla pobídnout dceru, aby si pospíšila. Jakmile však spatřila Laurant, zarazila se.

Zdálo se, že matka ani dcera nejsou schopné promluvit. Laurant se pod jejich zkoumavými pohledy začala cítit nesvá.

„Řekni něco, Michelle,“ vybídla přítelkyni. „Líbí se ti ty šaty, nebo ne?“

„Vypadáš jako princezna z pohádky,“ zašeptala Michelle. „Že je to tak, mami?“

„Ano,“ přisvědčila její matka. „Má milá, vypadáš skvostně.“

Michelle se nemotorně zvedla z postele a přidržela se jejího sloupku. Matka si všimla, že zkřivila tvář. „Pořád ti dlaha dělá problémy?“

„Trochu,“ přiznala Michelle. Dívala se na Laurant. „Kdybych mohla vypadat jako ty… Obraťse a podívej se do zrcadla. Mami, Laurant vůbec netuší, jak je krásná. Měla bych přes ni přetáhnout pytel, protože všechny oči v kostele budou hledět jenom na ni.“

„Kdepak, budou se dívat na překrásnou nevěstu,“ prohlásila Laurant a zasmála se. „*Budeš* krásná, jen co si sundáš ty příšerné obrovité natáčky a něco si oblékneš. Nebo chceš jít do kostela v tom starém županu?“

„Ano, to je ono, Laurant. Jen ať si pospíší. Nechce mě poslouchat a nakonec přijde pozdě na vlastní svatbu,“ řekla paní Brockmanová a jemně Michelle šťouchla. „Takový stres už pro mě není,“ dodala. „Byla jsem už dost stará, když se mi Michelle narodila,“ připomněla jim.

Michelle se zazubila. „Ano, mami. Měla jsi mě v přechodu, a tak jsi ten přechod přechodila.“

Její matka se usmála. „Byla jsi pro nás opravdu požehnáním. A teď se oblékni, nebo sem pošlu tátu.“

Michelle si utáhla pásek na županu a začala si z vlasů stahovat natáčky.

„Laurant, je ti vidět podprsenka,“ řekla. „Těsně pod ramínky.“

Laurant si potáhla živůtek, ale bílá krajka stále vyčnívala. „Jinou podprsenku s sebou nemám.“

„Tak si neber žádnou,“ navrhla Michelle.

Její matka zaúpěla. „Laurant nemůže jít do chrámu Páně bez podprsenky.“

„Mami, já jí neříkám, aby šla nahoře bez. Nikdo přece nepozná, jestli má podprsenku, nebo ne. Šaty jsou podšité.“

„Bůh to pozná,“ prohlásila její matka. „Přinesu spínací špendlíky.“

Jakmile se za ní zavřely dveře, Michelle řekla: „Má z toho nervy v tahu a táta taky. Celé dopoledne se mu leskly oči. Řekl mi, že ztrácí svou malou holčičku. To je dojemné, ne?“

Laurant vytáhla židli, aby se Michelle mohla posadit u toaletního stolku.

„Ano, je to dojemné,“ řekla. „Připomněla jsi mu, že budeš s Christopherem bydlet o dvě ulice dál?“

„To je něco jiného,“ namítla Michelle. „Bude plakat, až mě povede k oltáři, a já budu taky plakat, jestli kostel nebude hotový.“

Laurant vzala kartáč a podala ho přítelkyni. „Uvědomuješ si, jaké štěstí tě potkalo? Máš skvělé milující rodiče a bereš si úžasného muže. Závidím ti,“ dodala s povzdechem.

Michelle pohlédla na přítelkyni do zrcadla. „Nepotrvá dlouho a budu ti pomáhat s přípravami na tvoji svatbu.“

Laurant jí už mohla říct pravdu, že všechno byla lež a že nechystá svatbu s Nickem, ale mlčela. Dnes je Michellin slavný den a Laurant nechtěla, aby kamarádka myslela na něco jiného.

„Nebuď moc sentimentální,“ řekla Michelle, „nebo tě máma zapřáhne do nějaké práce. To je její lék na slzy,“ vysvětlovala. „Chudák táta musel kvůli ní běhat po celém městě. Už dvakrát ho přiměla, aby zašel do kostela. Poprvé, aby se šel podívat, jestli je už dole lešení. Pak ho přinutila, aby se tam vrátil a přesvědčil se, jestli už přišly květiny. A než nás odveze do kostela, musí zajet k Vandermanovým a vyzvednout Bessii a Violu.“

„Bessie Jean má přece svoje auto.“

„A viděla jsi ji někdy řídit?“

„Ne, ale viděla jsem auto zaparkované v garáži.“

„Nechce řídit. Chce, aby ji někdo vozil. Říkala matce, že na dnešních přecpaných silnicích je to nebezpečné.“

„Na přecpaných silnicích v Holy Oaks?“

Obě se rozesmály. „A představ si,“ prohlásila pak Michelle, „že z toho viní katolíky. Říká, že jezdí jako šílenci.“

Znovu se zasmály, ale vzápětí udělala jejich veselí konec Michellina matka, která znovu vtrhla do ložnice. „Michelle, snažně

tě prosím. Oblékni se už," řekla. Pak přistoupila k Laurant a zamávala dvěma velikými spínacími špendlíky. „Nic lepšího jsem nenašla," řekla omluvně a přišpendlila Laurantinu podprsenku k podšívce šatů.

O dvacet minut později byla Michelle konečně připravená k odchodu do kostela. Její slonovinově bílé svatební šaty pošívané perlami byly kopií modelu Very Wang, který viděla v časopise a který si zamilovala. Na její drobné postavě s vosím pasem seděly dokonale. Když konečně přistoupila k matce a k Laurant, obě si tiskly k očím papírové kapesníčky a otíraly si nosy.

„Ach Michelle, vypadáš nádherně," zašeptala Laurant. „Opravdu nádherně."

„Táta se rozpláče, až tě uvidí," prohlásila její matka a potáhla nosem.

Michelle si urovnala závoj a stiskla Laurant ruku. „Prima, už jsem hotová. Můžeme jít."

Zamířila ke dveřím a zavolala přes rameno: „Nezapomeň si vzít řetízek, který jsem ti dala."

Laurant by na to zapomněla, kdyby jí to nikdo nepřipomněl. Při předsvatební slavnostní večeři Michelle věnovala všem družičkám jemný zlatý řetízek.

Podařilo se jí ho zapnout až na několikátý pokus. Pak stála před vysokým zrcadlem a připnula si náušnice s brilianty. Jediným dalším šperkem, který na sobě měla, byl její zásnubní prsten. Natáhla před sebe ruku a chvíli se dívala na mihotavý třpyt kamene. Oči se jí zamžily slzami. Měla pocit, že jí pukne srdce. Napadlo ji, že prsten sundá a okamžitě vrátí Nickovi, ale pak si to rozmyslela. Počká, až bude po svatební hostině. Pak mu dá prsten a rozloučí se s ním.

Ach bože, jak to jenom přežije? Miluje ho. Vpadl do jejího života a navždy ho změnil, protože jí otevřel oči a srdce, ukázal jí svět kolem ní se všemi jeho možnostmi.

Jak bude schopná strávit zbytek života bez něho? Laurant na sebe pohlédla do zrcadla a pomalu vypjala hruď. Určitě jí pukne srdce, to ano, ale přežije.

A znovu zůstane sama.

Kapitola 35

Kostel byl nacpaný k prasknutí. Na svatbu byli zřejmě pozvaní všichni obyvatelé Holy Oaks, usoudil Nick. Stál v zadní části chrámu a pozoroval přicházející davy lidí. Několik rodin se chtělo dostat nahoru, ale železná branka vedoucí na kůr byla zamčená a nad ní visela ručně psaná cedulka s nápisem NEVSTUPOVAT. Pár lidí se pokusilo zacloumat závorou, ale pak toho nechali a hledali si místo v hlavní části chrámu.

Dva uvaděči pobízeli návštěvníky, aby postupovali dál dopředu a v lavicích se trochu stěsnali, a nevěstina matka byla v doprovodu uvedena do první řady.

Nick se snažil nepřekážet. Laurant postávala s nevěstinou rodinou kousek stranou v chrámové předsíni pod kůrem. Dveře zůstaly otevřené, ale nevěstu nebylo vidět. Nick se díval, jak Laurant otevírá vestavěnou skříň a ukládá si do ní kabelku. Laurant zachytila jeho pohled, když se otáčela, rozpačitě se na něho usmála a pak mu zmizela z dohledu.

Michellin otec trochu přivřel dvojité dveře, aby se svatební společnost mohla seřadit, než vstoupí do uličky. Stál s rukou na klice, nahlížel do chrámu a čekal, až otec Tom vyjde ze sakristie a zaujme místo před oltářem. Ustaraný a rozechvělý, aby nezapomněl na něco, co bylo jeho úkolem, nebo aby nešlápl dceři na šaty a ona kvůli němu neupadla, začal úzkostně lapat po dechu. Za několik minut svěří jinému muži svoji jedinou dceru. Sáhl do kapsičky u vesty vypůjčeného smokingu a vytáhl kapesník. Otřel si čelo a v tom okamžiku si vzpomněl na sestry Vandermanovy.

„Panebože," zašeptal nahlas.

Dcera ho slyšela. Postřehla na tváři svého otce paniku. „Co se děje, tati? Omdlel snad někdo?"

„Zapomněl jsem na Vandermanovy," řekl jí.

„Teď se pro ně nemůžeš vracet. Svatba začne každým okamžikem.“

Její otec se začal zoufale rozhlížet, kdo by mu mohl pomoct. Spatřil Nicka a hned se k němu vrhl. „Nemohl byste prosím zajet pro Bessii Jean a Violu? Asi čekají před domem a já si to pořádně vypiju, jestli nebudou na svatbě.“

Nick nechtěl opustit Laurant, ale uvědomoval si, že je jediný, kdo nepatří ke svatební společnosti. Věděl, že mu nebude trvat déle než pár minut, než sjede z kopce a zpátky, přesto však váhal.

Laurant si jeho otálení všimla. Vystoupila z řady a spěchala k němu, až jí hedvábná sukně vlála kolem kotníků. „O nic nepřijdeš,“ řekla hlasitě, aby ji slyšel Michellin otec. Pak se naklonila blíž a zašeptala: „Je přece po všem. Už se o mě nemusíš bát.“

„Tak dobře,“ souhlasil nakonec. „Pojedu za okamžik, jen co projdeš uličkou.“

„Ale když si pospíšíš…“

„Chci tě vidět, jak jdeš k oltáři,“ řekl trochu ostřeji, než zamýšlel. Ve skutečnosti chtěl, aby se dostala pod Noahův spolehlivý dohled, než on sám vyjde z kostela.

Neumožnil jí, aby něco namítla, i když se k tomu chystala. Obrátil se a rychle kráčel podél zdi k jižnímu rohu, aby se dostal k sakristii. Čekal, až odtamtud vyjde Tom s Noahem a on bude moct na svého kolegu kývnout a upozornit ho.

Dav se nedočkavě zavlnil. Pak se objevil Tommy a hosté hlučně vstali. Tommy měl na sobě slavnostní zlatobílé roucho a s úsměvem pomalu kráčel k oltáři, až se zastavil na nejvyšším ze tří schodů proti hlavní uličce. Jakmile byl na místě, sepjal ruce, pohlédl na klavíristu a kývl hlavou.

V okamžiku, kdy začala hrát hudba, se všichni najednou obrátili ke dveřím a natáčeli se, aby co nejlépe viděli na nevěstu, která se objevila u vchodu.

Noah vyšel za Tommym, ale zůstal stát vzadu u dveří do sakristie s pažemi zkříženými před sebou. Ruce zastrčil do rukávů černé sutany. Pravicí přitom svíral pažbu pistole a pozorným pohledem přejížděl shromážděný dav.

Nick zvedl ruku a zamával na něho. V okamžiku, kdy první družička vykročila směrem k Tommymu, Noah sešel po bočních schůdcích a zamířil do postranní uličky k Nickovi. Než došel k rohu, kde Nick stál, vstoupila do uličky druhá družička.

„Slíbil jsem, že vyřídím jednu pochůzku," řekl Nick. „Až bude Laurant u oltáře, půjdu. Budu pryč jenom pár minut, ale potřebuju, abys pohlídal ji i otce Tommyho, než se vrátím."

„Buď klidný," ujistil ho Noah. „Nespustím ani jednoho z nich z dohledu."

Zdálo se, že se Nickovi ulevilo. „Já vím, že jsem otravný…"

„Musíš se řídit svým instinktem," řekl Noah. „Tvému instinktu dám vždycky přednost, i kdyby měl Wesson bůhvíjak nezvratné důkazy."

„Jak jsem řekl, vzdálím se jenom na pět, maximálně na deset minut."

„Tamhle je Laurant. Panebože, to je ale kost."

„Jsi v kostele, Noahu."

„Jasně, ale, člověče, ona vážně vypadá… skvěle."

Nick na ni sotva pohlédl. Zatímco se Noah pomalu vracel k oltáři – zdržován mladými ženami, které mu podávaly ruce a pozdravovaly se s ním, když procházel kolem jejich lavice – Nick si prohlížel tváře v chrámu.

Vpředu spatřil Willieho a Marka. Ani jeden z nich se neoholil, ale převlékli se do košil s krátkým rukávem a měli kravaty. I oni se upřeně dívali na Laurant.

Jakmile se Laurant dostala k Tommymu a obrátila se, aby se připojila k ostatním družičkám před schůdky, vyšel Nick bočním vchodem ven. Běžel ke svému vozu a hlasitě zaklel, protože zjistil, že parkoviště je plné aut bránících mu ve výjezdu. Nasedl, nastartoval, pak vjel na obrubník a pokračoval v cestě přes upravený trávník a snažil se přitom vyhnout záhonům s netýkavkami a růžemi.

Hlemýždím tempem vyjel až na hlavní silnici. Tam šlápl na plyn a řítil se ulicí dolů. Musel přemáhat nutkání otočit a zamířit zpátky ke kostelu. Paniku, která v něm narůstala, se snažil přemoci logickými argumenty. Laurant a Tommy jsou s Noahem v bezpečí.

Ten nedovolí, aby se jim něco stalo. Pokud budou v kostele, nic se jim nestane. Obřad a mše potrvají víc než hodinu, podle toho, jak dlouhé bude Tommyho kázání. I kdyby se opozdil, všechno bude v pořádku.

Nebyl by tak nervózní, kdyby už měl výsledky toho zatraceného vyšetřování. Proč to trvá tak dlouho? Nicka napadlo, že zavolá Petemu a zjistí, jestli nemá něco nového, ale pak si to rozmyslel. Věděl, že Pete by mu sám okamžitě zatelefonoval, kdyby by se cokoli dověděl.

Do ulice sester Vandermanových vjel Nick téměř stovkou a musel začít prudce brzdit, aby se mu podařilo zastavit ještě před vjezdem k jejich domu. S otřásajícím se vozem a skřípajícími brzdami zahnul na parkoviště. Bessie Jean a Viola čekaly na chodníku. Nick nechal motor běžet, vyskočil a oběhl auto, aby sestrám otevřel dveře na druhé straně. Všiml si, že Viola drží v ruce velkou plastovou nádobu, ale nechtěl ztrácet čas otázkami, co v ní má. Kromě toho se už do něho pustila Bessie Jean; rozhořčeně mu vyčítala, že zmešká svatbu.

„Nesnáším nedochvilnost. Vždycky chci být všude včas, i…“

„Dřív to nešlo,“ prohlásil úsečně Nick, než mohla ve stížnostech pokračovat. „Jedeme, dámy.“

„Teď už si můžeme dát na čas,“ řekla Viola. „Nevěsta už jistě prošla k oltáři za ženichem, takže to nejhezčí neuvidíme, že?“

„Samozřejmě, sestro. Svatba měla začít v sedm hodin a už je po sedmé.“

„Nastupte si prosím, dámy,“ vybídl je Nick a přemáhal netrpělivost.

Viola se nedala vyvést z klidu. „Nicholasi, byl byste tak laskav a zaběhl s tím dortem přes ulici? Postavte ho do kuchyně prosím. Hoši nejsou doma.“

„Jsou na svatbě,“ řekla Bessie Jean. „Zřejmě tam odjeli už dávno.“

„Upekla jsem Justinovi dort,“ řekla Viola, „protože nám pomohl s tím záhonem.“

„Nemohly byste mu ho dát zítra?“ zeptal se Nick a jeho nervozita prudce stoupla.

„Ne, drahoušku, už by nebyl dobrý," řekla Viola. „Odnesla bych ho tam sama, ale mám úplně nové kožené boty a tlačí mě v nich paty. Nepotrvá vám to déle než minutu," dodala a natáhla k němu ruku s krabicí.

Bylo rychlejší udělat, co žádá, než stát na chodníku a hádat se s ní. Nick popadl krabici s dortem a rozběhl se na druhou stranu ulice.

„Říkala jsem ti, aby sis vzala pohodlnější boty, ale ty mě nikdy neposloucháš," vyčítala Viole Bessie.

Nick přeběhl dvorek a hnal se do schodů. Chtěl nechat dort na prahu přede dveřmi, ale věděl, že se Viola dívá, a kdyby neudělal, co po něm chtěla, možná by ho pak nutila, aby se vrátil.

To je ale otrava, pomyslel si a otevřel dveře. V chodbě byla tma a chládek a jediný zvuk, který se z domu ozýval, byl tichý šum klimatizace. Nick prošel zaneřáděným obývacím pokojem, plným starých novin, prázdných krabic od pizzy a plechovek od piva. Koutkem oka zahlédl, jak do jedné krabice leze šváb. Všiml si také plechovek od piva a lahví povalujících se po stolech a i po koberci u malého stolku, kde se vršila hromada starých novin a dalších prázdných plechovek. Na hromadě novin ležela velká růžovožlutá mušle, původně zřejmě dekorativní předmět, teď však sloužila jako popelník. Sypal se z ní cigaretový popel a špačky. Vzduch v pokoji páchl kouřem a špínou.

Všude byl prostě svinčík. Na jídelním stole, pokrytém starým roztrhaným igelitovým ubrusem, stálo několik neotevřených plechovek malířské barvy a pár velkých plastových sáčků z místního železářství, z nichž vyčnívaly štětce. Kývací dveře spojovaly jídelnu s kuchyní stejně jako v Laurantině domě. Nick do nich strčil a prošel do kuchyně.

První, co ho udeřilo do nosu, byl ostrý pach. Byl silný, štiplavý…, jaksi povědomý. Ať už to byla jakákoli kombinace, vháněla slzy do očí a způsobovala pálení v krku. Na rozdíl od ostatních místností byl v kuchyni vzorný pořádek. Blýskala se čistotou. Pracovní stůl byl prázdný, dokonale naleštěný…, stejně

jako stůl v jiné kuchyni, kterou navštívil. Okamžitě si uvědomil souvislosti. Vzpomněl si na pach… octu a čpavku… a vzpomněl si přesně, kde se s ním setkal. Pohledem zběsile těkal kolem sebe. Pravda přímo bila do očí. Všechno do sebe zapadalo. Nick odložil krabici s dortem, instinktivně vytáhl pistoli a prudce přiskočil ke stolu. Už předem tušil, co tam najde. Uprostřed stolu mezi solničkou a pepřenkou stála velká průhledná plastová nádoba s tabletami antacidu. Tablety byly růžové, stejné, jako si pamatoval z toho domu. A hned vedle nádoby s nimi stála láhev s úzkým hrdlem s pikantní omáčkou. Jediné, co chybělo, byl třesoucí se kokršpaněl v koutě.

„Laurant!“ Nick se vyřítil ven. Musí do kostela, než bude pozdě. Když se hnal obývacím pokojem, vrazil do malého stolku a převrhl ho. Kopl do něho a prudce otevřel vstupní dveře. Do kostela. Ten gauner se chystá ji napadnout, až bude vycházet z chrámu. Zasunul pistoli zpátky do pouzdra a rozběhl se, aby se co nejrychleji dostal do auta ke svému mobilu.

Nemohl ztrácet ani minutu hledáním pomoci u místní policie. Pete může spustit poplach a poslat mu pomoc, zatímco Nick a Noah budou chránit Tommyho a Laurant – pouhé pěšce v Operatérově smrtící hře.

Vyběhl na ulici a zakřičel na Bessii Jean. „Vraťte se do domu a zavolejte šerifa z Nugentu. Řekněte mu, aby poslal co nejvíc svých lidí ke kostelu.“

Nasedl do auta a sáhl do přihrádky v palubní desce a vytáhl odtud pistoli Glock a další zásobník. Pak uchopil telefon a dosud otevřenými dveřmi křičel na ženy, které na něho šokovaně zíraly. „Jděte,“ zařval. „A řekněte jim, aby přijeli pořádně ozbrojení.“

Trhl řadicí pákou a dupl na pedál plynu. Auto poskočilo kupředu a pohybem vpřed se zavřely dveře. Nick vyťukal spojení na Peteho mobil. Věděl, že ho má vždycky zapnutý a vypíná ho, jen když je doma nebo v letadle.

Po prvním zazvonění se ozvala hlasová schránka. Nick zaklel, přerušil vyzvánění a vyťukal spojení s Peteho domácím telefonem. Když vyjížděl do kopce, na tachometru sto deset, šeptal si nad telefonem: „Tak rychle, honem, zvedni to.“

Telefon zazvonil poprvé. Podruhé. Při třetím zazvonění ho Pete zvedl.

Nick vykřikl: „Není to Brenner. Je to Stark. Využívá Laurant, aby se dostal ke mně. Od začátku to byla past. Může zabít ji i Tommyho. Sežeň pomoc, Pete. Jeho cílem jsme teď všichni.“

Kapitola 36

Donald Stark, kterého obyvatelé Holy Oaks znali jako přívětivého a zdvořilého farmáře Justina Bradyho, dřepěl pod zábradlím kůru, čekal a připravoval se na svoji příležitost. Slavnost se blíží. Bude to jeho okamžik slávy a pomsty Nicholasi Buchananovi.

Jeho dobrou náladu však teď Nicholas podroboval kruté zkoušce. Ten kretén přiváděl Starka doslova k šílenství. Pokoušel se zhatit všechny jeho skvělé plány tím, že se mu najednou ztratil z očí.

Stark se pomalu zvedl a vyhlédl na dav lidí pod sebou. Cítil, jak v něm narůstá vztek, a snažil se ho potlačit. Všechno má svůj čas, říkal si. A pak se znovu rozhlédl. Kam ten kretén zmizel? Vzápětí ho napadlo, že se možná skrývá vzadu pod kůrem.

Musí mít jistotu. Usoudil, že mu nezbývá než riskovat a sejít dolů, aby se přesvědčil. Musí si být jistý. Musí, musí, musí. Je přece jasné, že ten mezek bude na svatbě. Je přece čestný host.

S hlavou skloněnou se plížil k lavici, kde odložil klíč od železné branky. Zvedl se, aby si ho vzal, ale vtom uslyšel zaskřípání pneumatik. Posunul se k oknu a vyhlédl ven právě v okamžiku, když zelený explorer toho kreténa zastavoval na příjezdové cestě.

Stark se ušklíbl. „Kdo si počká, ten se dočká," zašeptal. Pak si povzdechl. Plán může opět probíhat podle původních předpokladů. Čestný host každým okamžikem vejde do kostela.

Zvedl pušku, seřídil hledí a znovu zaujal pozici na kolenou vedle stativu.

Videokamera směřovala na oltář a Stark se natáhl a stiskl tlačítko zpětného převíjení. Nejdůležitější je všechno správně načasovat. K čemu by bylo zabít otce Toma a Laurant, kdyby u

toho nebyl ten kretén? Vůbec k ničemu, usoudil Stark. Rozhodl se, že obě vraždy také natočí – jak by se jinak mohl chlubit, že se mu podařilo převézt i FBI, kdyby neměl v ruce důkaz. Stark věděl, že je chytřejší než všichni kreténi dohromady, a velmi brzy se to doví i celý svět. Nahrávka je zesměšní, ukáže jejich neschopnost, poníží je stejně, jako Nicholas ponížil jeho.

„Zapletla ses s nesprávným mužem," zašeptal a hlas se mu chvěl nenávistí. Prsty sevřely hladkou hlaveň. Cítil, jak síla v jeho prstech narůstá, každým pohlazením je větší a větší.

A přece čekal, až ten hezký kněz dokončí svatební obřad a vyjde zpátky k oltářnímu stolu, aby zahájil mši. Stark se na všechno pečlivě připravil. Věděl naprosto přesně, kde budou sedět jednotliví členové svatební společnosti. Předstíral, že pracuje na kůru, když probíhala zkouška na svatbu, a zjistil, že nevěsta a ženich a svědkové půjdou za knězem k oltáři a posadí se na židle jako nejváženější osoby vpravo od oltářního stolu směrem k severní stěně. Bratr i sestra budou přímo v centru hledáčku kamery.

Bude to dokonalé. Napřed zabije Toma – jedna rána přímo do čela, která na videokazetě bude vypadat nádherně. A než se Nicholas vzpamatuje z šoku – kdo by taky nedostal šok, když před ním zabijí jeho nejlepšího přítele – namíří Stark pušku doprava a zastřelí Laurant. Kamera zachytí ještě její reakci na bratrovu smrt. Stark si představil výraz zděšení v jejích očích zlomek vteřiny předtím, než ji zabije, a opět se usmál. Bude to ohromné. Bum, bum, děkuji, madam. Dostane oba sourozence dřív, než ostatní budou mít čas zareagovat. Spoléhal na to, že hosté propadnou panice a poženou se jako stádo krav ke dveřím. Potřeboval zmatek a vřavu, aby se stihl dostat dolů poklopem, který si zřídil v podlaze za varhanami. Spustí se do vestavěné skříně v chrámové předsíni, vyleze ven předním oknem a vmísí se do davu hysterických mužů a žen. Možná si dopřeje i trochu legrace a bude ječet jako oni.

„Tolik práce, a tak málo času," šeptal si. Protože v těch vzácných dvou nebo třech vteřinách, nebo možná dokonce čtyřech, než se dav zvedne ze svých sedadel, se pokusí zabít ještě Willieho a Marka. Oba seděli vedle hlavní uličky v šesté řadě zepředu. Stark věděl, že je nenasytný, ale bylo mu to jedno. Musí se jich zbavit.

Snil o tom celou dobu, co s nimi bydlel. Jeho spolubydlící byli čuňata. Hnusná, špinavá čuňata. Nemohl snést pomyšlení na to, že by takový póvl měl dál dělat svinstvo na tomhle světě. Ne, to nejde. Musí zemřít, a když se mu nepodaří zabít je dnes, pak se sem vrátí a zabije je jindy. S natáčením jejich smrti se však nebude obtěžovat, protože stejně jako ta děvka Tiffany ani Willie a Mark nestojí za to, aby si je někdo připomínal.

Zdusil zahihňání, protože si vzpomněl na dálkový ovladač garážových vrat, který si tak rafinovaně upravil. Byl připnutý ke sluneční cloně v jeho dodávce. Nick si ho nevšiml, nebo mu nevěnoval pozornost. Nebudou se otevírat žádná vrata garáže. Kdepak. Stačí zmáčknout tlačítko a bum bum. Zprávy v jedenáct.

Ještě se pobavíme. No ovšem.

Vzhledem k tomu, že Michelle měla na noze kovovou dlahu, nemohla pokleknout, a z toho důvodu Tommy oddával snoubence na začátku obřadu, místo aby počkal doprostřed mše, jak bývalo ve zvyku. Skládal v tuto dvojici velké naděje. Christopher byl hodný, slušný člověk a velmi rozvážný. Věřil v manželství a oddanost stejně jako jeho půvabná nevěsta. Oba v minulosti zažili dost utrpení, které překonali statečně a důstojně a Tommy věděl, že se budou usilovně snažit, aby dodrželi sliby, které dali jeden druhému, až se setkají s nevyhnutelnými strastmi.

Působilo mu radost je oddávat. Usmál se, když Christopher navlékal na Michellin prst snubní prsten. Ruka se jí třásla tak, že se mu to podařilo až napodruhé. Christopher stál pevně jako starý dub. Tommy jim požehnal a pak se obrátil ke schůdkům. Sbor začal zpívat „Rozkoš lásky“. Zatímco ostatní svatební hosté tiše vklouzli do předních lavic, nevěsta a ženich se svědky po boku následovali Tommyho k oltáři. Přešli za ním k židlím u stěny a posadili se. Laurant urovnala stuhu na Michelliných svatebních šatech a usedla vedle ní. Nikdo z nich nevstane, dokud se bude sloužit mše.

Dva ministranti, příbuzní z Michelliny strany, seděli na druhé straně oltáře u dveří do sakristie. Mezi nimi stál Noah. Když Tommy obcházel oltář, všiml si, že se Noah nahrbil ke stěně.

Zamračil se na něho a pohybem ruky mu naznačil, aby zůstal stát vzpřímeně. Noah ihned poslechl.

Pak se Tommy obrátil ke shromážděným. Sklonil hlavu, opřel ruce o mramorovou desku a pomalu poklekl. Vzápětí si všiml květin. Pod oltářem stála překrásná křišťálová váza plná bílých lilií. Tommy předpokládal, že ji sem postavila květinářka, aby nepřekážela, až se bude oltář připravovat ke svatebnímu obřadu. Ten, kdo prostíral bílé plátno na mramorový stůl, prostě zapomněl květiny postavit zpátky. Tommy se sklonil a sáhl po váze, aby ji zvedl, a když se zas zvedal, všiml si, že na něho mrká maličké červené světélko. Zmateně se zas sehnul, aby se podíval lépe. Pak spatřil podlouhlý hranol připevněný pod vrcholem oltářního stolu. Byl veliký asi jako cihla a pokrývala ho vrstva šedivé izolační pásky. Z pásky vyčnívaly červené a bílé dráty a uprostřed svítilo červené světlo.

Věděl přesně, na co se dívá. Byla to bomba. A podle její velikosti Tommy věděl, že stačí na to, aby rozmetala na kusy celý kostel. Blikající červené světlo svědčilo o tom, že bomba je již aktivována.

„Můj bože," zašeptal zděšeně a na okamžik se nemohl ani pohnout. Měl pocit, jako by se mu zastavilo srdce. Nejraději by vyskočil a vykřikl na poplach, ale přece jen se ovládl. Klid. Musí zachovat klid. Vyvolávat paniku by bylo to poslední, co by v této situaci pomohlo. Pustil vázu, ale vzápětí ji zachytil, než se stačila převrhnout. Ruce se mu prudce třásly a ucítil, že mu na čele vyrazily kapky potu.

Co má proboha udělat? Zůstal stále klečet na jednom koleni, ale pootočil se k Noahovi a kývl na něho, aby přistoupil.

Noah postřehl Tommyho vyděšený výraz a okamžitě spěchal k němu. Pomyslel si, že se Tommymu udělalo zle. Kněz měl tvář šedivou jako mramorová deska.

Tommy se musel přidržet okraje oltáře, aby se mu podařilo vstát. Jediné, na co dokázal myslet, bylo, jak dostat věřící ven z chrámu. V hlavě mu vířily desítky myšlenek. Nebyl dole na kolenou víc než čtyři nebo pět vteřin, ale návštěvníci se už přesto začali divit, co tam dělá. Jednou rukou se chytil horní části oltáře,

druhou uchopil vázu a vstal právě v okamžiku, kdy se u něho ocitl Noah. Tommy vyloudil na tváři úsměv, postavil vázu na oltář vedle mikrofonu a o kousek ustoupil. Nechtěl, aby mikrofon zachytil jeho šepot, až bude sdělovat Noahovi, co objevil.

Noah se postavil před Tommyho zády k věřícím. „Co se děje?“ zeptal se šeptem.

Tommy se k němu naklonil a zašeptal mu do ucha: „Pod oltářem je bomba.“

Noah zachoval kamennou tvář. Nenápadně přikývl a zašeptal: „Ukaž mi ji.“

Pak se otočil ke shromáždění, chvatně se pokřižoval, jak ho učil Tommy, a poklekl. Chtěl, aby si věřící mysleli, že se také účastní obřadu. Sklonil hlavu, sehnul se ještě níž a natočil se, kam mu Tommy ukázal. „Panebože,“ zašeptal. Chtěl se přesvědčit, co má před sebou, chtěl věřit, že se jedná o jednoduché amatérské zařízení, které se dá snadno deaktivovat. Takové štěstí ale neměl. Jediný pohled ho přesvědčil, že zařízení je velmi složité, tak složité, že si s ním sám neporadí. Je zapotřebí, aby přišel odborník a určil, které dráty je třeba přerušit. Kde se však v takovém městě, jako jsou Holy Oaks, najde expert na výbušniny?

Noah se zvedl a pohlédl na Tommyho. „Nedokážu to zneškodnit.“

Tommy tiše řekl: „Dobře, v tom případě musíme všechny dostat ven. Vezmu si na pomoc Christophera. Ty se domluv s ministranty.“

Tommy spěchal k ženichovi. V polovině cesty se zastavil a pokynul mu, aby se zvedl a přišel k němu. Nechtěl, aby Michelle slyšela, co mu řekne. Soustředěně ho sledovala, tvářila se zmateně a pak se naklonila k Laurant a něco jí zašeptala. Laurant mírně zavrtěla hlavou, čímž naznačila, že neví, co Tommy dělá.

Tommy tiše a naléhavě zašeptal: „Máme tady problém a potřebuji, abys mi pomohl dostat všechny v klidu ven. Pod oltářem je bomba. Ale žádnou paniku,“ dodal, když uslyšel, jak se Christopher prudce nadechl. „Zvládneme to. Půjdou za tebou a za Michelle. Jdi,“ vyzval ho.

„K jeskyni,“ zašeptal Christopher. „Řekni jim, aby šli za námi k jeskyni, že mám pro Michelle překvapení.“

„Ano,“ zašeptal Tommy. Rychle se obrátil a zamířil zpátky k oltáři. Upravil si mikrofon, nadechl se a začal: „Dámy a pánové, Christopher má pro Michelle překvapení. Následujte prosím ženicha a nevěstu k jeskyni dolů pod kopec.“

Christopher uchopil Michelle za ruku, ještě než Tommy začal mluvit. Nevěsta se zatvářila udiveně, protože ji najednou vytáhl ze sedadla a přivinul do náruče.

„Co děláš, Christophere?“ zašeptala.

„Usmívej se miláčku. Musíme ven.“

Michelle ho objala kolem ramen a usmála se, jak ji vyzval. Pak se tiše zeptala: „Bude se mi to překvapení líbit?“

Christopher jí neodpověděl. Prošel kolem oltáře, sestoupil ze schůdků a rázoval uličkou směrem k východu.

Když Laurant viděla jeho nadšení, usmála se. Christopher skoro běžel. Ona a David, svědek, počkali, až Tommy domluví. Pak vstali. Laurant se zavěsila do Davida a společně vykročili za nevěstou a ženichem, ale šli mnohem pomaleji než oni. V davu to zašumělo a hluk postupně narůstal, jakmile se svatební hosté začali zvedat ze sedadel, zasouvat klekátka a řadit se do uliček, aby mohli vyjít z kostela.

Stark nevěřil svým očím. Oni odcházejí! Ne, běsnil v duchu. To není možné. Nikdo nesmí odejít. O jakém překvapení ten kněz žvanil? Odchod z chrámu na zkoušce nebyl. Jeskyně? Proč půjdou k jeskyni? Uniklo mu snad něco? Jeho mysl těkala, myšlenky se mu pletly. To nemůže připustit. Laurant. I ona odchází. Právě prošla kolem oltáře. Napřed Tom, pak Laurant. Podle plánu. Ale kretén, ten to musí vidět.

Pak kněz znovu promluvil do mikrofonu. „Ti, kteří jsou blízko bočních východů, by jimi měli vyjít ven jimi. Bude to rychlejší,“ dodal.

Stark, třesoucí se vzteky, cítil, že se přestává ovládat a ztrácí rozvahu, ale právě když chtěl vyskočit a začít střílet, všiml si, že se otevřely postranní dveře a v nich se objevil Nicholas. Snažil se dostat dovnitř, ale dav se tlačil proti němu. Konečně! „Takže

všechno v pořádku," zašeptal Stark. Nejraději by jásal radostí. Byl tak nadšený, že toho kreténa vidí, že měl chuť mu zamávat. Nazdar, Nicholasi. Vítám tě.

Ještě je čas…, čas na show…, pokud bude jednat rychle. Zvedl pušku a zamířil na cíl. „Nesmím se smát. Nesmím se smát," šeptal si pro sebe, ale vzrušení bylo tak silné, že nevěděl, jestli se bude umět ovládnout. Pohlédl na hledí a přiložil prst ke spoušti. Klid. Jenom klid. Dočkáme se.

Noah postrkoval ministranty k bočnímu východu a pak se otočil, aby zadržel Laurant, než se dostane do uličky. Nemínil ji spustit z dohledu. Odejde z kostele spolu s ním a s Tommym.

Byl asi čtyři metry od Tommyho, když spatřil na zdi mihnout se záblesk světla. Okamžitě zareagoval. „Na kůru je někdo s puškou!" vykřikl, vytáhl z rukávu pistoli a hnal se k Tommymu. Pozorně se zadíval na kůr a vystřelil směrem ke zdroji světla.

Nick spatřil laserový paprsek přebíhající přes oltář směrem k Tommymu, právě když Noah zařval „k zemi!" a prodíral se zmateným zástupem.

Tommy neměl čas zareagovat. Uslyšel výstřel a pak vylétl do vzduchu kus oltáře. Noah i Nick zároveň vykřikli, pak Noah znovu vypálil na kůr, vrhl se k Tommymu a srazil ho na zem. Noah přitom narazil hlavou do mramorové desky a jako kláda upadl na Tommyho. Tommy se zpod něho vyprostil a snažil se ho odtáhnout dozadu, protože jeho ochránce ztratil vědomí. Přitom si všiml, že z Noahova levého ramene prýští krev.

Chrámem se rozléhaly zděšené výkřiky shromážděných zoufale se snažících dostat ven. Uličky byly plné hysterických mužů i žen. Nick držel v pravé ruce pistoli Sig Sauer, prodíral se vpřed a odstrkoval lidi z cesty. Pak sáhl pod sako a zpoza opasku vytáhl další nabitou zbraň, pistoli Glock. Vyskočil na lavici a vystřelil. Rozběhl se po pultech, pálil oběma pistolemi a snažil se toho grázla alespoň zneškodnit.

Stark vyhlédl za zábradlí. Co se děje? Blonďatý kněz vytáhl pistoli a začal na něho střílet a on měl co dělat, aby se jeho ranám vyhnul. Potom zpozoroval, že otec Tom padá k zemi, za ním i ten druhý kněz, a byl si jistý, že oba zasáhl.

Teď musí dostat Laurant. Stark zvedl zbraň, podíval se, kde je, a zamířil. Laurant klečela na kolenou u schůdků k oltáři. Právě se chtěla zvednout, když vypálil. Znovu klesla k zemi, ale Stark nevěděl, kam ji zasáhl. Ucítil, že v jeho těsné blízkosti prolétlo pár kulek. Upustil pušku, lehl si na břicho a plazil se k poklopu. Videokazeta. Musí dostat tu kazetu. Ve vzduchu kolem něho hvízdaly další kulky. Jedna mu prosvištěla těsně kolem ruky, když se natahoval k videokameře. Nemohl na ni dosáhnout, ale nechtěl odejít s prázdnou. Odplazil se k poklopu u varhan a škubl za šňůru. Kolem sebe slyšel nárazy projektilů i křik lidí zezdola. Stativ s kamerou se převrhl a on si ho přitáhl k sobě. Za okamžik se mu podařilo zmocnit se videokazety. Strčil ji do kapsy bundy, zatáhl zip, pak se odplazil za varhany a zvedl poklop. Nejprve spustil dolů nohy a opřel se o římsu, kterou zabudoval do stropu pod sebou. Pak se zvedl, přirazil za sebou poklop a zajistil ho závorou.

V kostele byl takový rachot, že si nemusel dělat starosti, že někdo uslyší, jak se prokopává stropem. Dopadl do skříně, otevřel dveře a vyhlédl ven. V předsíni nebyl nikdo, ale viděl spoustu strkajících se lidí, kteří se snažili dostat ven předními dveřmi. Rozhodl se, že se vmísí mezi ně. Proběhl předsíní a začal si razit cestu lokty. Nějaká stařena se ho chytila za paži, aby se udržela na nohách, a protože byl gentleman, objal ji kolem ramen a pomáhal jí vyjít ven.

Ještě jednou se ohlédl a opět musel přemáhat smích. Nicholas se zřejmě stále tlačí někde v davu a snaží se dostat k železné brance. Nakonec se na schody samozřejmě dostane, ale podaří se mu najít poklop? Stark si myslel, že ne. Vymyslel to přece tak chytře. Představoval si, jak tam ten kretén stojí a zmateně se škrábe na bradě. Kampak se ten Justin Brady poděl? Ano, toho bude hledat, ale až se spolu uvidí, byl si Stark jistý, že ho agent FBI nepozná. Vousy budou pryč, farmářský sestřih taky, vlasy budou delší, upravené a budou mít jinou barvu. Také si změní barvu očí, možná na zelenou nebo na modrou. Má přece tolik kontaktních čoček, z nichž může vybírat, všechny barvy duhy jsou mu k dispozici.

Stark byl přesvědčen, že je mistr převleků. Rafinované změny, to je základ úspěchu. Nic převratného, jen sem tam něčeho ubrat nebo přidat. Vždyť by ho nepoznala ani vlastní matka, kdyby k ní dnes přišel a zaťukal jí na rameno. Ovšem matka Millicent by toho dnes moc neviděla, protože hnije na dvorku za svým domem pod petúniemi, které tolik milovala. Přesto, kdyby ho mohla vidět v jeho farmářském převleku, byl si jistý, že by byla nadšená.

Stále držel stařenku kolem ramen a vlekl ji s sebou za roh. Postupoval u zdi chrámu, aby ho kretén nespatřil, až se dostane na kůr a bude vyhlížet oknem ven.

Stará paní se rozplakala. Stark došel k bočnímu východu z kostela, z něhož se valil další dav, a žena se začala vzpírat. „Pusťte mě. Musím najít manžela. Pomozte mi.“

Odstrčil ji od sebe a díval se, jak padá do houští. Pak vykročil kupředu a prodíral se houfem lidí, ale za okamžik se opět otočil, aby se přesvědčil, že mu Nicholas není na stopě.

Tiše vyjekl. Ze dveří se vyřítil otec Tom a dav se rozdělil, aby mu uvolnil cestu. V náručí nesl toho druhého kněze. Tomovo roucho bylo na prsou zakrvácené, ale on sám nevypadal nijak zle. A Laurant. Všemohoucí bože, vždyť ona vychází ze dveří s ním!

Byl v takovém šoku, že je vidí oba živé, že málem na ně vykřikl. Zarazil se však, přikrčil se u zdi a přitiskl ramena k chladnému kameni. Co má dělat? Co má jenom dělat? Není čas na nové plány, vůbec není čas, ale něco udělat musí, než pomine poslední příležitost. Dav lidí teď obklopil Toma. Stark se díval, jak Tom pomalu klade druhého kněze do trávy, kleká si k němu a něco šeptá umírajícímu do ucha. Modlí se za něho, o tom není pochyb, jako by to k něčemu bylo.

Ovšem kněz, kterého střelil, nebyl žádný kněz. Měl pistoli. Byl to převlečený kretén. Jak se mohli opovážit ho tak oklamat! Byl to opravdu čmuchal. Ale teď umírá.

Stark zoufale toužil zabít Toma, ale věděl, že na něho nedokáže pořádně zamířit – hemžilo se kolem něho příliš mnoho lidí, jako slepice.

Obrátil pozornost k Laurant. Snadný cíl, usoudil. Stála u dveří proti stěně a snažila se nepřekážet v cestě, ale každou chvíli se

otáčela a pokoušela se nahlédnout do kostela. Nebyla od něho dál než třicet kroků. Začal pomalu postupovat kupředu. Laurant se tvářila zmateně a v tom viděl svou další výhodu.

Vytáhl pistoli z kapsy a schoval ji do bundy.

„Laurant," zavolal na ni a snažil se, aby to znělo žalostně. Sehnul se, ale pořád se na ni díval a znovu na ni volal.

„Laurant, postřelil mě. Pomoz mi prosím." Vrávoravě popošel k ní. „Prosím."

Laurant uslyšela, jak ji volá Justin Brady, a bez váhání se rozběhla k němu.

Předstíral, že sotva stojí na nohou. Pak hlasitě zasténal. Velice přesvědčivě. Měl by dostat za svůj herecký výkon Oskara.

Laurant udělala krok směrem k Justinovi a vtom ji něco píchlo v pravém lýtku. Pravděpodobně se o něco řízla, když ji jedna z družiček srazila k zemi, zatímco se sama snažila protlačit do uličky. Laurant ucítila, že jí po noze stéká krev.

Kulhala, ale přesto se snažila postupovat co nejrychleji. Když byla asi patnáct kroků od Bradyho, náhle se zarazila. V uších jí zazněl Nickův hlas. Nevěř ničemu, co ti kdo řekne. A pak pohlédla dolů a pochopila, co není v pořádku.

Justin zpozoroval, že o krok ustoupila. Pravou ruku měl zasunutou v kapse bundy a tiskl k boku pistoli. Vrávoravě kráčel k ní, celý zkroucený, jako by trpěl ukrutnou bolestí.

Neskočila na to. Kam se dívá? Na jeho ruku. Podíval se na ni sám a v tom okamžiku mu to došlo. Rukavice. Zapomněl si sundat chirurgické rukavice. Rozhořčen vlastní nepozorností vyrazil k ní jako rozzuřený býk. Laurant se otočila, rozběhla se a přitom volala Nicholase, ale Stark ji vzápětí udeřil hlavní pistole do hlavy a její křik umlčel.

Musí si pospíšit, uvědomil si. Zmocnit se jí. Byla omráčená a padala k zemi, ale stačil ji ještě včas zachytit kolem pasu a vlekl ji zpátky za roh kostela. Z chrámu stále vycházeli lidé a hloučky dalších se také hromadily na parkovišti, ale nikdo se ho nepokusil zastavit. Všimli si, co udělal? Vidí pistoli tisknoucí se k Laurantině hrudi? Hlaveň směřovala vzhůru a ústí pistole se dotýkalo její

brady. Kdyby se ho někdo opovážil zadržet, ví, co by udělal. Ustřelil by jí tu krásnou hlavičku.

Nebyl by však rád, kdyby umřela, alespoň ne teď. Dalo by se možná ještě pár věcí vylepšit, ale i tak s ní měl velkolepé plány. Až ji zavře do kufru svého druhého vozu – starého vylepšeného buicka – zaveze ji někam do bezpečí a svážejí. V těchhle lesích je spousta prázdných chat. Věděl, že snadno najde vhodné místo k takovému účelu. Nechá ji tam svázanou jako krůtu s roubíkem v ústech a pak půjde nakupovat. Ano, přesně tak to udělá. Koupí další videokameru – samozřejmě špičkové kvality, s vynikající rozlišovací schopností – a taky koupí alespoň tucet videokazet. A pak se vrátí ke své drahé Laurant a natočí její smrt. Bude ji udržovat naživu co nejdéle, ale až dojde k nevyhnutelnému a z očí jí vyprchá světlo, přetočí pásku na začátek a tu nádhernou operaci si vychutná. Z minulých zkušeností Stark věděl, že sledováním kazety stráví hodiny a hodiny, až si uloží do paměti každý její pohyb, každý výkřik, každou prosbu. A teprve až bude naprosto spokojený, bude moct odpočívat.

Zakope její tělo v lese a vrátí se domů. Tam kazetu okopíruje a nahrávku rozešle všem, na koho bude chtít zapůsobit. Jednu kazetu věnuje na památku Nicholasovi, aby mu připomínala, jak je neschopný, když se snaží bojovat proti takovému mistrovi, jako je on. Další pošle šéfovi FBI. Ředitel by ji možná mohl použít jako instruktážní pomůcku při výcviku budoucích kreténů. Několik kazet si samozřejmě nechá ve vlastní videotéce – i nejlepší kazeta se přece časem opotřebuje – a poslední nabídne na internetu. Přestože ho nežene vidina bohatství, slušný zdroj příjmu by mu poskytl volné ruce ke hledání další partnerky a taková kazeta mu může přinést celé jmění. Na internetu surfuje dost zájemců s podobnými choutkami.

Laurant ležela v bezvědomí vedle dodávky, zatímco Stark vytahoval klíče. Nikdo je neviděl, byli vtěsnaní mezi dalšími dvěma vozy. Stark odemkl dveře, odsunul je, zvedl Laurant a hodil ji dovnitř. Když zatahoval dveře zpátky, zachytila se v nich její dlouhá sukně, ale spěchal tak, že se nechtěl zdržovat s dalším otevíráním dveří. Uvědomoval si, že je nedbalý, ale nedá se nic

dělat. První nedbalost projevil už před chvílí tím, že zapomněl na rukavice, jenže situace se rychle mění a on prostě nemůže myslet na všechno. Přeběhl na stranu řidiče a všiml si, že po cestě přijíždí sanitka a pomalu se proplétá mezi lidmi a auty. Siréna houkala.

Stark věděl, že se mu nepodaří vyjet tímto směrem, což byla jediná cesta odtud. „Není třeba dělat si starosti," zašeptal. Nastartoval a pomalu najel na chodník. Pak vyrazil na plný plyn. Auto sebou trhlo a prudce vystřelilo do růžových keřů. Trnité větvě narážely na okno a Stark se instinktivně sehnul, jako by mohly prorazit přední sklo a poškrábat ho. Teď doslova stál na plynu a tiskl ho plnou vahou k podlaze. Dodávka sjížděla z travnatého svahu, natřásala se a kolébala. Stark měl pocit, že létá.

Pohlédl do zpětného zrcátka a začal se smát. Nikdo ho nepronásledoval. Byl v bezpečí jako blecha v kožichu.

Měl by to udělat hned? Poslat je všechny na onen svět? Detonátor měl přímo nad hlavou, připevněný k sluneční cloně jako skutečný dálkový ovladač vrat garáže.

Ne, chce, aby ten ohňostroj viděla Laurant. Rozhodl se, že se bude držet původního plánu. Vyhodí kostel do vzduchu, až bude odjíždět z města. Věděl, odkud se bude dívat: vybral si nejlepší místo v domě nahoře na pahorku za městem. Uvidí létat každou cihlu. To bude podívaná! Panebože, tohle by si měl taky natočit A rozeslat všem televizním stanicím. Zprávy v jedenáct. Přesně tak.

„Pojď ven, pojď ven, město už zhasíná, pojď ven, pojď ven… Laurant, je čas vstávat."

Pohlédl na hodinky a udivilo ho, jak málo času uplynulo. Pak uslyšel zaskřípání pneumatik a trhl hlavou. Podíval se do zrcátka a zpozoroval na vrcholku kopce zelený explorer. Siréna zakvílela a vůz se rozjel dolů a Stark jen nevěřícně zíral. Zmocnil se ho neovladatelný vztek. „To není možné!" zaječel a uhodil pěstí do volantu.

Dodávka vjela na hlavní ulici, odstrčila stranou zaparkovaný vůz a vklouzla do spleti postranních uliček. Stark opět šlápl na plyn, vyrazil kupředu a zahnul za další roh. Ujížděl teď asi stotřicítkou směrem k parku. Dodávka se málem převrátila, když po dvou kolech zatáčela za další roh, ale Stark prudce strhl volant

doleva a vůz se narovnal. Ještě jednou zahnul za roh a byl tam, u zadního vjezdu do parku přes rezervaci.

Kretén za ním teď nebyl, ale Stark nevěděl jistě, jestli ho setřásl. Zahihňal se, zpomalil a projel přes pěšinu, kde trénovali běžci. Pak stočil dodávku podél cesty a její levá kola začala klouzat po hladkém asfaltovém povrchu, zatímco pravá kola kodrcala přes kameny na okraji pěšiny.

Zdálo se mu, že uslyšel Laurantino zasténání. Musel se přemáhat, aby neskočil dozadu a holýma rukama z ní nestrhal kůži. Vztek byl čím dál silnější a myšlenky se mu honily hlavou tak rychle, že se nedokázal soustředit. Natáhl ruku a seřídil zpětné zrcátko, aby na ni viděl. Ležela schoulená zády k němu a nehýbala se. Pomyslel si, že ho klamou smysly, a najednou si byl jistý, že nezasténala. Jen si to představoval.

Pozoroval ji tak upřeně, že málem sjel do jezera. Stočil vůz zpátky na cestu a znovu upravil zpětné zrcátko, aby viděl za sebe. Vzhledem k tomu, že cesta klesala, musel ještě víc zpomalit. Svoji mysl však zpomalit nedokázal. Ohlédl se, aby se znovu podíval na Laurant, ale tentokrát ji tam neviděl. Ležela tam ta děvka Tiffany. Potřásl hlavou. Pak se na podlaze zčistajasna zas objevila Laurant.

Nejraději by zastavil a zavřel oči. Potřeboval čas, aby si pročistil hlavu a znovu uspořádal myšlenky. Musí pracovat systematicky. Vždycky postupoval plánovitě a pečlivě, promýšlel plán do posledního detailu. Neměl rád překvapení. Právě proto teď tak zmatkuje, pomyslel si.

Překvapilo ho, když uviděl toho blonďatého kněze, jak se vrhá před Tommyho. Kněze s pistolí, kterou po něm střílel. Kněze, co nebyl žádný kněz. Stark se nemohl smířit s tím, že ho oklamali nějací hloupí kreténi. Ani na okamžik ho nenapadlo, že Tommyho kamarád je převlečený kretén.

Ano, to je důvod, proč teď tak zmatkuje. Podvedli ho a on dělá chyby. Povzdechl si. Pak ucítil, že se opět začíná koncentrovat. Myšlenky ho už tak nepronásledovaly. Sebeovládání, to je základ úspěchu. Už se mu vrací.

„Už tam budeme," zašeptal k Laurant. Zpomalil, aby mohl projet mezi borovicemi, a dojel na hlavní cestu, která se vinula

kolem jezera. Potom znovu zvýšil rychlost. Buick byl teď od něho vzdálen asi dvě stě metrů, parkoval mezi stromy za tou opuštěnou boudou. Ještě ho neviděl, ale věděl, kde ho nechal, kde si ho připravil.

„Už tam budeme," opakoval. Jediné, co musí udělat, je objet vjezd do parku, vjet do zatáčky a schovat dodávku mezi stromy.

Dostal se na cestu vedoucí k chatě a najednou znovu spatřil zelený explorer. Jeho siréna houkala u vjezdu do parku, kde před zatáčkou zpomalil.

„Ne!" Stark dupl na brzdy. Není čas někam zajíždět s dodávkou, obracet se a snažit se kreténa přelstít. Pokračovat v cestě taky nemůže. Nicholas by ho uviděl a zablokoval by mu cestu. Co má dělat? Co má teď dělat? „Ne, ne, to ne," drmolil.

Zajel do parku, popadl pistoli a vyskočil z vozu. Protože odstranil kliky z vnitřní strany, aby jeho přítelkyně nemohly během cesty z auta uniknout, zatímco on se věnuje řízení, musel auto oběhnout a otevřít dveře zvenku.

Zastrčil pistoli do kapsy a sehnul se k Laurant, aby ji zvedl. Nový plán. Ano, nový plán. Dokáže to. Dostane ji dovnitř, kde je hezky tma, zamkne dveře a vezme si ji do práce. Kretén zůstane venku a bude se pokoušet dostat se k ní, až uslyší její křik. A pak udělá chybu. Určitě. A v té chvíli ho Stark zabije.

Laurant se neprobírala pomalu ani nebyla omámená. Probudila se prudce a náhle. V jednom okamžiku o sobě nevěděla a v následujícím se musela ovládnout, aby nevykřikla. Cítila, že se jí stahuje hrdlo žlučí.

Byla v jeho dodávce. Nehýbala se ze strachu, že ji uvidí ve zpětném zrcátku nebo uslyší, jak tápe po podlaze kolem sebe a hledá něco, co by se dalo použít jako zbraň. Odvážila se rychle rozhlédnout a spatřila brašnu s nářadím, ale aby se k ní dostala, musela by se posunout. Byla až u zadních dveří. Mohla by se jimi dostat ven? Rozrazit je a vyskočit? Kde je klika? Přimhouřila ve tmě oči a uviděla, že v zadních dveřích že je díra. Ten šílenec odmontoval kliku. Proč to asi udělal? Přitiskla chodidla k bočním dveřím. Ale neviděla, jestli klika z nich je také pryč. Aby to zjistila, musela by se pohnout, a to se neodvážila. Celá se třásla a

snažila se ovládnout, vyděšená, že si toho únosce všimne a pozná, že se probrala. Najednou dodávka najela na nějaký hrbol. Laurant nadskočila a pak byla vržena na opěradlo předního sedadla. O vteřinu později opět odlétla dozadu, protože dodávka se prudce rozjela vpřed. Na prsou ucítila chladný kov. Na kůži se jí tiskl spínací špendlík. Převalila se a snažila se ho rozepnout. Ruce se jí třásly, málem ho upustila a musela se kousat do rtů, aby nezasténala, ale nakonec se jí to podařilo. Roztáhla ho a narovnala. Nevěděla, co s ním udělá, ale byla to jediná zbraň, kterou měla. Možná by mu ji mohla vrazit do krku.

V očích ji pálily slzy. Hlava ji bolela tak, že skoro nebyla schopná myslet. Pozoruje ji v této chvíli? Má v ruce zbraň? Možná by na něho měla skočit zezadu a překvapit ho.

Pomalu zahýbala nohama a napadlo ji, že by se mohla obrátit, skočit vpřed, chytit ho za krk a hlavu mu narazit na volant. Ale něco jí v tom bránilo. Držela ji její sukně. Laurant se bála otočit hlavu a podívat se, co s ní je, aby si toho nevšiml.

Dodávka náhle prudce zastavila. V tom okamžiku Laurant upustila spínací špendlík, ale podařilo se jí ho sebrat z podlahy zlomek vteřiny předtím, než uslyšela zvuk otevírajících se dveří. Kam jde? Co bude dělat?

Ach bože, on si jde pro mě.

Musí být připravená. Až se ji pokusí vytáhnout z auta, bude muset být připravená. Ve spěchu, s rukama silně roztřesenýma sevřela svou chabou zbraň. Kov se jí zarýval do kůže a rozdíral ji, když si špendlík chystala tak, aby dlouhá jehla vyčnívala kolmo ven. Zakryla ji levou rukou, aby ji nebylo vidět.

Jenom ať nemá v *ruce zbraň. Bože, prosím, dej, ať nemá zbraň.* Nemohla by po něm skočit a zaútočit, kdyby držel v ruce pistoli. Zabil by ji, než by se k němu dostala. *Když ji bude mít, počkám. Dej, ať se mě pokusí nést. Kdyby mě nesl, musel by zbraň odložit.*

Dodávka se pohnula a boční dveře se otevřely. Laurant pevně stiskla víčka a snažila se neplakat, jen se tiše modlila.

Pomoz mi, Bože, prosím tě, pomoz mi…

Byl silný, strašlivě silný. Přehodil si ji přes levé rameno a běžel s ní, jako by byla lehčí než pírko. Laurant měla teď oči vytřeštěné,

ale neodvažovala se zvednout hlavu, protože se bála, že by ucítil její pohyb. Pokud si bude myslet, že je v bezvědomí, nebude ho zajímat. Před sebou spatřila opatovu chatu.

Uslyšela, že se k nim blíží auto, pak šílencovy kletby. Vyběhl po schodech a náhle se zarazil.

Zaslechla, jak cloumá klikou, ale bylo zamčeno. Za okamžik jí u ucha zazněl výstřel. Trhla sebou a byla přesvědčená, že to ucítil.

Stark se chtěl za každou cenu dostat dovnitř, a tak vykopl dveře a vyrazil je ze závěsů. Udeřil do vypínače a místnost ozářily dvě lampy: jedna stála na kredenci u dveří, druhá na stole nahoře na galerii. S Laurant přes rameno pak proběhl přední místností a zastavil se v kuchyni. Pistoli odložil na stůl a začal prudce vytahovat zásuvky, až padaly ven.

„Tady to máme," vykřikl škodolibě, když konečně objevil zásuvku s noži. Popadl ten největší. Řeznický nůž. Zdálo se, že je starý a tupý, ale jemu bylo jedno, je-li ostrý, nebo ne. Práce, kterou má před sebou, nebude nijak pečlivá. Na to teď není čas. Tenhle nůž bude stačit. Určitě.

Sáhl po pistoli, pak se otočil a běžel zpátky do obývacího pokoje a cestou odkopával z cesty nože a příbory. Jakmile se dostal doprostřed místnosti, zastavil se a shodil Laurant dolů. Narazila do malého stolku, dopadla na podlahu a bolestivě se udeřila do levého boku.

Stark ji chytil za vlasy a trhnutím zvedl na kolena.

„Otevři oči, ty mrcho. Podívej se na toho kreténa, který se sem žene, aby tě zachránil."

Sotva to řekl, uvědomil si, že drží nůž i pistoli v jedné ruce. Pustil Laurant a přehodil si nůž do levé ruky. „Tak," řekl. „Co jsem si myslel? Nemůžu přece střílet i řezat jednou rukou, že? Podívej se na mě, Laurant. Vidíš, co pro tebe mám?"

Klečela na kolenou a on si dřepl za ni. Její tělo ho krylo před Nicholasovou pistolí. Přidržel jí nůž před obličejem. „Co myslíš, že ti s tím udělám?"

Přestože neočekával, že mu odpoví, zklamalo ho, že nezačala křičet, jakmile spatřila nůž. Ale začne, až si ji vezme do práce. Ví přece, jak se dostat k tomu, po čem touží. V tom je mistr. Bodl ji

nožem do levé paže a potěšeně se zasmál, když vykřikla. Krev, která jí stékala po paži, v něm vyvolala nadšení. Pak ji bodl ještě jednou. „No tak, Laurant, jenom křič," pobízel ji nepřirozeně vysokým hlasem vzrušeného šílence. „Chceme přece, aby tě Nicholas slyšel."

Dřepěl a čekal. Opřel si ji rameny o sebe a pistolí zamířil na otevřené dveře. Hlavu měl ukrytou za její hlavou, ale občas vyhlédl ke dveřím. Znovu ji bodl, jen tak pro zábavu, ale tentokrát nevykřikla. Přiložil jí zkrvavené ostří ke krku.

„Pokoušíš se být statečná, Laurant? Když chci, abys křičela, tak budeš křičet, to ti říkám."

Uslyšel její zasténání a usmál se. „Neboj se. Nezastřelím toho kreténa hned. Chci, aby se na mě díval, až tě budu zabíjet. Oko za oko," řekl. „Jak to, že to Nicholasovi tak dlouho trvá? Copak má ten pán za lubem? Možná se pokusí proklouznout sem zadními dveřmi. Ale ty tady nejsou. Takže to se mu nemůže podařit, že?"

Kdyby byl zticha, uslyšel by nad sebou slabé zavrzání. Nick se dostal dovnitř oknem v ložnici. Větev, po níž lezl, povolila v okamžiku, kdy se chytil okenní římsy, ale hluk ozývající se v chatě překryl zapraskání.

Dveře ložnice byly otevřené a Nick se jimi vyplížil ven. Pod galerií viděl uprostřed pokoje Laurant a Starka obrácené čelem ke vchodu do chaty. Připravil si jednu pistoli, druhou zatím nechal zastrčenou za opaskem.

Nemohl na toho gaunera spolehlivě zamířit. I kdyby ho trefil, mohla kulka prolétnout jeho tělem a zasáhnout i Laurant. To nesměl riskovat. Nemohl ani sejít po schodech dolů. Stark by ho uviděl. A bylo jen otázkou času, než si všimne jeho stínu.

„Proč to děláš, Justine?"

„Drž hubu. Musím slyšet, jestli nepřijíždí auto. Musím slyšet toho kreténa."

„Byl jsi na něho moc rychlý. Nemohl vidět tvoji dodávku a určitě vyjel na sever místo na jih. Určitě je na druhé straně jezera."

Stark napínal uši, jestli neuslyší kroky na kamínčích před chatou, ale přitom se samolibě usmál. „Ano, byl jsem pořádně rychlý, že? Nějaký kretén na mě nemá."

„Kretén, tím myslíš agenta FBI?“

„Ano,“ odpověděl Stark. „Ty jsi ohromně chytré děvče, že?“

Musí s ním pořád mluvit. Aby se soustředil na to, co říká, a nezvedl hlavu. „Tak chytrá jako ty nejsem. Proč sis vybral zrovna mě? Proč mě tak nenávidíš?“

Přejel jí palcem po tváři. Gumová rukavice chladila. „Nech už řečí. To není nenávist, co k tobě cítím. Je to láska,“ zašeptal mazlivě. „Ale potřebuju si vzít srdce.“

„Ale proč jsem to zrovna já?“ naléhala znovu Laurant. Hlavu měla skloněnou, ale dívala se nahoru a očima sledovala stín, který se pomalu plížil kupředu.

„Vůbec mi nešlo o tebe,“ řekl. „Ten kretén mi zabil ženu a ještě se tím chlubil v novinách. Přesně to udělal. Všechen můj čas a energie byly k ničemu. Byla skoro dokonalá. Já totiž hledám dokonalost a ona jí málem dosáhla. Ano, byla téměř perfektní. Pak ji Nicholas zabil. Dívali se na něho jako na hrdinu. Zničil mi život, a oni říkají, že je hrdina. A že je ohromně chytrý. Tak jsem to přece nemohl nechat, nemyslíš? Musel jsem světu ukázat, že jsem lepší.“

Laurant sebou trhla, když slyšela nenávist v jeho hlase. Další otázky mu už nemusí klást. Zdálo se, že jí chce o sobě všechno vysvětlit. Chrlil teď ze sebe slova čím dál rychleji. Chtěl jí říct všechno, chtěl se chvástat, jak oklamal ty kretény.

„Když jsem si přečetl článek v novinách a zjistil jsem, kdo zabil moji ženu, musel jsem se pomstít. Už chápeš? Je to nutnost. V tom článku byla zmínka o tvém bratrovi a já jsem se o něm chtěl dovědět víc. Dočetl jsem se, že otec Tom a Nicholas jsou nejlepší kamarádi už od dětství. Napřed jsem si myslel, že zabiju Toma a pak půjdu po rodině toho kreténa, ale nakonec mě napadlo, proč bych měl poskytovat Nicholasovi výhody domácího prostředí? Holy Oaks byly přesně to pravé, co jsem potřeboval. Leží tak nádherně stranou. Prozkoumal jsem si to, zjistil jsem o Tommym všechno, co se dalo, a představ si, jakou jsem měl radost, když jsem se dověděl o tobě.

Od začátku mi šlo o Nicholase,“ řekl a zasmál se. „Dokud jsem nepotkal tebe. Pak jsem po tobě zatoužil. Když jsem potkal svoji

ženu, bylo v ní něco, co mi připomínalo moji matku. I ty mi ji připomínáš. I v tobě je zárodek dokonalosti, Laurant. Za jiných okolností bych si tě vycvičil.

Matka je mrtvá. Nebyl důvod nechávat ji žít. Dosáhla dokonalosti a já jsem věděl, že musím jednat rychle.“

Na okamžik se odmlčel a Laurant se ihned zeptala: „Kdo byla Millicent? Existovala vůbec?“

„Á tak tys poslouchala nahrávku ze zpovědnice?“

Laurant ucítila, jak kývl hlavou. Ucítila sladkou vůni kolínské Calvin Klein mísící se s nakysle páchnoucím dechem.

„Jestli existovala Millicent? Možná.“

„Kolik žen jsi zabil?“

„Žádnou,“ odpověděl. „Matka se nepočítá. Dokonalého tvora nemůžeš zabít a kurvy se taky nepočítají. Tak vidíš. Ty budeš první.“

Vtom spatřil stín. Prudce smýkl Laurant na druhou stranu a vykřikl: „Zabiju ji. Zabiju. Odhoď zbraň, Nicholasi. A hned!“

Nick se dostal doprostřed galerie. Zvedl ruce vzhůru, ale pistoli nepustil. Přímo pod ním byl jídelní stůl. Jen kdyby se mu podařilo dostat se přes zábradlí…

Stark se stále krčil za Laurant a pokoušel se ji držet před sebou tak, aby byla obrácená čelem ke schodům, zatímco z druhé strany ho chránila stěna za ním.

„Odhoď pistoli,“ vykřikl znovu. „A sejdi dolů sem k nám.“

„Tentokrát už neunikneš,“ řekl Nick. Postřehl bolest a děs v Laurantiných očích. Kdyby jen mohl dost Starka dál od ní, jen o kousek, zastřelil by ho jedinou ranou.

„Samozřejmě že uniknu. Zabiju Laurant i tebe a pak zmizím. Ti hloupí kreténi budou hledat farmáře Justina Bradyho. Ale teď jí podříznu krk, jestli tu pistoli nepustíš.“

Nick upustil zbraň. Neudělala téměř žádný hluk, když dopadla na koberec u jeho nohou.

„Odkopni ji dál,“ zaječel Stark a zamával přitom svou zbraní.

Nick udělal, co mu poručil, ale zároveň pomalu spouštěl ruce, až je měl na úrovni ramen. Počítá se každá vteřina. Chtěl se dostat

co nejblíže k zábradlí, aby mohl seskočit dolů, až přijde vhodný okamžik.

„Teď jsem tě dostal, co, ty kreténe?“ vykřikl Stark. „Kdo je nejlepší? Kdo je hrdina? Nikdy mě nenajdou. Ani nápad,“ chlubil se. „Vždyť ani neví, kdo jsem.“

„Ale ví,“ řekl Nick. „Vždycky jsme to věděli. Jsi Donald Stark a víme o tobě všechno. Jsi mizerný režisér. Využíváš prostitutky a natáčíš s nimi scény simulované smrti. Odporné sadomasochistické praktiky,“ dodal. „A ani nepůsobí pravděpodobně. Jsi ubohý amatér. Takové svinstvo na internetu sotva prodáš, a navíc budeš mít hromadu nespokojených zákazníků.“

„Nespokojených?“ zařval Stark.

Nick lehce pokrčil rameny. „Nejsi v ničem dobrý, Starku. Měl by sis najít jinou práci. Možná se něco naučíš v base.“

Stark se teď plně soustředil na galerii. Neuvědomil si, že uvolnil stisk, kterým držel Laurant, ani že jeho řeznický nůž míří na dveře místo na její krk.

„Ne, ty lžeš. Nikdo neví, kdo jsem. Slyšel jsi, jak jsem mluvil s Laurant, a tak ses dověděl…“

„Nemáš pravdu, Starku, vždycky jsme věděli, kdo jsi. Článek se objevil v novinách jenom proto, aby tě vylákal ven. Všichni o tom věděli, i Tommy. Naplánovali jsme to do posledního detailu.“

Nick viděl, že jeho lži zapůsobily. Na šílencově tváři naskákaly červené skvrny a zdálo se, že mu oči vypadnou z důlků. Nick doufal, že se v zuřivosti přestane kontrolovat a udělá nějakou chybu. Potřeboval jen vteřinu jeho nepozornosti.

Tak pojď. Pojď si pro mě. Nechej ji být. Pojď si pro mě.

Laurant si všimla, že se hlaveň pistole zvedla a že se Stark nervózně napjal. Pokusí se ji zvednout zároveň s sebou a přitom vystřelit po Nicholasovi. Pak uslyšela zaskřípání pneumatik na štěrku přede dveřmi. Je to Tommy? Bože, to snad ne! Jestli někdo vstoupí dveřmi, Stark ho zabije.

„Ne,“ vykřikla, napjala se v jeho pažích a trhla sebou dozadu. Ramenem narazila do ruky, která svírala pistoli. Stark vypálil bez míření a zasáhl veliké okno, které se roztříštilo. Kulka prolétla tak blízko Laurantiny tváře, že ucítila horko. Nepřestávala s ním

zápasit a snažila se obrátit, ale Stark byl příliš silný. Nepustil ji a ani se nepohnul. Opět obrátil pistoli ke galerii, ale v tom okamžiku se ve dveřích objevil Jules Wesson. Přikrčený ve střeleckém postoji, paže natažené, v obou rukách svíral pistoli a čekal na příležitost k výstřelu.

Laurant sebou znovu trhla, vyklonila se stranou a napjala všechny síly, až se jí podařilo otočit se čelem ke Stárkovi. Pak zaútočila. Levou rukou ho chytila za zápěstí a nehty mu zaryla do kůže, aby mu znemožnila zamířit. Snažil se na ni dosáhnout nožem a bodnout ji, ale než se mu to podařilo, švihla pravou rukou vzhůru a vrazila mu špendlík do oka.

Stark zaječel bolestí. Upustil nůž, chytil se za oko a zavyl jako raněné zvíře.

V okamžiku, kdy Laurant bodla Starka, se Nick chytil zábradlí a přehoupl se přes ně. Vykřikl na ni, aby šla k zemi, pak bleskurychle vytáhl pistoli zpoza opasku a vystřelil.

Stark se zvedl a začal bez míření střílet. Wesson se vrhl k zemi, o vlas se vyhnul kulce a vystřelil. Další ránu Nick vypálil ještě při skoku, pak dopadl na stůl a pokračoval. První kulka zasáhla Starka do prsou. Wesson svou ranou vyrazil ze Stárkovy ruky pistoli a Nickova druhá kulka ho zasáhla do hlavy, když se obracel na útěk. Třetí kulku dostal do nohy.

Stark zůstal ležet na zádech, jednu nohu zkroucenou pod sebou, oči doširoka otevřené. Nick se zastavil nad ním a prudce oddechoval, aby zchladil svůj vztek.

Vtom uslyšel vzlyk a otočil se. Laurant seděla na podlaze s hlavou v dlaních. Nick klesl na kolena vedle ní a natáhl ruku, aby ji pohladil. Pak se zarazil. Bál se, aby jí nezpůsobil ještě větší bolest.

„Je mi to moc líto," zašeptal. „Proboha, odpusť mi, Laurant. Přivedl jsem ho k tobě a k Tommymu. Je to všechno moje vina."

Vrhla se mu do náruče. „Je mrtvý? Už je po všem?"

Objal ji a pevně k sobě přitiskl. Pak zavřel oči. „Ano, lásko. Je po všem."

Kapitola 37

Když Nick přivezl Laurant do nemocnice, Noah byl už na operačním sále. Tommy, stále v sutaně potřísněné krví, uslyšel, jak někdo říká, že přivezli jeho sestru, a okamžitě se rozběhl chodbou k příjmu na pohotovosti.

Hrdlo se mu svíralo úzkostí, než ji spatřil. Vypadala sice zbědované, ale dýchala, a dokonce se pokusila o úsměv. Nick seděl na vyšetřovacím lehátku vedle ní a držel ji kolem pasu. Tommymu připadalo, že vypadá hůř než ona, což znamenalo doslova strašlivě. Tvář měl šedivou a v očích děsivý pohled.

„Co Noah?“ zeptal se Nick. „Jak to s ním vypadá?“

„Mají ho teď na sále,“ řekl Tommy. „Doktor říkal, že kulka nezasáhla žádný důležitý orgán, ztratil jenom hodně krve. Ale bude v pořádku,“ dodal. „Jenom mu nějaký čas potrvá, než se zas dostane do formy.“

„Jak dlouho ho operují?“ zeptal se Nick.

„Asi dvacet minut. Bere to s klidem,“ řekl Tommy. „Však ho znáš. Je jak ze železa.“

Laurant se naklonila k Nickovi a opřela si hlavu o jeho rameno. Její ruku si Nick položil do klína a pevněji držel. Laurant nevěděla, co ji bolí víc, jestli hlava, paže, nebo noha. Zdálo se, že tepavou bolest cítí v každém kousku těla. Chtěla v klidu odpočívat, ale jakmile zavřela oči, začalo se s ní všechno točit a udělalo se jí zle.

„Kde je kruci doktor?“ zeptal se rozhořčeně Nick. „Právě ho vyvolávali,“ řekl Tommy. Přistoupil k sestře a jemně jí odhrnul vlasy z tváře. „Všechno zas bude dobré.“ Snažil se mluvit přesvědčivě a konejšivě, ale příliš se mu to nedařilo a jeho slova zněla spíš jako otázka.

„Ano, já vím. Jsem jenom unavená.“

„Můžeš mi říct, co se stalo? Šla jsi hned za mnou, když jsem vynášel Noaha ven.“

„Byl venku a volal na mě. Prosil mě, abych mu pomohla. Myslím, že mi říkal, že byl postřelen.“

„Kdo na tebe volal?“

„Justin Brady,“ odpověděla Laurant. „Ve skutečnosti je to ovšem někdo úplně jiný.“ Pohlédla na Nicka.

„Vykročila jsem k němu, ale pak mi blesklo hlavou, co jsi mi říkal.“

„Co jsem ti říkal?“

„Nevěř ničemu, co ti kdo řekne. Věděla jsem, že mi na něm něco nesedí, a pak jsem si všimla, že má na ruce rukavici. Vypadala jako chirurgická.“ Laurant pohlédla na Tommyho a dodala: „Pokusila jsem se utéct, ale vyrazil za mnou, a pak jsem se najednou probrala v jeho autě. Odmontoval všechny kliky a nemohla jsem se dostat ven. Tommy, on mi ukazoval fotku své ženy! Chlubil se s ní tehdy na pikniku. Musel ji někomu ukrást.“

„O tom si promluvíme později,“ řekl Tommy, když postřehl, jak je rozrušená. „Teď na to nemysli.“

„Tommy, prosím tě, sežeň někde toho doktora,“ zavrčel Nick.

Lékař, nevrlý muž středního věku jménem Benchley, vyšel zpoza závěsu, právě když ho Tommy chtěl jít vyhledat. Vrhl zkoumavý pohled na Laurant a vyzval Nicka a Tommyho, aby odešli.

Zdvořilostí zrovna neoplýval. Zakřičel na sestru, aby mu přišla pomoct, zlobným pohledem si změřil Nicka, který se nemínil hnout od lehátka, a znovu ho vyzval, aby se vzdálil.

Nick odmítl Laurant opustit. Jeho strach způsobil, že se začal chovat bojovně a agresivně, ale neuvědomil si, že tentokrát má proti sobě člověka stejně útočného. Doktor Benchley pracoval dvanáct let na ambulanci v drsném prostředí chudinské čtvrti v centru Los Angeles. Viděl a slyšel snad všechno. Nic ho nemohlo zastrašit, dokonce ani ozbrojený agent FBI s šíleným pohledem v očích.

Vtom vstoupil Tommy a vytáhl Nicka z vyšetřovny, aby zabránil ostrému konfliktu.

„Nechej ho, ať ji vyšetří,“ řekl. „Je to dobrý doktor. Pojď do čekárny a posaď se. Když si sedneš těsně u dveří, uvidíš odtamtud na závěs.“

„Nechceš jít nahoru a počkat tam?“ zeptal se Nick. „Ať mě sestra zavolá, až bude Noah venku ze sálu. Chci mluvit s doktorem.“

„Půjdu tam, ale až za chvilku,“ řekl Tommy. „Chci teď zůstat tady, než ji doktor prohlédne. Určitě bude v pořádku,“ dodal, jako by chtěl Nicka uklidnit. „Vypadá zle, ale dostane se z toho.“

„Co když ne? Tommy, málem jsem zavinil její smrt. Dostal se k ní. Ten hajzl ji držel u sebe a ke krku jí tiskl nůž. Nikdy v životě jsem neměl takový strach. Stačila by vteřina. Nic víc nepotřeboval, aby jí prořízl tepnu. A za to všechno můžu já. Měl jsem to vědět.“

„Co jsi měl vědět?“

Nick neodpověděl hned. Měl znovu před očima děsivé okamžiky, kdy se plazil po galerii a viděl Laurant dole pod sebou.

„Měl jsem na to přijít, než se k ní stačil dostat. Pak by se mu to nikdy nepodařilo. Kvůli mé hlouposti Laurant málem přišla o život a Noah dostal kulku do těla.“

Tommy ještě nikdy neviděl Nicka tak otřeseného. „Přestaň si vyčítat a řekni mi, co se vlastně stalo. Co jsi měl vědět?“

Nick si sáhl na čelo a opřel se o stěnu. Pohled upíral na závěs v ordinaci. Pak všechno Tommymu vylíčil. Když skončil, ohromený Tommy se musel posadit.

„Můj bože, vždyť vás mohl oba zabít,“ zaúpěl. Zhluboka se nadechl a zase vstal. „Víš, že bych ti řekl na rovinu, kdybych si myslel, že jsi to zvoral.“

„Možná.“

„Nezvoral jsi to,“ tvrdil Tommy. „Vždyť ani Pete nic nezjistil. Odvedl jsi svou práci. Ochránil jsi moji sestru a zachránil jsi jí život.“

„Ne, v podstatě se zachránila sama. Já jsem byl sice po zuby ozbrojený, ale zneškodnila ho ona – spínacím špendlíkem. Vrazila ho tomu gaunerovi přímo do oka.“

Tommy sebou trhl. „Bude z toho mít zlé sny.“

Objevila se nějaká sestra a chtěla mluvit s Nickem. Telefonoval mu agent Wesson. Tommy zůstal v čekárně. Bezděčně sklopil oči a uvědomil si, že má dosud na sobě obřadní roucho potřísněné Noahovou krví.

„Wesson nalezl detonátor. Byl v dálkovém ovladači garážových vrat," řekl Nick, když se vrátil od telefonu.

„A co bomba?"

„Opat ji vytáhl a teď sem pro ni letí vrtulníkem hoši z pyrotechnického."

„Víš, Nicku, máme štěstí, že nikdo jiný nebyl zraněn." Tommy se snažil s Nickem neustále komunikovat, protože věděl, co by s ním udělalo bezmocné čekání. Nechtěl, aby nakonec nevydržel a vpadl do vyšetřovny.

„Proč to tomu doktorovi trvá tak dlouho?"

„Pracuje důkladně."

„Ty jsi nějak moc klidný."

„Někdo z nás musí být."

„Jsi její bratr a viděl jsi, jak vypadala. Kdybych byl na tvém místě a ležela tam moje sestra, šílel bych strachy."

„Laurant něco vydrží."

„Jo, vydrží, ale všechno má své meze."

Závěs se rozhrnul a vyšla sestra, která pomáhala lékaři při vyšetřování. Zamířila ke stolu a zvedla telefon.

Doktor zůstal u Laurant. Jakmile se svou pacientkou osaměl, jeho jednání se zcela změnilo. Choval se laskavě, mluvil s ní jemně a klidně. Umrtvil jí paži a vyčistil ránu. Pak ji ovázal gázou, než přijde plastický chirurg a sešije ji. Začal zkoumat okolí jejího levého oka, ale když sebou trhla, zarazil se. „Budete mít pořádný monokl," prohlásil.

Pak jí řekl, že ji pošle na rentgen. Dělala mu starost boule, kterou měla vzadu na hlavě, a chtěl se ujistit, že nemá otřes mozku.

„Necháme si vás tady do zítřka na pozorování."

Upevnil gázu na její paži ještě jedním kusem leukoplasti a poznamenal: „Slyšel jsem, co se stalo v kostele. Aspoň přibližně. Máte štěstí, že žijete."

Laurant se cítila otupělá a trochu dezorientovaná. Bylo pro ni obtížné soustředit se. Zdálo se jí, že se jí doktor na něco ptal, ale nevěděla to jistě a byla příliš vyčerpaná, než aby ho žádala, ať svoji otázku zopakuje.

„Sestra vám pomůže převléknout se do noční košile."

Kde je Nick? Zůstal venku s bratrem, nebo odešel? Přála se, aby ji objal a držel v náručí. Pohnula nohou a musela se kousnout do rtu, aby se nerozplakala. Rána pálila jako oheň.

Doktor byl už na odchodu, když zašeptala: „Myslím, že to začalo zas krvácet. Mohla bych dostat nějaký obvaz?"

Benchley se obrátil. „Ránu na paži je třeba sešít. Vzpomínáte si přece, že jsem říkal, že chirurg už je na cestě sem?"

Mluvil s ní jako s dítětem. Pak zvedl dva prsty a zeptal se, kolik prstů vidí.

„Dva," odpověděla a přimhouřila oči před baterkou, kterou jí svítil do očí. „Ale já jsem mluvila o své noze," vysvětlovala. „Upadla jsem a teče mi krev."

Nevolnost byla čím dál silnější a zdálo se, že jí nepomůže ani zhluboka dýchat.

Benchley jí vyhrnul sukni a uviděl krev na spodničce. „Copak to tady máme?" zeptal se, opatrně vyhrnul sukni nad koleno a zvedl nohu nahoru. Začal zkoumat krvavou ránu.

Laurant na ni neviděla, bránila jí v tom vyhrnutá sukně. „Chtěla jsem jenom kus obvazu," řekla.

„Dám vám ho," chlácholil ji doktor. „Ale napřed je třeba vytáhnout kulku."

Chirurg měl celý večer co dělat. Stáhl si plátěnou čepici a vyšel do čekárny, aby oběma čekajícím oznámil že Noah už je na pooperačním pokoji. Ujistil Nicka a Tommyho, že všechno proběhlo bez komplikací a že agent bude v pořádku. Pak se znovu umyl a vzal si do práce Laurant. Dával do pořádku její nohu, zatímco plastický chirurg jí sešíval ránu na paži.

Přišla sestra a podala Tommymu hodinky jeho sestry. Přinášela také zásnubní prsten, ten však podala Nickovi. Laurant nebyla na operačním sále dlouho a brzy se ocitla spolu s Noahem na

pooperačním pokoji. Byl ještě v bezvědomí, když ji převezli na samostatný pokoj.

Nick nahlédl k Noahovi, ale brzy odešel do Laurantina pokoje a zůstal tam celou noc. Jakmile odvezli Noaha na oddělení intenzivní péče, aby ho mohli průběžně sledovat, Tommy odjel na faru a převlékl se. Pak se vrátil do nemocnice a posadil se k Noahovi.

Okolo druhé hodiny ráno přijel Morganstern. Nejprve zamířil k Noahovi. Tommy spal na židli, ale při jeho příchodu se probudil. Poté, co si Pete prostudoval Noahovu kartu, vyšli společně na chodbu a Tommy mu řekl, kde najde Laurant a Nicka.

Laurant spala neklidně. Ve chvílích, kdy se probouzela, volala Nicka. Anestetikum pomalu přestávalo působit. Nedařilo se jí sice otevřít oči, ale cítila, že ji drží za ruku a slyšela jeho konejšivý hlas, a tak nakonec znovu usnula.

„Nicku?“

„Jsem u tebe.“

„Myslím, že jsem pozvracela doktora Benchleye.“

„To nic.“

Uplynula další hodina. „Nicku?“

„Jsem pořád tady, Laurant.“

Ucítila, že jí stiskl ruku. „Řekl jsi Tommymu, že jsme spolu spali?“

Uslyšela zakašlání a pak Nickovu odpověď. „Ne, ale právě se to dověděl od tebe. Stojí hned u postele.“

Laurant znovu usnula, ale tentokrát neměla žádné sny, ani hezké, ani ošklivé.

Když do pokoje vstoupil Pete, uviděl Nicka sklánějícího se nad Laurant. Zastavil se a pozoroval, jak na její prostředníček navléká zásnubní prsten a na zápěstí natahuje hodinky.

„Jak se jí vede?“ zeptal se velmi tiše, aby ji neprobudil.

„Docela dobře.“

„A co ty?“

„Ani mě neškrábl.“

„Na to jsem se neptal.“

Vyšli na chodbu, aby si promluvili. Pete navrhl, aby spolu zašli do bufetu, ale Nick se nechtěl vzdálit od Laurant. Chtěl být u ní, kdyby ho zase volala.

A tak se posadili na chodbu, kam Pete přinesl dvě židle z pokoje sester.

„Přišel jsem ze dvou důvodů," začal. „Především proto, abych se podíval na Noaha."

„A další důvod?"

Pete povzdechl. „Abych si promluvil s tebou a omluvil se ti."

„Všechno jsem zavinil já."

„Ne, to není pravda," řekl energicky Pete. „Já jsem to zvrtal, ne ty. Měl jsem tě poslechnout. Když zatkli Brennera, říkal jsi mi, že se ti to nezdá, a co jsem ti na to odpověděl? Ignoroval jsem všechno, co jsem tě naučil. Byl jsem si jistý, že pro třísky nevidíš les, protože máš na případu tak silný osobní zájem. Nedbal jsem na tvoje instinkty a to byla chyba, které se už nikdy nechci dopustit. Uvědomuješ si, že málem došlo k opravdové katastrofě?"

Nick přikývl. Opřel se o zeď a natáhl nohy. „Kdyby bomba vybuchla, zemřela by spousta lidí."

Pete začal Nicka zpovídat a byl spokojený, až když se dověděl všechno do posledního detailu.

„Přečetl si ten článek v novinách… a to ho přimělo jednat," řekl Pete.

„Asi ano."

„Jeho žena byla téměř dokonalá. Tak to říkal Laurant?"

„Ano," odpověděl Nick. „Stárkova manželka musela vědět, co ji čeká. Jakmile by Stark dospěl k názoru, že už nemůže být dokonalejší, zabil by ji, stejně jako zabil svoji matku. Když si tak dávám dohromady všechna fakta, myslím, že jí možná opravdu najednou přeskočilo, a proto unesla toho malého chlapce."

„Už se nedovíme, jaký byl její skutečný motiv," řekl Pete. „Kdybych se měl pustit do spekulací, řekl bych, že si možná myslela, že by se situace změnila, kdyby tvořili skutečnou rodinu."

„Kdyby z něho udělala starostlivého otce?"

„Tak nějak."

„Já myslím, že to možná chtěla ukončit…, že chtěla, abychom ji dostali my, a ne on.“

Pete přikývl. „Mohl bys mít pravdu. Co Laurant?“ zeptal se pak.

„Doktoři říkají, že bude v pořádku.“

„Zůstaneš s ní?“

Nick věděl, jak to Pete myslí. „Zůstanu tak dlouho, abych jí mohl říct, jak mě mrzí, že jsem ji dostal do tak hrozné situace.“

„A pak?“

„Odjedu.“ Zdálo se, že je pevně rozhodnutý.

„Chápu.“

Nick pohlédl na Peteho. „Kruci. Nesnáším, když mi to říkáš. Mluvíš jako nějaký pitomý psychiatr.“

„Nemůžeš si zabarikádovat srdce. Tím, že utečeš, svůj problém nevyřešíš.“

„A nechceš mi náhodou říct, v čem je můj problém?“

„Samozřejmě že chci,“ řekl mile Pete. „Láska k Laurant z tebe dělá lidskou bytost se vším, co k tomu patří, a to tě děsí. Je to prosté.“

„Já nikam neutíkám. Vracím se ke své práci. Co bych jí mohl nabídnout? Zasluhuje si vést šťastný a bezpečný život, a ten jí nemůžu zaručit. Stark ji a Tommyho využil, aby se dostal ke mně. Něco takového by se mohlo opakovat. Bůh ví, že od té doby, co jsem začal pracovat pro tebe, jsem si nadělal dost nepřátel. Co kdyby se na ni zaměřil další šílenec? Ne, něco takového nemůžu připustit. Takhle riskovat nebudu.“

„Takže se hodláš ještě víc uzavřít do sebe? Tak si to představuješ?“

Nick pokrčil rameny.

„Nechceš změnit své rozhodnutí?“ naléhal Pete. „Ne.“

Pete věděl, že tento spor nevyhraje, ale připadalo mu, že by měl ještě něco dodat. „Psychiatři si umí všímat každé maličkosti. Nic nám neujde.“

„A dál?“

„Když jsem přišel do Laurantina pokoje, všiml jsem si, že jí navlékáš zásnubní prsten. Připadalo mi to zvláštní.“

Nick své jednání vysvětloval poněkud zmateně. „Nechtěl jsem, aby se probudila a myslela si, že ho ztratila. Může ho odnést do klenotnictví a vrátit. To je všechno. A už o tom nemluv.“

„Ještě jednu poznámku a pak už tě nebudu otravovat. Slibuju. Je to vlastně otázka.“

„Jaká?“ zeptal se ztrápeným hlasem Nick.

„Kde vezmeš sílu ji opustit?“

Kapitola 38

Ode dne, kdy byl Noah postřelen, uplynul týden. Agent se zotavoval na faře, ale odpočíval jen málo, protože tam vládl ruch před chystanou oslavou a neustále proudily návštěvy, většinou ženy, přinášející dárky. Opat byl nadšený. Najednou měli domácích dobrot na celý měsíc. Tommy právě vyprovodil jednu farnici ke dveřím, poděkoval jí za rendlík, který přinesla, a vrátil se do pokojíku, kde na pohovce ležel Noah. Tommy se složil do křesla a natáhl nohy na podnožku. Líčil Noahovi předchozí události, ale ten ho neustále přerušoval.

„Kde jsem to skončil?“

„Říkal jsi, co se stalo Laurant v nemocnici.“

„Jo, správně. Ani Nick, ani já jsme nevěděli, že má v noze kulku. A najednou vyjde ze dveří doktor a říká, že ji ten šílenec postřelil. Nick málem vyletěl z kůže.“

„To se zamilovaným stává.“

„Asi máš pravdu,“ přisvědčil Tommy. „Už předtím se choval jako blázen, ale tahle zpráva ho úplně odrovnala.“

„Fakt?“ řekl s úsměvem Noah. „Škoda, že jsem to neviděl. Vždycky se chová tak klidně a chladnokrevně. Co vlastně dělal?“

„Začal řvát ‚Jak to sakra myslíte, že ji postřelil? Co mi to povídáte za žvásty?‘“

Noah se zasmál. „Na koho tak ječel?“

„Na doktora Benchleye. Znáš ho, ne?“

„Jo. Moc příjemný pán.“

„A ten zas začal křičet na Nicka ‚Hele, mladíku, já jsem ji nepostřehl!‘, ale Nick řádil jako praštěný, až jsem měl strach, aby nevytáhl na Benchleye pistoli.“

„A co se stalo pak?“

„Nick se od Laurant nechtěl hnout. Seděl u ní celou noc, ale řekl Petemu a mně, že až se probudí, rozloučí se s ní. A to taky udělal. Potřásl jí rukou.“

Noahem otřásl výbuch smíchu. „Co ona?“

„Řekla mu, že je idiot, a zas usnula.“

„Já tvoji sestru prostě miluju, Tommy.“

„Nick byl rozhodnutý udělat, co řekl. Měl ještě spoustu práce a musel se pár dní zdržet v Nugentu. Našli Lonnieho, který se zašil do jednoho motelu někde v Omaze. Obvinili ho ze žhářství.“

„A co Brenner? Vypátrali bankovní účet, o kterém mluvil šerif?“

„Ano, našli ho. Brenner falšoval účetní knihy a okrádal Griffen, tu projekční firmu. Posedí si hodně dlouho. Jo, a říkal jsem ti, co udělal Christopher?“

„Ten ženich?“

Tommy přikývl. „Když byl s Michelle na Havaji na svatební cestě, sedl k telefonu a začal jednat. Podařilo se mu přesvědčit ty z Griffenu, aby koupili jiné pozemky patřící městu a náměstí nechali být. Dojednal to s nimi tak, že část zisku půjde na rekonstrukci náměstí a na to, aby se tam otevřely další obchody. Udělal pro město opravdu dobrou práci. Jen co se usadí, pověsí si firemní ceduli o dva domy dál, než má svůj podnik Laurant. A až ho otevře, bude ho řídit Michelle.“

„A co bude dělat Laurant?“

„Malovat.“

Noah se usmál. „To je dobře.“

„Měl by sis vzít další pilulku.“

„Nejradši bych ji zapil pivem.“

„Je teprve deset hodin. Teď nemůžeš pít pivo.“

„Vy duchovní jste ale suchaři.“

Tommy mu podal pepsikolu a znovu se posadil. „Slyšel jsem, že Wesson uvažuje o rezignaci.“

Z Noahových očí se vytratil úsměv. „Měli by mu doporučit, aby to udělal.“

„Měl bys tomu chlapíkovi dát pokoj," řekl Tommy. „Nick mi řekl, že se postavil Stárkovi do rány, aby odvedl jeho pozornost od Nicka, a Nickovi umožnil bezpečnou ránu."

„To je moc málo a moc pozdě. Ale už o něm nechci mluvit. Pete mi už vylíčil, co se stalo. Raději mi řekni," vyzval Noah Tommyho „jestli ji Nick opustil, nebo ne."

„Ona opustila jeho."

„Vážně? Kam odjela?"

„Do Paříže." Tommy se rozzářil nadšením a dodal: „Vyhrála soud. Dostala zpátky všechny dědečkovy peníze i s úroky. Musela tam letět, aby podepsala nějaké papíry."

„Hlavně že to dobře dopadlo."

„Neřekl jsem Nickovi, proč tam letěla."

Noah nakrčil čelo. „A co jsi mu řekl?"

Tommy pokrčil rameny. „Jenom že odletěla do Paříže."

„A vzbudil jsi v něm dojem, že nastálo."

„Možná."

„Tak to se k ní nedostane. Musel by letět přes Atlantik. Něco takového nikdy nedokáže, ani za milion dolarů ne."

Tommy se podíval na hodinky. „Každým okamžikem by měl přistát v Paříži."

Noah se znovu rozesmál. „On je vážně cvok. Když ji opustil on, bylo všechno v pořádku, ale nemůže snést pomyšlení, že ho opustila ona?"

„Bylo to vlastně tak, že dojel jen do Des Moines, tam se obrátil a vrátil se zpátky. Teprve pak jsem mu řekl, že odletěla."

„Navždycky."

Tommy znovu pokrčil rameny. „Láska je krutá," vysvětloval. „Mám rád Nicka jako vlastního bratra, ale v tomhle případě jsem musel být tvrdý."

„Tím myslíš, že jsi mu lhal."

„Ano."

„Já se z toho zblázním. Myslím, že jsi spáchal hřích. Nemám tě vyzpovídat?"

Laurant byla vyčerpaná. Většinu cesty do Paříže proplakala, a pokud neplakala, soptila, že se zamilovala do takového idiota. Vůbec nespala a hned po přistání zamířila do advokátní kanceláře, aby podepsala potřebné dokumenty.

Chtěli oslavovat. Ona toužila odletět do Bostonu a vyhledat Nicka, ale nevěděla, co mu řekne, až ho uvidí. Chvilku myslela, že by ho snad políbila, a pak zas, že by mu řekla od plic svůj názor. Ale potom si uvědomila, že vlastně už ani sama neví, co chce. Bývala přece tak praktická, měla zdravý rozum, ale Nick ji úplně změnil. Teď nemůže spát, nemůže jíst a nemůže dělat nic jiného než plakat.

Zapsala se do hotelu a dala si dlouhou horkou sprchu. Měla s sebou krásnou noční košili, ale místo ní si oblékla červené tričko s okounem s otevřenou tlamou.

Jak ji mohl opustit? Opět jí vyhrkly z očí slzy a to ji rozzlobilo. Vzpomněla si, jak Nick zareagoval, když mu řekla, že ho miluje. Tvářil se zděšeně. Myslela si, že je to proto, že mu komplikuje život, ale teď si přestala cokoli nalhávat a přijala pravdu. Nemiluje ji. Jak prosté.

Laurant vytáhla papírový kapesníček, zalezla do postele a zatelefonovala Michelle, aby se jí vyplakala na rameni.

Michelle zvedla sluchátko po prvním zazvonění. Její hlas zněl ospale. „Jestli mi voláš proto, abys mi řekla, že tě mrzí, jak dopadla moje svatba, tak ti říkám, že ti odpouštím, jako jsem ti to řekla už třikrát, když jsi mi volala na Havaj. Za nic nemůžeš. Jasné? Máma ti odpouští i táta a taky Christopher a já.“

„On mě opustil, Michelle.“

Její přítelkyně jako by se náhle probudila. „Jak to myslíš, že tě opustil? Nick? A kde vlastně jsi?“

„V Paříži,“ odpověděla Laurant a potáhla.

„Ty brečíš, že? Prohrála jsi ten spor, je to tak? To mě moc mrzí.“

„Neprohrála jsem.“

„Takže jsi zase bohatá?“

„Vypadá to tak.“

„Nezdá se, že by tě to moc těšilo.“

„Copak jsi neslyšela, co jsem říkala? Nick mě opustil. Když jsem ti naposledy telefonovala, nemluvila jsem o tom, ale opustil mě už den po tvé svatbě. Potřásl mi rukou, Michelle, a odjel. Vůbec mě nemiluje.“

„Potřásl ti rukou?“ Michelle vybuchla smíchy.

„To není nic směšného. Telefon stojí peníze, tak řekni, že mě lituješ, a pospěš si.“

„Dobře,“ řekla Michelle. „No tak, neplač, Laurant. Všechno bude zas v pořádku.“

„Teď mluvíš ironicky.“

„Promiň,“ řekla Michelle. „Co hodláš dělat?“

„Nic. Protože mě nemiluje.“

„Viděla jsem, jak se na tebe díval, když jste tančili na pikniku. Úplně stejně, jako se na mě díval Christopher, když chtěl…, však víš co.“

„To byl chtíč, ne láska. On se mě bojí.“

„Panebože! Máš asi zvláštní talent nahánět chlapům strach. Zbývá ti jenom jedno,“ radila jí Michelle. „Budeš muset vyrazit za ním. A ulovit ho.“

Laurant povzdechla. „Vůbec mi nepomáháš. Cítím se hrozně. Nechci být zamilovaná.“

„Jeď za ním,“ opakovala Michelle.

„A co pak? Nemůžu ho přinutit, aby mě miloval. Je to příšerné. Jestli takhle vypadá láska, tak děkuji, nechci. Víš, co udělám? Budu si žít svůj život a na něho zapomenu. Ano, přesně tohle udělám.“

„Prima,“ prohlásila Michelle a Laurant postřehla v jejím hlase veselí. „Ještě jednu otázku. Jak se přiměješ na něho zapomenout?“

„Zamilovala jsem se do něho ze dne na den, takže to možná není opravdová láska. Nezdá se ti?“

„Prosím tě! Uvědomuješ si, co říkáš? Já jsem se do Christophera zamilovala na první schůzce. Někdy se to stává. Najednou jsem věděla, že chci celý život strávit právě s ním. Jeď za Nickem, Laurant. Nepřipusť, aby ti v tom bránila falešná pýcha.“

„Pýcha s tím nemá co dělat. Kdyby mě miloval, neopustil by mě. Je konec a musím se s tím smířit.“

Laurant měla pocit, že jí puká srdce. Michelle něco říkala, ale ona ji neslyšela. Nakonec ji přerušila a rozloučila se s ní. Chtěla jet domů, ale nevěděla, kde to vlastně je.

Zavolala hotelovou službu a objednala si horký čaj. Snaží se s tím vypořádat. To přece podle Nicka dělá vždy, když si dává čaj.

Najednou se nemohla dočkat, až odletí z Paříže. Zatelefonovala na aerolinky a objednala si letenku. Vyspat se může v letadle, pomyslela si. Vstala z postele a začala balit. Právě zapínala cestovní tašku, když se ozvalo zaklepání na dveře. Přinesli čaj. Cestou ke dveřím vzala ze stolku kapesníček a pak otevřela. „Postavte to…“

Na chodbě stál Nick a probodával ji pohledem. Laurant byla tak překvapená, že ho vidí, že stála jako přibitá a nezmohla se ani na slovo.

Byl na něho hrozný pohled. Vlasy mu padaly do čela, šaty vypadaly, jako by se v nich někde válel, a v očích měl divoký pohled. Připadalo jí, že je úžasný.

„Ty si nedáváš na dveře řetěz? Jak si to představuješ, jen tak někomu otevřít! Neslyšel jsem ani zástrčku. Měla jsi ty dveře vůbec zamčené?“

Laurant neodpověděla. Jenom stála a ohromeně se na něho dívala. Nick si všiml, že je uplakaná. Oči měla červené a napuchlé. Musel ji postrčit do pokoje, aby za sebou mohl zavřít.

„Takhle se zamyká,“ řekl a zasunul zástrčku.

Byl u ní. Opřel se o dveře, aby se k nim nemohla dostat. Zhluboka se nadechl a pocit paniky, který ho celou dobu svíral, zmizel. Byla sotva na krok od něho a svět náhle zase začal dávat smysl.

„Jak jsi mě našel?“

„Jsem přece od FBI. Je to moje práce. Hledáme lidi, kteří se pokoušejí utéct. Zatraceně, Laurant, jak jsi mě tam mohla nechat? Jak ses mohla beze slova sbalit a odletět do Paříže? Co se to s tebou kruci děje? Nechápeš, co jsi mi provedla? Co sis vlastně

myslela?“ hromoval Nick. „Nemůžeš přece někomu říct, že ho miluješ, a pak od něho utéct. To je zatraceně kruté.“

Laurant se snažila poslouchat, co říká, ale Nick mluvil tak rychle a tak vztekle, že to bylo těžké. Proč si myslel, že odjela do Paříže napořád? A jak přišel na to, že od něho utekla?

Jenom co se vzpamatuje z šoku, že je u ní a chová se jako naprostý, úžasný blázen, bude od něho žádat vysvětlení.

„Nechám toho,“ řekl Nick. Kývl hlavou, aby svá slova zdůraznil, a pokračoval: „Jestli je to nutné, aby sis mě mohla vzít, pak opravdu odejdu z FBI.“

V té chvíli si všiml že má na sobě tričko, které jí koupil, a to v něm vyvolalo směs vroucích vzpomínek. Na jeho tváři se objevil nádherný, svůdný úsměv. Pak na ni ukázal a řekl: „Ty mě miluješ.“

Pokusil se ji obejmout, ale Laurant ucouvla. „Nemůžeš odejít.“

„Ale můžu,“ řekl. „Udělám, co bude třeba, aby ses cítila bezpečná, ale ty přede mnou musíš přestat utíkat. Ať pojedeš, kam chceš, všude si tě najdu. Zatraceně, Laurant, už nikdy nedovolím, abys mi zmizela.“

Laurant natáhla ruku, aby ho odstrčila, ale on ji zachytil. „Já jsem neutekla. To tys mě opustil, copak to nechápeš?“

„Jo, ale vrátil jsem se, a ty jsi byla pryč. Ani trochu ses kvůli mně netrápila. A Tom mi vůbec nechtěl říct, kam jsi zmizela, ale nakonec jsem ho přinutil.“

Začínala chápat. Její bratr mu dělal dohazovače. „A co ti řekl?“

„Že ses usadila v Paříži. Málem jsem se zbláznil, když jsem se dověděl, že jsi tak daleko,“ přiznal se Nick. „Musím tě mít u sebe. Chci se každý večer vracet domů k tobě. Chci s tebou zestárnout. Potřebuji tě, Laurant.“

Znovu se rozplakala. Tentokrát ji nepustil. Přitáhl si ji do náruče a pevně sevřel. Políbil ji na čelo a zašeptal: „Vezmeš si mě?“

„Nevezmu si za muže člověka, který nechce pracovat.“

„Pak tedy vezmu místo koordinátora, které mi nabídli.“

„Ne, to, co děláš, je moc důležité. Musíš mi slíbit, že v tom budeš pokračovat.“

„Myslíš to vážně?“

„Miluji tě, Nicholasi.“

„Tak budu pokračovat v práci.“

Vzal ji za bradu a sklonil se k ní. Vášnivě ji políbil, aby poznala, jak velice ji miluje.

„Vezmi si mě, Laurant. Vysvoboď mě z té mizérie.“ Usmála se. „Chci mít děti.“

„Já taky,“ řekl Nick. „S tebou chci mít všechno. Bude ze mě neurotický otec, budu se o ně bát, ale když se staneš jejich matkou ty, všechno se srovná. Pokud tě budu mít vedle sebe, je možné všechno. Miluju tě, moje nejdražší.“

Vroucně ho políbila na krk. „Já vím.“

„Jo? A jak jsi na to přišla?“

Doufala, že jejich děti budou mít modré oči po něm. Byly tak krásné. „Když jsem tě viděla přede dveřmi. V tom okamžiku jsem to poznala. Protože jsi nastoupil do letadla a přeletěl kvůli mně oceán.“

Nick se rozesmál. „Kdybych tě měl ztratit, bylo by to mnohem strašnější. Kromě toho, dalo se to vydržet.“

„Chceš říct, že ses zbavil své fobie?“

„Už je to tak,“ řekl se smíchem Nick.

Laurant se usmála, něžně ho políbila a zašeptala: „Domů pojedeme lodí.“

nakladatelství OLDAG

Julie Garwoodová

Nebezpečná hra

Z anglického originálu HEARTBREAKER,
vydaného nakladatelstvím POCKET BOOKS, New York 2000,
přeložila Magda Cindričová.
První vydání.
Obálku navrhl a zpracoval Zbyněk Janáček.
Redakce Věra Slaninová.
Vydalo nakladatelství OLDAG, Ostrava 2002,
jako svou 126. publikaci.
Vytiskl FINIDR, s. r. o. Český Těšín.

ISBN 80-86508-15-3